

6/5/7

هَذَا
كَمَا أَخْبَرَنَا
مَوْلَانَا الْعَالِمُ الْفَاضِلُ الْكَامِلُ
الْحَقُّو الْمَدَقُّ النَّزَّاهُ
رَحِمَهُ اللَّهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِأَمْرِكَ الْمَلِكِ الْمَلِكُوتِ وَصَاحِبِ الْعِظَةِ وَالْجَبُوتِ وَهَارِبِ الْفُلُوحِ وَالْفَلَمِ
وَمُوجِ الْفُكْرِ فِي الْأَنْوَارِ وَالْأَنْوَارِ فِي الْفُكْرِ وَالْمُنْفَرِدِ بِالْأَلُوهِةِ وَالْأَلُوهِةِ بِمُؤَيَّدَةِ الْقُدْرَةِ
وَالْخَالِقِ الْأَلِيشَا وَمَعْلَمِهِ مَا لَمْ يَعْلَمْ فَلَا دَايِرَةَ إِلَّا مَا عِلْمُ وَلَا هَادِيَةَ إِلَّا مَا أَلْهَمَ حَازِنُ
لَطَائِفِ الْأَبَاجِي سَاعِدُهُ قَدَسَ جِوَارِيهِ وَنَاهِيَةُ فَابِقِ الْأَفْهَامِ فِي غَرَضَاتِهِ لَمْ يَكُنْ
يَسْتَسْنِ عَنْ أَحْصَاءِ صِفَاتِكَ نَامِلُ الْوُصُوفِ وَخَيْرُ عَزْصَرَ كَمَا لَا تَكُنْ لَنَا الْوُصُوفُ
قَاوِلُ الْأُمُودِ لَا فَرَادٍ بِالْجَمِّ وَالْفُصُولِ عَنْ ادْرَاكِ عِظَمَتِكَ وَأَحْيِ الْأَشْيَاءَ الرَّعَائِزِ بَابِ
2 أَدَامَ خَدَمَتِكَ وَطَلَبِ الْحَاجَاتِ وَمَرْجِعِ بَابِ حَمْنِكَ أَلْهَمْ قُوَّةَ بَصَائِرِنَا بِأَنْوَاعِ الْحَقِيقَةِ
وَطَهِّرْ سِرَافِئَ كُدُورَانِ عَالَمِ ظَهْرٍ بَعْدَ وَفَقْنَا لِنَلَذَّةِ أَبَانِكَ وَمَتَّعْنَا بِلَذَّةِ
وَبِلَصْنَانِ زَفَاوَاتِ الْغُرُورِ وَطَهِّرْ إِلَى نَجْوَى عَوَالِمِ النُّورِ وَصَلِّ عَلَى عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ
يَا مُحَمَّدُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَصَلِّ عَنْهَا صَلَاةَ الْمُصْتَطَلِينَ وَتَدْفِعْ عَنْهَا أَهْوَالَ الْيَوْمِ
وَأَجْعَلْ يَقُولُ الْحَقُّ إِلَى غُرُوبِ بَرْقِ الْوَحْدَانِ بِمُحَمَّدٍ مُحَمَّدًا تَزَلُّ بِهِ وَاللَّهُ يَعْجُبُ بِهِ
وَجْعَلْ الْيَوْمَ حِزْبًا مِنْ أَسْمَانِهِ لِمَا كَانَتْ تَجْلِبَاعُ الْمُسْتَغْلِبِينَ بَعْدَ الْأَنْجَارِ وَالْغُضُوفِ الْمَسَا
سَائِلُهُ إِلَى مَرْجِعِهِ بِالْمَعْنُودِ وَتَقْوَى قُلُوبِهِ لِقَائِهِ بِبَيْدِ صُرُوفِ الْفِكَارِ فِي سِتْرِ الْحَقِّ

بأشكال الوسائل وأغلبها إلى حد يقترن بها جهلون ويفرحون بالجهل وضد ترغيبها طابع
 المشتغلين وأحسن جد يقترن به أخطار المعلمين هو مجموعته كانت مثملاً على
 منقرضات الفوائد ومختوبة على مختلفات الفوائد كان كتاب مشكلات العلوم من الهند
 والوالد لما جد لعل من شكر الله مساعيه لمجيلة محتوية على عقائد مسائله لم يسمع عنها لها
 الأفكار مشتتة على حل مشكلات لم يصل إليها أبداً الأفكار من أخبار وأمان والغان
 ومعتبات ومثلاً وإبانت عباداً ومغالطات وأساليب حسابية ومسائل عقلية بقلية
 وفوائد عجيبة ودقائق غريبة لكنه طاب ثراه اقتصر على المشكلات واختصر الكلام بفتح المعضلة
 وكان ظاهراً عاماً يميل إليه كثير من الطبائع المنزعة عن التدبر لكثرة الاشتغال عاديها
 إليه الفوائد العاجزة عن التدبر في المعضلة لما حدث لها بالتفكير الكمال من حكايات
 وإبانت وأدلة ومطالبات وأدلة وظاهفة مكائلاً وطرائف قواعد كلية وفوائد غريبة
 وأثارة لباحثين ولخبائث الغابرين فظهرت أناجع كتابا يحتوي على كثير مما ذكره قبل على
 جم غفيرة مما سطره لعله كالنابع لهذا الكتاب فشرع في تلخيص هذه المجموعة متوكلاً
 الله لو هتأول ما ذكره في شئ مما كان في الكتاب لم يذكره من كورابل فخصر في علي ما
 لم يكن مسطوحاً فادفع بها إلى حدتها وأقتبس نوادر الحكم من مثلاً. قها حتى يغفر على كذا
 مدبغة لم يسمع بمثلها الأفكار وكلها عجيبة فشوق النفس إلى عوامر -- بيان شاهدة
 أعذب من الماء الزلال واستعداداً بقلية تحكي بام الوصال وقصص ينفث غبار الملل
 عصية تخالطها حكايات نظرية أعيان النواظر والمخالفات فسر الخطر والخير ومطالبات
 أصفى من الماء المعين نوادر وأفكار يتحرك لها الطبائع وفوائد بكار بهش بها الأسماء
 ومعضلة لم يكتم عن وجهها النفاذ وخفاها مباحث بقيت إلى الآن في الحجاب لئلا

وینماید که

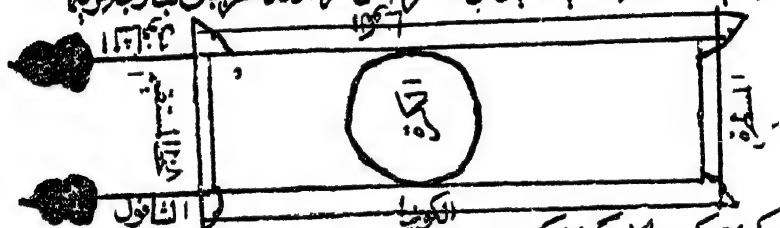
عظما السلف اختتام ملک الخلف ستمها با خراش و لما کان بعض ما بدکنه من
الامور الخرو و نزل المطالب الى کنت عليها مصنونه في المطالب في مطاوی الکتاب
الواجع ما يتعلق بمقصد احد مقام واحد على لا يحصل تمام المطالب بعد الانجاب ^{حاشا}
ما جویی متبوعها و فقهین سفرک و جلیسین محضر صاحبین می خواند که نوبت این ^{حاشا}
ولا نشی من الدعا و هو سامع الدعوا و موضع لوجاهل ^{بش} اقل سبدا البشر
الشعیر يوم المحشر علیه صلوات الله ملک الاکبر طوی بن نفق ما اکتسبه فی عمره
و جالس اهل الفقه حکمة و خائف اهل الذل و المسکنة طوی بن ذلک نفس حست
خلیفته و صلحت برتر تر و عزله الناس بشره و طوی بن الفضا من ماله و لسان
لفضل من قوله **قاعدة** قال الشيخ اثنی فی خلاصه الحکما اذا اردت مضرو وعدده
نفسه فی جمیع ما تخد من الاعداد فز علیه واحدا و اثنی فی مربع العد ف نصفها ^{صل}
هو المطلوب و لا یخفى ان هذا القاعدة مختصه بما اذا اردت مضرو العد فی نفسه
جمیع ما تخد فی الخمسة و قد خطر به الى البالی فی تلبه الاثنین و عشرين من شهر صفر اظفر
سنة قاعدة اسمها مذکره الشيخ جازیه فی مضرو العد فی نفسه فی کل ما زید
من الاعداد الی تخد سواء كانت منهبة الی الواحد هی ان تجمع من العد المنهبة الی
کان واحدا او غیره الی هذا العد و نظره الجوی فی ^{هذا} العد فالحاصل هو المطلوب فی المثال
المذکور و هو الشقة مفروض الشيخ ضربنا الخمسة و الاربعین فی العشره ^{صل} و هو المطلوب
معها اسم علی جهنام او کن رد بر صواع ملکوت بقدر مرتبه هربک فاجلند
یعنی هربک زحمت شما کذا و جهنم الف است بقدر مرتبه خود تر کنند یعنی اذا
بشارت دو ندیش غایب می شود و جهنم لام و الف با و از جمیع مجموع اسم علی حاصل می شود

حکایت قال لامی حدثت لبادیه و موکب من بنیاد ناپناه و بعد از مرآة من انعامتیه
 مدعا طلبت انکره نقد منها الی شیخ منهم قائم علی نکالها فقال شیخ العربی فقلت
 ان لم یس علیها الا الیمن فقلت انما لا یشکل من الیمن فقلت انما لا یشکل من الیمن فقلت انما
 سمعت قوله نعم ولا تقبل لساقدنهمینا ولو علفیت بیتا اسمائنا فقال صدقت
 ایها الرجل و هذها فاقرت و ردت الی مالی ثم التفت الی شیخ الی و قال فی ای سورة تذاکر فی شیخ
 فقلت فی قوله نعم الا هی بصیحت فاصبحنا لا یبقی جمیع الامور بنا فقال شیخ سبحان
 الله لقد کنت اذن فی تافحننا لک فحاصبنا حاکم و فی شاه ترکان بنی مدعیها
 می شنو شرعی از مظله خون سپاوشش یاد میتوان شد که مراد خواجہ از شاه ترکان
 قوه عاقله ملک که باشد از مدعیان قوای جمعی سبعیه شیطانیه و غضبیه و وهبیه ^{شاه} یعنی شهنشاه
 که خود شیطانیانند مراد از سپاوشش نفس فاطمه قدس باشد که مانند سپاوشان
 وطن اصلیه خود و دافانده و از مصاحبت و ستا و هم چنان خود که ارواح مقدسه مجرده و غفول
 مجزیه هستند باز مانده و بغیرت کوفتا شده و خلاصه معنی دنتکه عقل که پادشا
 مملکت بدشت تدبیر خود را اودست آورده و بغیرب لصوص قوای جمعی سبعیه و
 شیطانیه که بمنزله مدعیان مغرور شده و باعث هلاکت نفس قدس گردیده و بنا
 بجناس ظلمات مضیق الطبقه بر حیات دانست **مسئله** یعنی انبیای ^{بعین} الهی
 بکون لتفاضل بینهم از اندک علی مضروب و جذبه های تفاضلها بواحد هدا بما تمیز ^{مجموع} فی التفریق
 لشدن فی علم بحسبان الماهر فی الفن اذا نظر فی لوازم المسؤل عنه بعلم استحالته لوجوب
 مساوات لتفاضل بین کل مرعین لخصر و مجموع جذبه های تفاضلها **مسئله** یعنی
 نقل از غیبه الحاضر فالکان بعضا مراد بفعل بقال له کون کبیر اصابعه فونج و امر الطیبه

فقال لا توصفها الى ان قال وقوضع لا يوتى في الاستشفات وادراج الامير عظمها في الغضب
 في وجهه فقال في است من فحاشا لطبيب فان في اسى لها الامير فاعلم عظمة
 اعلم ان الخفيف المقتا وفتيل الشدايد اسبابا اذا فادنت جرمها وصافت عنهما هتوت
 وقعا وقللت تاثيرها فانها اشعا النفس ما قلعه من جوارها فثنا والمصير الى الانقضاء
 وليس للذنب اخال تدوم ولا للخلق بقا معكرو منها ان يستشعر ان في كل يوم هم منها
 شطرهم يذهب منها جانب حتى ينجى وانت عنها غافل ونعم ما قال الشاعر موالهم
 فليس شيء يقهر فاضهومك بالمقبره لعل الله ينظر بعد هذا اليك بنظره منه
 وجهه ومنها ان تعلم ان في ما ولى من الدنيا والبلاها ما هو اعظم من رذيله واشد من
 بليته ومنها ان تعلم ان طوائف الانسا من دلائل فضله من شدايد بنيله ومنها ان
 يستشعر بان بعضنا من الارباب يواكب هم ولا يتماض بصاحب عصوره واستقامته
 يعود وتجارب بعض معها رضاء وثباتا لا يفرقون بعد بكل شدة ومنها ان اسى الناس
 والاوليا والسلف الصالحين فانه لم يخل احد منهم مذكوره عن قوا البلاء وتراكم الزنا
 ومنها ان بازاء كل مصيبة محوسبة او رفع وجهه وغفلان ذنب منها ان يستشعر
 بان قد علم بالنجرة وذلك الاخبار وكلمات الخبايا على ان بعد كل مصيبة فرجا وسرورا
 وعقب كل شدة هجرة وراحة كما قال الشاعر نفسه
 در نوميد كنى اميد است پا بان سب
 سبه سجد است ومنها ان يستشعر بان هذه المصيبة زلزلة من خالقها وبارئها الذي
 هو العدل الحكيم الوكيل ولا يصدمه عند الشبهة الى مخلوقة الا ما هو خير لغاية الامران
 عقده عاجز عن ادراك خبيته ومنها ان يعلم ان الصبر الرضا في كل مصيبة هو جبر الخليل
 وثواب اكثر الاجر ان يصل اليه القول والافهام ومنها ان يستشعر بان لا صبر ورضا

فاتی مر بفعل قاعده سخت بخاطر الفاظ از اردن مضرب و عددت نفسه و جمیع
 ما فوقه الی ای عدد در بد فاجع هذا العدد الی المنتهی مضرب المجموع فی هذا العدد
 فال حاصل هو المظم مثلاً اردنا ان نقس الخمسة فی نفسه و جمیع ما فوقه الی المشرقة نظیر
 الخمسة والاربعین فی الخمسة حصل ۲۲۵ و یجری هذا فی ضرب کل عدد فی اعداد متعدده
 متصله و منفصله کما لا یخفی **فائدة** یکی از شعرا در کتابی که در علم عروض تألیف
 نموده است گفته است که هر که بسرعت بنام چند دفعه در پی بگوید خواجه توحید
 تجارت کنی انت شخص فصیح است **طایفه** گویند جای و زیاده این شعر گفته
 بسکه در جان و کار و چشم بیدارم تویی هر که بیداری شود از دور پندارم تویی
 شخص را اینجا حاضر بود گفت بلکه خری پیدا شو گفت باز پندارم تویی **فائدة**
 سیر بعد از طعام و لو خطوه ثم بعد التمام و لو تحفة بل بعد الجماع و لو فطرة **فائدة**
 اگر کسی ناکشتری با چند بکرم و بکدست که بر و خواهی بدانی که در کدام دست است
 او را امر کن که از برای سنی که انکشند او را بکعدن و جی بکرم و از برای ست خالی
 بکعدن فرم ی پس از امر کن که ضرب کند عدد دست است در عدد و جی حاصل
 را با عدد دست چپ جمع کن پس مجموع اگر فرد باشد انکشند در دست است باشد و اگر
 زوج باشد در دست چپ باشد **مسئله** اینست که هر که از اقسام بقسمین بگو
 الفضل بیننا نصف الفضل بین نصفه و بین کل منها و هذا بما یمتحن به بل و دعون
 لتلک دن فی علم الحسب و اما ضربیلم استحالته لوجوب کون الفضل بین قسمی کل عدد ضعف
 الفضل بین نصفه و بین کل من القسمین **فائدة** قد نسخ فی ضرب التثانیة فی
 المركب فاعده سهله و ان نرضع صفرا بین بین هذا العدد و نقض هذا العدد

این منقلب نام که گفت این را بجای از ایادام همه هستند سرگردان چه بکار پدید
 آورده خود را جز بداد فاعله بدان جمله چنین هاست که دفع سرعت زوال میکند از جمله
 تخم انجیر را کوبیده و با پیچ منک مروج کنند چند دفعه بر قصد طلب کنند بغباب نافع است
کلامی و نعم مافال من اثبت لنفسه تواضعا فهو المتكبر حقاً و وجهه ان تواضع لغيره
 انه عريفه فثبت لنفسك تواضعا فثبت لنفسه دفعه انت تواضع معها فان من
 المتكبرين فاعله اذا اردت ان تعرف قطرة مصونة كانت و بحقوقه فان كان بحيث امكن نقلها
 و تحريكها فادرس على سطح مستو مستقيماً وضع على ذلك الخط التين من الشاة بالكمية بحيث
 تكونان عموداً على السطح و اخرج الكرة من بينهما مما استلها فادفع من الخط مثل قطر الكرة و
 ان لم يكن تحريكها فنصب مطرزه موازية للفق و تقاطع منها خطين مستقيمين بشاقو
 بحيث يماسا الكرة فحاصل الخطين من المسطرة مثل قطرهما و قد خطرت بالي السكاج و جرت بها

ممکن تحریک و عا لا ممکن تحریک و هو ان تطبق خطاً علی غلظت من عظامها فتصلها الحزبان
 و عشرین منها فستعرف اقسام منها هي مثل قطر الكرة من خطها مسهنة لکذاب و اربعة
 در عا و محاصدا و لذات بان نزوا و الطاحنان طحنا و العاجتا عجنا فلا کلا
 اکلا و اثنا اليها بعض الظواهر و الخاديات حزبا و منها الفضل ما الفضل و ما ادبها
 الفضل له و نبي ريل و حنطوم طويل فاعله كل مربع فهو بن بد على حاصل ضرب جد كل
 من المربعين اللذين هما حاشيتا في جذله واحد مثلاً مربع ۳ و المربع اللذان في حاشيته

۴ و چون در اول ۲ و چون در ثانی ۴ و حاصل ضرب این اعداد ۸ و چون در علی
 بواحد **کل** اینها را با هم جمع کنی ۴ است شش اعدادت نقرین من دایم مقتدا اعدا و تمام و موافق
 مقاصد هم **فان** بدانکه فاد زهر چنان را از شکم بزکوهی که نهد و بفرین شبانکه **هیچ**
 موضع دیگر حاصل نمی شود و گویند غذای آن کو سفند مادر باشد فاد زهر در شیر آن
 کو سفند می باشد و در شام مانند آن می سازند که مشکل می توان فرقی کرد و امتحان آنکه با
 اصلی است یا مصفوی است که سوزن را با نش سرخ کنند بر آن نهند اگر مصفوی است **چون**
 سوزن در آن فرو رود و در سبها از آن بر آید و اگر فاد زهر است و در زد که فولت
 سوزن را زد و کند بر آید و از خواص آن است که چون بر کز یک مار طلا کنند در حال زدن
 ساکن شود و از مرن اینم شود و خواص دیگر بسیار دارد **فان** هر قی شش را خنجر
 مار است که چون بر جانه ضو سبها بماند سفند شود و چون بمیان لبه بماند آن سبها **شود**
 و سفید بماند و آن بر دو نوع است معدن حیوانی و حیوانی آن بونک مادر بود خاکسری
 و می شود که سبها بونک باشد طریقی شناختن آن همارا است که مذکور شد اما معتمدان
 در بجهت و سبها بونک خاکسری و بونک می شود بشکلی که بینی بونک مریم بود و امتحان آنست که
 چون در میان آب له و اندازند در صحن چینی بعضی سیر که نیز گفته اند بجرکت آید و آن کر
 و هر دو نوع در خاصیت شیرین کنند **فان** بدانکه در ابتدای آنکه طفل بله میزنند
 هرگاه خنجر باب بر شند بر پای می نهند این با شزار اینکه در چشم او بیرون آید و آن
الاکبر تجریت لغز مؤلفه العاصی بسم الله الرحمن الرحیم بعد الحمد لله الملك الصلوة علی
 البشر و اله شفعا يوم المحشر يقول لا اذل الاحقر مني محمد **ص** و ان لا یج علی مخلوق ان یفقا
 خالیا عن و بینه النفاق و یم المعصاة شهنفا سالکا مسالک الوفاق نفسا بنفت عبنا

المثل من الحاضر المحررين وجلد ساسين احكام الشرح المبين انه مستصحب ووالله في
 والا بام ووده لا يتغير بتغير الشهود والاعوام ونحوه نافعة ليوم الخلوقة ولعدة مضى بها
 يرتفع بها يجب لظلمة لا يضعف مداركه وان بلغ الى اردن العرسمه ثلثه وان كان خطا
 المحرف وهذا عن رب لو نقص عنه حرف واحد بقي حرفان وهذا يجب لو نقص ثلثه عن اوله
 بقي حرفه ولو زاد بعد عن حرفه بقي اوله واسقط طرفه بقي ما بعده عنه كل احد مع ذلك
 قد يطلب بسعي اشد ولاه ثلثا منه كالشعور ونصف اخر به كالخود ولو شارب
 مراتب حروفه بالترسل لحصل اول موضع به دخل ثابته الاعداد بل اربتنا ولو طرح
 ثلثه وثلثا المراتب لترقى لعلم عدد دواهم النصا ولو اسقط اوله لظهر من الحرف
 كتابته لو نقص ابعده لكشف لبها من كماله ومن طرح وسطه يحصل للجاء العجا
 ومن انصف حروفه يظهر الفرج بل انزع اوله يساري عدد انقسام الثلث المتصور
 وثابته بعد القسا لم يوجد له الممكنة ثابته جزء لاوله ومع ثابته جزء اخره ولو طرح
 وسطه لكانت البواقي مشتركة ولو زيد على كل منها لكان الجميع متباينة نصف ثا
 اول عدد يقع فيه للناس لو زيد على دبره اصغر شرطه على بيناته تجد اقرب القبا
 اليه ويحصل عددان يكررين بينهما التجاب ثابته عدد تام في الحجاب اخره اول عدد
 صرح بكماله الكتاب ان نقصت من حرفه ربيع ثلثه صا حروفه موصوفه بالكمال نحو
 من بين الحروف بالاحلال لو نقص عن بيناته ثلثا اوله يساري عدد عظام الانساو
 لو نقص عن دبره ثابته الا ثلثه قد حصل من نفسه عددان متعادلان لو نقص ثلثه
 عن ثابته بقي عدد الهلجاء ولو زيد على ثلثه ربع رابعه علم السوا الكيسا وله

ثلث اوله

لغيره

صغيري اعطاه ونصف ثابته مخرج الماهر اليه كثير من الوصايا وابدول بغير الاعضاء
الباهتسا وخامسة ذلك من المتوسطات ثابته يطابق الواجبات من الاعمال ونسبة
بوافق شهو الحمل والفصال اسقطت ثلثه من الاسماء اللازمة لرفع بقى عدد
الحمل اليه لها محل من الاعراب ان نقصته من عدد الاسماء اللازمة للنسب من الباهتسا
عدد المثبتا بقى عدد الحمل اليه لها من اعراب الحمل فانه الاجتبا وان انا صفت له عدد
الاسماء التي تنصب طرة ولا تنصب اخرى ساوى عدد ما هو المتبوعه بمنوع و
بالثابته اخرى ثم ان هذا الاسم مع كونه خمسة حرف صاظر فاعشر احرف منها ما
يساوى نصف مجموع حاشيته باوجهين هذا من الخواص نصف نصفه عدد شريط
القضا امداد النقصان من خربا وله في اخره معلومة واطاله من تضعيف خبره في
بنيانه و زيادة ثلثه فاس الاسم مفهوما شبيه القوس مع الوتر له دليل وطرح نفسه
اليه سبيل نصفه بعدد القضا بالموثقا ولو نقص عنه عدد لا يغير في الزيادة
الكعبيات لثاى الموجودة من الكرات ومنها ما هو عار عن الزيادة والنقصان
معدود من حروف الزوايد بثلثة معان لو نقص عنه سبعة بقى منه وهو نصف
حاشيته من الاعداد ومع ذلك ين بدعليها من وجهين باقل الافراد يعادل عددا
النظم عند الشعراء يكون بدعليه ثلثاه لثاى العقول الثوبلية التي اثبت بها الحكماء
ان الخواص خبره فهو وج الفرد بلا ادتياب ان عدد بنيانه فهو الفرد الاول عند
الحساب مراتب تضاعف بوثا لشرط يخرج عن تضعيفه بعد نصفه مع زيادة ثلثه
ظاهرة واعداد الاقوات المكررة بينها عن نفسه بنظر باهرة اركان الخطاين من تضعيف
نصفه معلومة والمسائل الجبرية من تضعيف ضعفه مفهومة نصفه يعادل الفرد

ونصفه الاخرى يساوى المظنرات ضعف لعدد بيوت بقعة الزم معادل وثلاثة انا
 النقطة قابل نصفه عند الخلفاء الذين صرح بخلافه لم الكتاب مكعب نصفه بد على
 اجزاء البنية بواحد بلا اذ تباب ثلثاه يعادل لو ينش من اعضا الجوانا ولو بد
 واحد ساوى للعين منها الطبقات ومنها ما هو الاعداد بمعينين ولو لم يكن لا
 تعدد الحروف من البين وهو قطب الحروف اولها ومادتها وهو لها ومنها ما يكون
 صقلا الجعفر نصفه بعد نقص خسة اضخروبيث الشطرنج عن زيادة ثلثة اعمام
 لا تحذف علامة ربعة يشبه ضعفا يستحب روى لجماد ونصف عدد اذ يبلغ اليه يجب لوكوة
 في الدنبا ولو نقص عن عشرة ودد نصف ثمة على الباقى يعلم سطح دائرة كان قطرهما
 اول عدد لا كسره من لونسب المحيط الدائرة ولو بد على عشرة خسة لصلان الافعال
 على المقنع بنيت ظاهرة لوضرب في مقامهم لاسا ونقص ضعفه على اصل يساوى
 مجموع المتأخير لوضرب في المتأخير نقص عن حاصل العادل به مجموع المقادير
 بل نكرو منها ما يعادل ارتفاع القطب في موضع يكون فيه الظل والفرق بالعكر
 وسبعة يساوى محروف التي انقصت بالهسين بعد يعادل المنحوت من الانزال ونصف
 سبعة لعدد المفاصلان من الحروف معادل ثلثة منها بخبرة على الصاجنة والاجتماع
 وثلثة اخرى عن التشرية الانقطاع بنعي اربعة منها الامور والاقوال واجر بفرق
 الاسماء والافعال والاشترار عن واساخر مبين احز للاخراج موضوع معين لكل منها
 ومن الولى خواص والحوال يوجب كرها الاطباء الملل وقد تم في سنة يعادل مجموع
 ذره وبناتر ومجد ونصف ثلثة الصلوة على مؤسسا لشرع ومسد متبا
 جبر في عمل همان بركه جرح بننداد وكوش وندود لمرغان جن لبها است

لجفر ثمانية وعشرون هذا
 وكل كتاب ثمانية عشر
 صخره
 الحروف المعكونة لا
 يمكن نصفها في
 الكتاب ودرجها
 ١٢

صف

من شهر **خاوش** سال پنجمنا البتة في الكشكولان في ليلة الاثنين ثالث عشر رمضان المبارك
 سنة الف من الهجرة بتفق ائمة النجاشين في برج سترطان وهو بلد على وقوع فتنه عظيمة في
 العالم وكثرة الهرج والمرج واهدام العمارات لعالية وحركة العساكر في الاطراف ولكن
 هذه الامور لا تطول مدتها بل يتبدل الى الصلاح والانظام سرعاً ويرتفع شأن
 اكثرهم وينظم اوامر الشرع ونواهيها في السنة الرابعة من هذا القرن انتهى كلامي في
 في الخلد مقامه وقد تفقوا في هذا البرج البقي في ليلة الاثنين ثاني شهر ذي الحجة
 محرم سنة الف مائة واحد عشر من الهجرة وقد ظهر في اشره وهو انه وقع في العشر الاخر
 من هذا الشهر قتل فامحمد خان ايقاجا و سلطان ايران في حواله تغلبت قد وقع
 قتله فتنه عظيمة في ايران ومثل كثير من العساكر وذهب اموالهم وحركت العساكر من
 ونسبته الاطراف والندت الدرب بحيث لم يكن العبور هبت اموال الناس كثير من الف
 واضطرب اوعاها واطلق قطاع الطريق نانا في الاطراف لكن انظم الامر بعد عدة يسير
 وتصرف المملكة في سنة الف مائة واثنى عشر اخبر السلطان بن السلطان
 الاعظم الاعظم فتحمل شاه فاجاد الله الله ملكه واطمن الناس امنك الطرق وكان
 ورغبة مبدل الى العلم والعلماء وحصل به رواج في الشريعة **صافي** دودا که دواي دويتها
 ما انوس که چاره پريشما در عهد جمعی است که پنداشتند ابادی خود را
 دوبرای ما **ای** مگر کم که فلک هم همراه باشد ناسازی هریر سر ساراید
 پاران کند شدند کجا جمع شوند و این عمر کند شدند کجا بازاید **باجا** در نر باز
 بیستاکل مرد باد اگر دهاکش هرگز موباد به تکرار بخند لوکشانی خوش
 از خون دل هرگز مشوباد به تاشم در مکان تانی بی تخیل مردمی برای به

دد کج تنها شود و دوج نشینا ناجوتم بر سر **لا الی** من المردة ان ابیت سهل
 تلقا بیل ملا بسید مع نیت یان الجفو من الکو و ابیت منک ببله
 المسوع قد کنت اجر بک الصد رعبله لو ان قلبک یمن ضلوعی فاعلم **لا جیل**
 للعینه و عطفه الملوک و الحکام بکتاب یوم الخبیل قل لست بالله اکبر من مرة و لا حول
 لا قوه الا بالله العلی العظیم من مرة ثم عطف علی **لا الی** ثلثة ايام فانتک تطلع و لا تنصی ما
 دام ذلک معلقا علیک و لا تنحی من حبه و لا عقری لا سبع و لا شیء مما خلقه الله ثم
 و ذلک من الاسرار المجریه من اکابر هذا الفضل الشریف نفلته من خطه و الذی العلامه ط
 شراه و هو کتب اخره فی نفلته من خطه ملا محمد تقی المجلسی **لا الی** فاعلم **لا الی** بدانکه طریقی **لا الی**
 عقیق یخط سفید بکبر قلیاب که ان را بفارسی کلباب کو بند و ازاد و سفالی کرد و
 اکراب ندید با شد بهتر است و ازاد و ازاد بکذا را نام علی انفعال نشکرند و در خارج
 سفال بسته شود بعد از آن ملا ان را کفر و داخل سرکه نمایند هرگاه اب بر آن صنوبر و
 کف در با و صمغ عربی و اینز داخل نمایند بسیار بهتر شود و بعد از آن از صاف کرده بر
 عقیق هر چه خواهند بنویسند باقی ملا هم بیرند بخوبی که آتش بان زسد نگاه کنند
 تا سفید شود بردارند و بهر طریقی آتش بر دین آتش که با چندان طلق بر روی
 خاکستر بگذارند و اطراف آن طلق را آتش بچینند بشکل کبوتر سواری بگذارند که
 طلق را ببینند نگاه کنند تا نوشتن عقیق سفید شود بر آرد **لا الی** عن جرجان
 انه قال من فرغ من المصحف منع بصره و خفف عن الذی و لو کان اکابر **لا الی** که ما را
 خواهی جمله حد ما کن خوبا ما کن و دیگران خودا کن ما و بیایم باد ما و بیایم
 با ما بد و دل مباشر لیکان **لا الی** حدیث عقل را با ما باد شاه عشق چنان

شد است که فرمان حاکم معزول **لا اله الا الله** تو نام بنک حاصل کن و دایم باز دایم
 که دو کوئی که ما هستیم نام بنک بدنای است **لحم الف** چون مرادمان باز شد
 رفت دست رفت ز کار و کار دست رفت دل باو دادم با مسک واه کاه
 دل مبد و از دست رفت اخزای کل عند لب خویش را بر روی کون خاد
 از دست رفت زخم دل دایم شمرم شام هجر اه کامروم شما از دست رفت
 منم ای ناصح مکن به روی او کمر صبر و مراد از دست رفت پیش نهاد پره
 از رخ بر گرفت راه پرهیز کار از دست رفت دشمن عمره داز از دست شد
 ناسر زلف نکار از دست رفت **حکایت** دویان لوز پر نظام الملک خرج ذات پوم
 الصلوة فجلس قلبا لثم اللغث لی المحاضین وقال هنا بیت شعر ابدی و هو
 نکانی کان و کانها امل و نبل حال و نهما القضاء و کان بهم مسعود بن محمد الخبند
 فقال بالی جبت اونی متکرا ابتدا الوشاة فوی معرضا فاستحسنته لوز پر بعض
اصداغ ذکر لبها با سلف بجمع فبت لذكرها شرفا لدی
 واد کرفت باض بخد معاهد جیره نزلوا بسلع و امضی باوق فی مجمع رهنا بترجم
 عن قلوبنا صدع و غرق طایر بلی حدیثا بیت خاطر ی و پر یح سمعی بجمع
 نطق قلب و لب بد دشمنان من بعد جمع فنوا و اصلین عقب بجمعی وجود و
 منین عقب منع بعض **قصاید** بد در تجلی خدای السحاب ام از رفت عن
 و جنبها الذواب الشمس فیها فی الظلوع ام انها تربل الخی بن ماهو حاجب
 انما نظر لفضا اطلو ام لها سهوف لقتل العاشقین فواضب اذا ذق منها ام
 الدافعا بوظف فیها القلوب ذواب اری کل قتلها و اود بعدنا

امن و مع قدام رفته محو لب ادبها با سبب الالهلال وطبعها لسفك مآ القافز
 لاغب للمجنون **العلم** الابهامات لعرا و من على شجر و لكن مثل بكاء
 سقى الله اطلالا بنا حة لمحي وان كن قد اذنت للناس ما بها خيل الى قد اذنت
 نعمتا لبرق يمان فاجلسا على انبيا خيل لو كنت الصبح و كنتا غلبين لرفع لفضل
 كابيا خيل مدلى فزاش و ارضا و سادى لعل الكوم بد هب بها وان شئنا
 داء الصبها بلغا نتجته ضوء الشمس عنى سلامها الاله صيب لجن بالله دوى
 فان طيبك انرا عدا دأبها و قالو براء و بعض و اذ و قد علمت نفسى مكان دواها
 خيل ما حيل لى فغانى من لى بلى او فنى ذالها بها احب من الاسماء ما و انى اسمها
 و اشبه و كان عندها نيا اصله فنادى اذ ما ذكرها اثنى صلب الضمى فغا
 اذا ما معى الناس و حاد راحة منبثان القاك بالليل خالبا فانك لثان شئت
 افاضيت غمتى وان شئت بعد الله انما لى لها و اخرج من بيننا لبيتو لعلنى
 احذ عنك النقص بالليل خالبا ابا لى لو اشكوا لى قد اصابنى الى اذهب
 لو لى لها ابا لى لو اشكوا لى قد اصابنى الى جيل صعب لى لا تخنى لى با حاض
 فى سنة دخل لى مطر فى مكة فى ايام الموسم و اخذوا لى البحر الاسود و قتلوا خلقا كثيرا
 و بقى لى عندهم عشر سنه و من قتلوه على بن بابويه كان بطون فنافع طوافه فخذ
 بالسوق فوقع على الارض و انشد لى لى لى صرعى و دهاهم كهيئة الكهف لا بد و
 كلبوا لى السادات الطبا لى لى منسوبون الى طباطبا و هو ابو هبهم اسمعيل
 محسن على بن ابى طالب صلوات الله و سلامه عليه فخرج باسمه هدى فى خدمته و اذ
 فى الكافى باب ما يفصل بين لى و الساطل فى بعض الحكماء من ان كتب ما له من نها

انفق الله من نهائى من اكتسب من الايمان فواء الحجة انفق الله في مثل الاباء الى
 بطرح بينهما الا ينفع **الحاشي** في فضل التكون روى في الكافي عن عثمان قال حضرت
 ابا الحسن وقال لي رجل وصفي فقال حفظ لسانك تعني وفيه الصادق قال له قال
 قال لقين لا ينبري ان كنت زعمت ان الكلام من نضرة فالتكون من ذهب ينبري
 انه كان المسيح يقول لا تكثروا الكلام في غير ذكر الله فان الذين يكثرون الكلام فاسية قلوبهم
 ولكن لا يعلمون وفيه عنده قال ما من يوم الا وكل عضو من اعضائنا الجسد بكفر لئلا
 يقول فسد ذلك ان تبتدئ بك قول بكفري بذلك ويخضع التكفير هو ان ينحى الله
 وبطاطا واسر فربها من الزكوع فسد ذلك لله اى سالتك بالله وامتعت عليك
مسئلة الحاشي قال شيخنا اليماني خلاصة المحتاج في فضل مساحة الاجسام اما
 ونصفه الكرة فاضرب نصف قطر هان ثلث سطحها او الواو من مكعب القطر سبعة ومن الباقى
 كات قول ان الوجه لثاني من الوجهين سموي وخطا واضح لان البرهان فام على خلافه وقد
 هنا لا يناسب بين خطائهما بالمقابلة الى الوجه الاول فنقول لو فرضنا كرة قطرها ١٢
 فيكون محيط عظمتها الاعمال ٤٤ واما كان مساحة سطح الكرة مضروبة قطر هان في محيط
 عظمتها فيكون سطحها ١٣٨ اقل منه ٢٤٤ ومضروبة نصف لقطر في هذا الثلث الك
 هو ٤٨ مساحة الكرة بالوجه الاول والوجه الثاني يستلزم ان يكون مساحتها اكثر
 من ذلك لان مكعب ٢ الذي هو القطر ١٢ ومجموع سبع المكعب نصف سبعة ١٩٨
 فاذا نقصنا من المكعب ٢ ٧٢٧ وسبع الباقى ونصف سبعة ٥٥٩ فاذا نقصنا
 من الباقي بقي ٧١٧ فيكون هذا العدد مساحة الكرة وهو ينهد على الحاصل من الوجه
 الاول بقدر ١٤٤ فالصحيح ان يوافقوا الف من مكعب القطر سبعة ونصف سبعة من

الباقی ثلثه کافی للباب و ثلثه سباعه ثلث سبعة کافیهون تحت حکایت
 قال لرأيت في المحاضرات ان بعض من قرأها لها متناهيون بهم رجل فسالوه عن اسم
 فقال عمر فضره ضربه فاشد بدل فقال سهل ليس اسمي عمر بل عمر فضره و اكثر و هذا
 اشهر من الاول فان فضره فضره فان من اسم عثمان طاهر ان فضره باعنا فان لم يباشه
 عند لبب پیش از این من هم در این باغ اشجار داشتیم طالب داشت شام و سحر
 دیدم تو ماند دعا کنیم که نه شام و نه سحر ماند حکایت نقل است که مله با اتفاق
 فندسکی در اقامه سیاحت یکی از ولایات کفادر سپید با اهل آنجا از هر نوع گفتگو
 و مخاطبه منور و روحی از اهل آن ولایت گفتند از جمله امور که دلالت بر جهت
 مذہب و بطلان مذہب است میبکنند آنست که معابد کلیساها که حال فزیب بدو
 سال یا سه هزار سال است که بنا شده و منظر او خراب و مستحضر در آن راه نیافند و اکثر
 مساجد شاید صد سال باقی میمانند خرابی شود و نظریات اینکه حقیقت هر چه خلاف
 است پس مذہب با برحق است سپید در جواب فرمود بقای معابد شما و خرابی معابد
 ماند با این سبب است بلکه بجهت آنست که نظر را اینکه در مسجد معابد اصحیح
 آورده می شود و طاعت پروردگار در آنجا می شود و نام از پروردگار عظیم در آنجا مذکور
 می شود بنا طاف احتمال آن را ندارد و با این جهت خرابی شود اما معابد شما نظر را اینکه
 از اینها خالی است بعضی از اعمال فاسد باطله در آن بعمل می آید فوری در آن بهم
 رسد و اگر نه بجهت این عبادت می بود مساجد ما پیش از معابد شما و کنایه شما
 باقی میماند و اگر عبادت ما و نام پروردگار در معابد شما برده شود احتمال آن را ندارد
 و خرابی می شود گفتند احتمال این امر نیست سهل تو بیاد داخل و معابد ما شود و

لحظة غفلة

انجا بطریق خود عبادتی کن ناصدق و کذب قول تو معلوم شود سپید قبول نموی توکل بر
 پروردگار نموده استمداد دارد و احاطه با اجداد ظاهرین خود جسته مضوسا خند و رفت
 در کنه عظم البشا که در نهایت استحکام و متانت ساخته بودند و قریب بدو سه
 هزار سال بود که مظافر ثور و سستی ران بهم نرسیده بود و جمعی کثیر از اهل آن ولایت
 بنظاره حاضر شدند و سپید بعد از داخل شدن از آن واقعه کفنه مشغول بنمان شد
 و بعد از نیت بیکم نیت دست ابیجهت تکبیر الامرام بلند کرد و با او بلند گفت الله
 اکبر و از کنه سپید برین دو بیت الف و سفف کنه سپید فرود آمد و اوارها آن هم بخند
حکایت شنیدم که در یکی از ولایات هند پادشاهی بود از جمله هنر و ادب و
 بود که جمیع امور در دست او بود و هر حکمی که نموی احدی را باری مخالف نبود
 و این وزیر مدعی اهل تشن بلکه قلب و خالی از عداوت اهل بیت نبود و با اطا
 شعبه بسیار دشمن بود و هر وقت که پادشاه بسفر میفرستاد و او را بکمال نایب
 خود و جمیع امور ملکی بمنوی و در آن شهر مسخره بود که شغل و بهین بود که در جای
 بزرگان بمحزکی و تقلید مردم مشغول و این شخص شعبه بود و بقیع مشهور و معروف
 بود و وقتی پادشاه بسفر میرفت و وزیر را نایب خود میفرستاد و بران مقلد اهل بیت
 باو گفت تقلید علی را بکن و حرکاتی که علی می نمود بنویز بکن هر چند این شخص با او
 نموده بمعاذرت مثبت شد سود نماند بخشد گفت مطلب به مرا تا نزد تقلید علی
 را میگویم و وزیر او را همدان از فرجامه عمره در بر کرد و تیغ مصر که حامل کرده آمد تا در
 مجلس درو شد و از بر تختی نشسته بود این شخص تیغ کشیده گفت ای درو برادر بکن بکن
 خدا و بنوی محمد مصطفی خداوند من و الا کردنت را به زمین و در بر شروع کرد بکشتن

بلند کردن آن شخص گفت خنده کردن سود ندارد و بفرمان اینک اقرار کنی سود ندارد
 و بتدبیر مقلد نزد آن شخص در بر شد و او را بهین کلام دعوت می نمود و در پیچند
 تا نزد آن رسید گفت اهل اهل دوا قرار تو چه سبب است او بان بهمان نوع مبارک شد
 دفعه گفت قرار نمیکنی و تبع را بر کردن و در بر زده بسر و از بدن جدا نمود و بگریخت
 و مردم متفرق شده ایلی و آنرا شد و پادشاه را مطلع کرد پادشاه بعد از مراجعت امر
 باحضاران مقلد نمود هر چند او را تخص نمودند نهانند پادشاه فرمود که منادی
 ندا کند که او را امان دادیم بعد ازین مقلد حاضر شد پادشاه باو گفت که این چه حرکت
 بود که از تو صادر شد عرض کرد که مرا تقصیری نیست از بر مرا مرگ که نقل بد علی را
 بکنم و شغل علی این بود و من نیز چنین کردم پادشاه خندید و او را مرخص کرده **مولی**
معنی ای لغای تو جواب هر سؤال مشکل از تو حل شود بی مثل مال جهان
 ما دارد و دل است سبک هر که پا بر دکل است عاشقی پیدا است ذاری دل
 نیست بیماری چه بیماری دل علت عشق و علتها جدا است عشق اسطرلاب
 خداست هر چه گویم عشق را شرح و بیجا چون بعشق ایم غل باشم اوان هر چه
 زبان روشن است لب عشق بی زبان روشن تر است چون قلم در نوشتن
 شناخت چون بعشق قلم بر خود شکافت چون قلم در وصف این حالت سبید هم
 قلم در وصف این حالت سبید هم قلم بشکست هم کاغذ درید عقل بر شرخ شرخ
 در دکل بجفت شرح عشق عاشقی هم عشق گفت جو بخند پت وی شمس الدین
 رسید شمس چهارم آسمان در کشید و اجبا مد چونکه مد نام او شرح کردن
 دمری را نام او این نفس جان دامن بر نافتان است بوی پیراهن زوسف نافتان

کنزای حق صحبتش آنها باد کور مری زان خوشحالها نان بین آسمان خندان شود
 عقل حسان و دبدب چند دانشد لا تکلفی فانی فی الفنا کلک انهای فی الحسنة
 ثنا من چه گویم یک کم هوشیار نیست شرح آن باری که از ابا و نیست شرح آن
 هجران دین خوف جگر این زمان بگذار نادانست دگر فال طعمی فانی جانیع واعجل
 فالوقت سیف فاطح صوفی ابن الوقت باستانی بنیق نیست فردا گفتن از شو
 طریق تو مگر خود مرد صوفی نیستی هفتاد از نسیب خیر نیستی گفتار
 پوشیده است بر خود تو در ضمن حکایت کوش دار خوش تر آن باشد که نکرد آن
 گفته بود در حدیث دیگران گفت مکشوف برهنه کوی این اشکارا به که پنهان
 سر برین پرده بردار و برهنه کو که من می بچنم با صند در پی هن گفتار برافشود
 او در عینا نر تو مان نر کنا دت نه منیا اوز و عیو لهک انداز خواه بر نشاید
 کوه را یک برک کاه انانای کردی بن عالم فروخت اندک بر پیشاید بهل سوخت
 فنر است و خویشی بجوی بیش از این شمس تیر نمی مگوی مطایبه روزی
 مجمعی راسته و دران جمعی نشسته یکی از آنان که بر صد نشسته بود آغاز بضمی عطر
 کرد در آئینای گفتگو گفت که بجان ادم از بس که رحمت کنیام و کار کردم شکم خورد
 یکی در حاضر بن که در صفت بغال نشسته بود گفت محمد و ما خالا مریغ امر را بر عکس
 گذشت که بید گفت چکنم گفت شکم کار بکنند شما بخورید سنا حمر سبحان الله
 ادبی دادی در عالم دهندا کرسیم بخورد گویند مسک است و اگر کرهنه باشد کوی
 دیوانه و اگر زک د نیا و تالوین نماید گویند رهبانته ایند عود از که بر این دیوانها
 لوده شود گویند ایما اموالکم و اولادکم فتنه و اگر خفته است مراد است اگر بهی

مخترع در کار کرده معرفت کرد و گویند و ما امر و الا لعبد الله المختصين و اگر این در
 کاره مکرر گویند و ما ناقت الحی و الانسان الا لعبد الله اگر خواهد مختصیل شناس
 هر دو کار کنند گویند ما للتراث و رب الا دیاب اگر نه معرفت نماید گویند کنش
 مختصنا حاجت ان امرنا کر شفیع طلبه لا یشفعون الا فی حق خطاب شنود اگر
 شود گویند لا تقطوا و اگر این شود فرمایند اما منو امر کر الله و اگر فرغ نشیند خطاب
 اید که و الذین جاها و انهد بنهم سبلنا و اگر چه صد کند ندارد سد که بخیر
 بر حشر من پناه و اگر فرماید کند گویند لا یسئل عما یفعل و هم یسألون در و اما او
 دلی میزند و پس فاعل که بداند که دی نام شهر است از عراق و منسوبان را رازی میگوید
 چنانکه گویند فخر رازی مراد نسبت بری است ستر اینکه شهر رازی منسوبان را
 گویند صاحب فرهنگ جهان گیری بنا کرده و میگوید ویدم بخط فخر رازی که نوشته
 بود که رازی نام دو برادر است که با اتفاق یکدیگر شهر را بنا نمودند درین شهر
 شهر بعد از تمام شد ما برین است گفتگو واقع شد که هر یک پنجاه استاد شهر را بنا
 خود بنا نهادند امر حکما و عقلا چنان قرار دادند که شهر را بنام یکی از ایشان بنامند
 و منسوب شهر را بنام دیگری پس شهر را دی نامیدند و منسوبان را رازی فاعل
 اتفاقا من بین کل مربعین بنده حاصل ضرب مجموع جذبه های الفاضلین بین
 همچنین مثل اعم و اربعان و الفضل بین ما ۲ و هو حاصل ۲ و فی ۲ فاعل
 فاعل الک کول را بته بعضی الک کتب المستتر از اجماع طریقه الجمله و وضع الحجة علی
 هر فیها اربعة و ضربت الخارج من انفسه فی عدد الجمله اعنی ۴ و مبلغ عدد ۲۵۹
 الحسی لغیر باسم ۱۵۳۲ و ۵۴ و مربع از مرغزازی که میخواند بقصد هر دو

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
حكمة وعبرة

اهنت كدم بكى دابا بدم كشت في سر بكي واسر بدم نكت كودم فاند محرو
النور ابنه في الحروف المقطعة في اائل السور هي بعد حداثا لكرات وبعث عشر
بجمعها صراط على حق منسكه فاند في اعلم ان الحروف الكاملة هو الذي يره وبتنا تفرقت
وهو حرف واحد لا ختم هو التين المهملة فن لفظ التين ستون وهو بزه والباء
والنون لذين هما ببتنا تفرقت ستون واما باقي الحروف المعجمة فاما يكون ببتنا تفرقت
كالعين فاند في كل عدد كمالان كمال شعوري وكان ظهور كمال الكمال الشعوري للعد
هو حاصل جمع الاعداد التي تحت من الواحد ليه مع حاصل جمع الاعداد التي تحت لعد
الى الواحد الكمال الظهوري هو الاول فلف اي حاصل جمع الواحد الى هذا العدد فالك
الشعوري ثلثه مثلا واحد ثمانون لانتا لبعث من الواحد الى الثلثة يحصل
خمس واربعون واذ ابعث من الثمانية الى الواحد يحصل ستة وثلثون والجمع وال
ثمانون والكمال الظهوري لها خمسة واربعون وقد اتفق وقوع التثنية بين كمالها
في اسم فاطمة ع ودلك من خواص هذا الاسم الشريف فاند في بعض الالف هبولة الح
وقطبها اما التثنية با ظهور لان هبولة الشئ مادته وما لا يمكن وجوده بدونا
بل يتوقف وجوده بكونه مركبا منها ومن شئ اخر والالف كل بالنسبة الى الحروف ثا
كل واحد منها ومن غيرها لا يمكن وجوده بدونها وذلك مثل الباء والياء و
الدال ظاهرا واما مثل الجيم والتين فلتوقف وجوده على الباء وتركيبها منها ومن غيرها
ووجودها موقوف على الالف اما التثنية بالقطب فلان قطب الشئ وسطه
الالف وسطه جميع الحروف ما بدونا لوسطه كالفان والكان امثالها واما بوا
عنها كالجيم والعين فان وسطها الباء لالف فوسطها الالف قد يطلق القطب

ورسطا

على الالف

على الالف لئلا يحدرونها فان عدد كل منهما قاعدة قد نسخ بخاطري لفظا ما شئت
في ليلة الثلاثاء سابع عشر سنة ١٢٨٠ لاجل تحصيل الكمالين الظهور في كل واحد من
نظم كماله الظهور في عدد عليه واحد وخذ نصف المجتمع واضرب لنصفه هذا العدد
فالحاصل هو كماله الظهور في التسعة في عدد عليه واحد فيصير عشرة وخذ نصف العشرة
وهو خمسة واضرب بها في التسعة يحصل خمسة واربعون فهذا الكمال الظهور في التسعة
واما طريق تحصيل الكمال للشعور فاضرب لعدد في نفسه فالحاصل كمال الشعور
او زد عليه احدا واضرب بالحاصل في نفس العدد وانقص منه واحدا واضرب الباقي
في نفس العدد وزد على الحاصل مثل لعدد وانقص منه واحدا واجمع الكمال الظهور في
اصل العدد فالحاصل كماله الشعور فاعلم ان لكل عدد الزوج والفرع ايضا
اما الزوج فينقسم تارة الى اول والاوج وهو الاثنان والزوج الثاني هو الاربعة
الزوج الثالث هو الستة وهكذا فائدة الى زوج الزوج وزوج الفرع فيزوج الزوج
هو الزوج الذي لا بعد من الافراد غير الواحد وبعبارة اخرى هو الذي يقبل القسمة
الى الصراح مرة بعد اخرى حتى ينتهي الى الواحدة كالثمانية وسبعة عشر امثالها و
زوج الفرع مقابل زوج الزوج كالعشرة والعشرين والثلاثين امثالها واما الفرع
فهو ما يقسم تارة الى اول والافراد وهو الثلاثة بناء على ان الواحد ليس من الاعداد
والفرع الثاني هو خمسة والفرع الثالث هو السبعة وهكذا واما اذا قلنا بكون
الواحد عددا فهو اول الافراد والفرع الثاني هو الثلاثة وهكذا فائدة الى الفرع الاول
وهو الذي لا بعد من الافراد غير الواحد كالخمس والسبعة واما لها وعبره وهو
مقابلها فاعلم ان للعدد اسما ما كثرة فيها التام والتافض والواحد المتعدي

المتخابان فالعدد الثامن الذي يكون جزاء العادة له مساوية له كالسنة والناظر
 هو الذي يكون جزاء العادة أكثر منه كاشي عشر أو ثلث هو الذي جزاء العادة له
 اقل منه كالثمانية وما العددان المتعاد لان ههما العددان المتعاد لان ههما العددان المتعاد لان ههما
 يكون الاجزاء العادة محل منها مساوية نفس الاخر كالمائة واربعة وثمانين وثلثمائة
 المتخابان خواص كثيرة بينهما في مقامه يمكن ان تذكر شرط منها في بعض مجلدات هذا الكتاب
 ثم ان لتخصيص كل من هذه الاقسام طرفا مضبوطة ذكرها والذي للعادة في كتاب متكلا
 العلوم قصص حكي ان الوشيد هجر جاد به حشنا كانت نعتها مائة ثم لقبها في بعض الكتب
 في جواب الفصحة وورسكنا وهي تحتك بالها من البينة فزودها فانت فزودها الى
 اذارها وحلها وحقها عند ما نعتها الرداء عن منكبهما فاعند رت بانك هجر
 هذه ولم يكن في علم بوقائك فانظر في هذه المسئلة حتى اهبطا للافك واسك بالعد
 فنهرا الوشيد البينة وجدا بها فلما اصبح امرها جابك لا يدع امدا بدخل عليه وانظر في علم
 نجي فدخل عليها في حجرها وسالها انجاز الوعد فقالت يا امير المؤمنين كلام اللبيل
 مجوه النجا فقام عند ما خرج الى مجلس اسند عي من بالباب ان الشعراء فدخل عليه
 الرقاشي مصعب ابو نواس فقال لهما قوال الكلام على كلام مجوه النجا فقال كل من
 الرقاشي مصعب اشعارا فقال ابو نواس ولبلة اقبلت في القصر سكرى وكز
 رين السكر الوغار وهما المروج اذافا فقالا وعصنا في رمان صننا وقد نط
 الرداء من منكبهما من الخيش فدخل لا دار مددت لها يدك مرارا فقالت غدر منك
 المرار فقلت الوعد سبتا فقالت كلام المبل مجوه النهار فقال الوشيد فاك
 الله كانت كنت معنا حاضرا ثم امره بعشرة اثن درهم قصص اخرى حكي ايضا

والعشر والثلث

فانظر في علم بوقائك

العتقان والحق بالها

يكون الاجزاء العادة محل منها

ان الرشد خلق في قصره وعند جاريته تمام الحسن والجمال فلما اراد له شريك جاريته
 فقال لها انومي على علمه يقوم فقامت عليها فلم يرق فقال لها العبي عسى ان يقوم ^{الربيع} فقامت
 به فلم يرق ولا راحة فنبست المجادبة وقالت اذ كان اربك ذاسيتة فلما خبر فيه ولا شئ
 فقام وخرج من عندك وقال من بالباب من الشعر فقبل ابو نواس قد ناله بال دخول فقام
 له هات الكلام على اذ كان اربك انج فالتد ابو نواس محي الله ابري ما امتعه عولي و
 الله ان قطعوه فباس بلوم على سبه افقت استمع ماجري معه انبت فبنتا في
 خلوة مزينة حسن به مبدعة بظن كحيل وحصر كحيل وودن فقبل لنا المعه
 وغالبتها البنات فالتنم مطبعة امرت لا منعة ونامت على ظهرها لم يرق فقامت
 على اربعة ومستر كفتها فالتنن وخيب ظنني المضعة فقلت لها فاعيلي به
 لعل يكون به مرجعه فتدانا مل مثل اللجين وكفا خضبا فنادى به وصاؤا لآية
 فانطوى وكادت من العينة ان تقطعه فقال في قد سائها فسله وصا من الموم ما
 اشعته اذ كان اربك ذاسيتة فارجع فيه ولا منفعه حيل في حكي ان اثنين اخضا الى حاكم
 فدعى امد هما ان الاخر عبيد وهو بنكره فقال للدمي ما اسم العبد قال ميمون وقال للمناكر
 ما اسمك قال عبد الله فاجلسها واطع عنها ساعة فاشتغل بعينها ثم نادى باميمون قال
 لبيك قال اطع مولاي ^{الملك} حكي امه اخضم بلان الى حاكم في قطيعة غنم وادعى كل نهاله
 ولو يكن لك همد فلما الى اللبل قال لاحدهما ام فجمعي بغنم منها فمضى في عليه لكل شيا
 مكانت امراة فمضى لم يبق عليه لكتب حكم ^{الملك} حكي امه اخضم شيخ وشاب امراة
 معها صبي كل يدعي اذان وجتها والمصبي له منها ولو يكن بينه وامراة تصد الشابات
 ففرق بينهما واعطى الصبي من اكله واخر له من بيتا الى سيرة فاعطاه الشيخ من حكم له وهذه امراة

والشباب فامر بالقبضه كما كانت **حكاية** وقت بين العشر في زوجته وحشة ^{فان}
الى حضرة الفاضل المثل لعشر من الفاضل ان رضى بها عنه ويصلح بينهما فقال الفاضل ^{حيث}
يا اخي ان اعش شئ كبير بمنزلة جدك وعن قليل ستمحل عندك فلا يزال منك ^{عش}
ونان ابطنه ارتعاش يده وبخبره وجود كعبه ودفن ساقه وضعف كعبه و
ثقل صدره وخفه عجزه وكوثر لونه وبهاض فوده وكبر فصره فقام ^{انفقه} الاعمالها
وقال فوي عند تدعرك بما لم تكن انت تعرفها من فتاوى **الطيف** في دق رجل البتة
على الجاحظة فقال الجاحظة من انت فقال الرجل انما فقال الجاحظة انت الدق سواء
حكاية في حكي انه عمل بعض العمال في لائنه فادعى عليه خصما فاضا من يوم الا يتخضم
واحد ويرفع الامر الى الفاضل فلما اشد عليه الامر لم يبق عنده شئ قال له بعض قائله
ان لك في الانكاد لسعة فصر منكرا تخاض في دعي فلما كان من عند انخضم معه خرو ورفعه
الفاضل اراه خطه الذي كتبه وضاعته الذي خذه فقال الفاضل لم يخط خطك الختم ختمك
ام لا فقال نعم لم يخط خطي ولم يخط ختمي ان له على الدنيا فقال الفاضل فلم لا تؤذ به قال انا
منكر **طائفة** كان ابن الجوزي يخط على المنبر فام اليه بعض الحاضرين وقال يا شيخ
ما نقول في امرأة بهاء لا ابنة فانشد في الغور في جوابه يقولون ليل بالعراق مشته
فما لبنتي كنت طيبنا مدا ويا **حكاية** في حكي بشر الفضل قال خرجنا عجا مجا فمرنا بحوي
فوصف لنا ان فيه امرأة تعالج المسوع وهي في الغاية من الجمال فاجبتنا رؤيتها ولم
يمكن ذلك بدون وسيلة فنشبت به فاتينا برقيق لنا واخذنا عودا وحككنا ^{جله} بنا
حتى ادميت لفقنا وجئنا به الحي قلنا لمسوع فخرجت المرأة كأنها الشمس فظهرت لنا
لمجرح وقال له تاسع حبه وانما جرح عود باله عليه لسعة محبة فاذهبت الشمس

بهوت هذا الرجل انا لا اتدري على علاج هذا قال فما ارتفعت الشمس لا وهو ميت
 نتجينا منها **وفي بعض الكتب** انه جاء رجلان الى امير المؤمنين وكان مع احدهما
 جنية رقيقة ومع الاخر ثلاثة فجلسا باكلان فجاثما ثالث فثار كما فلما فرغوا رعى لها
 ثمانية دراهم فطلب صاحب اكثر جنية فابى صاحب القل فثما اخصما اليه فقال لصاحب القل
 قد انصفك فقال امير المؤمنين حتى اكثر من ذلك انا اريد من الحق فقال نعم اذا كان
 فخذ درهما واعطه لباي اقول والسبب في ذلك ان الاو رقيقة كانت ثمانية والاخر
 ثلاثة فاكل كل منهما ثلثه وهو رقيقا وثلثا رقيق فاكل صاحب الثلاثة رقيقين
 وثلثي رقيق فبقى رقيقا وثلث فاكله الثالث فالثالث ابقى اكل رقيقين وثلثين
 وهو ثمانية ثلاث ثلث احد من صاحب الثلاثة وسبعة اثنان من صاحب الجنية
 فيكون رقيقا وثلث درهما ونصف الثاني سبعة دراهم **والذي فاعل الحق**
 بين الحسن والصبا والودير السعيد نظام الملك ان السلطان ملكش امر بنقل بعض
 التوام من حلب صفهان فاكثري بعض اهل سوق العسكر يحمل حمائله وطل من اهل
 المدن كودجالا من رجلين من العرب كان احدهما سنجار وثلثا رقيقة وكان لكل
 اربعة حمائله وطل فوضوا ذلك على جالام العشرة واصلوا اصفها امر السلطان
 لرجلين باثني بنار وقسمها الوزير نظام الملك فاعطى صاحب الستة ستائر وثمان
 الاربعة اربعة فاعترض الحسن في حضرة السلطان وقال قد ضرت مال السلطان في
 مستحقه ومنعت المستحقين من ماله فانك قد ضلكت في هذه القصة على صاحب الجال
 الستة لان حقهم من الالف ثمانية وحق صاحب رقيقة مائتا ثمانية وثلث ذلك يوم
 معقد ملغز فقال السلطان قل شيئا انهم انا فقال الجال عشرة والاحمال الف خمسة

فاكل الثالث من رقيقه
 ثلث رقيق اكل صاحب
 الاكثر ابقى رقيقين
 وثلثي رقيق

ثمانية وثمان

رطل فلتنه اخاسل احوال حملت علی بحال است و هی شصتانه رطل و جسمانه رطل منها
 صاحبها واربعاثره للسلطان و خمسها حملت علی الاربعه و هی ستمانه رطل لصاحبها
 جسمانه رطل و للسلطان مائه رطل فحمل صادق ربعه جنس مائه فیه مستحق جنس الاربعه
 و حمل صاحب الستة ربعه اخاسل لک مسمی باسم مسعود ای فاصره اذ ذلک توهم
 روشن بنور دبدب عالمنا خورشید سرزندار نکل دل باز د هرگاه
 که عشق دل و دهر همچنان مراد سر خورشید شمس است مراد دل کل داء
 و دواست مراد سر عشق است تندر واضح است مسمی باسم جنید ان مکمل
 میران من دل از جور و خش و دبدب پر مهر دل خواهی که نام و نشان بانی جان
 بر سر دست نزارن بر کن دل مراد از دست پداست چون جان را بر سر می و دل
 جان با که الفت است بر کنی جنید شود حکایتی قال بعضهم رایت عربا کان بعشق
 امرأة من العرب کان مغرما بها فخرجت المرأة الى الصحراء لتبول فبالت و اقبلت الی امری
 اثمها و قال لا وای نا انظر الیه فذهبت مکان بالت فیه المرأة فوضع حشفه فی بوا
 و خاطب قضیبه قال یا مهشوم ان فانک اللحم فاشرب لمرق حکایتی کو بند مودی
 سلیمان را با جمیع لشکر و عدو مهملی خواست و گفت و عدو کاه کنار فلان در پاش
 بعد از آمدن سلیمان و جمع شدن لشکر و کنار در پاش مود حاضر شد و پای تلخی با خود
 داشت و در پاش انداخت عرض کرد سلیمان کلان فانک اللحم فلم یفعلک لمرق یعنی نخورد
 ابان در پاش اگر گوشت نیست اب گوشت هست هملی کثیرا مهمل بقولهم جمع
 مخفی جنین الخائب الخاسر فخالف مخفی جنین ففعل جنین کان رجلا و دعبا فخالف عبد المطلب
 و علیه خفان فقال یا عم ای من ولد هاشم فامعن لظفر فیه فقال و عظام هاشم ما آک

فبذلك ما مثل هاشم فادرج فخرج جاشبا بحضرة قال بعضهم كان رجلا مغنيا فادعاء قوم
 من اهل الكوفة لبطونهم في نزهة فخرجوا الى المصجر او قصر يوه وسلبوا شبابا ونكروا
 عليه خفيه لا يعرفون ارجع الى وجهه وكانت منظره لرجوعه على عادته بما يفضل عن
 اطعمة اهل النزهة وادته على تلك الحالة فقال لكل من سألها عنه رجع حين بحضرة ^{فقال}
 انه كان رجلا اسكافيا فاشاء ان يجمع بين وما كسرى اخرى فبما اراد ان يحل الاعراب اخذ ^{فقال}
 حين الحنفين وضع على الطريق ثم مشى الى الاخر في موضع اخر على الطريق ولكن فلما ^{فقال}
 مر الاعراب بالحرف قال ما اشبه هذا بمنزلة حين ولو كان معه الاخذ فبما انتهى الى
 الاخر ندم على ترك الاول واناخ واحلته بما عليها فركبها ومضى بها فلما رجع الاعراب الى ^{فقال}
 بالحنف من حاله فقال جئت بحضرة حين وبطل حين كان لصا فخرق حين فاعند
 وصلب ثجاثا منه وعليه خفان فانزعهما ورجعت ففعل رجعت بحضرة حين الى ^{فقال}
 من يدان تلك قد تكثرت النعمان في القسم بقولهم ايم الله ولا يخفى ان ايم مختص بالقسم ^{كلمة}
 واستعماله في كلام البلغاء شائع وهو مخفف من اسم اخر فخرق في الزج والرخا
 وهو مفرد مشتق من ايم وهنتر الموصل لاجمع بين وهنتر للقطع للكوفين ولحقوا ^{فقال}
 على ما نعو بان هذا اللون مختص بالجمع كالفلس والكلب بوجه جواز كسر هنتر وفتح ميم
 ولا يجوز ذلك في الجمع من نحو فلس الكلث قول نضيب فقال هنتر في القوم لما اشكر
 نعم وفريق لهم ايم الله ما ندك فخذ في الفها في الدرج كذا قبل واللكوفين ان يقولوا ^{فقال}
 لكثرة الاستعمال بل هو لا يرفع بالابتداء وحده الخبر وضاقت الى اسم الله سبحانه ^{فقال}
 درستوه في اجازة جره بحرف القسم اجاز ابن مالك ضاقت الى الكعبة وكذا في الضمير ^{فقال}
 الذي يراه الله سبحانه بخوام الذي نفس محمد ^{فقال} بيده واجاز بعضهم ضاقت الى ^{فقال}

وانشدوا فيهم ليم لبس لعدو اعتذروا وجوز ابن عصفور كونه خبرا والمحدث
اي غشيهم الله والاولى بناء على ما تقر به عندهم ان الامر ان الذين كون المحدث والاول
وثانها فكونه ثانيا والاولى وذكر شارح مغني اللبيب فيه اثنتي عشرة لغة ايمن بفتح الهمزة
وفتح الميم فتحها او بكسر الهمزة وضم الميم وايمن بفتح الهمزة وبكسرهما مع ضم الميم ومن ضم
الميم وفتحها وكسرهما وضم النون في الاحوال لثلاث هم بالضم والفتح والكسر زاد ابو
حسان في الارشاف ثمان لغات احر ايمن بكسر الهمزة وفتح الميم وايم بكسرهما وهم بكسر
الميم وام بكسر الهمزة والميم وام بكسر الهمزة وفتح الميم وام بعكس ذلك وام بفتحها وام بفتح
الهمزة وضم الميم **فان** قد تكررت كلها ثمان فلان احر من نصب لتسبق ومثله سب الفاء
في مضمار لتسبق وهذا كتابه على المتقدم والكمال واصل ذلك انهم كانوا يعززون نصبا
في تسابقون اليه من اخذوا ولا فقالوا احر من نصب لتسبق وعاره وكان له ولمن من المتسبق
والفضل والتقدم والمضمار المبدان **فان** كثيرا ما يمثل بقولهم وتفرقوا ابدى
هذا مثل يضرب لتفرقا لجمعة بين ويوق تفرقوا ابدى سبنا و ابادى سبنا اي تفرقوا مثل
اولاد سبنا وسبنا في اصل الهمزة غير ممدودة اسم جعل هو ابو عامر من قبائل الهمز
هو سبنا بن شجيب بن الشين المعجمي وجم بن يعرب بن العيين الممثلة والواو ابن الخطان ليس
لاهم في اسم قبيلة كما اول في قوله نعم لقد كان لسبنا والابدي كتابته على بناء التقوي البطر
فيهم بمنزلة الابدى ضرب بهم المثل حين تفرقوا ارسل عليهم سبيل العزم **فان** الوادي والجماد
او المظر الشديد ولا يتعين نصبها على الحائز لجمعة المضاف بل يجوز ذلك ان يكون
نصبها على المصدر اي تفرقوا تفرق ابادى سبنا ويسكن همزة سبنا ثم قلبت الفا وا
سكنت لباء فيها مع انها منصوبان لثقلها بالتركيب لاعمال كافي مع عدم كبر

مثل يقال فلان لام مآدر ما در هو وجل من هلال بن عامر بن صعصعة قتل بـ
 ماد دال انرسى ابل له من ماء حوض فلما فرغ الابل من شرب الماء بقي في اسفل الحوض
 ماء قليل فسلخ فيه ومد الحوض برأى طين الحوض بعدته بجلا من ان يسقى احد من ذلك
 الحوض فذهبت لك مثلاً وضرب المثل في اللثامة مثل كل الصبغة جوف الفراء
 الفراء لحمار الوحش اصله ان قوما خرجوا الى الصيد فضا احدهم ضيها والآخران بناوا
 فرا فقال لصاحبه كل الصيد جوف الفراء ^{انتهج} ما صدته وبسر في جنب ما صدته شعير
 طوبى لاحرار الفنون وكسبها رداء شتا ولجنون فنون فلما تقاطعت لفنون
 خضتها تبين في الفنون جنون شعير يستوال امير المؤمنين ^ع اوى حمر عرى
 بقلع ماهوى واسداجبا عاتظاء الدهر ما تروى واشتد قوم ما يبالون
 قوتهم وقوماً ما ياكل المر والقلوى قضائ الخلق الخلق سابق وليس على
 القضاء احد يقوى ومن عرف الدهر يخون وصفه نصب للبلوى لم يظفر الشكوى
 شعير اذا قال المرء قل دكائه وضائق عليه رضى سائه واصبح لا يدركه وان كان
 حازما اقدما مخبر لرام ودائه وان مات لم يشفق عليه خيله وان عاش لم يسر ^{بقا}
 بقاءه ولا الموت خير لامرئ ذي خصاصة من العيش في دل بدوم عنائه شعير
 لقد طففت في تلك العوالركها وددت طر في بين تلك المعالرك فلم ارا واضعا
 كف جابر على دنق وادار عاكس نادم تنكر في دهري ولم يد راني صبور
 واحداث الزمان تهون ويات هربني الخطيب كيف عداؤه وبتار به الصبر كيف
 يكون شعير مثانية بلغي الفخري فمانه وكالمر لا بد بلغي الثمانية سرودهم
 اجتماع وفرقة وعسر يسر ثم سقم وعافية شعير ما للمعبل والمعالى ما يتأسى و

بكسبها الوحيد العاد فالشعر مجنونا الشماز به و ابونبات لتعشر فينا اكرم
 شعس نبعد فرجة عن قلبى ايمهم حين فصل فارقتا لوكائب و ما كان قلبى
 بغير ايمهم ولكن حكم الله لاشك غالب شعس المحكم مؤمن بجزاوى اجبتنا التابعا
 لغناك فندجيلة للتمرب منكم فتحنا انى كل ان للتانى نواب و كل من للقلبه
 احوال خيل على قد طال المقام على الاذى و حال على الحال احوال همز ماني بالامانة
 و بنقضى على منها البقي بيع و شوال شعس بان جلا نحو و طاق و ساكنها قل
 للندبارد تانك الراج العادى و قل لا طعناهم جئت من ضمن و قل لو ايدهم جئت
 من وادى شعس انى سليمان يوم العبد غلة بصف جلا براد كان فى فيها ولا
 تلام عليها باي هديته ان الهدا با على قدر مهد بها شعس المحكم مؤمن المذكور
 هو الهو بعض ادراكه فاروكة و مرية ذكر عينا فاعينا و فاروق النوم اجفنا فاروق
 و يبع الشوق حولة فاروكة و زاننى طيف من اهوى فعارضنى طلق المحبة فحبات
 فاحبات فقال قل كيف حال القلب قلته و عنى و سلا عن جادى مع الفانى
 فقال ما بك صفر فخذ من ذرت الدموع قلت جفانى سهر الجفنا لقد طال ليلى ايا
 ليل بد كراك فحاشاك ان تخطى بالليل حاشاك هل تدرك بن و صلا في حدائق حدك
 لسايمها من طيب باك سها بام عيش تدمضى فاق ليل الفراق لتعد بنى اهل كرك
 اها ليل على الال زمان فدن هجر عنى سرى نوى بسلك فكما اذاب ليلى قلبى سا
 من النبين من ذكر دشت ثناياك و كثر نثر لالى الدمع حين سنا فى الطيف و
 اعز الالفات و كروا بتك نوى فدن ففتح شبنى اغضها سؤل المراك استغفر
 هل طيف بغير كرى تخيل الفكر شيها من محبات اخطان هل لك من شبه يكون له

وہنا منی علی الخافی باعفاک بل قد دایتک باعنی بغیر کرمی با مہنتی فی قوا
فل شواک استغفر اللہ ما قبل لدی فہذ بعد عنک ثوی قلبی بمعناک بل
حیت ما ولت عن عینی دایتک با انسانۃ لعین فہذ بعد صراک ان لراک ففی قلبو
ہوال وان دہلت عتی فانی لست انسانک روحی فداک وان اصبحت جہانی فہذ
نہ بین قلبا نہ شواک فی **الحق** کہ ان با الحب بنجر اوی ان الی بابا بن اشر فی عہد
ان بدخل علیہ فکتب ہذا البیت فی رقعۃ وارسل الیہ الناس قد دخلوا کالابرکھم وکثر
مثلی الخوصی ملعی علی الباب فلما وصلنا لہدہ بعض الخدام ان یقف فہادی علیک علی البنا
بال دخول باخوف نہ دل ہو بقول ہذا دلیل آستہ **حکیم** حکمی کہ فی غیری کان **عبد**
شد بدل الجمل زل خارج الہمن وکان ہو ما شد بدل بحر فوفد علیہ سائل فقال کلمۃ **عبد**
فال خرجت من اہلی بغیراد فال ما صممت قرأت فال فصدتک من بعد فال واپاک
من قریب فال نا ابن اے حامدہ المنقری فال انصرف کن بنائی طائر شست فال فلانذا فی
بال دخول فال نعم الی عیالک فال ایما اردت الدخول فی قبضتک لواسع فال وراک واسع
فال ما اسمک فال اخذ ولا تقی فال ما احبتک ان یکون ملک اسمان فال نا احبہ فال من
ابن جئت فال من لہدم **الگو** وجود فال من ابن خرجت فال من بطر امی فال ابن مرید فال
مکانا الا اراک فال علیم انت فال علی الارض فال ففہم انت فال فی شبابی فال ابن کھانت
فال ابن رجل واحد فال عنبت ما سنک فال عظم فال انفرض فال بقرض الفاد فال لانشد
فال تنشد اصنا لہ فال فلنسمع فال فسمع القصبۃ فال لعی علیک بیتا فال لقر علی نفسك
فال فلتسمع فال لتسمع الجماعۃ فال نا سائل علیک فال نا فناع مجہل فال بل انت کہیں فال
وانت کا لبعضۃ فال انت کریم فال انت کا لذت بل وانت کبر فال وانت کا لبالوۃ

قال انت لشجاع قال الشجاع محبة قال انت لعنيت قال لعنت الموت قال صرت في الشمس
 قال لساعة بابيك لقي قال لا يضرك قد مكنا قال انشاء الله بجزءك قال من علي
 بنعلك قال من انت عليه باهلك قال اعطني خفيين قال رجع يخفي خفيين قال اعطني
 دهنين او درهما قال بل لنصفك الاخر منهما قال نعم قال لا اجل لك ما اعطيتك قال نعم
 في اهل قال بعد الموت قال اما السائل فلا ينهز قال واما بنعمه ربك فحدث قال انت من
 الكرام قال انت من اللئام قال اعطني في الدنيا قال اعطيتك في الاخرة قال ما اردت ان
 اربك في الاخرة قال لا تمنعني وربي محرم قال ما منعك من جواب الكلام قال في عيبك
 حياء قال نعم الحياء في الشاء قال ما ترجم انك فاعدت انا فاعم قال القاعد املك قال اعدت
 ساعة قال لا تخشني ساعتين قال ضع على كفي شيئا قال في كفك ابري قال ضع فيها هو
 ايضا حسن قال هو صريح اهلك رجع وضده قال ما اردت انتم منكم نظري في المرأة
 قال ما في الدنيا اتيام منك قال شئت نفسك قال خاب سمك قال خاطبت نفسك
 قال قتلتك الله قال ان اعطيتك جنة قال عذبتك الله قال ان اعطيتك درهما قال لغنه
 قال واتي صبيته الله عليك قال ان اعطيتك دينا قال بئس لك الله بمحبته ادهي منك قال لا ارا
 الله مثلك قال انت اء الله بعد عني عيبتك قال بل اعو الله عيبتك قال حتى لا اري
 وجهك قال خرب الله دارك قال ان دخلتها قال سبحان الله قبل كونك قبل فني في
 عندك شيء قال نعم عصا ارق بها داسك واخلص منك فعد على عصا كانت على باب
 الحجة فاضرم النار وهو يتبعه ما يتسابقان الطير حكيان نبي من اشرف السالكين
 كان يهوى فناه اسمها صدقة فاتفقوا وعدته ليلة ولم نانه فخرج الى دارها فقبل
 الحناء في الطبقة الغالية فمر مع جماعة فاسرع نحوها وادان بدخل عليهم فمنعها جاب فوقه

تحتها وانشد بصوت عال يهتف اهل الطبقة يا اهل هذه الطبقة هل عندكم من شفقة
لسائل قد حاتم يطلب منكم صدقة فاستشف بعض الجاهل وجاهبه بامر يزوم الشفقة
بوجهة محقرة حدثك يا هذا الفتى حرم عليك لصقة شهيد الزمان يا من احببت
به شمول ما اظف هذا السائل فثوان بهر دلال كلفني مع النسيم مائل لا
يمكن الترام لكن قد ضمن طهره وسائل ما اظف قنا واهني والده اذل غائب
غانل عتق بصره و سكر والعقل بعفونك ابل البدل بلوح في قناع و
الغصير يميل في غلائل والورد وعلى المحذور غصن والنرجس في الجفون زائل و
العيش كالحب صاف ولا تنس بما احب كامل مولاي يتولى بان عن شراك في
الطوى فائل في حبات قد بذلت دوى ان كنت لما بذلت فابل في عذرا حجة
فقل في هلا نك اذا سالت ابل ذالعام مضى لبث شعري هل يحصل لي
رضائك فابل هاعبدك وافق ابل بالباب يركب سائل من ورسلك
بالقليل برضى والطبل من الحبب بل حكما اشتكت امرأة عن زوجها الى
الفاضي وطلب الفقرة واعذانه ببول في الفراش تكل ليلته فقال للرجل ما صنعت
فقال لا تقبل اقصر عليك قضى ان ارى في منامي كاني في جبرة في البحر وفيها قصي
وفوق القصر منارة عالمة وفوق المنارة جبل وانا على ظهر ذلك الجبل والجبل عظمنا
بطا حار اسر لشرب من البحر فلما ارى ذلك بول من شدة الخوف فلما سمع الفاظه
فصرع بال في ثيابه فقال يا هذه اهدى البول من هو حد يشبه فكيف من راي فاعذره
شعري للحكم مؤمن على تلال فضامنه فضامنه فقبل نور فقل
نور وقبل نجم فقلت سره شخص دابت طبعا على كتيب كانه ليل اذ الال

نفلت ما اسهل فقال لولو فقلت له فقال لا احكامير حكوان بن الجصاص
 دك بومامع لوز بن ابن القرن وكان لوز بر بتمكه وبسته زو بالجصاص اكثر وكان
 ح في موكب عظيم ومع الجصاص تفاعه بده فادان بغيرها لوز بر وبصق في الحلة
 فغلا وبصق في وجل لوز بر وروى التفاعه في الحلة حكايته نقل است مبرزا
 وحيد كه ان جمله مشاهير شعرا ووزير مقتد پادشاه بود صاحب ولت بسباو
 واو لا بسباو با وعظا فرموده بود و نظر بقربا و سلطان در نظر مردم مهابت معزز
 بود و همیشه نسبت بقران بخلاف ادب كفتا كوى نمود و بر ايات بحث لعراض مكره
 روى در جمع عام كه جمعى از علماء و فضلاء و طلبه نیز حاضر بودند كفت كه خدا در قران
 ميفرمايد ولا تطع الا باذن الا في كتاب مبین ومن ثم كى از رطب پاستا هستم و حال آنكه
 دكر من در قران نشده و هیچ يك از خصا در جواب و معنى نخواستند كفت بكنان
 نظراى طلبه رصف غال نشسته بود كفت مبرزا چرا ذكر شما در قران نشده و حال آنكه
 چند بار در خصوص شما نازل شده هرگاه مبرخص فرمايد بخوانم كفت بخوان كفت
 اعوذ بالله من الشيطان الرجيم ذوق ومن خلعت حبا و جعلت له مالا مذكرا و منين
 شهود او و محمد له تمهيد اثم بطمع ان اذ بد كل ان كان لا باننا عبادا سار هقد صعدوا
 انه فكر و قدر ففعل كيف قدر ثم قتل كيف قدر ثم نظر ثم عيسى بفراد بر و استكر
 فقال ان هذا الا قول لبشر ساهل به سفر و ما ادراك ما سفر لا ينقى ولا تزد لولة
 لبشر علمها تسعة عشر كويند بجز شنبه اين ايات لوه بر اندام مبرزا و حيد فشا و لك
 اوزد شده و تب شد بكن عارض شد و بعد از سه روز وفات پاف حسنى
 شد و وفات ان دكر كرسى ترك شكيستگانم ناموس را بكسوانم بنهار شوگانم

وقت غنیمت شمار و در نهر چرخ میماند فاله که را داشت سود او کیامد بکار
 لایکای اهل شوق وقت که پنداد بدهن است دست را بسوی که پنهان کنی
 ثنائی قطع امید من کند دم بدم آن وصال خود تا نکند دل حین شاد با انتظار
 هم هاتنی ای مردگان خاک بکی سر بیدار کنند بر حال نند بتر از خود نظر بکنند
 شرف حزن این عشق است و فغان چندان شکوه چیست لب بندگ بر ندان
 جگر نهان نیست حزن غم شادشوی مبدانم غم دل با تو از آن میگویم
 کلخی چون دل بشکوه لب بکشايد بگو که من شرمند آن کرام و فای تو
 سازمش صبر عالمی کشته شد چشم تو از آن همان صد پیامت شد حزن
 تو در اغان همان **وله** شها تو خفته من بدعا کز تو دور باد اه کتا که بهر تو
 خون نشسته اند و حشی طری همان کن ای فلک وعده وصل بدارا بازار این میان
 بدم این شب انتظار است شفا اهی تا پانده زود است که محل نادر در دوزخ
 حالی دل از سپهر یقین است خدا با برهان هر کجا در قفس مرغ گرفتاری
 دانش وعده هم صحبت از فتن است و در محشر است در می بد پیامت کشت نهاد
 راهای شب عشق شاد کای بکشد و در هاشد چه شبی تو ای شب غم که
 ترا سحر پناشد و ریحی قوی و قوت بکالدر دیگر دردی بغور بالله اگر درد
 اثر نکند و لرزاید که طار و فرزند که دیدم صبا در مرغان دیگر بسته ترش داشت
 و لای دعا های صحر کو بید مباد و اثر آری اثری دارد اما کی شب عاشق سحر
 لایک هم بضاعت خود عرض میکند اینجا قبول حضر او تا کدام خواهند
 تو بهر تحکی این سلم الهاس لعل علی قوم من العامة فام بر و اطفال لعلک نظون

نعم ما قاله في كتابه
في بيان ما كان عليه
في حياته من عجزه

ما قبل من لوقضا لله من بعض احد من ابي بكر وعمر وعثمان وعلى فهو كافر فسر بذلك
واعندوا اليه فقاموا حكيما نرفع غلامان سكرانا نأخذ باللبث الى بعض الولاة
فاسخس صوتهما وسئل عن نسبهما وصبيهما فقال لهما انا ابن من دانثا لوقا بله
ما بين مخرومها وهاشمها تاتيه طوعا اليه خاضعة باخذ من مالها ومن دمها
وقال الاخر انا ابن لذي لا يزل تدركه وان نزل يومنا فغير يعود ترى للناس احوال
الضوارة منهم فنام حولها وقعو فلما سمع الولاة منها ذلك عظمها واعتد
اليها واخلل سبلها ثم نش عن احوالها بعدتها بها فقتلها انا حجام وطباخ ففجب
الوا الى من حسن كلامها وحجل من غفلة نفسه حكايها هكنا الى معين لدي بن
صفر من اهل حلب كان هناك مود بالابن كراحد الجبر ولا يونس لاحد يجبر نفس عليه
بالسكين هكنا البتة بن بالبن صفر قد تلك هكنا فانعم فديتك محسنا بقبولها
ولا اهل بديك ثم عتك مثلها في عجمها وبعضها وبطولها حكايها روى ان عاد
بعضهم نحو بان كان مريضا فقال ما الذي تشكوه قال حمة جاشنة فارحامة رما سبل
منها الاعضاء واهتة فقال لا شفاك الله بعافيز باليتها كانت القاضنة واحكاما
حكايها جاء نحو ليعق مريضا فطرق بابها فخرج ولده فقال كيف حال ابيك فقال
يا عم ودمت قد هتة فقال لا تلحق وقل قد ماه ثم ماذا قال وصل الودم الى ركبناه ولا
لا تلحق وقل ركبته ثم ماذا قال دخل الله القديين والركبتين على يمين عمالك وعمال
سببونه بنفصونه وحشونه وايضا حكايها نحو بان قال لبعضهم ما فعل ابوك قال
با غير قال لم قلت بمجازه فانما يجور تروا لبا قال فلم باؤك تجروا بانى لرجل شغل

فتعقید سالونی عن اسم من است انشی عهد صلی بها و ذاك منّا قلت باقوی اسمها
 اسم نجم تحت ما فوقی تحت شمس لثما اقول واد اسمها ذره کما لا یخفی وایضا واعدت
 بوصاها ذات حسن ملک محبتي بوجه نفیس قلت قوی منی الوصال فقالک بعد ما
 قبل بعد یوم نجمی قول واد یوم الجمعة وایضا فانک لست شمس صادقی یوم و هو
 فی منزله لو یب یجوز قلت قد حلت لغیر المزج قبل ما بعد بعد ما قبل واد اقول
 اراد برج النور شعر مشکل للحکم مؤمن بحر اتری ینفع المرء علی اید دون ما لا یزال
 یجمعه ان من لا یكون ذاسعه لا یكون الکمال ینفعه وجه الاسکال ان فی لبنتین
 تناقصا کما لا یخفی ودفعدن قوله لا یكون ثانیاً ناکب لفظی لقوله لا یكون ولا و
 لیس یفید معنی ثانیاً المثل لقمای نکه مقیم کوی هاری این شکر چرامکنند
 چون بحث بکام قواست کاهی با دار من وحش مناری ای دل که بقید عشق
 بست با محنت عشق در چه کاری ای غم توند دل خدارا کز دوست همن تو
 با دکاری ای دوست که نیست حاصل من از دوستی تو عجز خاری امید صفا
 از تو ایست کور از سکان خود شماری تبصره اعلم ان الانسان مسافر و منازله
 ستره و قد قطع منها ثلثه و بقی ثلثی قطعها اولها کتم العدا لصلاب و ترائب الام
 کما قال نعم یخرج من بین الصلابة التراب ثانیاً بهم الام قال سبحانه هو الی یعود کثر
 الارحام کیف یشاء و ثانیاً من ارحم الی فضا الدنیا قال عز من قائل حمل و فضاله
 شهر و اما المناد للثلاث لئلا یقطعها فاولها القبر قال عز من قائل مناد الاخرة و غیر
 منزل من منازل الدنیا و ثانیاً فضله المحشر قال سبحانه و عرض علی تبت صفوا ثانیاً
 الجنة و النار قال نعم شاندره یوق فی الجنة و یوق فی السعیر و یوق الان فی قطع مرآة

الرابع وهو أصعب المنازل وأكثرها مشقة واشدها خوفاً أحاط به الشوايح والأطراف
 المصوص قطع الطريق وبغيره إلى فنيك لشغب ومدة قطع هذه المرحلة مدة عمرنا فبها
 فرائض وساعاتنا أمهال وانفاسنا خطوات فكم من شخص يقبل في فرائضه ولغيره في أمهاله
 وأخرى في خطواته يغزو بالله من الموت على غير عتة فإله كان تلامذة فلا طون تلك
 فرق وهم لا شرفيون والواقون والمشاؤون فالشرفيون هم الذين جردوا عقولهم عن
 النقوش لكونهم فاشرف عليهم أنوار الحكمة من لوح النفس لا فلا طون به من غير توسل
 العبادات وتحلل الاشارات والواقون هم الذين كانوا يحسبون في رواق بيتهم ^{يقبلون}
 الحكمة في تلك الحالة وكان دستورهم هؤلاء ودعما بأن المشايخ هم الذين كانوا
 يمشون في ركاب دستور لا في ركاب فلا طون لغرض منطوق الحكم مؤمن ما اسم عند
 مثلث الحروف تجده معه داخل الطريق ماض ان صحفته فامر مضاد عن ضم
 الصد مقولوب وليه عند من عقل حزن بكف غيره عن العمل وثلاثه حرف تخرج
 على لغة جبركنا بعض وى اولاه حرف استقها والعكس لا يحل بالنظام و
 ثلثة الاول مثل ذلك وعكس ثلثة من الهوالك وقلب خبر ان تكرار متحد
 ما كولا تكن مستحضرا وقلبا وليه ما تشربه وان ناملك فلا تغرب وطرائفه
 اعضا ابدا في الضحك هو لا يتحيز إلى ردى يخرج ثلثاه من المعادين وكل جزء من الحان
 وما سوى آخره اسم لمن تعظمه في كل مذهب حسن وعشر ثلثة ككاشق في القد
 فانهم ذاك يا هذا الفتى لغرض للشيخ ان الغاوض ما اسم طهر شرطه بلدة في الشر
 من صحفها مشرق وما بقي تصحيف مقلوبه مضاعف قوما من المغرب جوق
 الحكم مؤمن لجزاوى ذاك اسم طهر شرطه بلدة اخرى يرى بينهما مشرق وما سوى غير

ساير بلاد من الشرق الى الغرب ووسطاه صغرة مرة نافذة من لسعة العقرب وما يقى
 تصحيف مقلوبه قد اعجز الفضل الى ادب وما سوى ولد عضوك اللاديم في الماكل
 والشرب لعن للشيخ البهائي الا با اخی سم بلدة في بها من حب من اطلب تشد لها
 الى نحوها وفيها لكل في مارب اذا ما قلبت حروف اسمها وجد اسم شيء بصر
 ومن عجب انه مفرد وجمع لشيء برب وثلثاء وبع لثله وبظهر هذا المصنف
 بحسب جوابي للحكم مؤمن اها ملغى في سمي بلدة لارها الذنب لا يكتسب
 مصحف مقلوبه واجب على من يحج وقد يندب وانت ما اذا انا ملغى ترا اسم طير وذا
 معجب وان فان من ثلثه سبعة وجد اسم شيء برب وثلثاء ما صدرت
 بروهي ما عنك لا يرب لعن للشيخ البهائي وبلدة مملكة الاحرف وثلثاء من
 المصحف وما سوى اربعة سورة من سور القرآن لا يخفى وثلثاء ان ينال الفقى
 من شقة المحبوب وما شفى وان تشدد وسطها نلقها ما كولة فافكرها واعرب
 جوابي للحكم مؤمن با انها التائل عن بلدة تسمى وابل المصحف القرن الخامس
 صدره لول المحرف لابل سادس الاحرف لوفان من اخره واحد لرب في خمسة
 فاعرف ووفق ثابته لابعده في العدم من وجهين لا يخفى بصدده امانا زجاد
 عن يمين فافهم سره وانصف وجمعه في عن بلدة كبشا واليسن امر خفي ونصف
 حرف منه او ثلث الحرف عن الثالث ان مخزن ضم بالاول كاناسمي من دحسب
 على المصحف وثلث ثابته وان يد ناله فاجمع هذه الاحرف تلقى الذي تدعوا
 اهلها به تفكر ساعة يعرف لعن للشيخ البهائي ولست ابوح باسم المحجب ما ولكن
 ملغى خوف الاعادي فتصغى اسم ووجبت به وقته وايضا في نوادي جوابي للحكم

مؤمن لفد الغزاة الغاز الطهبا دبققاد ونه حرمنا لفظنا وبالله من لغز بعض
 بر الاكاد مشقة الهواك فكم خطر الوفاة على البلاد والمفتون كثير من وسادى وكذا
 لندالك جواد فكرى يحول من اللال الى الوهاك الى ان فادى نظر على له وفلت
 بفهمه اضى ملهى فدوفاك مثل قولك اد بشق الحبد بالسود بالبض الحداد
 فصحيه هرى فيه شئ يحل ببيله ما فى الفؤاد ومنه يحل ما فى وجنته وفينه
 هلاك اد باب لفتنا واصل الاسم جمع فى لسانى وعينى الحواجب لهادى
 باخره من جرحه عصى به الاحسان عن بعض البلاد روى حرفين منه اسم الشخص له
 المحبة والوداد مصحف بعضه جزء الاراضى وبعض منه فى السبع الشداد وقصيفه
 الذى فى الصده منها نفصناعنه من غير ردياد بصبر حرج احرف ذلك الاسم
 حرفا واحدا فانهم لم يروى لغز من شوا الحكم مؤمن اخبرنى بها الاخوان عن اسمها
 الاعداد ثنائى الاحاد اوله نصف سطر ووسطه مضعفاخره طرفه فعل ماضى مركب
 من حرفين واخره ما يتحقق به الاخيرين ولاء من المعدتها وما سواهما من البنانات
 طرفا ثابته من الاعضاء الظاهرة بعض الاحياء وطرفا اخره بعض من الاعضاء الباطنة
 حيوان لولا وبه لتبدل الاعشى بالاصم ولولا اوله لو جد العلم والحلم والكرم لولا
 منسرتبدل راس الانسان بالشجر ولما تمتد بلده من البحر طرفا ثابته لا يكون فى اول الغم
 ولا فى اخره للانسان وبعض منه يتحقق به السوء والشبهان بذاينه يبتدئ السؤال
 وباوله يحتم الكلام ويتم المقال والله اعلم بحقيقة الجمال لغز الحكم مؤمن اخبرنى
 عن اسم سداسى الكلمات خامسى العشر اخره ثلث اوله ومنقوطه اقل من ممله واوله
 مع ثابته فضل امر الخطاب مع ثالثه من عقود الاعداد ومعها امر الخطاب مع رابعه

جمعی با بلعظای واشتغال الی لفاهم و وجده ۲ هوام و حرفتی من حرام الم
 بطول لیلی بالسما الی من یبغی حب الفؤاد و نفرتی الی م سبول دمی الی م
 یبغی من العنا زانی مبتانی جسمی و حباب رنجی بوم النسا و صبری کل چیز
 فی انقاص و وجده کل ان فی ادد باد ادوب ضایة و اطول بعد و مالی
 صبر و فؤادی فکم خطر الفؤاد علی لیل و فلفغی جسر عن و سادی منی و فرجی حیا
 اصطیادی الی اباد هر ع سبیل لغنا الا اشکو و قد اصبح من مالی سوی بال
 من البلبال بالی و لی جنن تکلم من سوبدا فؤاد ذاب من لب علال من
 هذا التواد علی جنونی بکله ما انا و اکمال الا اشکو و ما انا قد جنانی ^{نفسه}
 متبلا لخال و مالی لذهر الازد و حتی فؤادی فی نشاء من بنال فصر
 اذا اصابتی سهام تکسر التضا علی النصال نکف عن الادی با دهرانا
 نبیل لا بنالی بالبنال و لم عن السلام علیکم با معشر شوق الی الفیاء و ما یکم
 عنی السلام علیکم با ساکنی قلب لغریب المستیها المضم الحقیق اذ عتقا و قلست
 و جوی له بین الجوارح مضم لا یخفی و اهل عن ذکر که حتی اوسد الارب
 و اکتم شهر هنر لمنت نظام الایس و بینهما و لربل من صبا فونما بحسب الجاهل
 ما لربعلما شیخا علی کریم معما معما باسم مسافر نان نام قلب پار که
 شدم دل و فکر یهدد پروا ختم مراد ان نام عرچ است که اسم باشد قلبان
 متا است مراد از دل فکر کافی است مراد از پروا خن انداخت است معما
 باسم هام خوبان سنا ده کان سپهر ملا خندید ما هاست و مپا اثر ایشان کما
 من مراد از این شاعر است که هم باشد چون لفظ ما در میان هم در دایدهام

[illegible]

اذا ارتد ان تعذر المسافر من بلدك
 فليطعمه فان نفقته في الحول وقفاؤنا
 في العرض وبالعكس فمن كل واحد
 من النفاذ ما يقع ما بين الطرفين وكذا
 فياذا ما بينهما في المرحلين احسب
 ما بين المرحلين في المرحلين احسب
 من المرحلين في المرحلين احسب
 عند مخرج بين البلدين فلو كان بين
 الدولتين اربع دج وما بين المرحلين
 ثلثا من مجموع ما بين المرحلين
 اثنا وعشرين ما بين المرحلين
 وعشرة مخرج ولا تخف لبلد المرحلين
 الاضرب اثنين وعشرين في مخرج
 مخرج وفي هذا القاعده استعمل
 هذا المبدأ

الحظية لا المفوضة فتقول ان ترى ماء وراء وباء ولا نقول انها الف فاحفظها ثم
 على هشة وقومها وترتيبها اوردكنها على اى هشة تريد هاجبث يكون لها وزن
 ومعنى كيف ما انفق ولكن من غير ان يتكرر حرف منها فهذا احسن واقر بالاضط
 واسهل عند الرجوع اليها وسمي بذلك محفوظا ولا وهو في الاخير هي الحروف المربعة
 المستغنية عن الجمع والترتيب ثم عهدنا الى سم شبكة لتعلم على اربعة فصاعدا
 بقضيه عند تلك الحروف المذكورة من حيث اللفظ والكتابة ثم رسمنا الحروف المحفوظة
 الاولى في تلك البيوت وفتحناها عليها لكن ينحصر كل منها بوضع لا يشاء كما في غيره
 مثلا وضعنا حرفا منه في البيت الاول فقط وفي الثاني كات وفيها اوجه الجمع غير ذلك
 من الصور المناسبة بين تلك البيوت من افرادها وتركيباتها الثنائية والثلاثية و
 الرباعية ونحوها وكذا حرفا اخر منها وهكذا الى اخرها وسمي بذلك خادجا ثم
 رسمنا تلك البيوت باعداد يحصل من جميع اعدادها ومركباتها جميعا لترتيب من واحد
 الى اقصى عند تلك الحروف وسميها هاشمنا ولا بد ان يكون مرتبة كل من تلك الحروف
 في المحفوظ الاول من الاولية والثانوية وثالثية رابعة وبتة واكثر هو فيها ثم قصدنا
 نظم مضارع وابيات بعدة تلك البيوت بحيث يتكامل لمصراع الاول من الحروف المذكورة
 في البيت الاول مثلا كيف ما انفق بحيث لم يثد حرف عنها وكذا الثاني وهكذا
 ولكن لا بأس بتكرار حرف تلك البيوت في ذلك المصراع والبيت في الانسالة عن عدته
 فيها وهكذا لا بأس بالخال بقية الحروف الهجائية التي في تلك الصور مثلا في اى واحد
 منها شيئا مكررة او غير مكررة ان لا نسأل الا عن وجود الحرف المضمرة في واحد منها او
 لاعت وجود غير واحد وسميها فاضمنا من المصارع والابيات المحفوظة ثانيا

هذه هي البيوت التي رسمها
 في المحفوظ الاول من الاولية
 والثانوية والثالثية والرابعة
 والبتة واكثر هو فيها ثم قصدنا
 نظم مضارع وابيات بعدة تلك
 البيوت بحيث يتكامل لمصراع
 الاول من الحروف المذكورة في
 البيت الاول مثلا كيف ما انفق
 بحيث لم يثد حرف عنها وكذا
 الثاني وهكذا

و سنان کلامها بعلامه ما بکرتب منه من الحروف لم يوثق في البيوت المشابهة بالخارج
بعضها و باینکه تم العمل بعينها فنقول للمخاطب خذ في خاطرك اي حرف شئت من حروف
هذه السورة ثم نظر عليها لمصراع الاول مثل و نسأل عن وجوده او عدم وجوده
فبما ان قل نعم حفظنا العدد الذي سمعنا به و الا تركناه ثم قرأنا المصراع الثاني و
الثالث الى اخر المصايغ و حفظنا الاعداد التي و سمعنا بها المصايغ التي اجزنا و
ذلك المحرف فيها و الا تركناها ثم جعلنا الاعداد الحاصلة و هي ميزان بها يعرف المحرف
المضمون ذلك برجوعنا الى حرف المحفوظ الاول و عدنا بعدتها فالحرف الاخير هو الذي
اضمه المخاطب الى السطر جميع ما قرأنا و حردنا فهو غير خفي على الناظر الى كي فنبصر و لا
يخفى عليك الا لا تخبر المخاطب صلا بالمحفوظ الاول و لا باخذ الميزان بالطريق المذكور
والا لذهب الاستغراب لم يقل ان هذا الشيء عجائب حفظه حكما لم يقل است که
شخصي في داشت خود نام بجهت افت و بعد از آن که در جمعی شهید شدند آن
شخص را که در دیگری و داده گفت ای فلان از جهت فرا می کنی و حال آنکه اگر کشنه
شوی بوصول خود عین مهربی گفت ای نادان خود را که خودم در خانه دارم بجهت
بکعبین خود را بکشتن دهم لطیفتر قال بوالعینا ارجلنی ابن صغیر لعبد الرحمن بن
خلکان قلت له وددت ان لی ابنا مثلك فقال هذا بیدك قلت کيف قلت قال
احمل الی علی امرانک تلد لک مثلی **مولف المعنی** کشنوا زنی چون حکایت میکند
و از جدا بیها شکایت می کند از بیشتنا نام را بریده اند از نفیس مرد و زن نالیده
اند سپهر خواهم شهره شهره از فراق نابگوید شرح در داشتینا هر کسی که
دور صاند از اصل خویش باز جوید و رود که و وصل خویش من بهر جویی ناله

شدم جفت بد حالان خوشحالان شدم هر کسی ز تن خود شد با دمن وان
 دودن من بجفت سرار من سر من از ناله من دود نیست لبك چشم گوش دا
 ان بود نیست انشت از زبانك نای نیست لبك هر که این نشنیدارد نیست
 انش عشق است که اندر دین فساد جوشش عشق است که ماند دین فساد ز حدش
 راه پر خون می کند قصهای عشق مجنون می کند دم بدم این نای از بهای او
 های هوای روح از بهای اوست محرم این هوش جز به پوش نیست مرغان را
 مشغول جز گوش نیست دغم مار و زها بیکاه شد روزها با سوزها همراه
 شد دودها گرفت کوه و بال نیست تو بمان ای آنکه چو تو بال نیست
 دد نباید حال چخته هیچ خام پس سخن کوتاه باید و السلام بند بکسل باش ازاد
 ای پسر چند باشی بند سپهر و بند زر کز برزی بجز در کوزه چند کجاست
 بلخ و ده شاد باش ای عشق خوش سودای ما ای طبیب جمله علماهای ما
 ای دای من خون ناموس ما ای تو افلاطون و جانوس ما جسم خاک از عشق
 افلاک شد کوه و در فصل مدجالا شد بال به مشا خود که جفتی هیچ
 ن من گفتنهای کفتی هر که او از همزبان شد جدا بینوا شد که چه آورد صد نوا
 چونکه کل رفت کشتاد و کدنشت نشنوی بکزن ببلبل سرگزشت چونکه
 کل رفت کشتاد خواب بوی کل را از که با هم از کلاب جمله معشوقست عشق
 پرده دند معشوق است عشق مرده حکایت از مکتب داری پرسیدند که
 تو بر دگر می بایرادر تو گفت من حال یکسال بر گذرم اما بعد از یکسال دیگر که بر
 دی بکنم و دبا من برابر خواهد شد حکایت از دای بچند منام بعد موته نقل

له ما فعل الله بك فقال لحادث تلك الاشارات وطاحت تلك لعبادها وغابت
 تلك العلوم واندرست تلك الرسوم وما نفعنا الا ركعات تكاد كنعنا في التحم
مركبهم بعض الاعلام ان العزلة بدون عين العلم غلظت وبدون ذاء ان تهد على راي
 بعضهم بعض اصحاب الكمال في المنام ضاله عن جاله فقال حاسبونا ندققوا ثم موافا
 قال بعض الكبار ان الشيطان قاسم بائنه وامك انه لما من لنا صهي في درابث ما
 ضل بهما واما انت فقد قاسم على غوايتك كما قال الله تعجبا حكما به عنه في غفران لا غوايم
 مناذ ترى يصنع بك قسمة عن سابق الحمد ومنه ومن كبدت ومكرم وخد بعته راي
 بعضهم الشبهة في المنام ضاله ما فعل الله بك فقال ناقشي حتى يثبت فلما راي
 باسي تعجز برحمته ونعم ما قبل در نوميد بسبي اميد است يا بان شيبه سبيل
 قال بعض الفضلاء اعدت صلاة ثلاثين سنة كنت اصلها في الصفا الاول لا ت
 تخلقت يوما بالعدر فمنا وجد موضعا في الصفا فوقفت في الصفا الاول لا ت
 يوما لعدر فمنا وجد موضعا في الصفا الاول فوقفت في الصفا الثاني فوجدت
 نفسي يتشعر حجلا من نظر الناس الي وقد سبق في الصفا الاول فقلت ان جميع
 كانت مشوبة بالرباء مزجعة بلذة نظر الناس الي رؤيتهم اباي من السابقين الي
الحجرات اللهم في تناقض في الدنيا عروا وراونا قصارى عناها ان يعودوا الى الفقر
 وانا في الدنيا كوكب سفينة نظن وفوقنا والزمان بنا يجري قال بعض العرفاء
 اقلل من معرفة الناس باك فانك لا تدري حالك يوم القيامة فان تكن فضيحة كان
 يعرفك قلبا لبعضهم انت بوعدك ولزمت بيني فظاب الانس في وصفي السرور
 وادبني الزمان ولا ابالي باني لا اذرو ولا اذور ولست ببائل ما عشت يوما

استاجندام دکتا پیر **الکافی** از ذوق صفا پابتای منزه موش و ذبهنفا
 توای مایه نوش چون منظران بهر ماتی صد بار جان در در چشم اند دل
 برکوش لبعضهم مضطرب من ابدنها بقوت و شمله و شریه ماع کوزها متکسر
 فعل البی الدنبا عزوا من اردتم و ولوا خلونی من لبعدها نظر **الکافی** برای چه
 بقامتش فنادی دبدار تو باقیامت فنادی و یض کفنی چه کسانند اسیر اده عشق
 ماتم زده و سوزند و در بدی چند و ایض نه هوای باغ سان دنده کنار کشت ما را
 تو بهر کجا که باشی بودن بهشت ما را و ایض غم با من و من با غش خود که ما بهر کجا
 لطفی بیاید که من ما را بهر بگذشتن و ایض عمری گذشت راه سلای بیافتم **شیراز**
 دل که چهاد رجبال داشت **قال** شیخنا الیهائی فی الکشکول العلوم بنقسم
 الی جلته و خفیه فالجلية العلوم المتداولة بین الطلاب لئلی شذاکر فی المدارس و المجالس
 و کتبا مشهورة و اما الخفیه فهي المستورة المصونة بها من غیر اهلها و لم یزل الحکماء
 ببالغون فی اخفائها حتی انهم وضعوا فیها رموزا و اخر عوا فی کتابها انواعا من الخط
 غیر السوم المعهوه و هی تنقسم انما ما الکیمیا و اللیمیا و الهیمیا و السیمیا و التیمیا
 بعضا سالین الحکماء الفی مجموع هذه الانشام کتابا صغیرا سماه کله سر لیکون اسما
 مشیرا الی اسماء هذه العلوم منبها علی وجوه اخفائها ثم قال رایت الکتاب المذکور
 فی محرم شهره سنة خمس و سبعین و تسعمائة و هو من احسن الکتاب المؤلفة فی هذه
 الفنون و کتاب سر المکنون للرازی شامل لا وسط هذه الفنون خال عن الکیمیا و الیمیا
 و هو ايضا من الکتاب الجید فی بابة قول الکیمیا معلوم و المراد من الیمیا علم الطب
 و الیمیا التسمیر و من السیمیا التخبیر و من الیمیا التسمیر و من الیمیا التسمیر و من الیمیا التسمیر

المفردة ثلثة والماضى منها ستة **اشكال** تدبیر مشکل التوفیق بین قولنا لفقوا به کره للجنب
 طرائقه ما زاد على السبع من القرآن وقولهم بسحب الوضوء لطرائقه الاخران حيث يستحب
 الاول عدم كراهة قراءة الاقل من السبع مع ان الجنب غير موقوف من لثاق كراهة لقراء
 على غير الموقوف وظن و يمكن ان يجاب بان المراد من عدم كراهة قراءة الاقل من السبع للجنب
 عدم كراهة المعلولة للجنبانة بمعنى ان الجنبانة لا تصير سببا لكرهية طرائقه وان تحققت
 الكراهة من جهة اخرى فلا اشكال **لا اى** في توشب تنهاى زين ذوق كفى اى
 ناكى من سوداى بر خنزم و بنشيم **فائد** در بيان اشاره اجمالیه بعلام عقوبه آنكه
 علمای متقدمین از هبث انكشنان از واحد ناده هرا بصطه نمودند باین طریق
 كه هجده صورت وضع نموده اند از انكشنادست است بجهت ضبط یکی تا و و و نه
 و هجده از دست چپ نانه هرا و بک صورت بجهت ضبط ده هرا و اما هجده آخواب
 خضر و تنهاى علامت یکی است ۲ خوابیدن خضر بنصر باهم مجتبه ۳ خوابیدن
 خضر بنصر و وسطی نشانه سه باید در این سه سرهای انكشنا بر کوهال کف دست
 گذارده شود ۴ بلند کردن خضر و خوابیدن بنصر و وسطی علامت چهارم بلند
 کردن خضر و بنصر و خوابیدن وسطی است بجهت پنج ۵ خوابیدن بنصر و تنهاى
 نشانه شش ۶ خوابیدن خضر و تنهاى است نشانه هفت ۷ خوابیدن خضر
 و بنصر است باهم مجتبه هشت ۸ خوابیدن خضر و بنصر و وسطی است نشانه
 و در این سه صورت باید سرهای انكشنا بر آنگه كه متصل بنداست گذارده شود
 ۹ گذاردن سر ناخن سیاه است بنده اول باهم ناخوبكه طقه حاصل شود و این ده
 ۱۰ گذاردن ناخن باهم است بر بنده اخر سیاه لیکن باید ناخن باهم و بر طرف از این بند

بگذارد که جانبی سطحی است این علامت بیست و شش است ۱۲ گذاشتن سرانگشت سبنا
 است نه ناخن آن بر ناخن انگشت ایهام از طرفی که بجانب سبنا است ۱۳
 گذاشتن باطن سرانگشت ایهام یعنی باطن بند اول بر پشت بند پنجم سبنا بر جهت چپ
 ۱۴ بلند کردن سبنا یا گذاشتن ایهام بر کف نشانه پنجواست ۱۵ گرفتن ناخن ایهام
 است بباطن بند دوم سبنا بر علامه شصت ۱۶ بلند کردن ایهام است گذاشتن باطن
 سرانگشت سبنا بر باطن سران علامه هفتاد و یک بلند کردن ایهام است گذاشتن
 طرف انگشت سبنا بر مفصل اول بیجه هشتاد و یک گذاشتن سر ناخن سبنا بر
 بر مفصل دوم ایهام بیجه نود و پنجاه اند که اینچون کور شد بیجه صیغه مفردات
 است بیجه صیغه مرکبات با صد صورت مفردات از اجل او در باهم و اما بیجه صد و
 ثانی که در دست چپ است بیجه صد و ثانی هزار است اینها بعینه مثل بیجه صد و
 است که در دست راست است ماصورت هائی که در دست است بیجه صیغه احاد بودند
 اینجا علامت احاد الف است صورت هائی که در اینجا بیجه عشار بود در اینجا علامت
 مائ است که بیست صیغه مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بخوبی که
 اشاره بان شد یعنی باید هر یکی صیغه ان با اجتماع اوضاع مفردات و بشود و اما
 صورت هائی که علامت ده هزار است گذاشتن طرف سر ایهام است بر طرف سبنا بخوبی که
 ناخنهای اینها محاذی یکدیگر شوند بمرکز دست است چپ که خواهد آنگون باد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد باید رجوع کند بر ساله که والد ماجد حقیر
 شاه در این علم نوشته اند اصغری دل که طومار و فابود من مجنون را و لکمه
 چندی سبک و کش داد این در خراب دان میاست ملامت بر سبک من رسد

در دست چپ است بیجه صد و ثانی هزار است اینها بعینه مثل بیجه صد و
 است که در دست راست است ماصورت هائی که در دست است بیجه صیغه احاد بودند
 اینجا علامت احاد الف است صورت هائی که در اینجا بیجه عشار بود در اینجا علامت
 مائ است که بیست صیغه مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بخوبی که
 اشاره بان شد یعنی باید هر یکی صیغه ان با اجتماع اوضاع مفردات و بشود و اما
 صورت هائی که علامت ده هزار است گذاشتن طرف سر ایهام است بر طرف سبنا بخوبی که
 ناخنهای اینها محاذی یکدیگر شوند بمرکز دست است چپ که خواهد آنگون باد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد باید رجوع کند بر ساله که والد ماجد حقیر
 شاه در این علم نوشته اند اصغری دل که طومار و فابود من مجنون را و لکمه

بود پامال در پشادوی کرد الود من هیچ دانی چه در حمتها بر تو کم رسد باز می
 بینم گرفتار جنون دل را مگر این پری حساده ز بجز موی من رسد سبک تاشا
 اشناپ نا اشناکها را بیکانه کردم از خویش با دان اشنا را چون من کسی کند
 سر بر خط غلامش برهن نه دچرا کس از صد خویش پادا با جودان جفا جو چندان کند
 ام خو کارم بخاطر از او اندیشه و قارا کفتم که کویم امشب تنها با و عم دل بی
 مدعی بنامد چون یافت مدعا را اکنون سحاب کا بخارده بافتند اعنار شادیم
 اینکده نیست در کوخ و ست مارا و لهر سر کوئی که هرگز نداده پادشاهانجا
 کدای بنوائی را که خواهد از راه اینجا مکن هرگز تمنای بهشت اندیشه و دوزخ
 اگر مطلب ضای و ست خواه اینجا و خواه اینجا چه صید کرد در جرم جوید پناه این
 اما بکوی و کشند او را که بگوید پناه اینجا چه غم نبود اگر مار از بان عند در بخش
 که مارا بر امید رحمت او عند خواه اینجا و لهر چون جرم کند وفاست مارا هر نوع
 کشد سزا است مارا دارد سر قتل مادر سر غافل که همین هواست مارا
عبارة مشکلة منسوبة الى السيد الداماد و قبل لشریفا الماضی الشیخ ابی نصر
 الفارابی ما برهانک علی بنا و می و ابا المثلث لقائمین فقال النفع و الاثبات لا
 یجمعان و لا یرتفعان فاذا سقطا من الاستدلال بعباقی شان یعنی اذا کان الموضوع ^ع خلا
 فی الجنس امتنع اجتماع النفع و الاثبات و ارتفاعهما بخلاف ما اذا کان خارجا عند ولد
 لهر یکن الکیف فاما المساوات و لا مساوات اصلا و لو یکن خط مستدیر مساویا
 لخط مستقیم اصلا و یرتفعان ان الزوايا المثلث المثلث اذا لم تکن اعظم و لا اصغر من
 قائمین کان مساوی لهما الاول قوله من کلام السيد و مراده من الموضوع موضوع

المسئلة الى الزاوية فاللام فيه المهد مراده من الجنس جنس الزاوية اي لكم فتحقق ذلك
 الاشارة الى ان الزاوية من باب لكم ايضا وقوله امتنع اجتماع النفي والاثبات وارتقا
 اي نفي ما هو من خواص الجنس اثباته دون ما ليس من خواصه لحاصل ان النسخ لما بين
 ان الزاوية بالثالث للمثلث هو الباقي بعد استقار بقية قوائم السلك لقوائم ثبت ان
 الباقي ليس باعظم من القامئين ولا اصغر منهما اما اذا واهما للقائمئين فكانت
 موقوفة على اثبات ان الزاوية لا يجتمع فيها المساوات واللامساواة ولا يرتفعانها
 الا لم يثبت المساوات للقائمئين وكان اثبات ذلك موقوفا على كون الزاوية من باب
 لكم لان المساوات واللامساوات من خواص لكم ولا يمتنع ارتقاها من الكيف فثبت
 برهان النسخ ايمانها اذا كان موضوع المسئلة التي هي اذا كان موضوع المسئلة التي
 هي الزاوية داخل في الجنس لذي هو لكم والباقي واضح والعبارة لا تنح عن مرادة و
 تعقد **والاشكال** الا الواحدة على بعض لفظها ما جعلوه ضابطا لمجربان
 فقالوا ان ضابطه مراعات القرب فقرعوا عليه حجب كل من اهل الطبقة السابقة ^{حق} فلا
 وجب كل من اهل الدرجة العالية لسافلته فان هذا التفرع لا يصح اي معنى اخذتموه
 كما يثبت في موارد مستند الحكم **والفقر** عما تخصصهم حجب لفظنا بموضع
 مخصوص مع صدق مفهومه ما على كل نقص من على اثار لاجل وجود غيره واثباته فيه
 ايضا **اعمل** الا الذي حصل لجمع من لفظها انهم قالوا في قبلة اهل المغرب انهم يجعلون
 الثريا عند طلوعه على اليمين والعبقور عند طلوعه على الايسر مع ان البعد اليمين واليسر
 بقدر نصف لدرج فقط لهما البعد من اربعين كبريت جاحي ويزم من مشر كوكب بهما حرك
 شيها ناديك شي درم باين همه كوكبها از بسكه كرفت ان مردند بكويتو

دل د دستم شد خدا واسد بان تحمل بدار من دست بخت خویش دایم ایچند بدم بر سر
 شکوه ما نزار بار است خوار در و کار مژده و صلح منصف او ایداد و در و دم
 پای کویان سر کف کف برهن تا پای دار در تن عشاق جانا جان کزانی می کند
 پیچند عاشق کشتی از استن این برادر کربیا اینم نشی به پرستش جان من نیم جانی دارد
 اره لایق بود سازم نثار چون در این کشور متاع عشق را نبود و رایج رخ خود تا
 بهرون بردن صفات زین دبار و فی الکافی عن بعض اصحابنا قال قال ابو عبد الله
 اصبر على الدنيا فاما هي ساعة فاما مضى منها لا تجد لها ولا سر و اما لم يبق فلان الله
 ما هو و اما هي ساعة انك فيها فاضبر على طاعة الله واصبر فيها عن معصية الله
 في الله فبقية قال قال علي ما من يوم يمر على ابن آدم الا قال له ذلك اليوم انما هو جد بدنا على
 شهيد قل في جزا و عمل في جزا فانك لن تراني بعدها ابد في الخصال عن الصادق قال
 سرعة المشي بها المؤمن من ابي جعفر قال ذاك الله عبد نظر اليه فاذا نظر اليه تحفه
 من ثلاث بواحدة اما صداع و اما حمى و اما مد و فيمن عن الصادق قال فمنك من
 اقصدا لا ينفق و فيمن من اهل المؤمنين قال ما من شيء احق بطول السج من الناس
 و فيمن عن الصادق قال الوضوء قبل الطعام و بعد بن بشار في الرزق و فيمن عن النبي
 قال ثلث ان لو تزلهم ظلموا المستغلة و روجك خادك و فيمن عن علي قال قال رسول
 الله ثلث يحسن فنهن الكذب المكيدة في الحرب عدوك و روجك و الاصلاح بين
 الناس قال ثلثة يقيح فنهن الصدق الفهمه و اخبارك و اجل عن اهل بيته و انك
 لو جل عن الخبز قال ثلثة مجالسهم يبيت القلب مجالسة الارذل و المحدث مع النساء
 و مجالسة الاغنياء و فيمن عن النبي انه نهى ان يسلم على اربعة التكران في سكره و فيمن

کدام مرغ است که همبشربا پیش در سر است پیوسته باهایش تر است بیشترش
 در کنار است و اولش بضعه خراست **اوحد** نازنه عشق تو در گوشم شد
 عقل و خرد هوش و خاموشم شد تا یک ورق از عشق تو حاصل کردم سپید و
 علم فراوشم شد **لری** عمرت بسلام و بسلامان نشک دودن بلب مدد بر ما
 نشک فاضل و خفیه پارسا و مضی این جمله شک و لی سلمان نشک ای هرمنو
 صد کناره من دهن و دروی کرم پرده من ندیده ای من بتر از هر که بعالم بر
 وی لطف توان بترامرید **نزد** درون درون کار نه وقت نه حال نه کفر و نه اسرار
 نه کرم در نه حال نه رنج نه راحت نه هجر نه وصال بکرفت مرا نغمه پیوده ملک

ولری دندی باید در شهرها ناخن بنیاد وجود بر انداخته با کرم روی سوخته ساق
ولری دل میل تو دارد آن بیفر و ختی در سپهر قوت و کرم بر و ختی و در آنکه نه
 هر دو با تو موخنند انش زدی هر دو را سوختی **فادک** ندانکه بشیران و آن
 و کرم بر و آن چوب دن بر طرف مسپن تو هم نماید و ایضا گویند اگر دم موشی بپزند
 و در خانه دفن کنند دیگر موش با نمنا نباید **حکایت** نقل شیخنا البها فی الکشکول
 انی رايت فی بعض الثوار یخ المعتمد ان جماعة خرجوا الی الحجاج فذاهلج حوهم واسلمهم
 وکان عابدا شیخا عافا مره الحجاج فقطعت يده من المنكب و جلاه من المنكب ترك
 بشمط في دهر لی الصباح فلما اصبح کان صبح الماده عن من الجلی من الی کسب
 وهر بق علی لوین من الماء فانی احتلک المبارحة فالزاوی و هذا من عجیب العجایب
 ان شخصاً قطع يده و جلاه تمام لیلته یوما یقع له فی الاحتلام شعری فیه
 نقبت فیک خلاف لخلاف الی فیه خلاف لخلاف لمجمل و غیر من انت سوی غیر

عن سوی علی الجبل اقول مرده اناک جبل سخی فادک انما سمیت بجمعة
 جمعة لان الله رفع فيه من خلق الاشياء فاجتمعت الخلوقات فيه وقبل سمیت بان
 لاجتماع الناس فيه للصلاة وقبل دل من سماها جمعة لانها اول ذلك قبل قدوم
 الالمدينة وقبل نزول سورة الجمعة فانهم اجتمعوا وقالوا ان لله يومنا جمعة فیه کل
 سبعة ايام هو السبت واللتضای هو الخ وهو يوم الاعد فلجعل لنا يومنا جمعة فیه
 فنذكر الله ونشکوه فجمعوا به يوم الجمعة وكانوا یسمون يوم الجمعة قبل ان یسموا
 الیوم به فاجتمعوا الی اسعد ذرارة فضیل بهم یوم من فذكرهم منه هو يوم الجمعة
 اول من سماها يوم جمعة کعب بن لوی لاجتماع الناس فیها لیه هذا الرجل اول من قال کلمة
 اما بعد اثنی عشر مرابا فذا ذکرهم کول منتهی من تاراج من هم مہکند
 دین هم بغضای من اری طبع عشق او دارد دوی بوالجب اسوده راغ می هد
 صبر از شکبای من بنود بکیش عاشقا اخوان یوسف کنه اسایش یعقورا شوق
 دلخای من دین و دل هر چیز بود ان ترک غاوت کرشد مانند است ما را بن جان
 ان نیز کوبای من هر چند عد را می بر با طم استغنا زعد این سوز و امق عاقبت
 ارام عذ را می بر صدق محبت مہکند در چشم مجنون توینا هر طاکان باد صبا
 ار کوی پلسلی می بر با انکه تیغ جودان در چشم من در چاکها الوده کشت خنجر
 ما را بدعوی می بر شوق جمال دلکشت حاجی که کرده را کاهی بدشربی
 کاهی بی طحای من ای شیخ این الوده را در سلاک پاکان جامه کین رنگ من غایت
 ناموس تقوی می بر دهنش کشت خوش بود لبک در برای یار خود بی عاقبت باشد
 کدیج از بهر بنای من فارغ دلان را آورد عشق پرشوی شهر دهنه عشق

جبر
 دین
 سبب
 دین
 دین

قودا غم سوي صحراي برد بيد بر عذر دم چون كنم ببطافها دعوت كركوه باشد
 جانم اين حسنش از جاي برد اي هوشتند ابروخش هسته مي بايد نظر كاي
 عشوهای جان سنا دل به محايای برد فرهاد بعد از دستون زد و بشهر بر صبرا
 بهن اشرف هنوزان بهان شرمندگهای برد سوال شخصی رفیق خود گفت
 كه مثلث آنچه داری با تمام آنچه من دارم قیمت این است و ربع آنچه تو داری باز قیمت
 اسب است هر يك چه قدر دارند و قیمت اسب چند است جواب قیمت اسب
 باز ده است يكي هشت دارد و ديگري نه كان از شهيد قدامه را با حضرات الكفا
 من الكوفة و هو بعت در من فاحتاج الى بغداد لم تعرض له فلما دخلها وكان رجلاً
 على هيئة اهل السواد وكان الخليفة في ذلك الوقت في مجلس شريف مع وزيه و كان قد
 افند من محضر بعض اهل السواد اليه و اياه و بخر و امنه فظفر الكفا في بقل
 الوشيد انه من اهل السخرة فقال له عز لنا يا شيخ فانك لالكسائي كفي حيران
 الشرايع عطلت وان دوى الالباب في الناس ضيع وان ملوك الارض لم يخلعوا
 من الناس الا من بغى و بضع فقال الوشيد من اي البلاد انت يا شيخ فقال من الكوفة
 فقال كيف تركت الكسائي فقال في صفاء عيش عند اهل المؤمنين فمنهض الرشيد
 بعثت اليه و امر بكسر الاثام لشر الملاحه قال اريد ان تعلم ولد لي الامير المامون
 ما ستعني فلم يفقه و اخطى له دار التعليم ولم يزل مكرهاً و محملاً سعيد بغدادى كان
 ديبا شاعر فصيحاً و في سنة ستين خمسمائة و من شعره انك الذي وكلني حبيبك
 بطول علاء و امرني و لست ادرى بعد كلكم ساخط مولاي ام داض من قلبي
 رسالة ما لا ناو من الهيبتم تعرفون قداد الجواهر المختلفة اذا خلط بعضها ببعض من

تغير شكل ذلك الخنك مقدار من من ذهب محض وفضله محض متساويين
في العظم والشكل ايضا بان يعلبا جميعا في قالب احد وزن كل واحد منهما فيكون
الذهب اكثر وزننا ينحفظ الفصل بينهما فاذا رفع البنا جسم مركب من ذهب فضة
وطلب تميز كل واحد منهما علمنا مقدار مساويا له في العظم ثم وزننا الجسم المركب وذا
مقدار المساوي له في العظم وحصلنا الفضل بينهما فيكون نسبتنا زيادة وزن الذهب
خالص على وزن الفضة المساهبة في العظم الى زيادة وزن الجسم المركب من ذهب و
فضة على وزن الفضة المساهبة له في العظم كنسبة وزن الذهب الخالص الى وزن ^{الذهب}
في الجسم المركب من ذهب فضة السبب في وقته القمر تحت النعم الوفق متحركة بحركة
سريعتها اذا نظرنا اليه فنجد شعاع البصر يخرج من اجزاء ذلك النعم اذا فرضنا حركته
النعم من المشرق الى المغرب بغير كانت هذه الحركة لقرب النعم منا اسرع في الوقت من
حركة القمر بعد عنا فبسرعة تلك الجزء الذي كان قد نفذ الشعاع فيخرج بها من القمر
ونفذ الشعاع في جزء اخر فهاذا بالتحرك فيقع بين الجزئين قطعة من النعم فينبغي ان القمر
بحركة الى المشرق قطع تلك القطعة التي هي بمنزلة المسافة لا اتي اليك كفت يدك لها
دا ودع كفت من طالع ندوم ايضا اي عيش خوش دليز من رونهاد بك
لحظه باش تاغم او دا خبر كنم وبتل حكي ان الثعلب مر في الصحراء شجرة فرأى فوقها نارا
بؤذن فقال له ما مثل فضيلة جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فابقتة ^{بفضله}
جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فابقتة فضلكي فظفر الثعلب فرأى الثعلب نارا
هاد بافناداه الدتالت ما ناني فضيلة فقال نعم جئت وضوء وارجع فابقت ^{بفضله}
لذعتة عقربا وجهه فنجس دبره قطعة ملح سكن المحض اعراي مجلس فذا كرواها

فضله

اللبيل فقالوا له يا أبا امرئ القوم اللبيل قال نعم قالوا ما نضع قال البول وارجع وانا محض
 اعراي ما نذ الحجاج فاكل منها لقمة فقال من كل من هذا شيئا صربت عنقه فامتنع
 كلهم وبعث الاعراب بنظر الى الحجاج مرة والى محاور مرة ثم قال ايها الامير وصيك باؤك
 خيرا وشرع باكل سريرا فضحك الحجاج حتى استلقى وامره بصلة سرف اعراي صرة فيها
 دواهم ثم دخل المسجد بصله وكان اسمه موسي فقرأ الامام وما تذك بهم بك باؤي
 فقال والله انك لساحر ثم روى الصرة وخرج جاثيا ثم نادى هي هاربة حتى جاثيت
 اخنها فقال يا اخاه ما زال الامام يامرهم ان ينكحوا حتى خشيت انهم يفعلوا علي قال
 ما به من كوش اهر كاه رضى سرور بعد ان ظهر ما به من كوش رضى سرور بعد ان ظهر ما به من كوش
 الا فون اذا صل بجمل وطل براف الحمار ومعب عنه واخذ بالتهيب عزم الحجاج على
 قتل رجل ضرب استغنى منه ثم جاء اليه بعد ايام وقال ايها الامير اننا فلان فاضرب
 عنق فقال له الحجاج وكيف جئت فقال ايها الامير اري كل ليلة انك قتلتي قارئة
 ان تكون قتلة واحدة ففزع عنه واجازته **وقيل** ان رجلا ذور وورقة على خط الفضل
 ابن الوبيع تنضم انه اطلق الف بنياد ثم جاء بها الى وكيل الفضل فلما وقع الوكيل عليه
 لم يشك انها خط الفضل فشرع في ان يزن الالف بنياد فاذا بالفضل قد حضر لست
 فلما جلس اجبره الوكيل الى امر الرجل واوقفه على الورقة فنظر فيها ثم نظر في وجه الرجل فراه
 قد كان يموت من الخوف ثم الخجل فقال الفضل للوكيل تدرك لرايتك في هذا الموت
 قال لا قال جئتك لاسنهضك ان تعجل باعطاء هذا الرجل مبلغ هذه الورقة ولا
 تعوقه فاسرع الوكيل في وزن المال وبقبضه الرجل ومضى حبل ثم قال لثقتك بن لجم
 لصر في لو اسلمت فقال ما ذلت محبا للاسلام لانه ينعني في الحزم فقال لا بأس اسلام

من خواص

اشهرها فلما اسلم قال له قد اسلمت فتح ان شربت حد وناك واذا تدا فلذلك نحن
 اسلامه **فان** جاء فجل الى سليمان عليه السلام وقال اني جيتنا بغير فون اوزي ولا
 السارق فنادى الصلوة جامعة ثم خطبهم وقال في خطبته وان احدكم ليسرق او زلج
 ثم يدخل المسجد والدين على راسه فليخرج رجل راسه فقال سليمان حدوه فهو صاحبكم
فان اذا ابد ثقب الخشخاش في الخيل ثقب ثلثة اهام فيعظم فيخرج وينقب فينظم
 بشرا ووبر **فان** مرارة الخفاف بسود الشعر وهو الذي يقال له بالفارسية **فان**
فان انما اذا ذبح الخفاف على يد مدعانة الصبي قبل بلوغه فيمنع من انبات
 الشعر عليها ويطلب به ندى البكر فيمنع عن اعظم واذا ذفن براس الخفاف في برج لحام
 الفند ولم تنده عنه **فان** اذا انقعت البيضة في الخل تلبس في مدخل في رجاجة
 داسها اصفر منها وايضا تشمع البيضة وتنقش قلعا ثم تنقع في الخل ثم تقلع بالة فبقى البيضة
 مشبكة **اجتمع** حدث وضرب في سفينة فصب النصر من ذق كان معه شربو
 شرب ثم صبا وعرضها على الحديث فنناولها فقال النصر انها خير فقال من ابن علمت
 ذلك قال شراها غلامى من يهود كفسرها الحديث على عجلة وقال للنصر اما دابت
 احق منك **اجتمع** اصحاب الحديث نامل في حديث مثل سفينة بن عبيدة وسعيد
 جبر ففسد في نصرانيا من غلام عن يهود والله ما شربها الا لضعف الاستنا
فان قبل من وضع تحت سادته شئ من بقلة الحقاء لم يرحلها **فان** في بعض
 الكتب من لف عودا من الدار شبتعا في حبرة صفراء ووضعها تحتها ليلة البدر
 راي في منامه ما يريد كذا المرثبشاء الذميمة **فان** قبل ابتلع من الحناء بقدر
 المحصة سبع جات يوم الاحد الاول من نبت الروم قبل طلوع الشمس منع كرم

سنة قيل اذا ارضعت سودا وبيضاً ذرقاً اسودت عنهما وكذا اذا طلى بالفوخ
الفحل الارزق يندق صحرى متلون بربيت فائده طلاء النابل بالنورة
بنهيا فائده قيل اذا مسح خط بالقطران والحلبت بدأ على الموضع فلان
مثلة فائده عن الامام ابو عبد الله عليه السلام قال اذا عسر عليك امرضك عند الزوال
دعك عن تقر في الاولى بفاتحة الكتاب قل هو الله احد وانا فتحنا الى قوله ويصبر
الله نصر اعزنا وفي الثانية بفاتحة الكتاب قل هو الله احد المشرح قيل وقد
جرب دواء آتت والراجح آتت ووت وهو اخذ خمسة دراهم ورجح
اسود عشرة دراهم يطبخ ذلك في ثلثة ارطال ماء الى ان يبقى طل ثم يطبخ فيه
دمل خطه حتى يفتى الماء فيجفف الحنطة ويسحق ثم يخالط منه ارجح الخروب
بالكلية قال لاحظهم بالذباب من البيت اذا يخرج يورق الفرع في حماله
اغصان بان ما دى ام شمائل وانادتم مانضم الغلائل ويضربها في اجموعها
وسمها فاقم قدود وعوامل وتلك بنال لم تحوط واسق لها هدف من الحشا
والمقابل المهرجال والملاح جنوده يجوز لنا فده وهو عادل له حاجب عن مقلة
حجب الكرى وناظر الفنان في القلب عامل العجا كالذي الله اكبر كل الحشر
العرب كمنحت كمة ذا النركي من عجب صبح ليجين بلبل الشعر منعقد ولحمه يجمع
بين الماء واللقب تنفست عن غير المراح ريقه وانفسه بهمة الشهد عن عجب
فان الفاضل شرح الشباب بحكمة افنته والعمر كلف بكم قضيتته لله داء
لفؤاد اجنه نرباد نكنا كذا وبته فالواجب عليك النحي مسرف فاس على العشا
لنت فدينا الله شمس لذيق خيال سلع الاجفان العقب وطهها عن عبا

قال المجتهد من
مناظر الدنيا بانيها
مختره ومختره بالكل
فاذا انقضت المدة عنها
كل حسن ما يكون وانهم

غير محتجب وذكرها النبي وروحى هي نائبة والقلب ما زال عنها غير منقلب
 سوى ما ازلته سلى معاهد وجاه من دمعى مذاب جامد فزيع به سلى مصيف
 ودميع وارض ناءت عنها فادجل امد دعى الله دهر اسالى منى صروفه وظللت
 سلى ضاعدا ويا مينا بالقرى بضر زاهر واوفاننا بالوصل خضر مالد واود
 مزوجة وقلوبنا ونحن كنا فى الحقيقة واحد ولم نغفره النفر منى بخاطر وكلم
 الايام مينا ناعداك فهل انت باسلى فقد حكم الهوى كما كنت ام ما بالقرى جاند
 وهل ودنا باق والآن نغرب على عادة الايام منك العوائد وهل محبتنا ذك
 هد بننا وانناك حفظ الود هذا الباعد وهل نذكر بن العهد اذ نحن باللو
 وقولك لا عاش الخشون لمعاند فان كنت جبل للود صرمت طرفه فودى طرفه
 فى هوائك وتالد وان قلت ان لمحب غير النوى لعمرى وجك بالمشاشه واحد
فصل يا رب احسن من بالصد وصاك حتى قللى بقرط الهجر مفنا و
 باننا بقتنا القوام است من ذاتى بالفضل اثنائك ان كنت لم تدر كنهنا
 بعد فرقنا قاله يعلم اننا ما نسيناك ما ان تعطى جورا على قعد اضحى قود
 اسير المحط عيناك فى ^{لغز} ٥٤١٩ هـ ومسعر فى سبىها طول دهرها وبها
 مدا الايام تمشى ولا تنغب وفى سبىها ما ينقطع الاكل ساعة ونال فى طول الكد
 ولا تشرب وما قطعت سبىها خسر اذرع ولا تلت عن ذراع ولا اترى وبها
 فى ٢٧٣ الواسد عد كالومل سام محله جبل على الدلاج لحق بجاذر
 من موسى برهب يابسه وفى قلبه هرب من الملوك المحق وايضا فى ٢١٤
 اكله بنهرهم وبطن لها من الاشجار والحيوانان قوت اذا اطعمها انتعت عا

وان اسقيتها ماء يموت دوى عن بيعبد الله انه قال تخزن وانما اسنانكم السعد
فانه فطيب الفم ويزيد الجماع **قال** بعض العلماء كن مكانك من الملوك مكانا
فانهم ان جئوك استخروك ان يعضوك فتلوك يستعطون من الكلام رد السلام
يستخرون من العطاس رب لو قاب ستم شهر بربل صفر الاستا وسوداها وطيب
داحة الفم ونقته وهو كن ما زوج ورنجيبيل ورنجيد البحر واد فلفل فافله من كل ذلك
وشعير محرق سبعة داهم وملح مشوى عشرة دينق بهم ويخل ويستعمل اعلم ان
يعقبه ليسر الشدة يعقبها الرخاء والتعب يعقبه الراحة والضيق يعقبه السعة
الضر يعقبه الفرح وعندنا هي الشدة تنزل رحمة والموفور من ذوق صبر واجراء
قال اذ اظلي بالشوكر ان موضع الشعر فيمنع ابناة واذا ضربه الشوك منع عظمها
قال الشيخ في القانون اذا اخذ من النورة جزءان ومن الزرنج جزءان وبطلي بها مع قليل
صبر يجعل فيها فتخلق في الحال **وسى** ان سلحان صقليه رقيق ذات لبله منع النور
فارسل الى قائد البحر قال له ينفذ ان مركبا الى افريقية باقوني باخبارها فان سله
لوقته فلما اصبحوا اذ بالمركب في موضعه فقال القائد انفتحت ورجع بعد ساعة فاما
بالحضاره فجاء ومعه جبل فقال ذهبت بالمركب فبينما انا في جوف الليل في قبة
اذا انا بصوت يقول يا الله يا الله يا عني استغثين بكمر هامردين فنادى به السند
لبنتك هو ينادى يا الله فقد فناه بالمركب يخو الصوف فلقبنا هذا الرجل عنقا
في اخر من محبة فظلعنا به المركب سالنا عن حاله فقال كنا في سفينة فغرفت سفينتنا
من ايام فاشرفت على الموت ومازلت اصبح حتى انا في القوف من حاجتكم فسبحا من
اسهر سلطانا وارقر في قصوه لغزني في البحر حتى استخرجني الاله غيره ولا معبوسواه

فائدة من خواص صل الفياح اليه ^{التي} يخرج بها العاج قبله **فائدة** التخم
 بالهاوث بوجبا لها برة وشهبل الامور ^{اسم} محوسى فثقل عليه الصوم فزله
 سراب وقد ياكل منه بصرته فقال من هذا قال بواك لشقي باكل خبر نفسه
 وبفرغ من الناس **اختصم** رجلان في جارية فادعها عند مؤذن فلما اصبح فزع
 من الاذن قال لا اله الا الله ذهبت الامانة من الناس فقبل له كيف ذهبت قال ان
 هذه الجارية ردت عندك فهل انها بكر فلما انتهوا وجدوها ثيبا **قال** بعضهم
 ذابت مؤذنا ان ثم تولد وجعل يمشى سرعا فقلت لها الى اين فقال احب ان اسمع ذاك
 الى ان يبلغ جائته امرأ الى معلم ولدها تشكوه فقال له متى لم تنه فقلت بانك
 فقلت له يا معلم هذا صبي ما يتفعل الكلام فانزل ما اردت لعله ينظر بعينه فتوب
قال فما حفظت بمعلم وعند عصا طويلة وعصاة قصيرة وصوتان وكرة
 وطبل وبوق فقلت له ما هذا فاعتده قال عندي صنعا واباش فاقول لاحدهم
 افتر لومك فضرط لي فاضرب بالعصا القصيرة فبناخر عني فاضرب بالعصا الطويلة
 فبفر من بين يدي فاضع الكرة في الصولج فاضرب فخبره فيقوم الى الصنعا كلام
 ويضربونني بقرن كلهم باعلى صوت حتى لا يسمع احد صوتي فاضرب في الطبل ^{التي} فخرج
 البوق فسمع اهلا لدر ^{التي} فبجثوني وبخلصوني منهم انصرف الرشيد بومرا عن عسكر
 ومعه زبره الفضل يهوي البرمكي فاذا هما بشيخ من الاعراب على جاد وبر مرد فقال
 له الفضل هذا ذلك على دواء لعينك فقال نعم قال خذ عوا الهواء وغيب الماء ^{فبصر}
 في تشر بضل البوق اكلخل فاعفى الشيخ فضرط ضرورة فقال هذا اجرة دوائك وان ردت
 ذناك **فائدة** بدئك خطوط ساعات معوجتة اربع عظام واسطرلاب كشد اند

و طریق دانستن ساعات معوجه ماضیه بطریق که خواجیه غزوه ذکر کرده اند غایبه
 ارتفاع هر روز را که خواهند پیدا کنند شنبه و ارتفاع و ابران نهند اسطرلاب
 بگردانند چنانکه پهلو با فتاب باشد تا سایه لبینه بر عضاده افتد چنانچه
 هیچ جانب مخوف نشود و نگاه کنند تا طرف سایه بر خط شود کدام خط افتاده است
 و در اینجا ملا عبدالعلی برجستگد و شرح بیست باب سهو فاحش کرده اند و نیز
 که پهلو را بر پهلوهای اسطرلاب تفسیر کرده و گفته چنانکه پهلوهای اسطرلاب یعنی طرف
 که اجزای ارتفاع بران منقش بود و این نسبت از فاضل و درست بر آنکه و شنبه
 شنبه ارتفاع و ابران غایبه ارتفاع نهند پهلوهای اسطرلاب را بجانب فتاب کنند چنانکه
 که سایه لبینه بر عضاده افتد بلکه تخریف می شود مگر در وقتیکه شمس در غایبه
 ارتفاع باشد آن وقت در تعیین ساعات معوجه احتیاج با اسطرلاب نیست
 و سبب تخریف سایه آن است که البته همیشه سایه در خلاف جهت دی قرار می گیرد
 می باشد خلاف جهت در این صورت محال است که عضاده باشد همچنانکه مشاهده می شود
فصل در بیان غزوات حضرت یحیی علیه السلام و شش غزوه بود ۱ ابو ۲ ابو ۳ عشره
 ۴ اولی ۵ بدر کبری و در آن جنگ لشکر حضرت سیصد سواره نفر بود
 و در این حرب ملئکه معاونه پیغمبر آمدند ۶ غزوه بنی سلیم ۷ سوئق غزوه
 ثامن ۹ غزوه احد لشکرها حضرت در این جنگ هفتصد نفر بودند و حمزه
 سید الشهداء در این جنگ شهید شد ۱۰ غزوه بخران ۱۱ غزوه اسد ۱۲
 غزوه بنی نضیر و نضیر ۱۳ غزوه ذکوان ۱۴ غزوه بدر و اجیره اعظم
 دو مرتبه چندی ۱۵ غزوه خندق و احزاب عمر بن عبد و در این جنگ بیست

ابلوئین بن عکشمه شد ۱۷ غزوه بنی قریظه و دین حرب لشکر حضرت فریب
 به پنج هزار کس بوده ۱۸ غزوه بنی لحيان ۱۹ غزوه بنی نضله و غزوه بنی المصطلق
 ۲۱ غزوه حدیبیه ۲۲ غزوه خیبر را پنج لشکر انحصار هفت هزار کس بودند
 بودند و بعضی اهل طایف را پنج بار در حبش آمد ۲۳ غزوه فتح مکه و لشکر حضرت
 دوازده هزار کس بودند ۲۴ غزوه حنین ۲۵ غزوه طایف ۲۶ غزوه
 بنو ک فائد بدانکه و لا باینکه در ایام حضرت پیغمبر فتح شد و بتصرف آن
 حضرت آمد همچنانکه در تذکره الامم ملایم باقر مجلسی است باین تفصیل
 و تها مکه معظمه و مدینه و ولایت یمن و محاور نجد و صیقل عمان و قطیف و الحسا و عجلان
 و بادیه و بحران و خیبر و فک و قلاع خیبر و کل قبا بل عرب و ولایت بحرین و قوابع
 آن و بعضی از شام و بخوان و طایف و رسال ششم باینحضرت مامور شد که
 نامه بمالوک و سلاطین جهان نویسد و ایشان را باسلام دعوت کند اول نامه
 به قتل قصه روم نوشت و آن مسلمان شد و اسلام خود را مخفی داشت و یکی
 نامه پادشاه شام نوشت و آن هدیه چند فرستاد و توفیق اسلام بهاقت و یکی
 باضحه ملقب بنجاشی پادشاه حبشه نوشت و او مسلمان شد و دیگری نامه
 بحضر نوشت و وزیر پادشاه عجم نوشت و او کاغذ حضرت داد و بدین لفظ الله علیه
 و در جواب انحضرت مشایخ برگزیده و فرشتگان انحضرت تعالی زدند که ولایت و بیعت
 ما خواهد آمد و از چنانچه شد و دیگر پادشاهان فرشتگان نیز مسلمان شدند
 و لا باینکه بمن را بملازمان انحضرت و اکذاشت مرویست که وقتیکه شهر یافور را سر
 کردند نیز عمر آوردند و او را در مجلس گلبید پس شهر یافور بآن خود نیز و نیز را

داد که بیامیزد و بنسب کاغذش پاره که من بیند یکی گفتن عمر نفهسد چنان بنص
 کرد که او دشنام داد حضرت ابهره فرمود که نه بلکه نفرین بر او کرد و بگوید حضرت
 امیر با شخص اصقفا اوصاف اهل صفها را بیان کرد پس بعد از سکوت حضرت
 انشخص عرض کرد و بگوید که حضرت فرمود این و آن یعنی مرد این نورانی است
فانک بدانکه اولاد پیغمبر چنانکه در تذکره الامم ذکر شده پنج نفرند و سیم
 فاسم از خاندان مجبور و برهم از مادر پیر قطیبه و سر دختر فاطمه و رقیه و زینب هر سلسله
 و بعضی و پسر بکر طیب طاهرین گفته اند بعضی طیب طاهر و الفبا و برهم گفته اند
 و اولاد حضرت امام ابو موسی بن علی السلام پانزده پسر بودند و هجده دختر اما پسر
 حسن و حسین علیهما السلام و محمد اکبر و عبدالله و ابو بکر و عثمان و جعفر و عبدالله
 و محمد الاصفی و یحیی و عون و عباس و محمد الاوسط و محسن و شفیق و ابن دوسق
 شدند و اما دخترها زینب الکبری و ام کلثوم الکبری و ام الحسن و دلمه الکبری و ام
 هانی و مهرون و زینب الصغری و دلمه الصغری و ام کلثوم الصغری و رقیه فاطمه
 و امامه و خدیجه و ام الکرام و ام سلمه و ام جعفر و حامه و نفیس و حسن و حسین و زینب
 کبری و ام کلثوم کبری از حضرت فاطمه اند محمد اکبر از خفیه است عبدالله و ابو بکر از علی
 بنت مسعود و همینه و عباس و جعفر و عبدالله از ام البنین بنت خزام بن خالد است
 و یحیی و عون از اشما بنت عباس است که اول زن جعفر طیار بود و مادر محمد بن
 نضر اوست و محمد الاوسط از امامه است بنت ابی العاص که دختر زینب بنت رسول
 الله ص و ام الحسن و دلمه کبری مادر ایشان سعید و بنت عروه است باقی و
 مادر ایشان نکاحی نبوده بلکه ام ولدند و اما حضرت امام حسن علیهما السلام در

عثمان

اولاً من است بعضی پانزده گفتند بکدام خیر الحسن باقی پسر حسن و عمر و حسین
 عبدالله و عبد الرحمن و اسمعیل و محمد یحیی و جعفر و طه و حمزه و ابو بکر و فاسم
 و یحیی و بعضی شانزده گفتند بکدام خیر پانزده پسر بعضی پنج دختر نیز گفتند
 ام سلمه و ام عبدالله و رقیه و فاطمه ام الحسن و بعضی بنامه و ام الحزین و امیر و ام
 انحضرت دانستند و انحضرت سب صد زن کرده بود و طلاق گفته بود و انحضرت
 بالتماس عمر خطاب همراه لشکر سعد و فاضل بن عجم تشریف بردند و تا شهر ری رفتند
 و از اینجا بقره کهنه وارد سنان تشریف بردند و از اینجا بقره تها پیداد اعمال
 نائین تشریف بردند و باصفهان نیز تشریف ورده در خارج شهر فریب برانند
 و در مدینه ایست مشهور بلسان الارض نزول فرمودند و آن زمین با انحضرت
 سخن گفت گویان رسول الله در اصفهان سحره بپایانده عوده بخوابند و در مسجد
 عتیق اصفهان ایمان گذاردند و در مسجد بستان نیز نماز کردند و اما حضرت امام حسین
 علیه السلام چهار پسر مذکور می شود علی اکبر و علی اوسط و زین العابدین و علی اصغر
 عبدالله و محمد الحسن و یحیی و علی اوسط همه در کربلا شهادت یافتند و بعضی علی اکبر را
 امام زین العابدین می دانند و مادر امام زین العابدین شهر بانواست و همچنین
 مادر علی اصغر و بعضی مادر علی اصغر را لیلی بنت ابی مرثه ثقفی میدانند و بعضی
 اختان لیل می کنند که شهر بانو در کربلا نبوده و فوت شد بود و بعضی دیگر
 می گویند بود و برز و جناح سوار شد بمیل عجم آمد و در ولایت طهران کوهی
 است را اینجا غایب شد و اما حضرت امام زین العابدین را پانزده زن زیاده
 اند اما محمد باقر و زین و عبدالله و حسن و حسین و اصغر و عبدالله

و عبد الرحمن

و عبد الرحمن و سلمان و فاطمه و ام کلثوم و امام محمد باقر علیه السلام سر پسر داشت
 و یکدختر سر پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و دختر امام سلمه و بعضی پنج
 پسر و دودختر گفته اند پنج پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و عبد الله و
 علی و دودختر امام سلمه و دینار و مادر امام محمد باقر و دختر امام حسن بود و اما امام
 جعفر صادق علیه السلام ده اولاد داشت و دخترم و زوجه و فاطمه هشت
 پسر امام موسی و اسمعیل و عبد الله و اسحاق و محمد و عباس و علی و طفیل و شریخ و زهرا
 که از آن کرده انحضرت او را و اخیری در و کشت امام موسی کاظم علیه السلام اولاد
 انحضرت را سی و هفت پسر و دختری شمرده اند امام رضا و فواد و اسمعیل و جعفر
 و هارون و حسن و احمد و محمد و حمزه و عبد الله و اسحاق و عبد الله و زید و حسین و
 فضل و سلمان و عباس و عقیل و عبد الرحمن و فاطمه کبری و فاطمه صغری و فاطمه اکبر
 امام جعفر لها بر دینار و عقیل و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی
 صغری و بعضی عابد و مرتضی و عمر و جعفر و صغری و فاطمه و زینب و زینب و زینب و زینب
 انحضرت داشت و فرزندان بود بیست و سه پسر و سی و هفت دختر و امام رضا علیه السلام
 پنج پسر داشت امام محمد تقی و حسن و حسین و جعفر و ابرهیم و یکدختر عایشه نام و نسلی
 انحضرت از امام محمد تقی باقی ماند امام محمد تقی علیه السلام دوازده پسر داشت امام علی
 تقی و جعفر و دودختر فاطمه و مادر امام علی تقی علیه السلام یکدختر داشت عایشه نام
 و چهار پسر امام حسن عسکری و حسین و محمد و جعفر و لقب بکذاب میگویند این
 جعفر صد بیست و نه فرزند داشت امام حسن عسکری علیه السلام از پادشاهان و پادشاهان
 مقتدر بنظر می رسید و فاطمه بداند که هر روز بیست و هشت کانه را میبرد و شرم

در
 و موسی

ابرهیم

است اقل سروری آن دو حرف بود مجموع آن دو آورده حرفت و دو هم ملحق
 و آن سه حرف بود که آخر حرفت اول نباشد و آن سه حرفت و ستم ملغوفی
 آن سه حرف بود که آخر حرفت اول باشد و آن سه حرفت و اینها را مکتوب نیز گویند
شعر مشکل دی بر سر کورد نه غارت کردم مرپاکان را جنبت یارن کردم
 کفاره آنکه روزه خوردم رمضان در عهد نماز بیطهارت کردم بدانکه دی عباد
 است از زمان ماضی کور عبادت از بدن انسانیکه روح و قوای نفسانیت را
 مخفی هستند و مراد بدن قوای مذکور است که منشا خصال در بدن است غارت
 کردن عبادت از دست برداشتن قوای مذکوره یعنی ترک خواستهها و مقتضیات
 و نمونه و می تواند شد که مراد از غارت کردن کوردن بدن باشد که آنچه مقتضای
 بدن است و اکل و شرب لباس و سایر چیزها که بواسطه اجتماع آنها بدن است غارت کردن یعنی
 دست برداشتم و بر باد پیغامدم و مراد از پاکان سر شدن و کامل شدن که طالبان
 راضی بنو سطران را ایشان از لوث جسمانیت پاک میکردند و مراد از زبانه زدن
 توجه بجان پاکان و وصول بحد مثل ایشان و جنابت کتاب را اینست که
 هنوز بالکلیه از ادناس بشریه الواجب جسمانیت پاک نشده است یعنی با وجود اینکه
 فی الجملة مقتضیات و مشتهیات بدن را ترک کردم باز بعضی از علایق بدینست که حیات
 در این عالم از آنها منفک نمی شود مبتلا بودم و حکم جنبت شستم و این حال قصه
 کاملان و اصلان کردم و مراد از رمضان ایام سالوک است که مقرب است که سالک
 بجهت مقصود ترک مشتهیات نفسانیه ماکل و مشارب لذت نماید پس کوباشنیه
 مبارک رمضان است روزه خوردن کتاب است از کتاب بعضی را آنچه نباید

بر سر

بدان اوقات مرتکب شد تقصیر بدان ایام و مراد از عبدانهای سلوک و وقت
 مشاهده و وصول است مراد از نماز بیطهات مشاهده ناقصه و وصول ناقص
 بیکال می تواند بود و بنا بر این معنی این می شود که بجهت تقصیری که این ایام از من در
 ایام سلوک سرزده در روزی که باید بمقام وصول برسم با پنجه باید نرسید و با
 رسیدم حکم نماز بیطهات داشت می تواند شد که مراد از نماز بیطهات نماز است
 بر نفس خود که حقیقت مثبت است تکبیر فاکت باشد در این وقت معنی این است
 خواهد بود که چون در حق سلوک شرط مجاهد بود معمول نشد بکفاره آن در پنجه
 مقامی که شهود و وصول در گذاردن آن محال است بکاره بر نفس خود تکبیر فاکت
 بالکلیه خود را از تعلقات ناسوتیه و عواید جسمانیته دور گردانید خود را در معرفت
 فای الله در او دردم والله سبحانه اعلم **کلام** الشیخ عبدالمؤمن الغزالی فی کتابه
 المسمى بالطبایق الذی یشتمل لاوصول الی مقامات علی الامتیاضات البلاء و تفرغ
 کاسات العناء و من طلب الذی شرب الاجاج المر و من اصل المناصب و نزلت الکاسب
 و ركب التباس و من احب الشیء ان یخسر و کره النافه الجمهر الفلک کاره و قطع الماه
 و فاق لا تراب الجحیر و عاق الاقناب الکبر و ذرع الخلیطه و الضمیر و ودع
 التقصیر المضجیع انظر ان الشرف امر یدرک بالنوای و یجری فی الاولای و اقر
 بمعبر السوا لا یستوی القاعد مع الولد و الاهل و الساعی فی الحزن و التسهل لا
 ان الرضه فی لبط الرجل لا فی غبط النائم و صلوٰه القاعد علی النصف من صلوٰه
 القائم من سکن شهوة المبانیه و تعود شهوة البائیه و لم یخرج من الظلال و الکن و لم
 یخرج سوی غاب لسن کن لا یخرج الا الجبال و واسع و لا یدع الا الامبال و کفر الخ

[illegible]

اند را اسرار بهم بین کودانش یافت سر و با همین سرشوی بد که زان
 سخت خرم بود و فزون چون بژادم دستم از نندان شک در چشام خوش هوای ناز
 من چهارچون دم دیدم چون در این انش بدیدم انش کون اندین انش بدیدم عا
 ذره ذره اندر عیسی اندر امداد بحق مادی بین که این انش ندارد و در
 اندر امداد که اقبال امداد اندر امداد و دولت من ز رحمت می کشایم پای تو
 که هر بنوعی بنیت پرورانی اندر او و دیگران را هم چو کاند انش شاه بنهادم خوان
 اندر ابدای مسلمانان عزیز عذاب بن عذاب است اندر ابدای هم پروران و در
 اندرین بهره که داد و داد بدانکه بسپاری شود که در حق توان چاهها و اما

اینها عقیق بسپاری شود و کشیدن دلو و امثال آن از قعر چاه طولی بهم می رسانند و باین
 سبب کار صعبی بهم می رسد لکن امانت فاعده در اینجا بیانی کنیم که باعث سهولت
 این امر بشود نوعی که از چاهی که چهل ذرع عمق و باشد دلو بقدر یک از چاه ده در
 بیرون می آید و دلو یعنی باین سرعت باین قدر در زمان کشیده شود و از چاهی که
 ذرع باشد بقدر چاه بیست پنج ذرع و همچنین طریقه ایست که باید در وسط
 دیوار چاه یعنی جایی که دوری آن از قعر چاه و در چاه مساوی باشد یعنی باین
 بر و در جایی که بقدر نصف چاه مقداران باشد بر بجا بست دلو و بر آن در میان
 بست پس نصف بالای چاه و نیز بد و نصف کرد و بر وسط آن نیز میخی یا نی فرود
 و در میان بقدر نصف نصف چاه بر آن بست و سران در میان از حلقه یا مثالی که در میان
 و در میان اول را داخل در آن حلقه کرد و سر در میان سیم هر که در سر چاه است بکشد
 و بالا کشد دلو برود که گفتیم بالا می رسد سؤال دینی مانع سوی صحرایم

در این حلقه یا مثالی که در میان

ان بهر طواف تا شو بکدم دلا از صحبت نهایی عورت دهم نشستند و نهان شدند
 هر دو مان باد بگری کردی عناب دلبری گفتش بود و از روی شرع مصطفی
 با چنین نامحرمان بنشینن ای شک پری گفت نامحرم تنبند هر هفتاد یکم
 ایشان را کرده یک مادر مرشد فقوت مادری دو برادر و برادر زاده یک مادر من
 و آن یکی شوهرم بگریند چه بنکوبینگری اینچنین مشکل مریش امدای دانی عصر
 کر کن جل این تو یارب ز جوانی بر خور جواب ماد ایشان کنی بود در اصلی
 امام بنده زنده شد ان بندگی بکسر عورت مجزیدان را داشت ان عورت را پدر
 دختری یک برادر و دیگرش بد مادری بعد از ان بهر پدر ان عورت ان زن را بخواب
 دو پسر امدان از ان هیچ کلرک نظری با از بهر امد خواست بعد از افتراق دو
 برادر زاده پیدا کرد ان چون پری چونکه زوهم شد جدا شخص کرد و انخواست
 در و خواست ان را بشان و پسر چون مشتری خواست ان عورت یکی را دخترش را
 ان دگر این جواب ان سوال مد چه بنکوبینگری دوی لفظ با او و یکی که
 القصص با شاعن الصادق بالاشاعن الصادق قال کان فی کتاب بنیال ذاکان
 یوم من المحرم بعد کرم ثبت فانه یكون الشتاء شد بدایر دکنبر الراج بکتر فیه مجلد
 و تغلو فیه المخطئة و یقع فیه الوباء و موت الصبیان و بکتر الحی فی تلك السنة و یقل
 العسل و بکتر الحماة و یسلم الزرع من الافات و یصیب بعض الاشجار الافة و بعض الکر
 و یختصب لتند و یقع بالزوم الموان و یغزوهم العرب بکتر فیه الطبی و الغنای فی ابد
 العرب یكون الغلبه فی جمیع المواضع للسلطان بکتر و اذ کان من جمیع
 یكون لشتاء صالحا و بکتر المطر یصیب بعض الاشجار و الزرع الافة و یكون و جا

مختلفة وموت شديد بكثير في الهواء الوباء والموتان ويكون في آخر السنة بعض
الغدا في الطعام ويكون الغلبة للسلطان في آخره وإذا كان يوم الاثنين فانه يكون
الشتاء صالحا فيكون في الصيف حار شديد وكثير في آباءه وكثير في البقر والغنم وكثير
العسل ويخلص الطعام والاسعار في بلدان الجبال وكثير الفواكه ويكون موت
ويكون في آخر السنة يخرج خارجي على السلطان بنواحي المشرق ويصعب بعض فارس
غم وكثير الزكام في ارض الجبل وإذا كان يوم الثلاثاء فانه يكون شتاء شديد
وكثير الثلج ويجد بارض الجبل وناحية المشرق وكثير الغنم ويصعب بعض الاشجار
الكووم افز ويكون بناحية المشرق والشمام امر يحدث من يحدث في السماء هبوب فيه
ويخرج على السلطان خارجي قوي يكون الغلبة للسلطان ويكون في ارض فارس في بعض
الغدا افز وتغلق الاسعاب في آخر السنة وإذا كان يوم الأربعاء فانه يكون شتاء
وسطا ويكون المطر في الغنم صالحا فاما مباركا وكثير الثمار والغداة بالجبال كلها
وناحية جميع المشرق لا ترفع الموت في الرجال في آخر السنة ويصعب الناس بارض بلبل
وبالجبل افز ومرض الاسعاب سكن مملكة العرب في تلك السنة ويكون الغلبة للسلطان
وإذا كان يوم الخميس فانه يكون الشتاء لبنا وكثير النعم والفواكه والعسل يخرج
المشرق وكثير الحمى في اول السنة وفي آخره ويجمع ارض بلبل في آخر السنة ويكون للروم
على المسلمين غلبة ثم يظهر العرب عليهم بناحية المغرب يقع بارض السند حروب الطفر
لملوك العرب وإذا كان يوم الجمعة فانه يكون شتاء بارد ويقبل المطر والود
والمياه ونقل الغداة بناحية الجبل مائة فرسخ في مائة فرسخ وكثير الموت في جميع
وتغلق الاسعاب بناحية المغرب ويصعب بعض الاشجار افز ويكون للروم على الفرس

كثر شدة **فائدة** في علامات كسوف الشمس من الكتاب المذکور اذا انكسفت
 الشمس **المحرم** فان السنة تكون خصبية الا ان تصيب الناس اوجاع في اخرها
 وامراض ويكون من السطان ظفر ويكون نزلة بعد هاسل امه واذا انكسفت
 في **الصفر** فانه يكون منزع وجوع في ناحية المغرب يكون قتال في المغرب كثير يقع
 الصلح في ربيع والظفر للسطان واذا انكسفت في **ربيع الاول** فانه يكون بين الناس
 صلح وبقل الاختلاف والظفر للسطان في المغرب بقرب الغنم وينبع في اخر
 السنة ويقع الوباء في الايل والبيداء واذا انكسفت في **ربيع الثاني** فانه يكون للناس
 اختلاف كثير يقتل منهم خلق عظيم ويخرج خارجي على الملك فيكون فرح وقنال و
 بكثرت الموت في الناس في **جمادى الاولى** يكون السنة في جميع الناس بناحية المشرق
 ويكون للسطان الى الوعة نظره بحسن السلطان الى اهل مملكته وبراى جانبهم وفي
جمادى الآخرة يوت رجل عظيم بالمغرب يقع ببلاد مصر قتال وحروب شدة ويكون
 ببلاد المغرب غلاء في اخر السنة وفي **جويلية** تفر الارض تكون مطار كثيرة بالحب
 وبناحية المشرق ويكون جراد بناحية فارس ولا يضرهم ذلك وفي **شعبان المعظم**
 يكون سلامة في جميع الناس من السطان ويكون للسطان ظفر في اعدائه بالمغرب
 ويقع وباء في الجبل في اخر السنة ويكون عافية الى سلامة واذا انكسفت في **شهر**
رمضان كان جملة الناس يطعمون عظيم فارس يكون للروم على العرب كثر شدة
 ثم يكون للروم وبسبب منهم وبغنى وفي **شوال** يكون في ارض الهند المشرق وفي
القعدة يكون مطر كثير منوات ويقع خراب بناحية فارس في **الحج** فانه
 يكون فيرواح كثيرة وينقص الاشجار ويقع بارض من المغرب سبع وخراب في كل ارض

من ناحية المغرب يغلو عليهم ويخرجون خارجي على الملك يصيبه منه شدة ويقبل طمنا
اهل فارس ثم يرضى في العام الثاني فائده في علامات خوارزم من الكتاب
المنكورا اذا انخسف القمر في المحرم يموت بالمغرب جل عظيم وينتقل لفاكهة
بالجبال ويقع في الناس حكة وبكثرة الموت بارض بابل ويقع الموت يغلو اسعادهم
ويخرجون خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي صفر يكون جوع ومرض بابل
وبلدها حتى يتخوف على الناس ثم يكون مطار كثيرة فيحسن بياض الارض حال الشتاء
ويكون بالجبال فاكهة كثيرة وفي ربيع الاول يقع بالمغرب قتال ويصيب الناس
برقان وبكثرة لفاكهة بالبلاد بناحية ماه ويقع الدودة البقول بالجبال ويقع خرقة
كثرة مياه وفي ربيع الثاني بكثرة الايداء وبكثرة تحضيب المياه ويكون السنة مباركة
ويكون للسلطان ظفر بالمغرب في جمادى الاولى بهرق دماء كثيرة بالبلد يصيب
عظام شام بلبته شدة ويخرجون خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي جمادى
الاخرة يقل الامطار وينوي يقع فيها جوع شدة غلاء ويصيب ملك بابل والمياه
الى المغرب بلاد عظيم وفي رجب الحرام يكون بالمغرب موت جوع ويكون بارض بابل
امطار كثيرة وبكثرة رج العبيد في الاقطار وفي شعبان يقتل الملك ويموت بمكان
ابن ويغلو الاسعاد وبكثرة جوع الناس في شهر رمضان يكون بالجبال شدة برد
وتلج ومطر وكثرة المياه ويقع بارض ماه موت كثيرة للصبيان والنساء وفي شوال
يغلب الملك على اعدائه ويكون في الناس شر بلبته وفي ذي القعدة يقع لكثرة
الشداد ويظهر الكون في بعض الارضين الجبال وفي ربيع الثاني يموت رجل
عظيم بالمغرب يدعى فاجر الملك قال واوتدك جميع ذلك ان صح عن دانيال بن يحيى

في ربيع الثاني
في ربيع الثاني
في ربيع الثاني

المسلمون بما واثق في الدنيا **أحاديث** قال النبي صلى الله عليه وآله إذا أراد الله بقوم
 خيرا مشرقهم بالليل شمسهم بالانهار وقال إذا غضب الله على امت ولم ينزل بها الغيث
 غلت سعادها وقصر أعمارها ولم تخرج تجارتها ولم تنبت ثمارها ولم تغز ذنوبها
 وحبس عنها أمطارها وسلف عليه شرارها وقال إذا منعك الزكاة هلكك النار
 وإذا جاد بحكام امسك لقطر من السماء وإذا خسر الدنيا فزاد من الدنيا على المسلمين
فأحاديث قال شيخنا المعبد في كتاب الاختصاص أعلم أنه إذا قرئت في مرة مع المنيخ
 في برج واحد هلك ملك الموت أو يكون مصيبتا عظيمة أو بلايا وإذا قرئت مع القدر
 كان أمانته شدة وضيق وإذا قرئت مع المشي صاب الناس خاء من العبد وإذا قرئت
 عطارد يكون أهرق الدماء ونجح عظيم وإذا قرئت بهرام نزل في برج واحد هلك ملك
 حدث في أرض ذلك البرج وان اجتمع بهرام والمشتري مات ملك عظيم الشأن وإذا اجتمع
 نحل وعطارد وقع في التجار مخوف والمحن وكنت في أهل الأدب إذا اجتمع نحل والمشتري
 في برج واحد تضررت الدنيا في سائر الأحوال وتغير أمور الناس ويخرج الخواص من النوا
 كلها وخاصة من الجبلان والديلم والأكراد ويقفلون الناس قنالا شديدا ويشتد
 الأمر عليهم من الخوف والمحن وترتفع السفلة شأنهم وتغير طباع الناس كلامهم ويشتد
 المحبوا والأنانية ويبد بهم كثير أفساخ خاصة في النساء إسقاط الولدان والاطلام
 وأهرق الدماء والقنل والجوع وإذا اجتمع المشتري عطارد أصاب الأرض طاعون يقع
 فيها بين الناس لعداوة والبغض وإذا ركب القمر فوق نحل ذهب ملك ملك ذلك
 بهرام عطارد في العقب فذلك بهر قتل بابل وإذا اجتمع في هرة والمشتري في
 العقب فذلك بهر فزع ومرض بارض بابل وان اجتمعت الشمس ونحل في العقب

فذلک استخلاف الزوم و قتل ملکهم و اذا اجتمع المریخ و عطارد فی شولة العنبر ^{الکبر}
 ایتخراب بیت ملک بابل و اذا اجتمعت الشمس و القمر فی شولة العنبر و بهرام الشمس
 فان استطعت ان تمخذ سربا لندخل فینر فافعل و اذا اجتمعت الزهرة و المشتري فان
 تخش من وجهن عداوة و کيوان اذا نزل الطرفة و الدبران وقع الطالعون بالعراق و ساء
 کثیر من الناس و اذا نزل الطرفة علی اخره یكون فی ارض العراق قتال و فتنه و اذا نزل النثرة بدلت
 اعمال العراق و لقوا بلاء و شدّة و اذا نزل کيوان اخضر یكون بارض العراق و اذا نزل کيوان ^{الکبر}
 وقع الموت فی البقر و السباع و الوحش و اذا نزل کيوان و المشتري لا کلبل و انقلاب لشولة
 یقع فی الشرق و الغرب طالعون شدید و يموت من الناس کثیر و یقع الفساد و بلاء و یافئ
 الارض کلها و یكون بلاء علیهم کلها فی الناس یقتل الملوک و العلماء و یرتفع سفلة
 من الناس و اعلم ان مع الشمس کوکب لها اذ ناب بعضها فوق بعض فاذ بد کوکب منها ذی
 برج من البروج وقع فی ارض لئلا یرج شر و بلاء و فتنه و خلع الملوک و اذا وابت کوکب
 لا تعرفه و لیس علی مجاری النجوم ینتقل فی السماء من مکان لی مکان یشبه بعض و لیس ^{فان}
 ذلک ایتة لمحرب البلاد و قتل العطاء و کثرة الشر و الحسوم و الاثوب فی الناس و فی
 اخر النسخة لونی ان شئت منها کان مکتوبا اقول و کان فی اصل الکتاب هکذا قول و یمنع
 من خط ابن الحنفی شاذان رحمة الله علیه شعر ^{شکل} کفر و ایمان و فین یکد یکرند هر که
 و اکفر نیست ایمان نیست بدانکه اگر چه هر که اقرار بوجود واجب صفا و تبون و
 امامت کن در حکم با ایمان او می شود و احکام مؤمنین بر او جاری می شود اگر چه ابا و
 امها باشد اما ایمان واقعی عینا باشد مگر آنکه ادعی خود بپراهن عقلمند و آله فاعلم
 کسب کنند این نمی شود مگر آنکه اول خود را از ایمان و اعتقاد ابا ی خود بری کنند

[illegible]

مناسب الجو ايضا هذا الفر
چد بيشه و نهران تو يافتند
سكان فرصت و بهي يافتند

الفی ثقی معناه انه ذهب الی البید الرج القافله فاذا رج طلال الشمس رجع هو
 قال الجوهری فی الصحاح الوسطه محركه ساکنه وساکنه محركه اقول مراده ان الوسطه
 بتحرک الساکن عباره عن الوسطه الحقیقیه فکانه ساکن لا یتحرك واما بكون الساکن فهو
 ما بین الطرفين یحمل مواضع کثیره فکانه محرك شعرا **مشکل** کفتم که شوم ^{سپید}
 کردند کفتم که شوم قفل کلیدم کردند کفتم که شوم پانزده الاثنی عشر الوده
 نموده اند پلیدم کردند بدانکه مشهور است که بالانوار سپاهی نکی نیست و بیک
 سپه دار نکی نمی کنند و قابل نکی بیکر نیست مراد قائلان است که خواستم خود را بجا
 بوسانم که از زحمت و تکلیف شاقه فارغ یاشم سفیدم کردند یعنی بجای افتادم که
 جمیع تکلیفات را برای من هست با اینکه نظر باینکه سپه دار بیکر قابل نکی نیست
 فعلیه محض است و سفیدانفعال محض است میگوید خواستم بر تیر کمال و فعلیت
 محض رسم مانند هیئت قابل محض کردم نه چنانکه سفید قابل جمیع اوان است باینکه
 مراد از سپاهی وصول بخصی نور الانوار است از سفید نهایت بعد از ان نور
 که هر که بخصی نور الانوار رسیده بالمره نور دانسته و طی می شود هم چنانکه قمر هرگاه
 با شمس مجتمع شدند قمر محترقی شود هرگاه نهایت بعد بهم رسیده نور
 او در نهایت و فوری شود و می تواند شد که مراد این باشد که منبع اب حیات
 که اسرار حق است شوم همچنانکه اب حیات در سپه است مرا سفید کردند و اب
 حیات را از من دور کردند کفتم که شوم قفل کلیدم کردند یعنی کفتم که مثل
 قفل شوم که اسرار بسبب من محفوظ باشد بر در کنج اسرار مقیم باشم و بیگانه را
 مانع باشم مانند کلید کردند یعنی از دور دور کردند و مرا هم چنین کردند که قابلیت

خطا اسیر ندارم بلکه آنها را فاش می‌نمایم و می‌تواند شد که مراد از قفل شدن این باشد
 که خواستم کرده شوم هم چنانکه می‌گویند در قفل شد یعنی خواستم حواس خود را از
 الاشی عاریق دنیو بردور دارم و در حواس ظاهر و باطن را به بندم و بغیر حق را
 ندیده‌ام کلیدم کرده‌ام یعنی کلید بن کرده‌ام چنانکه می‌گویند قفل را کلید کردند
 یعنی با حواس مرا گزیدند و از هر گونه ناملائی داخل کردند و الله اعلم **شعر**
 پیشاطه فطاعت قهقهه شکسته شد پیش بنفشه خشک بچمنه فتنه شد
ایضا شمع بنعم کنه محنت صبغت اما باغ فکوه که بنتمش کعبه باغ نوار **ایضا**
 شمع بنعمه فتنه کشیدم کلعتش منهنه شکست بخار **لعل** دان که
 بی روی وی بر ما چه بکند شناسات او از تر بار شد و اشل از نری بکند نشسته
 دیگر چه بیاورد و دامن خود را در کام مرد بیمار تو را کار داد و بکند شناسات
 دیگر چه بیاورد و دامن خود را در کام مرد بیمار تو را کار داد و بکند شناسات
 شادی کنای عاشقان کامد صبا دامن کشان داد این بشارت کاین زمان را
 از جفا بکند شناسات ابد صفاد بکوش از خاک بجنون نالیا با آنکه در دامن او
 بس و نه بکند شناسات **لعل** اگر بهر معان کرد در دامن ده راه بر ما را تو
 شد و رسم اینجا که باشد و نظر ما را اگر ساقی کند لطفی دای در ترح و دزد امید
 آنکه سازد و آن سرقه در ما را ندارم طاق بهی که لطفیت جانا بکس هر نوع بهی
 صند از نظر ما را فرستادیم دل را بر سر کوش که کرد و زی کند عاشق کشی نزد
 این خبر ما را نکند در من عاشق نصیحتها ای ناصح بخوان به پوده افسانه زده پرد
 سر ما را صفاد صفا نیست در دل پر رخ دلبر خوشار و ز کمران دلبر داید

بجز ما را

بچہ ہمارا کلام بعضہا بیان کہ حکما گفتہ اند کہ بود و بود و بود و بود

Rooroooroooooooooooooooooooooooooooo

رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو رورورو

شعر شب بلدای عدنان را چرخ چه شود کردم صبح دهد با درد و دود

مراد وفای عهد تو صبر است و عمر و روح دهد با تو را با چنین کرم کردن مراد

توبہ نصح و ہدایت کی کتاب معجم اہل الادب قال اجتماع ابو یوسف القاضی و الکاتب

عند الشهد قال الكائن ابا يوسف اوقبل علامك فقال الرجل ناناقل علامك

بالاضافه وقال حرانا فابل علامك بالتوبين والنصب فبها كنت تاخذ به فقال لهما

کُنَّا خَدَّيْهَا جَعَلْنَا لَهَا شَيْدًا خَطَايَا إِنَّا أَخُوذُهَا بِالنَّصْلِ لَكِنْ جَرَدُونَ نَصْبُ اللَّهِ

الوجه فيه ان اسم الفاعل المضاف بمعنى الماضي فيكون اقراء وعنه ايضا يحتمل الحال و

الاستقبال بضم فلا يكون اقرا فاعدا وجعل ابتاع من رجل قطعة وضو بالذ

درهم علی ان طولها ما نثر ذراع وعرضها ما نثر ذراع ثم قال له خذ مني عوضا عنها

قطعتن كل واحد فلهما خمسون وعرضها خمسون وتوهان ذلك حقه فحكما كما

الى فاضل غير مهندس فقضى مثل ذلك ثم تخالفا الى حاكم مهندس فحكم بان ذلك

حقه وارضا نجل استاجر رجل اعلم ان بحفره ثلث اربعة طولها اربعة ذوا في عمق

اربع مثاقیة در راه فتح ذراع طوله لای ذراع عمقا و طاله یاربعه در راه نصف

الامه فنه اكا اامغه غزمه مند فحكه ان ان الك حقه ثم تحاكا الى صناعة الهند

فَكَانَ مِنْهُمْ مَنْ يَخُفُّهُمْ فَيَرْكَبُهُمْ مُكَادِبِينَ

محکم به بدو هم واحد قبل از این بیع می حساب می بین من همدو سینه لاف

الى الف ألف فقال ثلثان فقال هل الصناعة ان عشرين عشرين واما بعد

باب
 هر چیزی که فرو برد چیزها بیست که هرگاه بقدر مساحت آن زاب بردارد و وزن
 آن ثقیل تر است و هرگاه وزن آن مساوی باشد یا بیشتر یا فرو می رود
 قولم الفذلکه حکایت قولک فذلک الحباب لجعلة حکایت قولک جعلت فذلک
 الهبللة حکایت لا اله الا الله لمحو لفظ حکایت لا حول ولا قوة الا بالله الحمد لله حکایت الحمد
 البسملة حکایت بسم الله الحمد لله حکایت حسنا الله التسبیح حکایت سبحان الله البآبا
 حکایت بآبی انت ای حکایت قول الصبیح بابا الحمد لله حکایت حی علی الصلوة وحی علی
 الفلاح وحی علی جنرالعمل التحقیر والبرهنة حکایت یا ابا اسحق و یا ابا ابرهیم والبخیر
 حکایت بیخ و بنج والد معرق حکایت ادام الله عزک والطلب فی حکایت طال الله بقاءک
 کثیرا ما وقع فی الاحادیث ذکر بلاد الجبال و هی ناحیه مشهورة یقال له قهستان
 مفادۀ خراسان و فارس و عمریه از دریا بجان و شمالها بحر الخ و جنبها العراق و تود
 لا یثبت بها الفحل و لا تون و لا تارنج و لا یخرج و لا یعیش بها الفحل و قصبها اصغرها
 وری و همدان و قزوین فامده اجتمع حروف المعجم کلها فی آیتین من کتاب الله
 و لیس فی القرآن آیه فیها جمیعها غیرها الا ولی قوله نعم فی سورة العنکبوت ثم اول
 علیکم من بعد النعمه الی ثانیة فی سورة الفتح محمد رسول الله ص و الذین معا شد
 الیه علی الکفار فامده سب ابان بحفظ فاربهما من شر و الاعداء فی کل منها عشر
 الاول فی البقرة المرئی الملاء من بنی اسرائیل الی قوله بالظالمین الی ثانیة فی
 عمران لقد سمع الله قول الذین الی قوله عذاب محرق الی ثانیة فی النساء المرئی الذین
 قبل لم یفوا الی قوله فبذلک الی آخر فی المائدة رانل علیهم بنا بنی آدم بالحق الی قوله
 من المظفرین الخ امسیر فی الوعد قل من رب السموات و الارض الی قوله الواحد الصمد

و جنوبا
 و الدیمو

السَّامِيُّ فِي الْمَرْمَلِ نَدَبُكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُولُ إِلَى قَوْلِهِ غَفُورٌ غَفُورٌ رَجَمَ فَأَمَرَ
قَالَ بْنُ خَالَوَيْهِ النَّحْوِي دَخَلْتُ عَلَى سَيْفٍ لَدَى وَلَتٍ فَلَمَّا مِتُّ بَيْنَ يَدَيْهِ قَالَ أَفَقَدْ مَلَأْتُ
اطْلَعَهُ عَلَى سِرِّ كَلَامِ الْعَرَبِ بِدَقِّ الْقَائِمِ الْقَائِمِ الْقَائِمِ وَالنَّائِمِ وَالسَّاجِدِ جَلَسَ أَوَّلَ
وَمِنْ هَذَا اخَذَ قَوْلَهُمْ لِمَجْلُوسٍ يَرْفَعُ وَالْقَوِيُّ يَضَعُ فَأَمَرَ مَنْ سَمِعَ مِنْ بَيْطِ الْفَخْرِ
وَدَنَ دَرَاهِمَ لَمْ يَهْلِكْ أَصْفَلُهُ وَإِنْ سَمِعَ بَعْدَهُ كَوْنُ بَنِي كَرَامٍ يَسْكُنُ عِنْدَهُ وَإِذَا اخَذَتْ
سَبْعَ نَمَلَاتٍ طَوَالَ وَتَرَكْتَ فِي فَارُورَةٍ مَمْلُوءَةٍ بِدَهْنٍ أَوْ زَيْتٍ وَشَدَّ رَأْسَهَا وَدَفَنْتَ
فِي نَبْلٍ يَوْمًا وَلَيْلَةً ثُمَّ اخْرَجْتَ وَصَفَى الْمَذْهَبَ عَنْهَا ثُمَّ مَسَحَ مِنْهُ لِاحْلِيلٍ مَا نَفَقَ بِهِ هِجْ
الْبَاءُ وَكَثُرَ الْعَمَلُ قَوِيًّا لَانْفَاطِحَ مَجْرِبٍ فِي جَوْهَرِ الْحَيَاةِ الْبَيْضِ كُلِّهَا بِالنَّصِ الْبَحْرِ
الْأَبْيَضِ الْفَخْرِ فَانْزِلَ الْفَخْرُ أَحَدٌ يَدِثُ فِيهَا هَامٌ قَالَ لَمَّا لَسَانُ الْعَاقِلِ وَدَاءُ قَلْبِهِ وَ
قَلْبُ الْإِخْلَاقِ وَدَاءُ لِسَانِهِ وَمَعْنَاهُ أَنَّ الْعَاقِلَ لَا يَتَكَلَّمُ إِلَّا بِعَدَلٍ لِيَتَذَكَّرَ وَيُجْعَلَ مَا يَرِيدُ أَنْ
يَتَكَلَّمَ بِهِ أَوَّلًا فِي قَلْبِهِ ثُمَّ يَجْعَلُهُ لِسَانَهُ يُخَالِفُ الْإِخْلَاقَ فَانْزِلَ يَتَكَلَّمُ بِمَا لَا يَعْهَدُ مِنْ دُونِ تَدَبُّرٍ
أَوْ لَا بَعْدَ التَّكَلُّمِ يَلْتَفِتُ إِلَى مَا يَتَكَلَّمُ بِهِ قَالُوا الصَّوْتُ يَكُونُ ابْنُ الْوَقْتِ وَمَرَادُهُمْ أَنَّهُ
لَا يَتَأَسَّفُ عَلَى الْفَنَاءِ وَلَا يَنْظُرُ إِنْ أَوْدَعَ بِلَا زَمَانٍ الْوَقْتَ لَدَى هُوَ فِيهِ فَيُفْطِنُ أَتَدْرِكُ
بِقَوْلِهِ نَقْلَ لِكِبْرَاتِنَا سَوَاعِلِي مَا تَأْتِيكُمْ فَأَمَرَ كَلَامَهُ مِثْلَ ذَلِكَ أَنْضَحَ بَابَ قَهْرِهِ الْعَمَلُ بِمَا يَنْبَغِي
زَرْبِخٍ أَوْ كِبَرِيَّتِ هِجْهَا فَأَمَرَ كَلَامَهُ وَجَدْتُ صَنْدُوقَ مَا شَاءَ اللَّهُ الْمُصْبِحُ لَوْحٌ فِيهِ كَلَامُ
مَكْتُوبٌ مِنْ عَمَلٍ وَالْفَخْرُ الْعَقْرُ وَالشَّبْلَةُ نَدَمٌ وَمِنْ لَبْسٍ ثَوْبًا وَالْفَخْرُ فِي الْعَقْرِ هَذَا
مَحْصُوبٌ مِنَ النَّحْبِ مِنْ مَاتَ فِيهِ وَمِنْ سَافَرُوا الْفَخْرُ فِي الظَّرْفَةِ الْحَرَقَةُ لَمْ يَجْعَلِ الْإِتْبَاعُ
كَثِيرًا أَكْثَرَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ وَمِنْ وَلَدَ بَطَالُ الْعَمَلِ الْوَهْرَةُ وَعُظْدَانُ فَاسِدَانُ وَاشْدَدَ ذَلِكَ
أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ الْفَخْرُ بِالْمَرْحُومِ كَأَنَّ الْمَوْلُودَ مِنْ يَدِي لِنَاسٍ لِي يَفْسُرَ أَنْ كَانَ مَحْتًا لِأَدْوَسَ

كان سراً وان كان فوق الارض كان جهراً واجتمع المجنون على ان من تزوج والعصر
 مع سعد الذابح في محافة افترقا قبل ان يجتمعا وان اجتمعامات لم تجل في سنة وافرنا
 على اقم ما يكون من الافراق ومن تزوج والعصر مع الزباني محافة مانت ومن ولد
 وكف الخضيب في درجة طالع لم تزوج قط **فاقد** اذا مسح مضاطهين بالثوم
 فانه لا يجذب بالحد يدح ولحيلة في ان يجذب اذا صاكن ان يفسل بالخل **فاقد**
 عنه اذا دفعت خاتمتك الى شخص جعل في احد اصابعه مخضاً فزان باخذ الاصبع التي فيها
 الخاتم اربعة وللاصبع الفادعة التي بعدها الى الاصبع الصغير اثنين اثنين
 للاصبع التي فوقها الى الكبري واحدا واحدا ثم اجمع الكل فان كان اثني عشر ففي الايام
 وان كان احد عشر ففي المسبحة وان كان عشرة ففي الوسطي وان كان شعبة ففيها يلبها و
 ان كان ثمانية ففي الصغير **فاقد** اگر شخصی شش عدد را سه حصه کرده باشد
 و در سه جا بکشد بشمار این که چهار در یک جا نباشد خواهی بدانی که در هر جای چند
 است بگوینا آنچه در یکی از آن سه جا است مضاعف کند پس بگوینا آنچه در جای
 دیگر است ضافه آن نموده مجموع را مضاعف کند پس آنچه در سیم است ضافه
 مجموع نموده مرتبه دیگر مجموع را مضاعف کند ادهکی هفت هفت اسقاط کند
 و از باقی چیزی که بدست آید اگر یک باشد آنچه یعنی در جای اول یکی و در دویم و سیم
 سه اگر باقی دو باشد بجا و اگر باقی سه باشد بر سه بجا اگر چهار باشد جاب
 و اگر پنج باشد باج و اگر شش باشد جاب **فاقد** اگر ما علم انه اذا تزوج رجلان کل منهما
 ام الاخر فولدت کل منهما ابنا فکل منهما للآخر غریبة في مدح مولنا املوا منین
 وهو هذا زکی سرتی سنی و فی فی علی خیر شفیع سمیع صنع مطیع رجع

جای

عم

منع رفيع وقور شهيد سديد سعيد شديد وشهد جليل فريد هصو
حبب لببب حسب نسب ادب ربب مجتبى كور عظيم عليم حكيم حلیم
كرم هم دهم شكور جليل جميل كميل نبيل نبل اصل بلبل صور خلف شرف
لطيف طريف حصيف منيف عفيف غفور اعلم ان هذه الابيات السبعة تنفذ
في كل بيت منها بحسب التقدير والناظر بعون الله بدت التناظر بعون الله
بجست ثلثة مائة وعشرون بيتا وذلك لان اللفظين الاولين لهما وهما في مخرج ثالث
سنة وهي في الرابع اربعة وعشرون وهكذا الى اخره قد اوضحه لوالد العبد بنودة المحفو
في مشكلات العلوم ثم لا يخفى ان بحسب التقدير والناظر في جميع الابيات السبعة
ينتهي الى ما يتعسر حصره كما لا يخفى ومن هذا يعلم ان صوت النكس في الوضع مائة وعشرون
وان اعتبرنا الوجهين فستعمائة وعشرون فاما قد اذا اردت ان المرأة الحامل معهود كذا
وانني فخذ من لبنها في قدح وضع عليه ما فيه علاج اللبن فانها تضع ذكر فان علا الماء
فانها تضع انثى فاما قد في الامام التخت في الشتر نظمها بعضهم اجتناب الامام قد جاء في
لنصر عن الصادق الامام المبين ثالث خامس ثالث عشر سادس العشر حاد العشر
تاجتبعها مع اربع عشر وجاوز من خامس العشر وجمعها بعضهم بحسب
هو ان هنل تعود لبال بضد الامل لحدوث المعجز بخس غيرها غير الايام
لنحس في التناظر اثنا عشر جمعا بن النوج محرم ثاني عشر اجتناب واجتناب العشاء
في شهر صفر ومن ديع رابع واثني عشر اجتناب في الاشر ومن جمادى كذا من د
يجتنبون يوم الاثنين عشر وسادس العشر من شعبان رابع عشر من رجب
لاغر واثنا من شهر شوال ومن ذي القعدة الثامن والعشرون واثنا من شهر

ذی النجاة بشکر الاعمال من شکر فائدہ مشہور است کہ ہر عطار و دابہ
 ببند و این اشعار کہ منسوبست بجنس امیر المؤمنین ع بخواند بہکی و توانری
 سپار و زکار و عابد کرد عطار و عکد و اللہ طال و قبی غشاء و ضجاء
 کذا لاند غنما قہا انا فاعفنی فوی بلغ المعنی و درک العلو العنا مصنا کرما
 وان تکفنی المحن و دال شکر کلمہ بامر ہلبک خالوا الارض و السماء قبل ذل و اردت
 ان يكون لغشاء علی صورۃ احوان من الانس غیر فائزین غالباً للصورۃ الی و انما
 واجعلها فہ و ہی صغیر و اجعل الغالب بحیث لا تدخل فہ و یج و لا عند فائدہ
 عظمت فہر کانست علی صورۃ فائدہ اعلم ان من عجائب شجرۃ الخلد انتھا الی و بد
 الا فی بلاد الاسلام فان بلاد الحبشۃ و النوبۃ و الهند و بلاد حارۃ لا ہیبت فہا شئ
 من البتر و ہی شبہ الانسان من وجہ استقامۃ القدر و طولہ و عدم الالتواء و العقد
 فی اصلها و اعصابها و امتانها الذکر من الانثی و اند لو قطع راسها ملک و انحصار
 باللقاح من بین سایر الاشجار و اطلعها و النجۃ الانسان و ان اقطع منها غصن لا یج
 الی متلہ کما لو قطع عضو من الانسان و علیہا الہف کشر الانسان و قبل الخلد یقبل
 نفس سنہ و یقبل صاحبہ ستہ ای یجل سنہا کثیرا و لا یجل سنہ الا فلبل فائدہ
 فی حیوۃ الحيوان لکل حیوان مرارۃ سوی الابل و لدنک کثرت و اما ما یوجد علی کبدہ
 شئ بشبہ المرارۃ فائدہ بدانکہ بکد ہتا شتر دنک و ہر دنک چہاد طسوج و ہر
 طسوجی چہاد شعبہ و ہر شعبہ شش خردل و ہر خردلی دوازده فلس و ہر فلس
 فیل و ہر فیل شش فقیر و ہر فقیری شش قطبہ و ہر قطبہ دوازده ذرہ و ہر
 ذرہ شش حبہ فائدہ قال النحریری فی درۃ النواص من جمیع الارض

طغیر

على الاراضي ففقدوهم بل تجتمع على رصتنا وارضون بفتح الراء لان الارض ثلاثية والثلاث
لا يجمع على فاعلة واصلة ارضه فالهاء مقدرة وان لم ينطق بها وقال في الظامور
ان الاراضي غير قياسية فاعلة قال الكفعي في حاشيته مصباح خاتم النبيين ^{لكسر}
والفتح وروى بها ومعناها بالكسر اخر النبيين وبالفتح من النبيين اخذ ذلك من
كون الخاتم نبية للبد فاعلة اختلف في معنى ظلم فقال ثلثة الاول ان اظلم على
بمعنى الاثر والمعنى اثر الاسم والثاني انه لفظ يوناني معناه عمقه لا تخذل لك انك انما
عن مقابو باسما على المساط فاعلة الفرق بين النهش واللسع واللدغ ان ما يعض
باسنانه كالكلب يعض في نفسه ما يضرب بمؤخرة كالزنبور والعقرب يعض في لسع وما يضرب
بعضه كالحية يلدغ فاعلة ثلثين حديثين وتوضيح لما في ضوء الشهاب عن النبي
الثقفة والاقصا والتمت جزء من ستة وعشرين جزءا من النبوة الوجه جعل النبوة
في هذا الحديث ستة وعشرين جزءا ما رواه الصدوق رة ان النبي صلى الله عليه وآله
وامره ان يقول للناس في رسول الله اية كان له اربعون سنة وعاش بعد ذلك ثلثة
وعشرين سنة وكان يوحى اليه في قبل في خاصته نفسه ثلث سنين ومن قبل ذلك كان محمدا
باحكام شرعية يحتاج اليها ينكت بالقلب فيقرأ بالسمع بالالهام فيكون مذبذبة
فاشار بهذا الحديث الى عظم شأن هذه المصالح وقيل مراد ان الله علمني هذه
المصالح الثلثة في سنة قامة ولم يوحى الي في تلك السنة الا الوصية بهذا الاشهاد
جزء من اجزاء النبوة وقد روى عنه ان رؤيا المؤمن جزء من ستة واربعين جزءا
من اجزاء النبوة والسر في ذلك ان كان لوحى اليه في ستة اشهر من سنين نبوته وهي ثلثة
وعشرون في طريق الرؤيا فاعلة في استخراج تلك اعداد مضمرة اعطى جل جلاله

و مره باضاد بعضه بمینه بعضه نپساره و بعضه پنجه و اشترط علیهم بضع الیهما
فان لم یکن فی التمساق من مینه بل یصلح الاستخراج ثم مره بان یضن ما فی الیهنی فی الاثنین و ما فی النجی فی الضم
وسله عن المجتبع فما کان فاسطه من مضروب العد المعطى فی العشره ضابطه فانه
بما ینتزع خارج ضحیح هو ما فی الیهنی من عدد منکسر ما فی الیهنا فاسطه کج ع ه ا ب
الیهین من العد المعطى ضابطه فهو ما فی النجی و یهذا یکن استخراج الاسطرلاب من ایدان
ثلاثه احرث **فصل** جامه که ابریشم یا نیم باشد هرگاه چوب شود باید در ناله و **فصل**
و جامه را باطن شست و بگویند و اهاک هرگاه بر آن موضع برینند باطنش
و بآن بگذارند باز چوبی بر دبی شستن و هرگاه روغن کنجد بجای آن برینند
و بچنه شود باب با فلان پانی شود و هرگاه کاغذ چوب شود استخوان سوخته را بکوبند
و بر آن برینند و سنکی را بر آن بگذارند بکل بنشاید و نمک اهاک **فصل** پانک
شود و جامه که ملاد بر آن بچنه باشد نج پاپوف بر آن موضع بمالند از آبی شود و
اگر جامه بر روغن چراغ بهالابد بنان کرم وارد شود و سیاه بر آن بمالند پاک می شود
و موم را اگر کرم کند و بر روغن کاغذی که بمکب باشد باشد برینند و بعد از آن
موم را بر آنند سیاهی آن زایل می شود **فصل** قال ابن مسکویه فی کتابه الذ
والدین الفرق بین اشرف و اللین بران الشرف هو الجهل بمقادیر الحقوق و اللین
هو الجهل بمواقع الحقوق **فصل** چه خرم کسی کو بهنکام دی نهد پیش خود آید
و مرغ وی بقی نارستان بدست آورد که بر نارستان شکست آورد سزا
بر او دارد از کج کاخ که دارد شکوفه برون سرو شاخ **فصل** اریلی عذرا و ناعما و
لیعالت و ناخالها و اما التي ناعما فام ابی امها اخ لا بی و ابنته لاخی و کذا لای

فایلی
وما

८५५

دو کلمہ "دھرم" پر ان بیان کے ساتھ اٹھنا چاہیے کہ اس کا اصل معنی ہے "دھرم"۔

هي خالتي جواب لن بنباخ من قبل الام بسمي بن بد لها جذ من قبل الابن في
 بفاطة فنزوح بن بد فاطمة فولدت بنا فذلک الام بن عم لن بن بکانه خوايسها وهي عمة
 له لانها اخت لاسم الام بن خال لن بن بکانه خوايسها وهي عمة له لانها اخت لاسم الام
 عبارة مشکلة مهورة قال ارسطاطاليس فلاسکند التوفيق في الحساب ^{والمحكوم} ^{والمحكوم}
 مبرم وفي الكتاب محکم وفي الاسم مجسم فان اراد ان يصير الغالب مغلوبا والمحا محکوما ^{والمحكوم}
 فاطلب الطلوع والافول من القمر والزوج من الحروف والذكور والاناث من الحروف ^{والمحكوم}
 حتى يحصل الامر الله نعم ^{والمحكوم} فاذن حروف برسم اسم است لفظية فکونه ورفقة ^{والمحكوم}
 معلوم است وفکر حروف متصورة ودر نفس است انها اعلو به بنز کو بند ^{والمحكوم}
 بدانکه حروف المجید که انهارا شرقية بنز کو بند بسمت هش است ۷ انثی است ^{والمحكوم}
 ۷ بانی ۷ ابی ۷ خاکی وهر حرف بمنزاج عنصر است که مثنویانست ضابطه ^{والمحكوم}
 است که حرف المجید را چهار چاهاد بکیند واول را انثی و دوم را باد و سیم را ابی و ^{والمحكوم}
 چهارم را خاکی حساب کنند جمع این خواست و انثی امطفتند هو ^{والمحكوم}
 بو بنصض ما في جر کسفتن و ابی دخل غرغ و بدانکه چون هر یک از این ^{والمحكوم}
 حروف بچینه عدد است پس هر عددی بنز بر طبیعت همان حرف است که این حرف ^{والمحكوم}
 با ذای انست و مرکب از ذی بساط خودش کرد فاذن بدانکه هر یک از انا بسم ^{والمحكوم}
 بکوکی مثنویست بر طبیعت همان کوکب است ابرخل ۲ مثنوی ۳ بمریج ^{والمحكوم}
 شمس ۵ بنهر ۷ عطارد ۷ بقر و زحل ۷ و خشت است مثنوی کرم و تر ^{والمحكوم}
 و مریخ و شمس کرم و خشت و زهره معتدل و عطارد بمنزج و زهره و تر و ^{والمحكوم}
 تراد بها کل من الائمة سلام الله علیکم اهل بیت العصمة و مفاخر الائمة والاوصیاء ^{والمحكوم}

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
 بالحق والهادون الخالق سلام الله عليكم معا لودين الله ومعادب حكم الله ومطاع
 لطف الله ومخازن علم الله ومهابط وحى الله وحملته كتاب الله وظلاء رسول الله
 سلام الله عليكم اعلام الهداية واظفار لولائته وانوار المكنون واسرار اللاهوت
 وبنايع العلوم عن محي المقبوم سلام الله عليكم مصابيح الظلام وسادات الاسلام
 ومدة دار السلام وائمة كمال الانام ورحمة الله وبركاته فاعلموا اننا اذا اردنا ان نرفع
 ارتفاع الشمس من غير سطرك لا الارتفاع نقسم شأخصا في ارض موزونة ثم
 نعلم على طرف الظل الى ما لانهاية ثم معبته ثم نخرج من ذلك المحل الى خط الظل
 في سطح السطح عمودا مثل طول الشاخص ثم ندخلها مستقيما من طرف العمود الذي
 نسطح الى طرف الظل فنجد مثلثا قائما الزاوية ثم يجعل طرف الظل مركزا وبداية
 عليه دائرة باي قدر شئنا ونقسم الدائرة باربعة اقسام مساوية على اربعة اقسام
 يجمعها المركز ونقسم المربع الذي قطعناه لثلث من الدائرة بتسعين جزءا فنقطع
 الضلع الذي يوازي الزاوية القائمة من الدائرة بتسعين جزءا بمثل خط الظل هو
 الارتفاع وليكن محل الشاخص نقطة وطرف الظل والخط الخارج اب والعمود
 في السطح ادوا الزاوية القائمة والمستقيم الواصل بين طرف العمود وطرف
 الظل دب والمثلث اب د ومركز الدائرة ب والزاوية د ب ح والربع المقسوم بتسعين
 جزءا والضلع الموتر الزاوية القائمة من المثلث ضلع فاذا كان قاطعا للربع على
 نقطة ك كانت قوس ك ب مقدارا لارتفاع في ذلك الوقت وبرهانه
 من محله فاعلموا ان عند الانقياد من عند ان ارتفاعا من عند ان ارتفاعا من عند ان ارتفاعا
 في داخل العينين بمجاء الموق وفيها ينفذ الواح الى احوال العينين ولذا
 يحصل ما يحصل بسطح العين وان ربه شاهدنا بكتبنا موازي للغير سامنا اننا اننا واننا بكتابنا

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

تدعى

من مرقا و هذا كذا لا ينبغي في الكتاب

من مرقا مع العين عند شم البصل نحوه ومن هـ بن المنجد بن بنفدا اقصول الفلانة
لن في داخل العين وتجد بالدفع فاعلم الفرق بين الحون والحزن ان الحون
على المتوقع والحزن على الواقع وهذا هو المراد من قوله سبحانه فلا خوف عليهم ولا هم
يخزنون واما قوله نعم اني ليعزني ان تذهبوا فقد فوج بان المراد ليعزني فقد هابكم به
في المثل السائر جاؤا على بكرة ابهم هذا مثل ضرب للمعاذ اذ اجاءوا كلهم ولم يختلف
منهم احد البكرة الفينة من الابل واصله كان لرجل من العرب عشرة بنين خرجوا الى
المصيد فوقعوا في ارض المهد وفشاوهم وفضعوا رؤسهم في محلاة وغلقوا الخلد
في رقية بكرة كانت لابي لقنولين فجاث البكرة هدة من اللبلل فخرج ابوهم وظن
لؤيس بض النعام وقال قد اصطادوا نعاما وارسلوا البض فلما انكشف لهم
الناس جاؤا بنو فلان على بكرة ابهم في الاحياء ينبغي ان يكون في الفقير اهتبالا
ابتلاه الله به من الفقر اعني ببلان لا يكون كارها من فعل الله من حيث انه فعله وان
كارها للفقير كما يجوز يكون كارها للحجامة لئلا يله بها ولا كارها فعل الحجام بل ربما
يتقلد منه منته فاعلم جعفي وكراجكي وحمصه ابن شهر آشوب ولد علماي امامية همد
واول احمد محمد ابو هبتم سليمان بن جعفي كوفي مصر ابو الفضل صابو است كه
ن باده به هفتا تصنيف اردود و عنيبت صفري بوده و بنجاشي شيخ بدو و
اراور و ايت ميكنند و و هم محمد علي بن عثمان است كه شاكره سيد مرقا شيخ
طوسي بوده و قريب ببست كتاب تصنيف نموده و هم محمود بن علي بن حسين
سيد بدالد بن است صاحب چند تصنيف استا شيخ منجبالدين است و اربع
محمد علي بن شهر آشوب ما نند راني است و تصنيف كتابها دارد و از انجمله معالي

العلماء که در رجال نوشته **فائده** در اسم مادر موسی و ابا ن چند است و
 مشهور است که بخواهد است **شعر عربی** سکاری و بسقوامد اما و امانا
 سقوا حبس جل عن وصف واصف **ایضا** ملوکا علی التحقیق پس بزم من الملک
 الا اسم و عقاب و **ایضا** من اعتر بالبولی فذاک جلیل و من رام عز سواد لیل
 و لون نفسی مذبرا هاملکها مضی عمرها فی سجنه لیل احب مناجاة الحبيب
 بخالوة ولكن لست المذنبین کلبل **حال** شتر ذکر فی الکامل فحوادث شتر انتر
 حدثت فی البصرة ریح صفراء ثم خضر اثم سوداء ثم تنابت لامطار و سقط برد و ذن
 کل واحدة مائة و خمسون درهما فی هذه السنة حدثت **۲** الکوثر ریح صفراء و بقیته
 الی المغرب ثم سودت فخرج الناس ثم مطر عظیم و مطر قهقهة من نواحی الکوثر یسمی
 احدا باحد حجارة سوداء و کبشاً فی واسطها صبیح و حل منها الی بغداد فراه الناس **۳**
 اسماء الانبیا الذین ذکر فی القرآن العزیز **۲۵** نبی اکبر و آدم و نوح و موسی و
 ابرهیم و اسماعیل و یحیی و عیسی و یوسف و یونس و هرون و یونس و سلیمان
 الیاس الیسع ذکر با یحیی و الکفل **فائده** لغویة لانا بطلق علی الذکر المونث
 و دیمایق لانا فی انسانه لقد جاء فی قول الشاعر لقد کسنی فی الهواء طائر لصب
 الغزل انسانه فنانزید و الذی منها جمل اذ انشعنی بها فبالدموع تغسل
فرع شیطان باب نهون فقال نهون من هو فضی شیطان فقال هذا فی الجمله
 لا یعرف من فرع باب شعاع ای دل نشاید سر سر ای بین فطر او ختن باید کلاه فقر
 و از رنگ و بناد و ختن **مکاشفه** ای کوه نازم و تاج سر و بانها ذکر تو بصد
 عنوان و ایش عنوانها ای کعبه مشتاقان در باب که بر ناید مقصود من کراهی طریقی

ان بگویم کن فیض مشاق خطا شو است حاشا که شود در هم ز لایبش دامنه های ^{عقل}
 حوصله گوید در هم عشق جتو فرا ^{عقل} سلسله یکساز هم عقل گزین پای از دل ^{عقل}
 بویانی می شنوم که دلی فام در هم کند که جعد غیر سکا صبر نهند و فشد
 کره که بر آورد کره های های من ناله وای وای را ^{عقل}
 تابو شوخ داده دل داده بدست ظالمی مملکت خراب را ^{عقل}
 بباد داده اوست در آن ژرجه بود ناله واهی را ^{عقل}
 که از برای تو کشند به کجای ^{عقل}
 یکی محمد بن جریر بن غالب طبری که شافعی مذهب است و دیگری محمد بن جریر بن ^{عقل}
 که از جمله شهداست و صاحب کتاب معجم البلدان که از افاضل سن است حال این ^{عقل}
 دو طبری مشبه شده است ^{عقل}
 الشیخ ظهیر بن محمد بن هرگاه داشت باشد اشاره بانکه سلطان سلیم روحی ^{عقل}
 داخل شام در صد تفتخص قر شیخ محمد بن محمد بن ارجست ^{عقل}
 حمل داشتش ما است در مرغان بهشت بگردن و در سگ چهل و زود در کر ^{عقل}
 دو ماه و در کو سفند پنج ماه و در شتر و اسب جز یک سال است در فیل بعضی ^{عقل}
 سال و بعضی هفت سال و بعضی یازده سال گفتند ^{عقل}
 دو شیر است و هر شیری بعضی دوازده اصبع و هر اصبعی عرض شش جو که هر یک ^{عقل}
 از آنها بشکم دیگری چسبیده باشد و عرض هر جو هفت مواز بال باب و جوی شش ^{عقل}
 مو گفتند هم چنانکه بعضی شش جو بن گفته و ذراعهای دیگر است مثل ذراع اسب ^{عقل}
 که غلام هر و او شیده است آن کمتر است از ذراع شری بد و ثلث اصبع شش جو ^{عقل}

وجوشش مو باشد و ذراع این را بی اسیر که کمتر از ذراع است و بیست اصبع و ذراع
 هاشمی صغیر که واضح آن بلال بن ابی برده است و آن بیشتر است از ذراع است و بدو
 اصبع و ذراع هاشمی که هر که از مخزغان منصوب و واقعی است و نپاده از ذراع است و پنج
 اصبع و دو و ثلث اصبع و ذراع عمری که واضح آن عمر خطاب است و آن زیاد است بر ذراع
 شرعی بعرض چهار انگشت که طول یک انگشت بهام است و ذراع منزله که از مخزغان
 ما مونا است و آن زیاد است بر ذراع اسود و ثلث ذراع و دو و ثلث اصبع و ذراع
 کنوری که از مصری خوانند و نو شروان وضع کرده است زیاد است بر ذراع شرعی
 بچهار انگشت **فائدة** شیخ دیبیس ابو علی قهیرانی چند از خود بنظم آورده است که
 خود انهارا بتجربہ رسانیده و بر شتر بنظم کشیده قال ابد اسم الله فی نظم حسن اذ کرم اجرت
 فی طول الزمن ما هو بالطبع و بالخواص لكل عام و لكل خاص فی سورة العنقر بنجم
 توام رای عین من براه بعلم اذا راه امرنا صلیا و اتفاقا و اذا متحابا لا یتم
 لا ستمان قال ذاعجبا بعض بعض کوجان کوجبا و مثله بخان فی سعد سلع و دینه
 لكل و قد جمع و مثله بضال الناج و دینه لكل و صلح مخبر من شئت فقل
 ثم بقول کوجا کوجا فینشا الود باذ الله بینهما فلا تکن بالاله کف المخضب و قد قال
 لکائن من کائن کل اذا راه اثنان و جماعة افترقوا فیام الساعة بنجم لهما ما ضمه من
 ولا یسوه بسوطاف و من رای عیشتهم بنجم لهما لردن من عقرت بهما یفرغ العلیل و یحیا
 بمقدار الامن لهما لا ستمان شایه کثوث فهو عمری نفعه مودث ابلغ من الصابون وزن الذهب
 نبع من القواضی حکم و هكذا لکون الکروبا ان کلا محبا ابا و با و طبق لاصبر لثنا
 مانع من لکنا تحفک الاخری و الصبح بکون عضای بل الملح اعنی شوال الملح ان تفرجت

والمشيئة وبرحت اطل على الخراز ذهبا لفتح مع وسخ الاشياء عند الصبح فانه ينسحب منها ما
 كان في باطنها ثم يورث فيها وهكذا لغيرها والرب تفكر بالفساد بالقلب اورد على كل شئ
 بعون قدس خيرا ومشهد وسيقا لجهة يد هيا لثا لول من الوعنة لانه لجهة من قبل
 ونحن لستم بها نقول اذا سفي من التسقيم حبة يؤمن من التمسك بالشرية وان سفي الصبح منه
 من وقتنا في انا شاداد لدخا في الحمام بنضج الفخا من مسام فوزن مثقالا اذا ما شاد
 مع وزن من الفخا بنضج مخلص التمسك من ما من بعد باس الاله من ومنه سر لست ابد له
 ولست اخبره لا علف بعرف بالكبريت لغوا وهو لخص الفخا بصب عند حب ما العلف
 وهو اذ لم يمسح العجب سبحا من اورد علما ان يسمع الاشياء صوته في سقف بيت فحبل
 ورؤيته لسلح من البيت ان سقطت مكانه لا تودن بالرجل لئلا والموت ان كان خلعيا
 لا تعش لنواب الكانا ولا تضل في كذا الجنا عند اجتماع البشر بيل في البرار ما تحذه اصلا
 وكل هذا شاع في النجا والتسبيح العجب جزان طرطير وجرطحا وشع خل الخمر وزنا حيا
 وليكن لخل عبقا ايضا واحمر اللون فذا وذا يستفطر لجمع باليق بالمحو لفظ مع الزرق
 فناد هذا الفاظ الملتبته محرقه عند الذي تشبه من ساكن الكا وجر والقطر والقرع مع الشر
 فانه يسم من جرب اللمب ومن جرب كل عودا واما يعرف هذا لما بالنقط الحار حارة الاشياء
 بطلة على الفروع والاور وكل ما ضر والجمنا كالجرب احدث لقفد فخلص من عبد الجرب
 وهكذا الاما شاع في فقا فانه قوي من القيا ببول عين ولها حوا كان في حلقه الانسان
 شتان ملحون انش في كذا كما وجدنا في الصفا والاشجاء يخرج منها في طهاها وداكب بعض بعض ما بها
 وقد عدنا في عين منها كذا كرهوة الصا ووجهين فباخذ لاعد منها الاله فحبه منه يقسم لا يلد
 فلم يزل مسيقا قوما من غير نوم مذاباما حتى اذا ما اغتسل لثا بالما آوا لغيره الصبا

وحيث ان من يحوم هذا ان شربته في مرقه هذا ^{الاول} ويؤله في مرقه بالثا من عمل السقف في
لا شيء الجراح كالضرب ^{الاول} يخرج السيف المستكة وهو نبات كثر في اودية مبرهيت في الفدا
بورق كورق الصنقا ودهنه اصفر عريضا الحما كجرم بغير الرد ^{الاول} وعبر في سبها نافع للبدن
ينهد الجرح وقد براء ان كان قد جف الاخضر وهكذا يصنع ^{الاول} من سائر الجواهر والجريد
ويخرج الدود من الجرح وكل مدون من لست ^{الاول} وهو صلب البوار ^{الاول} وللمواضعا اذا كفى
واكله بدنه حيا اربع وما ذه يقبل في الفجر ^{الاول} وكلما تغر لا ثا ^{الاول} بمانه تقويه الاثا
ودهن من ^{الاول} عظم ^{الاول} يدعى بد من الصبي ^{الاول} يخرج بالانفوس كالخذا وكالبودا بالخل
اذا لم يخرج منه ^{الاول} اللحم ما قد نجا من خرة وهو طلي لكل ضا ^{الاول} طليتا خرج من ذلك
من كل ما يجده من ^{الاول} قد اوثق على الجوداء ^{الاول} او الثور التي تغرت ^{الاول} والمسا صلابا
وكل ما كان من الاعلا ^{الاول} في جسد العليل ^{الاول} انما ^{الاول} يخرج من ^{الاول} النفس او عن طريق وشبك
اعني ^{الاول} بر الجوار ^{الاول} وجروه عند رباب ^{الاول} قتل ذباب الجمل في ^{الاول} ربات مع ماء حار
اذا نقلت فوقي ^{الاول} او فيها خست ^{الاول} ذلك قبل القتل ^{الاول} بعشي اذا من غير تعوي
كذلك لصل الصنقا ان تغل ما نك بالعد ^{الاول} لاسيما ان مضغ غطا فانها مستقر الصوا
وان علك النذا ^{الاول} وبل فيه كاغدا ^{الاول} ثم كتبت ما تشاء فيه كصورة الظلم للقوا
فليس ^{الاول} تد مشفى ^{الاول} لكنها ترو منه تبش ^{الاول} وان مسح ^{الاول} مع هوا ^{الاول} نفس في ^{الاول} انشع
عصا ^{الاول} النرا ^{الاول} في شعري ^{الاول} دبيرة ^{الاول} اذهبت ^{الاول} لشعر ^{الاول} اجوز ^{الاول} ابض مثل الثلج وهذا ^{الاول} بنفث
يسير ^{الاول} سواد ^{الاول} كالفاد ^{الاول} ولم تحرقه باجار ^{الاول} في الجمل ^{الاول} والبغال ^{الاول} الجبر ^{الاول} وسائر الجبال ^{الاول} والجريد
اصح ^{الاول} على ^{الاول} الاخر ^{الاول} او ^{الاول} مهلا ^{الاول} بطر ^{الاول} في ^{الاول} اللثا ^{الاول} وقد جرت ^{الاول} من ^{الاول} الاكل ^{الاول} من ^{الاول} الجمل ^{الاول} مع ^{الاول} الكره ^{الاول} بها ^{الاول} بمانه ^{الاول} حصل
او قد جرت ^{الاول} من ^{الاول} الجمل ^{الاول} شهر ^{الاول} ولا ^{الاول} من ^{الاول} الجمل ^{الاول} ودان ^{الاول} عند ^{الاول} وبه ^{الاول} لثا ^{الاول} فنام ^{الاول} من ^{الاول} الاخر ^{الاول} من ^{الاول} اعلا

داوود علی هذا ما الشهور تصح اسنانك في الدهور تاخذ من ملوكة الخد ما تشتهي من المراء
 واستحسنة عضد البنات وهي التي تعرف بالصفقا بالزان بايج النخيل الخضراء وارضه زباجة ^{مقصد}
 حتى اذا احتج الى العلاج احضر في ظرف من الزجاج فاكحل لمسوح بالخل فخرج السم القوي
 من جنة ولست الى بنو وهكذا من عقر بني عود هذا الذي جربته في نفسي فاستلقت في
 والحمد لله على الامنام هذا كثر اعدا الايام وصلوات الله على محمد وآله وصحبه
فائدة بدانکه هزار یا چهل و چهار بار در روز هر مرتبه در پشت در و از کمر به دست
 سوزند بدیدند و بمناسبت سرکه مالیدن نافع بود **فائدة** هرگاه کسی را بکرو
 نداند که انسان دیوانه بوده است یا قدری خنجر بر همان موضع که سگ کمره را باشد
 بمالند اگر سگان دیگر خنجر را بخورند انسان دیوانه نبوده است اگر نخوردند دیوانه
 بود و اگر خنجر را مجروحان دهند بخورد و بمجروحان دیوانه نبوده **مخبر العظماء**
 دمت من لیلی عن البعد نظرة لا تفي جوی بین الخشاوا الاضالع بقلن الشیخ نعم
 ان تری بعینک لیلی متلبدا المطالع و کیف تری لها سواها و ماطهرها
 بالمدامع اتلث منها بالحدیث تدجری حثت سواها فی مروق المسامع جللت
 بالیاعن العین انی اذ ان قبل خاضع لك خاشع **مطایب** برای بهود مسلمان
 باكل شوی في نهارد مضطفاخذ باكل معرف قال له المسلم ان ذبحتنا لا يتحل لك
 فقال له و كذا اناني اليه و مثلك في المسلمين تاكل في نهارد مضطفاخذ
 تو با اهل جزیر بار نباشد غارت زده و افا فله در کاد نباشد **و اموی**
 انروز ددل غم جهان بخیر ذلت غم از این جهان بخیر جاد و جیحانی شیخ
 کو بیایانی در ملک عجم تازه کرد بدان تو داغ اشتیاق کو بیایانی در ملک عراق

در نهارد مضطفاخذ
 باكل شوی في نهارد مضطفاخذ

مرد صد ساله بآباد نوتوا نو مکر کردی کن در اصفهان الان که بگویم با هم ندانیم
 خوشم که چاشت که شام نداریم خوشم چون پخته بامهر دان عالم غیب از کی
 طمع خام نداریم خوشم و قبل از اخاف من انشا اکثر بما اخاف من الشيطان لا نرسجا
 بقول ان کبد الشيطان کان ضعیفا و قال عزرائله فی الانسان کبد کن عظیم فاندک
 که تحصیل من حرف الجمع کلمة ثنائیه سواء کانت هملة او مستعارة فاضرب ثنائیه و
 عشرين فی سبعة وعشرين فال حاصل ده و ۷ جواب ان قبل که یک ثنائیه بشرط
 ان لا یجتمع الحرفان من جنس حرف فاضرب هذا المبلغ فی ست و عشرين فال حاصل ده و
 ۷۰ جواب ان سئل عن التی باعتبار فاضل هذا الحاصل فی خمسة وعشرين والقیام
 فی مظهر فی الخاسر ما فوق حکایتی بر کی بهار شد خلیفه طبیب سارا بمعا
 او فرستاد طبیبانی و یوسپد که خواطر تو چه بخواهد گفت انکه تو مسلمان شوی
 گفت اگر من مسلمان شوم تو بنک می شوی از بستر بیماری بر می خیزی گفت ای پسر
 بروی عرض کردم و وی همان آورده ان بزرگ از بستر بیماری برخاست و از بیمار
 اثری بروی نمانده هر دو همراه پیش خلیفه رفتند و قصه بار گفتند خلیفه گفت
 بنداستم که طبیب پیش بیمار فرستاده ام من بیمار پیش طبیب فرستاده بودم چه شد
 فی کتاب ابو وضع عن الصادق قال لا لله لحفظ من حفظ صدقوا به فاعلم ان
 محاسن النساء بنفی ان يكون فی المرأة اربع سودا لشعر و الحواجب و العين و الذائب
 و اربع بضر الاظفار و الاستا و الشافان و التراب اربع حمرا اللسان و الشفتان و الوجنتان
 و البیضا و اربع مدورة الزامن العنق و الساعد و الجبهة و اربع ضيقة الفرج و الشرة
 و المنخرة و الفتاح و اربعة واسعة الجبهة و المصن و الفخذ و العين و اربع طوال القامة

این حدیث در کتاب
 طبیبی است که در
 آنست که هر که
 اینها را در بدن
 داشته باشد
 از او شکی نیست
 که او از دنیا
 می رود

واما في نسخة
 اخرى فذكر
 ان علي بن ابي طالب
 كان في مجلس
 من جلسائه
 فقال له
 يا علي
 اني قد
 سمعت
 من اهل
 البيت
 انك
 كنت
 في
 مجلس
 من
 جلسائك
 فقال
 له
 يا علي
 انك
 كنت
 في
 مجلس
 من
 جلسائك
 فقال
 له
 يا علي
 انك
 كنت
 في
 مجلس
 من
 جلسائك

واستمر لاني في الشفة والاستاواربع طيب الما حمة الغم والاف والابط والفتح حكا
 وقع النانغ بين شعبي سقى في بغداد في ان خافقة رسول الله مهل هو ابو بكر علي
 فتشاجرا فاجتمعوا على ان الحق ما يحكم بل قول من يريد علينا فاذا ورد نجون فزاعفا اليه
 المجنونا اذا طلعت الشمس من المشرق فتحا كما الهوا قول الهال من رجعت بعد غروب بان فان
 ثالث لعل في هو الخليفة بالفضل وان قال لاني بكر فهو الخليفة فبهت الذي كفر حكا
 من شيخنا اليها في اثناء استبا بالاشام وبيت المقدس كان فيه عار مشهور من علنا
 اهل السنة فحضر الشيخ جمع تدريس قال له سائل عنه يروي البخاري في صحيحه انه قال رسول
 الله من ادى فاطمة فقد ادى الله ومن ادى الله فقد كفر ثم يروي بعد
 حمله وراق ان فاطمة اذ تخلف عن الدنيا غضبي على اب بكر لما وصل اليها منه من الاذى
 فكيف التوفيق منك الشيخ ولم يجب فاذا مضى ايام سمعوا من ابي بن السائل ان
 العاز عن رواية البخاري حتى يجيبه لعاز فانه قد اعد الجواب فحضر الشيخ مجلسا لهما وبقا
 ايها الرجل كيف تغري على البخاري انه يروي بعد حمله وراق حديث غضب فاطمة فانه
 قد رواه بعد احد عشر دقة فقال واحد من رفقائه انك ان كان مقرر مطا فبهت
 الذي كفر حكا ايضا فقال استكمه بوا القاسم فندرس في راءه استاوخو چند
 بهند سخا سبد بادشا البخا خواش ملافت سبتد نمو وسبد بجهت ستي بود
 بادشاه قرار ندادنا بعد از ناصري از بادشاه سبتد باين شرط قرار داد كه گفتا كوي من
 نشود بعد از ملافت بادشاه گفت هر چند فراد بر اين شده كه گفتا كوان من هب
 نشود ليكن بكسوال مبهكم در خصوص معويه كه شما بجهت سبتد را سبب مپسند سبتد
 گفت جواب اين بعد از سوال است از بادشاه گفت بيا مينا بد سبتد گفت چنانچه

امریغیو کی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ملاقطب خورده مهره کردن او شکست مولانا بر پسر خوانید جمعی بعبادت او آمدند
 گفتند حال مولانا چو نیست گفت همچو حال زاین بدتر که . دگرگی از بام افنادر و کرمین
 شکست الشیخ شمس الدین الکوئی البکاشادانی وانت مرادی و ابانک
 اعف عنک دگر هفتای وانت مشیر لوجد بین ضایعی از اقبال جاد او تریم سادی
 و حبش الهی لندار بین جوانخی بقدر و داد لا بقدر زناد خلیفه کفایتی العدل
 واعلم بان غرامی اند بقیه طبریا بن بعضی العدل بد کر که فخری بواز و اعلا
 بود امیرها من از گوی تو شبهاره صحر اکبرم تا بنا نمیرد دل غنایک اینجا محتشم
 بر روی بار غنایا چشبی بدان الود می غلطان بجاک احباب اشکی بدن بالود که
 مجنون آفت داشتین بر وصل تاد و ذیلا دامن لیل پاک ماند از بهشت لود که
 ارد بدن او بند کو بیکاره منعم میکند در عمر خود نشنیده ام بنگ باین به بود که
 پای طلب کوناه شد از بسکه در ره شو شد کوتر بمنکره دولی پای طلبان
 سو که ان سر که دینک خاک کش از استار سائش و ان استاهم باز دست قرین
 از صحت و هر سو که خوش فو از محتشم اسوده در خواب عدم هرگز نکردی در جهان
 خواب بدن اسودکی قال الشیخ ابو علی سینا ان الشا اذ بلغن عشره فهن لعنة الله علیهن
 و اذ بلغن عشرين فهن لذة للشا ربین و اذ بلغن ثلاثین صرن ام البنات و البنین و اذ
 بلغن اربعین فلهن لعنة الله و الملا نکة و الناس اجمعین و اذ بلغن خمسین فافنا هن
 بالتکین و اذ بلغن ستین فلهن الاعوج و اذ بلغن سبعین فلهن النفاق و اذ بلغن ثمانین
 ان امامیه که با فضل حسن هم بودیم جوانی مکان رسیدیم که ابو حنیفه دو اینجا
 درس می گفت فضل گفت من از اینجا زوم تا و بر املزم نگفتم هرگز جیت کسی

قرین

و در کتب معتدله از علمای زمان
 و در کتب معتدله از علمای زمان

بر حجت مؤمنان غالب نشود پس نزد ابو حنیفه رفت و گفت ای خلیفه مرا برادر می
 از من بسال بن دکترو دافضی است هر چند با و میگویم که بعد از رسول فاضل تر
 مردم ابو بکر است و میگوید علی است بجز طریق و را معلوم کنم گفت با برادر رفت بگو
 که ابو بکر و عمر در جهات خود رسول می نشستند و علی در دو درجه با می کرد و این دلالت
 بر افضلیت آنها میکند فضل گفت بن سخن را با برادر دم گفتم او گفت پروردگار
 عالم میفرماید فضل الله المجاهد علی القاعد بن ابر اعظمی پس بموجب بنابر علی
 است گفت با برادر رفت بگو که چون علی را ترجیح میدهی بر ایشان و حال آنکه ایشان را
 در جنب حضرت رسول مد فونند و علی و راست فضل گفت من این سخن گفتم بر
 ابن ابی راعوند با ابیها الذین امنوا لا تدخلوا بیوت النبی الا ان یؤذن لکم و قیر فی
 انحضرت در خانه خودش بود و انحضرت اذن نداد که ایشان را در ایجاد رفتی کنند با حق
 گفت بگو که عایشه و حفصه زن دادند که بعوض صدای آنها ایشان را در ایجاد رفتی
 کنند فضل گفت بن سخن را بنی با و گفتم او در جواب بنی ابیها الذین
 النبی نا احل لنا لك ولها انیت جور هت پس از این ابیها معلوم می شود
 که صدای ایشان را در ذمه انحضرت نبود ابو حنیفه گفت با و بگو که ایشان را بعلت مهر
 در آن تصرف نمودند فضل گفت بن سخن را بنی گفتم برادر دم گفت خرمند هب شما
 رسول را مهرت نباشد و فدک را از فاطمه باین علت نتراخ نمودند که حضرت رسول
 فرمود سخن معاشر لا یبذل الا نورت فناء کناه صدق فرمود و حال آنکه دختر رسول
 مهرت نبرد دختران غیر چون آن مهرت می برند و بر تقدیر بیکه مهرت نبرد حضرت
 زن تمن می شود و از تمن حق عایشه و حفصه و مقدار بصدان من می شود پس

چگونه مفید دارد و فیه مضرت ایشان جان باشد ابوحنیفه عرض کرده گفت اگر بنوه
نه و راضی لا اخ له برون کید این مرد را که خود را فاضل است هیچ برادر ندارد
حکایت و فد حاجب بن زرارۃ علی نو شهر و ان واستاذن علیه فقال لحاجبه
من هو قال رجل من العرب فلما مثل بین یدیه قال نو شهر و ان من انت قال سید
العرب قال البس عمتك واحد منهم فقال ان كنت كك ولكن اكرهی الملك بكلمة
صوت سید هم فامر له بحس فنه لؤلؤ **حکایت** دعی جل الخالی منزله و قال لیاكل
معلك خبز و ملحقن الرجلان ذلك كخاتنه عن طعام لندة اعد صاحب المنزل
معه فلم یزد علی الخبز و الملح فنبهاها باكل ان اذ وقف سائل علی الباب فنه صاحب
و قال اذهب الا خرجت كسرت راسك فقال المدعو با هذا انصرت فانك لو عرفت
صدق وعده ما عرفت لما تعرضت له **فائد** اگر اعلم ان بحف ثمانیة وعشرون جزء
كل جزء ثمانیة وعشرون صفحة كل صفحة ثمانیة وعشرون سطرا كل سطرا ثمانیة وعشرون
بیتا فی كل بیت اربعة احرف الحرف الاول بعد الجزء الثاني بعد الصفحة الثالثة
بعد السطر الرابع بعد البیوت فاسم جعفر مثلاً یطلب من البیت العشرین من السطر
التابع عشر من الصفحة السادسة عشر من الجزء الثالث و علی ذلك ففصل فی **خطب**
طویل لولا اننا اهل المؤمنین عربی یخطبه الوسیله من كورة فی روضه الكفا فیها
الناس لا شیع انج من التوبة ولا مال الذهب لفاتمة من الرضا بالقناعة ولا كنز اغنى
من القنوع ومن اقصر علی بلغا لكفاف فقد انظم الواعية الاول من تورط فی الامور غیر
ناظر فی العواقب فقد تعرض لفضائح النوائب ایها الناس لا كنز انفع من العلم ولا عز
ارفع من الحلم ولا حسب بلغ من الادب لا نسب وضع من الغضب لا جمال ازین من العقل

و لا سواة لسوء من لا كذب لا حافظ احفظ من الصمت بها الناس من ينظر في عيب
 اشتغل عن عيب غيره و من هناك حجاب غير انكشف عورت بته و من عجب با صفت
 و من استغنى بعقله و من تكبر على الناس بل واعلموا ايها الناس من لم يملك لك
 بندم و من لا يتعلم الا يحلم و من طلب العز من غير حق يبدل و من تفضد و قهر و من تكبر
 حقير و من كثير حيله ببل و من اكثر من شئ عرف به و من كثير ما له ستخف به و من كثير فضكه
 ذهبت هيبته كفا لاله بالنفك ما تكرر هيبته من امسك عن الفضول عدك
 رايه ليعقول و من امسك لسانه من قوم و نال حاجته ان من الكرم لمن الكلام لا يغيب
 جل الاله من ذهد منك سلع ان اتفق ببل الطريق و عن الجار اغتفر فله صدقك لعموم
 بركك عدوك ان و داري كه اذ باران نهان با بار كفته بارها و من پس نيت
 كفنم كود است خبر من بارها من وصل يارم اوز و او را بسوی غيرو نكره
 نرا و كاد دل است اين كارها سنگدل اي چيما من ناچندان بار قفس سرز بربا
 خود كشم در كوشه كارها خالص صفا نخرانه نه جان نديد در دانشا
 چكندا كه خبر يي بد بار ما يبايد بمراد خود نشد چون بگذرد كه شود دل بچه
 خوش ايد كه بكار ما نبايد عاشق خوشامرغي كه در كنج رضا با او صبا دشت
 چنان خود سندن بنشيند كه پندار ندا ز ادش ميا كويم فراهوشم مكن كاهي پيادو
 اسير براكه ميگذاخي رفت ز بار دشت افتابون من از كوي تو برون نتاورد بكار
 ديگر راه دهند اگر انجا ناي و عفا را نيم از كوي خود اي كاش جاي كرم بود كه
 ما نيم ديگر انجا نشاء نيت در كنج قفس حسرت كذا در امر الفتى هست برغان
 گرفتار مرا مشقاي كاش برون فندا ز سپهر دل زار مرا كشت ناله بدار من مرغ

كرهنا دسرافال بعض صاحب الحال لاخوانه هذا قبل التكويد ملازمة اليوت
 كان مجي معاذ كثيرا ما يقول انها العلماء ان قصوركم قصير بتر و بونكم كسيرة
 و مر اكبر فادون بتر و او انكم فرعونية و اخلاقكم من د بتر و مو ايدكم جاهلية و ملا
 سلطانة فابن محمد بتر **مر كالم** اية السهل الصلوكي قد تصدق من معنى ان يكون
 كن تعني وقفت اعرابية على قرايبها و قال اللهم قل لك بكت بكت مقصرا فانه
 عن الراد محشوش المهاد غنا عمتا في يد العبا فقير الى ما في يدك باجوا و ان
 يارب خبز من زل به التاد لون اللهم فليكن قري عبدك منك و رحمتك فمهاده
 خشك قوله تعالى و جزاء سيئة سيئة مثلهما المشهور انه من باب المشاكلة و قيل ان
 غرضه نعم ان السبتر ينبغي ان يقابل بالنعو و الصغ فان عدل من ذلك على الجراة ايضا
 سيئة مثل تلك السبتر **قيل** و نعم ما قيل من لم يثبت مجد يشك فان رفعه
 مؤنة لاستماع من صفات العاقل ان لا يحدث بما يستطاع تكذب سرفا **قيل** ار
 العاقل يوافق العاقل و الجاهل لا يوافق الجاهل ولا العاقل لان الخط المستقيم ينطبق
 على المستقيم و المعوج ينطبق على المعوج و لا على المستقيم **قيل** السهل هل تعلم ان
 اسهل من الجهل فالجهل الجاهل **قيل** بقوله حناسة الا نسا تظهره شيبين ان كثير
 كذا و فيما لا نفع انه و يجنبها لا يستل عن الايام حشر يوم مفقود و هو الامس و هو مشهور
 و هو يومك انك فيه و يوم مورود و هو غداك و يوم موعود و هو خرابا ما
 و يوم مزود و هو واقعة **قيل** قد اعجز الحبيب جنتا القدي فقل امر صالح
 ما ارد راد اليرتد ابه و يبقون هذا انك قد هم حالت جهل كبري زود
 دستش نرسد بد بيه كويده شور **قيل** اذا دبت فتوة في قلبك و سنا

و قد قال في بعض النسخ
 و قد قال في بعض النسخ
 و قد قال في بعض النسخ

[illegible]

[illegible]

بجان لا ينجب بغيره فادرجو بجان من عذاب جهنم وان على خوف من الله واثق بجاهه
 والله اكبر منكم لعلنا نراكم لو شيد كتمت لكم سمحيت على العباد ورددتنا احبنا
 في نواد فواثقا الى بلد خلى لعلنا باسم من اقول اننا قتل بارت ما زال لطف
 منك بشلبي وقد تجد ما انت تعلم فاصرفني كما عودتني كرها فهل
 سوانك بهذا العبد برهم قتل اعلموا ما به كل يوم فلما اسند ساعد رما
 وكو علمته نظم القواف فلما قال فاقته هجان قتل سعى السهام النواصل بيننا
 ورد الى الاوطان كل عزيز فلا خير في الدنا بغير تواصل ولا عيش في العقب
 حبيب وابيهم على عاجز اعوت في انقلاب قتل دع الوعد فادعيت
 صائر اظن احسن الذي باتصير على فضل لقائم معادها فاذ على اذ لم يهزم
 قتل ان كان عهود وصلكم قد درست فالروح الى سواكم ما انت اغصاها
 بقلبي عزت من ابلقاكم والابست قتل غير عني وانا المعاقبكم مكانني
 سبابة المتندم خير مما في ساد القواد مع الاحباء ادنا ود مع عني على حد
 مدار ولحم من نجل يوم بينهم وفي نواد من نذكارهم نار اني وقتت على
 امثالها فقلت ما صنع الاحباب باذار فاجرت ولم ينطقوا بها ان الاجتهاد
 صرهم قد سار فقلت باخرنا من بعد بعدهم بالبتني صموني تراب فاجاز قتل
 في العبد لئلا التوديع صد عن حلاوة التشيع حذري من مرارة التوديع لو يوم
 ان في الوشعة فلهذا لست ازل جمع الحبي احل الى الوادى لاني يسكنونه
 حين الوف غاب عن قريته واشتاقكم شوق لعليل البرير وقد ملا سبي كل
 قتل مكبت على مرقك بعد بعد فانزع الحف من انهم ولو ان بكبت بعد

وكم من شاعر
 وكم من شاعر
 وكم من شاعر

ایضا قوم القوم قامات اعاجیب البحر و قوس القوس قواس قویس مشرق
 مشادین و دامین سفالین مکالین نقاب البین معهود کیم المحدثین الایا
 اصولنا و جوس نجوسنا سهام الهوس مسموم لدا لغزات دعار بدالعقادین
 کعنقود من القو دود القودین قود کفود القنظینا لحوج عوج مایح و باجو
 کعادوج مدام العهد شباب کشابا لشبنا فلرا لرا و قرقنا بر قرا بق المفاذ
 و عاد الداع دعرنا بر عراج العریات و تلقنا کفلقا لثاق المفلان و
 شرقلنا کشرال الشرا قبل الشرا لک بهالعی چه خوش بود کار باد کهنه سال
 شکبر من خشر یکدم حلال که خالی کنم سبندر و بکرمان دغهای بی در پی بکرمان
 دود محنت هزار باد من شود شادان جان ناشاد من باضون افسان دود
 کنم ددینا و صفش فراموش کنم و لرا نشود ملز بارین کار دستا دود لرا طیب
 بردار کردخ من دخال ان کوست ناشستر و لخالک بیسنا رنگ است و سلا
 ای دل من کرده ام استخاره صد بار سجاده نهد من که آمد خالی از عبادی
 از عار بودش همگی ذنا و جنک است تارش همگی نبود نار خالی شد کوی
 اردو است از بام درش چه پرسی لخال و لرا عهد جول کدشت در عی بود بود
 نوبت پیری سپید صد غم دیگر نرود کارکنان سپهر بر سر غوی شدند و آنچه
 بدادند بر باز کردند دود نام جنون و انجود داد بهائی قرار بنست چنار و عافیه
 دپوسپ هر بودی لرا حالی ارم زمان زمان در هم تر هر تخته قدم ز بار عصیا
 ختم تر بار بکناهار شود چه شود بن مشن خاکسپ و رخ کفر خسر خوام
 از غشخ لرخون نشود بکدل صد هزار غم چون نشود لرا قلم اخلاص بنست

وادب و ادب من یعنی خم شمشیر و خب سحر که این دغل دوستی که بینی
 مکنانند و در شمشیر طاعما میگردد مینویسند و چون بنویسند و بچوشتند تا
 بروزی که ده خراب شود که پس چون کاشته بآب شود و ترک صحبت کنند دل داری
 دوستی خود بندد که بآرد بکر که بخت با او این کار را میزد در فراز آید و دوغ ما
 پند و آرد چه راست در وی افتد چون مکن و راست راست گویم سگان
 باو دارند کاستن از تو دوست تو دادند و حق چون بخار دشت من انکشت
 من خم شودان بار من پشتمن هستی کو تا بخارم پشتمن خوش وادهم من
 انکشت خوش حسن او که عمر هم را بدرفت عمر بر فاعده داد رفت با
 جهان بوی وفای نداشت سبزه او هر کجا می نداشت چرخ سحر گریستم پس نگر
 عمر چنان رفت که در پس نگر حسن دعا می تو کرد من بخت نیست هیچ تو از این که
 دل در دگر دعا می کند و او را ناز چون خرقة پشمین آب شود با پاره کلام پیمبر
 هم نشنیده چهار زعلی که نافع است در دین نه لغو بود علی و ذرا نوری تارک
 کلبه که بی روشنی آن بهوده منی نهند مخرآوری دین مردمان که دیوان
 ایشان حد رکند در گوشه نهان شده بنشیند چون پری با یکدانشنا
 که نه در دین بود در پیش ملک همتان ملک سجری این آن سعادت است
 که بروی حد بود آب جان رونق ملک کنند ی کرازی سپهر عقد ثبا
 فرستد از روی مهر بطبق ماه مشنری در وی بجا که پای قناعت کنه
 تا این حد پش و او بیا ز پی شمری ثنائی بسکه شنبه کصفه و دم و چون
 خیز و بیامک ثنائی بین تا هر دل بینی محض و بخل تا هر جان بینی و بکر

حدیث

کهن پای نروچرخ بن بر قدم دست نرو ملک بن بر نکلن ز در نوکان ملک
دردست چون و فلکی بن بر بن نظامی ای صبا بخش باض کشتا راضی
طبع رضا اندیشان قبله کاه همه کاهان فاض حاجت حاجت خواهان دل
بقضایت طلبیم روضه حسن بضایت طلبیم بی رضای تو کل باغ نغم هست
بر سینه ماداغ جهم دل ما را برضایت خوش دار کار ما را بکف ما کندار سعد
چهره ای افتاد بن پا چادر بنایت چنین بالا نشستن بیای خوش رفتن به
بنوک کز اسباب فسادن و کمرن شکستن نظامی خوشاد و ز کاری که دار کی
که بازار حرصش نباشد بی بقدر پسندش شماری بود کند کاری از م
کاری بود نربدن که طوفان وارد ز مال نصرتی که سختی دارد بحال ن
چنان دنی که زبان زبستن سالیان تو را سود و کس نباشد زبان و لهر خا
لا جود گیسو همان کمر پر کشتن ماه و مهر میندار کمر پهرانی که هست
سر پرده این چنین سرست در این پرده پاک رفته بیکار نیست سرش در ما
بدیدار نیست که داند که فرزند خواهد سپید ز دیده که خواهد شدن فایده
که دامنه از خام بود در نهند که تاج اقبال بر سر نهند و لهر کودکی از جمله ازادگان
رفت برون باد و سر هم ازادگان پای چهره در راه نهادن پسر پو پسر هر که در داد
بسر پایش ازان پو پسر را مذ دست مهر دل و مهر پایش شکست شدن نفسان
دو سر هم سال و تنک تر از حد ثر حال و آنکه در او دوست بن بود گفت
در بن چاه پیش بیاید نهفت تا نشو و از چهره و زاسکار تا نشویم از پدرش
شرعاً عاقبت اندیش ترین کودکی دشمن او بود از این ابکی گفت همانا که

ازین همهان صورتها حال بنماید نهان چونکه مرادین همه دشمن نهند
نهشتان بخادش برمن نهند نزد بد رفت خبردار کرد تا بدرش چاره این کار کرد
دشمن دانا که هم جان بود بهتر از آن دوست که نادان بود **سنان** اگر بودی فلان لایق
کرمی بگو مان بر جاقزادی و ماصد بار سرگردان تر است او و ماد را کاف
چنان تر است و **خاف** در روزم بنیابت شب آمد جانم بر پا دل بامد
از بسکه شنید بار بامشب از یارب بنیاد بامد همسایه شنیده میگفت
خافانی را دیکر شب **دول** نصیحت بدارد بدید دارم من تا بروخ تو بدار
مادر دشت **ابو زار** است ان چیست که از تازی از فارسوان حرفین نخبه
چه بترکب داید تازیش بصد برك و فول چون کل صد برك او است از شاخ
نخبش بد داید حرفین خبرش چه بترکب نخبین ترکب کینی فارس بشن جاو
کراید **مار فاضل** از توام باری فراموشی مینا هر که میخواهد فراموش کند
معما با اسم با فر دل مادا یکی صدی توان کرد **معما** با اسم ناصر من بنزها
خود می افکنم باقی **معما** با اسم مسیح و خضاره کشاد و دبد که بد **معما** با اسم
مطیع در دل بجز وی بر داد بده ام **معما** با اسم افانقی صد در و یکی نداد
درمان **معما** با اسم جلالت بنیابیت سر چون بلبل با افتاده است **معما**
با اسم او پس غایت اوج نباشد حد خود شد **معما** با اسم دلاور و صا کو
هجران شد **میل** در دوش کرون شد **میل** **معما** با اسم فانی مهر تابان خو
نما کرد بداحن پیش یار **بهای** با آنکه در ره عشق در منزل نخبم چندان کریم
خون کرد بد دست ششم **ول** با آنکه شمع ارد و در بزم وصل فرغند از تلخ

جان کند نم از عاشقی واسوختند دی مفتی شاه را تعلیم کردم مسئله وارزون
اهل سبکده دنگ زمن اموختند چون دشته ایمان من بکست و پند اهل
کفر بگشتن از ناز خود بر جزیره من دوختند بار بچه فرخ طالعتد آنان که در
بازار شقی در کجمن پند معنی دینا و دین بفروختند در گوش اهل مدینه
بار ب بکاشب چه گفت کامرود این بچارکان اوراق خود واسوختند ^{شیخ علی}
گفتد جانی شکایت کرده از جورم نفی حاش الله کی کجا کند با فزا بهشتان غلط بود
همچون بود همچون بوم ز غمی روزن کور جا گرفتد دلش در پای شور بوزن دریا
شورایش خورش دادی انشور با طعم شکرش از قضا مرغی حواصل نام او حوصله
سرچشمه انعام او سائر دولت بفرقا و فکند نامش شوقه ادر پاکاپسند
گفت پیشانی و شوکر در کله کاب شیرینت هم از حوصله کفایت زسم کاب شیرین
چون چشم طعم لب شود کرد و ناخوشم زاب شیرین مانم و کردم و نفقو طبع من زابش
خود در پای شور بر لب دپانشته پروزشب در میان هر دو مانم تشن لب
بر که سازم که باب شو خوش تا نباید در میخ بایم پیش از وی نوبهاران به
عشر با دی کنیم بگذریم از بوستان او و دوستان با دی کنیم بلبلان از روی
نور و بفریاد آمدند نه کنیم از بلبلان مانیز غریب دی کنیم خیمه سلطان کل بر تو
خیز تا انجار و هم از دست ل دادی کنیم دهر بنیاد خراب میکند شا کجا است
عیش است تا مانیز بنیاد کنیم از وی چون آب در بنجر بودن تا یکی چون صبیحه
هوای سرازری کنیم صلیب چون کذا درخت اول بر زمین معارج کمر
بر فلک باشد همان دیوار کج حکایت مکر خان افغان بر سر قریه خواجه حافظ آمد

بجهت تشیع تشیع خواست مغرور و احراب کند جمعی و دایمانت کرده و قرار بر تقابل
 از دپوان کذا و دندان شعر خود ارشد ای مکس عرصه سه مرغ نه جو لا ناکه تشیع
 عرض خودی بری و زحمت مانی اری ایضا کو بند و تبر شمع سعاد در مکانی و
 است که چون برابر روی در وانه کازان پیدا است و داین اوقات شخصی از امر
 زند که دو شهر از مقام داشت روزی بتفرج بر سفر شخ آمد بر مینا تبر شمع بشنید
 و پانی بر سر افکند متوجه دیدن کازان بود و داین اثنا گفت کلیات شمع را
 بیاوردند تا فقال حال خود که چون کنو این شعر را مد کر بر سر که مانع بینی در وانه
 کازان ببینی بیاختار از تشخص از دو کفر خواسته بر آمد و بر گوشه غلج
 نشست فاما مدتی مجربست که هرگاه حلقه از نقره را بود و کور روح گذارند ناچارند
 که محصور متعلقه هست متغیر میشود و بتلخی و تنگی شد بد مایل میشود بلکه اگر
 حلقه هم نباشد و پارچه از نقره بر آن گذارند حواله نقره تلخی شود اشکال هرگاه
 دو شش ساعت متساوی در رفتار داشته باشند و هر دو ساکن باشند در طلوع
 افق آب یکی از آنها را کوک کنیم در روز یکبار افق را اول جدی باشد و ولایت که در
 اول بیدان مثلا هشت ساعت باشد در غروب بکتاب همان روز یکی بکتاب
 کنیم یکی بکتاب که ساعت اول هشت ساعت پیش خواهد بود و نظریان بیک هر دو در
 متساوی هستند باید بعد از این تا همیشه و م عقیبا شد یعنی هشت ساعت
 یکبار ساعت اول حرکت کرده و حال این که هرگاه هر دو علی الاتصال حرکت کنند بطریق
 مذکور یعنی اول در طلوع کوک شود و دوم در غروب تاد و بیک افق با اول ظاهر
 بیاید که روز در ولایت مفروض شان زده ساعت شود در اول از نون ساعت

[illegible]

الله مائة عام من فلان بن فلان بقدره من لا يموت فائدة الحمد لله
 الذي يفعل ما يشاء ولا يفعل ما يشاء غيره الفاعل في الاولين ظاهر ما في الآية
 فاما في كلهما كالمعنى او في اولهما كما في الاولين في الاخر غيره او بالعكس وفي الاول عا
 مقدرو وفي الاخر جاع البه وهي بمنزلة الاول والاستثنى مفرغ والمعنى لا يفعل احدا ما
 يشاء الا الله وعلى التقدير الاول واما على الحفظ او حاليه فلهذا اربعة معان بل ثمانية
 فائدة ١ ٢ ٣ ٤ ٥ ٦ ٧ ٨ ٩ ١٠ ١١ ١٢ ١٣ ١٤ ١٥ ١٦ ١٧ ١٨ ١٩ ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧ ٢٨ ٢٩ ٣٠ ٣١ ٣٢ ٣٣ ٣٤ ٣٥ ٣٦ ٣٧ ٣٨ ٣٩ ٤٠ ٤١ ٤٢ ٤٣ ٤٤ ٤٥ ٤٦ ٤٧ ٤٨ ٤٩ ٥٠ ٥١ ٥٢ ٥٣ ٥٤ ٥٥ ٥٦ ٥٧ ٥٨ ٥٩ ٦٠ ٦١ ٦٢ ٦٣ ٦٤ ٦٥ ٦٦ ٦٧ ٦٨ ٦٩ ٧٠ ٧١ ٧٢ ٧٣ ٧٤ ٧٥ ٧٦ ٧٧ ٧٨ ٧٩ ٨٠ ٨١ ٨٢ ٨٣ ٨٤ ٨٥ ٨٦ ٨٧ ٨٨ ٨٩ ٩٠ ٩١ ٩٢ ٩٣ ٩٤ ٩٥ ٩٦ ٩٧ ٩٨ ٩٩ ١٠٠
 مرة و١٠ عسى الله ان يجعل بينكم وبين الذين عاديتم منهم مودة ورحمة والله قدير
 والله غفور رحيم ويقر بعد الصلوة ٤ مرة باسمه الغنبل بالبحر في النبل بالفاق
 البحر على بني اسرائيل رب سخر في ذلك انك على ما تشاء قدير وتحكم ما تريد كن يكون
 قال الواوي مجرب فائدة ابن بابويه كتاب الكمال الذين دريايت كوعين نفل
 است که توح عا ودهزار و سصد سال عمر کرد هشتصد پنجاه سال قبل از بعثت
 هضد پنجاه سال بعد از بعثت و قبل از طوفان و پانصد الی بعد از طوفان و اربعه
 صد هفتاد و پنجاه سال دند کافی کرد و اسمعیل صد بیست سال و اسحق صد و
 هشتاد سال و یعقوب صد سی و سه سال داود صد سال و یسوع سالان نبوت و پاد
 کرد و سلیمان هفتصد و دوازده سال و لقمان پانصد شصت سال و عمر بن عمر
 که در عهد یوسف بود هفتصد سال عمر کرد و پدران هزار و هفتصد و عیدین
 که در نوح بود سه هزار سال عمر کرد و ایضاً و این که جابر و البیه که زنی بود بخدا
 حضرت سید الساجدین ع رسید در وقتیکه صد سیزده سال داشت و بعد از
 حضرت یحییان شده و ایضاً شد و زنده بود تا بخداست حضرت امام رضا رسید و

بعد از شوماء انان فوت شد و ابضا و ابث کرده است که عینک شود و جرحی صحت
 پنجاه سال عمر کرد و بخند منت حضرت پیغمبر سپید و سارم آورد و باقی ماند تا زمان
 غلبه معاویه و ربیع بن ضبع الغزالی و ارد بر عبد الملک مروان شد عبد الملک از
 او او سپید که چه قدر در عمر نواست گفت دو و بیست سال از زندگانی کرده ام در زمان
 فزون مینا هبسی و تحت آن بعد از آن صد بیست سال هم در اقام جاهلیت بودم و طای
 شصت سال هم می شود که در اسلام هستم و شوق کا هن سپید سال عمر کرد و او بر
 این کتب امده و بیست چهارده سال عمر کرد و بعد از بن حرمه طائی ملقب با بو
 در سپید نصرانی بود صد و پنجاه سال عمر کرد و نظرو دهان بن سلمان بن اسحق
 غطفان صد و نود سال عمر کرد و نوبت صدق عبد کرد و بیست سال عمر کرد و ثعلبه
 ابن کعب عبد الاشهل و بیست سال عمر کرد و عمر بن هاجر خراعی صد و هفتاد سال
 عمر کرد و عوام بن منذر بن زید مدینه در جاهلیت و قبل از بعثت پیغمبر بود و در کلام
 تان مان عمر بن عبد الغزن نجیان داشت از او پرسیدند که چه چیز ها در یافتند
 گفت میندانم و لیکن بر خورده ام بطائفه در عهد ذوالقرنین و سبقت و هبت
 خد به طائی و بیست سال عمر کرد و ارد طائی بن زید صد بیست سال عمر کرد و در بهر
 ابن عذابه هبل کلیبی صد سال عمر کرد و هبت عبد الله بن کانه ششصد سال
 عمر کرد و ابو الضحان قبی صد پنجاه سال عمر کرد و مسعود بن و بجا بر کعب صد
 سی سال عمر کرد و بعد از بعثت پیغمبر هم جهان داشت و سارم بناورد و در بهر
 چهار صد و پنجاه سال عمر کرد و ثور بن عبد الله جعفی صد سال عمر کرد و در
 خلافت عمر بن عبد الله صبره ستم و هم فزونشی صد و شش سال عمر کرد و مسلمان

این کتب امده و بیست
 چهارده سال عمر کرد
 و بعد از بن حرمه طائی
 ملقب با بو در سپید
 نصرانی بود صد و
 پنجاه سال عمر کرد
 و نظرو دهان بن سلمان
 بن اسحق غطفان صد و
 نود سال عمر کرد و
 نوبت صدق عبد کرد و
 بیست سال عمر کرد و
 ثعلبه ابن کعب عبد
 الاشهل و بیست سال
 عمر کرد و عمر بن
 هاجر خراعی صد و
 هفتاد سال عمر کرد
 و عوام بن منذر بن
 زید مدینه در جاهلیت
 و قبل از بعثت پیغمبر
 بود و در کلام تان
 مان عمر بن عبد الغزن
 نجیان داشت از او
 پرسیدند که چه چیز
 ها در یافتند گفت
 میندانم و لیکن بر
 خورده ام بطائفه در
 عهد ذوالقرنین و
 سبقت و هبت خد به
 طائی و بیست سال
 عمر کرد و ارد طائی
 بن زید صد بیست سال
 عمر کرد و در بهر
 ابن عذابه هبل کلیبی
 صد سال عمر کرد و
 هبت عبد الله بن کانه
 ششصد سال عمر کرد
 و ابو الضحان قبی صد
 پنجاه سال عمر کرد
 و مسعود بن و بجا
 بر کعب صد سی سال
 عمر کرد و بعد از
 بعثت پیغمبر هم جهان
 داشت و سارم بناورد
 و در بهر چهار صد و
 پنجاه سال عمر کرد
 و ثور بن عبد الله
 جعفی صد سال عمر
 کرد و در خلافت عمر
 بن عبد الله صبره
 ستم و هم فزونشی
 صد و شش سال عمر
 کرد و مسلمان

شد لبنتها وبعده صد چهل سال عمر کرد و مسلمان شد و بر بان بن حوث محمد بن بصر
سب صد سال عمر کرد و مختار غسان بن زبید صد پنجاه سال عمر کرد و عوفی ککانه
کلبی صد سال عمر کرد و صهبت دباح متهی و بست هفتاد سال عمر کرد و اکثر کفندانی
که اسلام قبول نکرد و بعضی کفندانی پسرش را بخدمت پیغمبر فرستاد و قوه بن
صد سی سال در جاهلیت زندگانی کرد و بعد اسلام آورد و قبش ساعتی
سال عمر کرد و مصطاب بن جبابه صد چهل سال عمر کرد و حادث بن کعب مدحی مدینه
نشست سال عمر کرد و قیل کان بعض الوعاطه علی المنبر فمسل عن لفظ الاشياء ما لا
فيها وهو لا يدري فاجاب فقال ان كان الله عز وجل يقول يا ايها الذين امنوا لا تأكلوا
اربابا ان تبدلوا فكم تبدلون **للطرا** يا انا فقل يا ايها الذين امنوا لا تأكلوا
الماء الا بابتوخ و يا ايها الذين امنوا لا تأكلوا من ثمره حتى ياتيكم
في جنات الارض مسرى ومسعى و التي في جنات مسرى ومسعى و قيل و اقول لبنت حجة
عابدهم قبل المبات ولو يوم واحد قال الصفتك في شرح لامية العجم قد سميت القريظة
لساعات لها داسماء الاولى فالدر و زثم البر و غ ثم الضحى ثم الغزالة ثم الهاجرة ثم الزوا
ثم ادنوك ثم العصير ثم الاصيل ثم الصبوة ثم الحد و زثم الغروب ثم بق لها ابنه البكر و زثم
الشرق ثم الاشرق ثم الزاد ثم النتحى ثم النوع ثم الهاجرة ثم الاصيل ثم العصر ثم الطفل ثم
الغروب **لا** و ما رفع النفس الدنيا كالفني و لا وضع الشبهة كالفني **المنه**
ايضا ادى في منامى كل شيء بستر و رقبى قبل الصبح و هو واقع فان كان خبر فقه
احلهم وان كان شرابا في قبل الصبح **لا** و ما رفع النفس الدنيا كالفني و لا وضع الشبهة كالفني
براني و لو ابصر شراب منامى لقتل الشر من قبل الا انه حكايه قبل ان ملائكة

سنة

انشد عنده شعرا المتبني هو كان العيس كانت فوق حنق من انا فلما وزن
 فقال عن المعنى فقال سمعت بالكذب من هذا الشاعر اربابنا فاجل على عينه لا
 بهذا كالتبرج بهجوا مرة سوداء ذمرة ولرب مرة هيج بنمرها ربح البطون فلهذا
 شهت غلوا على ضربانها وتبع بهما الشفع الاجر بخناض قصد كنهها و
 تسمى اليه على حنار الشبر الطير فتر سال رجل عن قبر من الحصة التي يجدها الرجل
 في ثوب من حصا المسجد قال ارم بها قال دعوا انها تصيح حتى ترد الى المسجد قال عها
 تصيح حتى تنشق حلقها قال الرجل سبحان الله اولها ملق قال من ابن تصيح حكايته قبل
 ان بعضهم كان واقفا بعرفه فزاي لنا ناطع وبالع في الدعا ويقول اللهم اغفر
 فقيل له الله يغفر كل ذنب هذا اليوم فقال ذنب عظيم فقيل له هل قلت احدا قال
 لا قيل له هل زنت قال لا قيل له هل كفرت قال لا واخذ بعد عليا لذنوب
 هو يقول لا قيل فما الذي تبتة قال وطئت خيمة فقيل له الامر سهل ان الله يغفر
 ان ذنوب جميعا ولكن اخبر كيف وقعت حتى ضلت بها قال كانت مبتتة وتال كيف
 انتشر عضونك قال مصصت لسانها فانتشر عضو قبل هي كان قال في شهر مضى
 لماع قبل ان كان قال مدتها الى سطح المسجد قبل ما استحييت من الناس قال كان اناس
 مشغلين بصلوة لجمعة فقيل له لا غفر الله لك يا اخبر لعالم اشكال و
 وهوانا في باضين علوا الفجر الكاذب ننبوه الى الشمس ضوئها ولو كان كك
 كنت ينبغي ان يكون في المغرب باض يعني اذا غاب لشفق بظهر بعد قليل باض مستحيل
 شبيه بذب لسرحان وليس كك فاعلم بطلان الفلزات على الجواهر التي لا
 تحرقها النار عند الملائكة تدبها فاذا فارقتها عادت الى عاداتها الاولى فائدة

قال صلاح الدين الصفي في شرح لامته العجم ان لفظة الواو قد تزداد في رسوم الخط
 على عمره وفي ما بينه وبين عمره فاذا دخل التنوين عمره فلا يدخل الواو لان الفرق حاصل
 لكن عمره منصرف **فائدة** قد تبدل الواو بعد لا النافية مثل لاوطال الله بها
 اذا سئل عن شيء للنفقة بين الدعا عليه وعليه يحكى عن الصاحب عبا انه قال هذا الواو اخر
 من واو الاصلاح في خذوا الملاح **فائدة** قولهم وقع رمضان في الواوات يبدون
 انه جاوز العشرين فلا بد من الواو والعطف **فائدة** قال الصفي في المنصور العبا
 بالذوات انتهى لا ترفع خلافه كان بحاسب الدواني فنتى بهذا الاسم قال به بغداد
 فيه لغات بغداد بالذات المعجم اخبرني بالمصنفين ومنون بدل الدال الاخر
 ويسمى بالرواء لا تحذف قبله تاو بدل التاء لا تترك بسم فيها على الخلفاء والاول
 اسم الدجلة حكى ان رجلا ادعى ان كل الحول يرى كل شيء شئين وكان ابن الحول
 يا ابت ليس هذا بصحيح لا لو كان كان لكنك ربي القبرين اربعه حكى كان لبعض
 النسوان ميل الى دجل فخرج عليها يوما ان يكون فعلها امام زوجها فقال مضى الغد
 الى البستان الفلان في كن بين الشجر فلما اصبحا اخذت زوجها ودخلت الى البستان
 فلما اطمان بها الجالوس صعدت الى شجرة فعمالة على انها تلقي من يترها فلما صارت
 باعلاها صاحت باعلا صوتها هل تغفل مثل ذلك بحضرة وناف بالفتحة ونح
 واحدة بالضم ثم نزلت لتضي الى الحاكم فاخذت زوجته بالتي من هذا الفعل وقال
 لا يكون هذا لعل ذلك من خاصية الشجرة يعني ان اطلع عليها وابصر حقيقة ذلك فلما
 صعدت اروج دعوت الرجل واخذ في العمل فلما داهم الروح قال لو اني قبل العقل
 لكنك تقول ان رجلا قد علته وهو كبت كبت **فائدة** جابنا كيمجون بحكم

فوذا يبيت لذهربا لهم مكدا اذا ستم قنلى وانتم لحنى فاذا الذى اخفى اذ كنتم
 عدا فاعندكم اذا اردت ان ترى فتاك فاجعل امرأة بين يديك واخرى خلفك
 بحيث يكون احدهما اكبر من الاخر ويكون احدهما مائلا الى جانب بحيث لو كان احدهما
 بين المرأتين **شعر** لا تظهن لعاذرا وعاذل حاليت في الشراء والصرا فلرخص **القول**
 حارة في القلب مثل شامة الاعداء **ابن الفارض** شر بها على كسر الحبيب مدانة
 سكرنا بها من قبل ان يخلق لكم لبعضهم تركت هجا ابلدس ثم مدحتهم وذاك
 الامر عنك سلوكه يقرب من لهواه حبنا فان اذ حكاه حبنا لا في الكرى فابنك فائدة
قيل ان السبب ناجر يتحقق لنا من الحجة وسرعة تحقيق الود بان القوة الالهية
 المظهرة لهذه المنايا من تعجل البشارة بالخبر لكائن قبل وانها مبدئية طويلة اليك
 مدة الفرج والشراء والطول وتوجب النداء بالشراء لكائن في زمان يقرب حصولها **لنقص**
 زمان لهم والغم فانه قد سبقت رحمة غنيسه **فاخذكم** قال الشيخ الربيع ان المصطفى
 بعد اربعين يوما وذلك اول ما تفعل النفس بدينه ويرى لنا من بعد شهرين
 ولا يرى منا ما يعتد به الا بعد اربع سنين قال بقية قد يرى في النوم اشياء غير الانشا
 من ذوات الاربع **في كسر** الصفتك من الامانة في شرح لا مبتل لهم انه ولد الخفاك بظلم
 لست عشر شهرا وسبعة ولد لستين وهم من حشا ولد لاربع سنين وما لك الشو
 حمل به اكثر من ثلث سنين والحجاج بن يوسف ولد لثلاثين شهرا والشافعي حمل به اربع
 سنين **اول** لا يخفى ان الحمل لا يكون اكثر من ثلثة اشهر لكن هؤلاء ولدوا وابتعدوا
 بالمدّة المذكورة لانهم حملوا في جميع هذه المدّة **حكا** يتر من شخص يكتب في صغره
 بلح فوقه سالك عن التدبير يا مولانا هذا ابن من واثنا الى صغره فقال التدبير

الى البقعة اما في الح
 م وبخلاف قبله كما
 نشاهد
 سر

ولا تضیع الزمان هذا المبلغ انفلان **بالعنا** لا تفترک التودد من قوم

فان الولد منهم نفاق والفتوة الغلظة لا تنفع الاحقاد منها الا التبعو الوراق

فرستى قبل ان ياهام اماس القاضى بقدر على الناس وظهر لصلال شخصه

اشترى مالاك فقال له فمال ارى مكانه فلم يرا باس شيا ونظر شعرة بيضا خارجة

عن صاحبها ففحها وقال انظر الى الهلال فنظر فلم يجد شيئا **شرفا** للماديت

البحر ساه طرفه والقطب قد انتهى عليه سبانا وبنات نفش الى حد سوا فاعتبت

ان يصاحبه قد مانا **لا اوى** وما ليلنا الاسواء واما تفاوتنا سنا واثم

معها باسم كفتا كهو وجه فند بطرف ماهت ان سوف كن وبتا بده

باسم صديق دى درميان قصه بخانه هاى دل صق باشد چون دى درميان رايد

بى صديق شود **باسم** محمد شاه از شرف كفتى حديث بشوى كفتا كه نه كو غول

بى كو بد از حد كذشتا سنا بخديت **باسم** دى جان فدا كن براهت شرفا بى

كسل چه شود كرد سر لطف دى و برادل سر لطف نام است چون دل ولى شود **معها**

بى **باسم** با بريد بازى كه بود بر سر ست و چهر شافى شايد كه شرف طعمه هدا دى

بى كدشش با و تمه خاهماست **باسم** محمد الدى بكم از مسجد برن نمرى سوس

اى خطيب نقش نازان جو كه دارند از خود دل مضرب مراد از انان الدى است

معها باسم خضر زاسا مثلثى كه غشش حاصلست بى شرح بشو **معها**

باسم حمزه بخانه شرفا فتاب كهوان روش مقام خودش بنا هيد د دوره برد

بغنى رحل لام كه علامت كهوانست رفت و زهره بجاي اومد و ده ان رفت

البحر اورا برابر است باهم مكرز و محبى نصف محبش بدس مطلعى **باسم** تقى

بى صديق نام در بزم هشتيم و انان خيل احمد بى هداى

بى كدشش بى سوس
بى كدشش بى سوس
بى كدشش بى سوس

هر که او بشنود هاشم در بناف کمره فدانون است صاحب کشف نیست
 دهان نم است نقش آن همچون در نهی لاف شود و دالون شود لقمان
 شود با اسمی از چنانچشم و زلف مشهور است عین مضمون کلام مکسود است کلام پاکو
 بمعنی مراست با اسمی منصور مستور بود نامش نص می کند و قیاس از کشف
 در من شمار جهان است شمار جهان است چون ست مستور نص شود منصوب شود با اسم
 شمس اگر کوی رج اسمان شمار کند شوند متحد اند و مینا علو بین درج اسمان
 شش است و علو بین کد وی چون متحد شوند هم شود با اسمی سلطان سیدی دسی
 و پنج برده داد و میان بابکی یک است بدان مریخی دسی کلام مدلفظی است و پنج
 دوده فون است و مراد از یک یکی چهل است که هم باشد و در دیگری الف است با اسم
 علی نام بر سپهر انبت دعا کد داشت و چشم گفت مر عین از چشم بر مباد و
 با اسم از سر نظامی مکار صچه شرف شد و جان کهنه خلاش کمان نبره که کرد دشت
 دهشت نامش کمان نبره مراد طغن است و چون او بگرد نظامی شوا فرستاد
 انسر سرایب نام سر مهری جن بدینکو تر باقی که عین است با اسمی از سر استا شود معنی
 با اسم امام ماد ددل خویش نام دلبر دایم و در هم زبان خالق خوانیم مراد از خویش ما
 است و قلب نام است و چون ماد دان در ابد امام شود مشعر در تصحیف تلخی
 بدید و نگردد باوب ان در بیکان کرد همسم مراد از همسم تصحیف است یعنی بقیه هم
 با اسمی عطا ای بحر پر کنده که غواص کرده در بحر فکر خاطر در دانه پنج و درشش
 در است مهر فکر که نام کبست پنجی گرفته اند و طرف نقش پنج و مراد از پنج و
 ظا است که نه است از پنج و اضر است نقش آن یکی عین است که مصحف عین است

چون در این کتاب
 از سر به سر
 از سر به سر
 از سر به سر

و بگو الف است حاجی محمد در کعبه وصالش کنی و هند باد او کان حج تمام
 کن و شکر کن گذار او کان حج و حج است تمام کن و نام کن در آن دست که و راجع و حج
 کنی و مراد از شکر خداست و ایسمی شهابان بنمزمه ملی نماش در شب بطلب
 نشان نامش بنمزمه است تمام آن ها است چون در شب زاید شهاب شود
 و ایسمی احمد صباح مرچه در صبر با بیایم نام دو ست صبح کن و شرب بباد
 صباح مرچه در صبر شود احمد شوق و ایسمی قطب شک خوبین در کر بیان خوانم
 پنهان کنم قطره بی ده رفت در دامن محبوب افتاد چون قطره بی ده بر دامن محبوب
 که باء است افتد قطب حاصل شود و ایسمی فاسم بظرف دمن شرف هر که اشنا باشد
 و بسم نام برادر اگر بقاء باشد چون با داسم فاسم باشد می شود و ایسمی
 کمال قصر قدس شرف هنکام وصف او کسل کو بی سما وین هست عجز چون از
 کسل سر نام گفته شود کمال شود و ایسمی هاشم دو شنبه لم چه در تنامت می
 چشم و چپا اگر کم لپارم گفت چون چشم جها کند هاشم می شود و ایسمی خضر خرم
 و اگر بی باشد ضرورت و در بنودن به نام کن یاد چون خرم باشد ضرورت
 و در بنودن خضر حاصل شود و هو المظ و ایسمی جلال ناصبت دولت نور موقی
 شدن بهر جان خضم تیغ نو کوه بل باشد کوه پنی جیل بای از لا شود جلال شود و ایسمی
 ابو الحکام او بی دل است محمد ز عالم بر بد است کارام جسته و در ازاد سر خویش
 چون او بی باشد و محمد که عین است از عالم رود و کارام که ازاده سرفی در حق
 که الف و م است که بگری نبش است بود کارام شود و ایسمی خلیل الله صور حال
 که در و از و کان داد و شرف کال باشد ابله و اکبر خود در وصفان صور حال نما

است بقاء مغنوع چون از الف که روی اوست دود شود خلی شود و لام ثانی و الف
 لام اول حاصل شود و تندر از بابا بله که از او آب کشو و با سمر کنم ندا که باید بقند
 من بقدیم نیست این مشوه بدعی بحث چون از قدیم که باید که می شود با سمر
 همه ز و پرو و باقی اند و رسم و رعاشی کجای داند در خفته از این غل که از خدا
 دود لوق معتاب نیست خدا می داند چون دق از دلق معتاب بقند لقان می شود با سمر
 کمال است این بر عالم افشان کو سر و پای ندارد هر که نام و بنک خواهد این سخن
 بر دل نکارد است این که است عالم بی سر و پا ال است با سمر با مشوف و بنفثه دور
 جویخ و ولا بی و این سرچر نشینی که تاجریابی جهان بی سر و پا که خاک بر سر و پا
 بباد عدم زده هستی بی چون ز آب بر سر جهان بی سر و پا دراید و ترساید دود بهائو
 وی تواند شد که مراد از بی سر یعنی با سر و پا باشد چون بی پاشو بهائو و با سمر
 احمد و مهر محمد از پیرمغانم سخنی هست بد که که هر جهان بخوبی باهی جز سکر میخو
 کذا بار و انکه لب لب چون جمع شود هیچ مکه اول شکر از کذا آب یکد فضا لاف و
 است و یکبار هم و مراد از شکر حمد است با سمر هم و هاشم و هشام از مهر توانا
 تابک سرود و دل ماهست ما دانم عمر مهر اندیشه ماهست از سر و یکد
 هم و یکد فخر شین مراد است و دل ما هام است با سمر محمد الدین و تلج الدین
 روز مستی نهاده ام بجدال تا کنم ابتداء و صور حال هر زمان نکته است بمرش
 همه از دین هوش سد بکمال روی مستی هم است چون بجدال سد بجدال شود
 اگر نا ابتدا شود تاج و دل شود و چون هر یک بدین کامل شوند مطلب حاصل شود
 با سمر حسین که از هر یک از مصرعین بیرون می آید بی سخن چون کشت پنهان راز

او که در نهان وقت نازک بود در وی شریک شد قیام فی بحر نالان یعنی مقوق
و حسن است چون زانها ن شود حسن شود و آب می غام و هام و عمر و عمار و عابد
شمس ما بم بحر می مینا غم تو بر چه غم جان نقش نشان غم تو ملاز کرم چندی دراز
بشار با شمس سر سودا زده کان غم تو ما چون میان غم در باید تمام شود و چون از
غم هم آزاره شود هام شود و نقش غم تو چهره روح نشیند عمر شود و چون ما میان عابد
در باید عمار شود و چون می در باید عابد شود و چون سر که سر سودا زده کان است با غم
شود شمس شود و آب می ملک کجسر در صورت ملجس کلکت دلبری دزد نفاس
صنع و احسر قدامدش است چون کلکت لبری در صورت ملج در باید ملک کج شود
و چون احسر قد شود که سر است ملک کجسر شود و می تواند شد که کلکت بیدل
در صورت ملجس در باید ملک کجسر شود و چون احسر که سر که معنی ان معنی دو است
شود ملک کجسر شود و آب می بخم چهره سر تو دامن کشتان می چسبید چمن از سر
بر سر کشید چون دامن از شرم بر سر کشید بخم شود و آب می علی تا عقیق می در باید
لعل تو را فان نافه هدیه متش شری است چون عقیق لام در باید و دو نافه
خود داد هد علی شود و آب می بهرامان چون دلا رام در می باید کوبناشی قوم دلا
شاید دلا رام که در می باید و دلا رفت بهرامان شود و آب می بهرام ماده بسر
دوست بردیم بنام در پیش سری باز کشتیم تمام پیش سری ماده با است چون
باز کشت بهرام شد و آب می دانی که کشتی است قیاس سبز کاد او را بزم دنده
دلا ن دنده در مباد چون دنده که حلی است در می آورده شود می شود و آب می
شهاب ماه چون بالبر کرد هم عا هر دو با یک دلا و نام بار خان از ماه شهر مرد

المسألة

و چون رای و وادی ابر کذاشته شود شهاب شود با اسم نصیر دایم فکر
 شرف نند و ده دلداری بود چون نصیب و سنی کوشد کمان باری بود چون با
 بعضی با نصیب و نشود نصیر شود با اسم **شیخ** از جلال پسر و کشت شرف
 دلد پیری بکنج خلوت بست چون در بعضی با ن شهاب برود شبن مانند و ننگ
 بعضی شب باء است و کنج خلوت خاء است با **بکیم** نو چشم است نام دلبر من
 مادر وی نافع از کنفی راوی نافع و رش است و چون از نور چشم آفتابم شود با اسم
محبت صورت حال از چندان محذورم پنهان داشتم را خزش اکثر بدل لقمه بجان بکا
 مراد از صورت حال نقطه خاء محذورم است اکثر از خزش و م است چون بقلب گفته شود
 مود شود مطلب حاصل شود با اسم **احسان** ثلث حسن روح فردی را که خسر
 سدر او بیشک از حد عدد برین بود تنه صنف کن برادر خویش یار دیگر
 بر ثلث مال ضرب کن چون ضرب کردی آن کوش تضعیف کن سدر **عشر** با ن
 دان و هر دو را جمع کن فی ثلث که نصف ثلث را و متحد پنهان کن کعبه حله رطاد اکی
 برون ری بفرکاند و پیوند و چهار و پنج را ناله پنهان کن با محاسبه تمام اندر علم او
 اسمی بر منر کوامای را بعلم خود پنهان تعریف کن زوج فردی که حسن او رسد سار
 از حد عدد برین باشد یعنی یکی باشد سواست و ثلث حسن او بعد از تضعیف
 الف است و چون همان ثلث حسن را بر ثلث سی ضرب کنی هم حاصل شود و چون سدا
 و عشر ثلث سی را یعنی عیش نصف ثلث از آن بکنی یا زالف مانند و کعبه غن ده است
 و جذ ط اشیر مجموع هم است را از آن چهار و پنج ده است کسی باشد از جمیع مجموع
 امای حاصل شود **فائل** بدانکه اعداد زوج بر سه قسم است زوج از زوج و زوج

بر تضعیف کن

الفرم ووج الزوج والفرم اول الشك و دانست که در انقسام منتهی بولد شود و در تیر
 انست که منتهی بولد نشود و داده ان یک دفعه هم منقسم بمساویین نشود و انکه
 بدانکه اعداد فرد و زوج بنظم طبیعی جمع کنند مربعات اعداد متوالیه حاصل کرد
 و ان زوج و زوج بدین طریق جمع کنند مربعات با جود و انشان حاصل شود و انکه
 هر عددی را چون ان واحد تا ان عدد بنظم طبیعی جمع کنند حاصل را کمال فهو کمال عدد
 گویند و کمال دوری فقر عدد که مربع ان عدد است از انچه در سائله شرف ظاهر می شود
 است که کمال شعوری باد و یکی باشد معنای اسم اهل العبد دل شد ان
 لب لب شرف کوه نام و در انظم چه در ساختن صد و لب لب دو لام است چون
 لب لب دل یعنی لب لب دو لام یعنی لام لام بر و امام شود معنای اسم اهل چون
 ساد بان هو گفت احوال مصلان ماه و ان بسوخت ما خیر است الحمد لله و احوال
 چون دانه سوخته شود احد بماند و عا و بجهت فرزند که بمان باشد مادر و با
 بام رور و مقعدان سر دارد و موی سر بمان کشوده و بگوید اللهم انت اعظم
 وانت و هبتنیر فاجعل هبتك اليوم جذبتك انت ناد و مقعد و هرگاه دن عمر بگذرد
 بهتر است که بعد از دعا ترجمان را بن بانی که داند بنز بگوید که فرزندش شفا یابد
 انشاء الله تعالی و عا و لب بجنون کائنات بجهت جمع دودها خصوصاً در چشم
 صبر پاست بگوید اللهم بحق و لیلان و یون جعفر الکاظم ع السلامتی فی جمیع احوالی
 ما ظفر منها و ما یظن باحواد باکریم و صلی الله علی محمد و آله اجمعین و عا و لب لب
 سر فقر بر بیاور بخوانند اینست بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله المذل الحق المبین شد
 لله ان لا اله الا هو و الملائکه و اولو العلم فایما بالقسط لا اله الا هو نصیر للحکم

ان الذين عند الله الاسلام نور وحكمة وسلطان وهيبته ورحمة وحول وقوة و
 وقدة وقبوم لا ينالها الا الله الا الله ادم صفوة الله لا اله الا الله نوح نجي الله لا اله الا الله
 ابراهيم خليل الله لا اله الا الله موسى كلم الله لا اله الا الله عيسى روح الله وكلمته
 اله الا الله محمد رسول الله وحبيب الله لا اله الا الله على ولي الله اسكنها الموضع الذي
 الذي سكن له ما في السموات وما في الارض هو العزيز الحكيم وصلى الله على محمد واله
 الطاهرين ع **عاشرة** مقصد يجتبه رفع ناخوشها وامراض چون بقصد شفا قدري
 ترهت بخورد وبكوبد بسم الله وبالله اللهم رب هذه النرية المباركة الطاهرة وبت
 النور الذي نزل فيه ورب المجدا الذي سكن فيه ورب الملئكة الموكلين به اجعله
 لي شفاء من كل داء وسقم كذا وكذا وان مرضي را نام ببر دين بقدر نحو كجورد
 بعضي وابات وارشد كه در وقت خوردن اين دعا بخواند بسم الله وبالله
 اجعله رزقا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل داء انك على كل شيء قدير اللهم رب
 محمد النرية المباركة ورب الوصو الذي ارتحل على محمد ال محمد واجعل هذا
 الطين لي شفاء من كل داء واما نام من كل خوف پس بقدر نحو كجورد وبكوبد
 بعد از ان به شامد وبكوبد اللهم اجعله رزقا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل
 داء وسقم كه انشاء الله شفا يابد **اخرى** كه هر كس بتب كنوي در هر صبح و شام
 حصصا طاهر بخواند كه مشهور بدعاء نور است بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله الرحمن
 الله نور بسم الله نور بسم الله على نور بسم الله الذي هو مدبر الامور بسم الله
 الذي خلق النور من النور و انزل النور على الطور في كتاب سطور في رق منشور
 مقدور على بوجور الحمد لله الذي هو بالعزيز من كور وبالغفر مشهور وعلى السور

الضراء مشكور وصلی الله علی سیدنا محمد و آله الطاهین طریقه کرامت
دوماه نیت در وی مہکری اب با دان را پیش از آنکه بن مین برسد هر یک از سوره
حمد و آیه الکرسی قل یا ایها الکافرون و سبح اسم ربک الاعلی معوذتین و قل هو الله
وا هفتا مرتبہ بخوان و هر یک از لا اله الا الله والله اکبر اللهم صل علی محمد و آل محمد
نیز هفتاد مرتبہ مہکونی و هفتاد و دو صبح و دو شب از آن علی شام در ناخوشی که باشد
خداوند عالم شفای حق دهد و هرگاه در چشم چکانند ناخوشی چشم را و ابل کند و اگر
محبوس به باشد از خلاص شود و وسوسه دل بر د و عداوت و بد کوئی مردم را نیست

باشانند و ابل نماید و اول نیت ماه در وی دان و ثانی تغیر بایست چهارم
نور و زانست نیت سون و زانست و عجا و تسمیه و نیتان بجهه بهار چنانست
که بکند نیتا شرعی که چهار دنک نیم مثقال صبر است و ظلال بکشد و بایست عدا و بخواند
بسم الله الرحمن الرحیم اللهم انی اسئلك باسمک الذی اذکرت به سجده لک لئلا تنکدر وجهک
و بالاسم القدوس القدیم و بالاسم الخضر و بالاسم الذی سمیت به نفسك
و بالاسم الذی سمیت به نفسك بالاسم الذی هو مکتوب علی سرر ق العرش بالاسم
الذی هو مکتوب علی سرر ق الجلال و بالاسم الاکبر و بالاسم الاعظم الاعظم الخضر
بملکوت السموات و الارض و بالاسم الذی مشی به الخضر علی الماء فلم یبتل قد ماه و
بالاسم الذی کشف به ضراب یوسف بالاسم الذی هبت به لکرتا یحییان تشفی من
الذی نافی لیران دینار را بر بیخ نهار بایست و از مستحکم که سید نباشند قصد
کنند مگر اینکه بهار سید باشد که در این صورت بایست غیر سید میتوان داد و عجا
کند بجهه بهار بکبر یکصاع کند و بهار را بر نیت بخوابان و کند و را بر نیت و

بریز و نشا و کن و بگو یا بگوید اللهم انی استلک باسمک الذی اذا سالک به المضطر
 کشف ما به من خسر و مکن له ما فی الارض جعلت خلیفتک علی خلفائک و قتل
 علی محمد و آل محمد و ان تعاضنی من علی بن ابی طالب بگو نادرسن بلشند کندم
 جمع کن و باز ایند عار بگو یا بخواند و کندم را چهار قسمت کن و هر قسمتی را بقیه
 بده یا بگو ایند عار یا بخواند و عا کو سفند بجهت بیار یکم کو سفند بجهت
 بجهت بیار و سه سویت ایند عار یا بخوان و بر ده کو سفند بدم و درجه بن دیم بن
 بخوان اللهم ان هذه الشاة لك و من فضلك کرهك و صلی و انا اقد بها بعد
 فلان بن فلان اللهم ان هذا فداؤه لحم بلحم و دریدم الله تم تقبل منی کما تقبلت
 من خلیفک ابرهیم بن محمد بولد اسمعیل بحجرت محمد صلی الله علیه و آله اللهم ان
 هذا فداؤه فقبله منی و بعد از آن بگو الله اکبر الله اکبر بسم الله الرحمن الرحیم
 و هیچ کند و محل خالی که مسقف باشد و خون از در کودی کند در موضعی
 مردم پانهند و سر کین از خاک کنند و در دست پای و در آن پوست جدا نکنند
 چنانکه پوست دودست و با مجموع یکپارچه باشد و سر یکپارچه و اینچدر شکم
 یکپارچه که از هم جدا نشد باشد و گوشت از اینچاه و هفت پارچه کند و در میان
 پوست نهاده هر یک پاره بخت فقری بیرون آورد و بهمان کس که بخت و بیرون
 آورده بدهد تا شست کس تمام شود شش در اینها ملتفتی کس خفا
 من الکاشع و الخامع قلت لها من انت باهذه قالنا السادس من السابع یهد
 انها السادس من الکافان لثانیه فی سابعها المجعونی بدین بن سکر و هو
 الساء و من حواجر سبع اذا افترع حواجا تا حبسا کن و کپس کانون و کاس

فلا مع الكتاب كن ناعم وكالالحاج مؤتمرا
 لا اري دوا بجاندي كل من كفرا وان فيها تلاوا المصطفى كذبا
 ولا اري لعل بعد ما سبقوا خلافة وهو ما لا يوشك فيهم
 واهل الكتاب من الايام اهلها ما املوا عليهم ارحمة الله لعل في قد
 واغضب الحق مع ان انا قاتل نبل الاله لئلا يحسبوا
 بلوم تاديبها الا قد عذرا ومهنة ذات بعل بعد ذلك
 وجاؤ عندنا قاتل العجى ولا جناح في الاكل منها قاتل
 اهل الكتاب من الايام اهلها ما املوا عليهم ارحمة الله لعل في قد
 وقدرى لصنى بل اغابته مامتها بنى نسلان قاتل
 وقدرى الضحك منها فبدر وشاع ان ليس للمعدود
 ومرة فقلت فبدا عجزا نقبض منه ونصل في غدا
 امر عجيب فيه من النظر وروثة عروضة عنها يدعى
 هذا الذي اهل الحق ما ذكروا وانت تعلم ان الحق ما ذكروا
 والمراد بالكذب الاشارة لغضنها او ما ورد بطريق الحكاية مثل ان كذا كذب النفس
 لا اري متعلق بالقبيل اعنى البعدية وانفس من الاخذ والمراد بالعدو ايمان العدو
 العدو ولا عطف على الرحمن على الضرر والوجه سبيل البشر لئلا يكون والحكم العنصر
 والبلع نوع من النحل والعجى الثور والعجو الثابتة النافذة الملوحة السيل لعقب
 والضحك المحض والمعدود والخيرين والفضل الرجل المضيف لعمال المتكبر والوحش الرجل
 النوحش والروثة الانثى ومقدم الى الحاج مؤتمرا بادهره معنى فدا الى انوى بد

في نسفهم

باد میز عقی فو الله واهل کتبی اسفا لنقرعن علی السن من ندم حکمی اندوخل جل
 مجلسا من مولانا خلیل القرمینعی افا حسب الخوضاری وة فقال له مولانا خلیل
 الیوم کر قلت من لا کاد نبیل الی الان فقال ما کد بت الی الان الا عشرة فقال هذا هو
 الکن ب ل ا د بعشر فقال افا حسب بل هو لثانی عشر لان کد ب قوله ما کد بت مئتا
 بکون لو زاع علیه ولا اقل من واحد و ششم عشر ان کان میزان عدل معلقا فلا حجة
 تقوم کفناه متساویین فاذا جند بت احدهما الی تحت ثم خلی عنها یخرج کلنا الکثیر
 علوا و سفلا علی التبادل مد یقومنا مستویین و مقضی لبرهان ان تعقل لکفتنا
 بعد لجذب الخلیفة لحدسها سفلا و الاخرى لکونها متساویین فی الثقل و حرکة
 العالی الی السفل و وجب لان بکونان بد ثقل علی السافل و لیس کک واجب الی الکثیر
 متساویان و معاد لثان فی المیل بالطحیح الی الارض ایما تحرکت احدهما الی العلو
 و الاخر الی السفل بالقرع بالطحیح و اذان الی الفاسر عادتنا الی ما هو مقضی الطبع و
 الاصل ان و ای سر خوش اندام من ای بخل برومند و ی تلخ کن کام من ای
 ماه مشکر خند ای دل ز تو بتد چه یوسف برادر و ی جان بنو خور سنا چه
 یعقوب بفرزند و لبر بغیر ساری چشم سالها است ناله کنج قفسموز و است و لبر
 صبار من بحر بیاد بود مشکزار بکو که کاو کخان فلک برود سشد بنس و اشهدا
 که ساکنان سپهر کشاده تود و کجا اسمان بستند صها ایچ من کفنام امید
 در کوشش باد و ایچ از غیر شند فرا هوشش باد لغز با سحر ای حکمی کد
 کلک تو اگر نغمه مند بروخ جمله نشینا فلک خال شود چیستان نام که بر خشت
 بخشش لغی کوز باد کفی ای خسرو دین دال شود و روضی بچند باقی ان لغز

بزرگ بر زبان بگرداند بچین لال شود با سحرش چهارم فرست نام طاق
 که تمنای اهل عالم گشت هفت جاری چنانچه که از دو دو اگر بکنی بماند
 با سحرش برادر دل و ذرا نگر می دارد وصال با جنبی چهره گاه سپید
 اگر مصحف و نبی کجای بد کسی می آید و زین بطشت مینامم اگر تو قلب
 نصف قلب شش ساق بیا که و نکته از این و مزه هم کورد نام بود شکست
 شرط ستون دین از کف لعل لال کن من دوی لاله نام مباحش در طلب
 او که پوسته مصاحبش بخت خوش شاه کوام مراد از زکوم است مراد از مصحف
 بوم است و قلبش ۲ است و صفش یک و ستون دین مینا است باقی ظاهر است و با سحر
 خرد و مراد از این سحر ای که هر یک بر نه می آید هر چه سحر سخای دست قورست
 گفتارم که تشبیهش هفت احوال بدسکال تو چیت آنکه از پاری نازی و چون
 مرکب کنی دومین بخت در زمان هر که بشود داند یکی از ناهنگام دشمن است
 باز چون باز پارسش افتاد در کس مادرش چه سخت چه سست و آنچه یاق
 بماند تاریش هست همچون شمائش بدست مراد رشی که خدمت قور
 روی بخت باب لطف بخت داده بودان عدد که بکف است پشت بهام از کور
 انجست بدان بخت گزین ۲ نرود بر صبر و نه من رشت بد و هستد
 نبی مرصنا تا که مروع هست باشد هست ایضا این سحر ای باب شمع
 پیر و سال بخش ثانی ای کرده کلمه وار عدلت ایان خدای سبب حقا که شوی
 بهر مرد در بهام بوم جوان دودولت کرامت پناه کان دولت نیست
 باری هر سال شاد ما هست اب خاصل شاد ما انچه جابر است و فاضل

جواره

که فضل بکانه چنانکه معافان لغز بواجب پیدا کردن می توانی از آخر مهری
 که کفتم تا اول سالش از برای آنکه بشه و در تمام معینش هر نه بدانی
 مراد از مهر و در سال بخش شمس است و از بان و مهر و پراکه ماه هشتم از تاریخ
 است که در این تاریخ همراه و می گیرند و سی و هشت و بیست و چهل و جسته و سی و
 بعد از بان او دند و مراد از مهر شهری است و پراکه مهر ماه هفتم از تاریخ و هفت
 سی و بیست و ده می شود و مراد از پراکه ماه دهم از تاریخ است و سی و بیست و ده
 باخر جمع شود شمی شود یعنی حقا که بری شمی شود و مراد از بیست و ده است
 و پراکه ماه هفتم از تاریخ و سی و بیست و ده از این هفت ماه چهار ماه را
 تشرین الاول و دو کانون و دو از در سی و یک گیرند و دو ماه را تشرین الثانی و
 سی و شبانه را بیست و هشت مجموع دو بیست و دو است و مراد از اب هم
 است و از دخت ماه و جب که هفتم هجری است و بنا بر رای بعضی که یک ماه هجری را
 سی و تمام و یک ماه را بیست و نه و در گیرند و جب و می شود و بقیه ظاهر است هجری
 با اسم محسن اگر چه سهیم باشد نفذ کان بکاه سکه شد محتاج سند
 می چون تاج سن دانستی محسن شود با اسم قطب کافی دل از جفای و قنب و جیب
 دیوانه است یکی میباید و یک نام از مژگانده است یک میباید و یک صد بار ده می شود
 با اسم منعمو به روی می نشینان یک منامی یکند و در دو صو که هست تو
 راهی مراد از دو صو لفظی است با اسم ابو الحسن که تاشرف دل بر گرفت از ابو
 در طیان محو شدن آغان و انجام دو عالم نقش هم چون دل بروی بر باشند شود
 ابوی مانند و مراد از دو عالم عالم است ع اول و دوم نانی که نقش غم است چون برد

شود المعال همانند چون با اوزم شد با اوزم شد با اسم حال که چه نام نیک
 دامت علی بکار نخست بود و ن برمالی دنیا نخست بود چه است چون برمال
 دنی حال شود و چون دین با او آری حال دین شود با اسم قصص باد و قصص او دنیا
 نام بکش گفته شد که هر دانش با الناس تفکر گفته شد چون باد و قصص در
 باد قصص شود با اسم قصص در دنی تو خود نشد و چه نشد سیر طریق و ک
 تو در نو چه بیند ملازمه طریق چه است چون در پیچه بن شود نو چه شود و با پی
 منو چه شود با اسم علی دین و انبست سر را بیدار بخت ناخبال تو دم
 در عوم دین نهاد دین بسوی عین واکه سر خواب یعنی سر نوم نامندی شود و چون که
 قدم خیال است در نوم او نهند علی شود با اسم علی از نام بخت و در اول
 سعادت اخیر خوش شد ماه و مشتری هر یک بقانون دیگر و طریقی استخراج واضح است
 با اسم محمد بخار اگر نفسی با و فدا را مینر میباش غزه که نا که چه بخت بستن چه
 ابد او لب شکر نثار جان بخشد چری مرد و بسیر نزه خون دل دین حکایتی
 که ششک زو فتنش و دباب کمران اشاره پوشیده نام آن جنر اسم مصرع همچو
 در اید چون مراد از نزه و مع است چون می و در بر ملن مبرج شود و مراد از خون د
 دم مقلوبست که مع باشد سؤال آن قبل قدم در دنی اخبار از البقی مکن
 امباران معناه لا یقر شیا و لا یکتب فیکف بجمع ذل مع حدیث الدواة و القلم
 فی مرضی موفقه قلنا یکون بجا بانه ولد کان امبا الا انه قد یتمکن من القرآن و الکتا
 بالحره او المراد ان یبد و اءه قلم المران یکتبوا لکم والله اعلم فی غلّه سبب اینکه
 الف کدر حرف تهنیتی داده نموده اند انشکه الف حرکت داخلانی شود و آنچه در

هر حرف مذکور است هر فاست نه الف پس لا بد است در ذکر الفان وصل آن بحرف فاست
و اخبار لازم را نموده اند نشد مناسبی که میثا و الف است بحیثه این که هر يك از بزرگان
واقع شده اند **فائد** بعد پنج ناسع از مرکز هوش کویست هر هنر حدیث
هست جانا جاهلی و حاصل مجموع ۳۵۵۸۳۵۴۳۵ می شود **فائد** در بیان
اشکال و عمل شان زده است اول فرج و دو فرج و زوج و فرج است با بنظر **فائد**
دو نیم لیجان و آن فرد و سه زوج است با بنظر **فائد** سه عتبه اخل و آن زوج و سه
فرج است با بنظر **فائد** چهارم بیاض و آن دو زوج و فرد و زوج است با بنظر **فائد**
پنجم نفی الخ و آن فرد و زوج و دو فرج است **فائد** ششم عتبه الخ و آن دو فرد و
زوج است **فائد** هفتم حمزه و آن زوج و فرد و زوج است **فائد** هشتم انکس و آن سه
زوج و یک فرد است **فائد** نهم مضرة الخ و آن دو فرد و زوج است **فائد** دهم
عقله و آن یک فرد و دو زوج و یک فرد است **فائد** یازدهم اجتماع و آن یک زوج و فرد
و یک زوج است **فائد** دوازدهم نصره الداخل و آن دو زوج و دو فرد است **فائد**
سیزدهم طریقی و آن چهار فرد است **فائد** چهاردهم قبض الخ و آن یک فرد و یک زوج و یک
فرد و یک زوج است **فائد** پانزدهم جماعت و آن چهار زوج است **فائد** شانزدهم قبض
الداخل و آن یک زوج و یک فرد و یک زوج است **فائد** کثیر ما بقی فلان
مصدق ثان و ثالث و نقل عن ابن الحاجب نه بق المراد بالمصدق الاول ما لم یرد به شی
فان زاد به واحد فهو المصدق الثاني و ان زاد شیهان فهو مصدق ثالث و هكذا لبشر
ان یکون من مصدق المجرد دون التزید و قد بق ان المصدق الثاني یستعمل فیما کان له مصدق
و یصح ان بق لكل من مصدق یزید مصدق ثان ای جاعل المصدق ثان بقی فی کل من العبا

می نمایند و این هم و در شرقی نامند اول مضمره شرقی و ثانی را منزه شرقی
 و حروف آن هجته و بکر منقسم پس و نیم می شود و لغوی و اندر حرف است که آخرش مثل
 اول نباشد و آن نیز در حرفست و مابقی و اندر حرف است که آخرش مثل اول است
 و اندر حرفست مسرودی آن دو حرف است و آن دو زاده است **فاعد** اجد
 بر و قسم است اجد شرقی و آن طریقی مشهور است و اجد غریبی و آن بیست که ص م ل ه
 و شصت که برند و ض می بود و س پن م ه ل ه را پس صد طای مجید هشتصد و
 عین مجید هشتصد و شصت مجید هزار و باقی با مشهور و موافق است پس طریقی آن
 است اجد هوزی حتی کلس صغیر قمرست نجد طغش و اجد بود و قسم است اجد
 کبر همان مشهور است و اجد صغیر آن را فواصل الذور نیز خوانند و آن با طریقی
 است که هر که حرف که ارد و زاده و باد تر است و زاده و ازان می افکنند آنچه باقی
 می ماند عدد آن حساب کنند هر چه از شصت نیز نماند تر است شصت ازان می
 افکنند باقی را عدد آن حساب می کنند و از میان داده بر حال خود باقی است شصت قطن
 پس وضع اجد صغیر بدین لهج است **ا ب ج د ه و ز ح ط ی ک ل م ن س ع**
ف ص ق ر ش ت ث ج ح ذ ز س ی ع هر عددی که بر فوق است بعد از
 وضع شصت است آنچه تحت است از آن را آخر بعد از وضع و زاده پس از هر
 تا هزار از حرف تاد و زاده و شصت آنچه باشد می افکنند و باقی را می نویسند
 بدانکه و اجد و بکر نیز هست یکی اجد س و دیگری جامع اکبر و س ط آن که
 که مجموع حروف را بر تابد عدد حساب کنند که مجموع بیست و هشت شود با بنظر
 که ثانی ده است و آن زاده است و زاده است و همچنین تاغ بیست و هشت

ملفوظات حضرت مولانا

۲. حاصل متوالی برابر عدد $\frac{1}{2}$ را بگیریم و بنویسیم،

وزیر طبیعت

جہاں کہہ سال آخر ہر عرصہ میں ان لوگوں کو ملے گا ان لوگوں کو ملے گا ان لوگوں کو ملے گا

[illegible]

فائده در مطاوی این کتاب گذشت که حرف به حرف و هشتکانه ای هفت تایی هستند و هفت به ترتیب چهار و

ماری	هو	مائی	تاجے
آ	ہ	ب	و
ع	م	ر	ی
ن	ک	س	و
ا	ل	ع	
ن	ش	م	و
ا	ن	ا	ر
خ			
د	ض	ہ	ع

[illegible]

طالع شخص مضبوط باشد اشکال نیست هرگاه معلوم نباشد بجهت بعضی درجه
 طالعش و طریق مسالو است یکی طریقی که در کتاب مفاتیح المغالب مسطور است
 و آن این است که اسم شخص مطلوب را در شمع جمع نموده و از زده و از ده طرح بماند
 آنچه بماند را عمل ابتدا کرده بروج را بشمارند بجهت هر یکی بگردانند تا بهر یکی که
 منتهی شود بروج طالع انشخص است پس انشخص را با اسم پدرش جمع کرده سی سی طرح
 بماند آنچه بماند ابتدا از اول بروجی که طالع قرار شد بشمارند بهر جا که منتهی شود
 درجه طالع است طریق دوم در بعضی از حواشی کتاب مذکور بنظر سبده و آن
 آنست که از اسم شخص مطلوب و از ده و از ده طرح نموده بروج را بدست آورند
 و سی سی طرح کرده درجه را بدست بماند با ده هفت هفت طرح بماند آنچه بماند
 ابتدا بقر کرده بهر جا منتهی شود کوکب مرغی طالع قرار دهند **فائد** در عمل اعداد
 احتیاجی شود بداند تن طبیعت نام شخص و در نوشتن تقویمات تفاوت میکند
 چیزی که بران می نویسند و در دانستن اینها نیز در طریق مسالو کست یکی در مفاتیح
 و آن آنست که طبایع حروف اسم را جمع نموده آنچه غالب باشد طبیعت اسم است و تقویم
 موافق را باید بر چیزی نوشت که طبیعت آن با طبیعت اسم باشد یکی دیگر در جانی بنظر سبده
 که از اسم چهار چهار طرح بماند آنچه بماند ابتدا از انش کرده طبیعت قرار دهند
 سه طرح بماند آنچه بماند تقویم عمل را بدان قرار دهند چنانچه اگر سه بماند چنانچه
 برود فی هو نویسد و در بنای آن است بر کاغذ بنویسند و یک معد است از
 لوح آهن یا نقره یا مثل آن بنویسند و در عمل دوزن منسوب کوکب مرغی است
 اهل اعداد و غیر اینها بگویند باید عوین مفاتیح اسما و ملک و کل بیان را و عنوان را

الحکم لله این تقوی مانیز دایم لیکن چه چاره باجنب کمر ما شیخ و اعظم کثر
 شناسیم با جام باده با فصد گونا ^{الموت} شقاوت شد و ملک دلش از دست رفت
 الملك لله معشوقه افکند از روی چون ماه برقع بپوشد الحمد لله من مانند عمر
 از کوی جانان اعتبار بخاد رگاه و بیکاه دی تو بر کردم از عشق خویشان از تو بر
 دی استغفر الله از پند بچا و اعظم مرا گشت از من چه خواهی شیخ کمر ای
 کنگار بنشین که بوسف از جور اخوان افنا ده درگاه سودای جانان از نا
 من بود در شبانه که ورد سوکاه که شد صفا از راه مقصود بنمای دای
 ای مقصد راه از مرکز خالتانیم چرخ برین فہفغ و بچغ شیخ بفرسنگ شاز ^{فلک}
 خوانند افلاک نری باشند فلک ہم کہ از افلاک خوانند و فلک اٹلس نہیں ^{شبانہ}
 روزی با تو و را طی کند و فلک ہشتم کہ از افلاک ثابت کو بند روزی نہ ^{فلک}
 طی کند کہ ہر بیت سہ ہزار و ہفتصد شصت یکدوہ طی کند فلک ہفتم ^{فلک}
 و فلک است کہ دوری است شبانہ روزی و دقیقہ حرکت کند بمابہ یکدوہ و
 دورہ سی سال طی کند فلک ششم کہ مشرعی در او است شبانہ روزی و دقیقہ
 حرکت کند و دورہ دادر و از دورہ سال طی کند فلک پنجم کہ مرج در آنست شبانہ
 روزی سو یکدوہ دقیقہ حرکت کند ہر چہ پنجہ و ہشت و زود دورہ و ابکسال
 و باز دورہ ماه طی کند فلک چہارم کہ خورشید در آنست شبانہ روزی پنجہ و نہ
 دقیقہ حرکت کند و دورہ فلک ابکسال طی کند فلک سہم کہ زہر در آنست و
^{دہان} فلک و ابکسال طی کند و فلک دوم کہ عطارد است چون فلک چہارم ^{حرکت}
 کند و فلک اول کہ زہر در آنست شبانہ روزی سزہ در جہر و باز دورہ دقیقہ

حرکت کند

حرکت کند و در روز در بخت هفت شبانه روز نیم تقریباً حرکت کند **فائدۀ**
 در طبیعت ستارگان زحل سرد و خشک است با فراط مشرقی کرم و تر است **عبدال**
 میر کرم و خشک است با فراط شمس کرم و خشک است با عدال زهره سرد و تر است
 با عدال عطارد با هر کوکب متصل شود طبیعت آن کبر و چون بهیچ کوکبی نظر
 نداشته باشد خشکی میل کند و سرد و تر است معتدل **فائدۀ** بدانکه این **بشر**
 بخت و هشتکانه بعضی سعدند و بعضی محض چنانچه از این شعر معلوم می شود
 از منازل که بر این چرخ برین دارد جای آنچه محض است همین است که گفتیم حاشاک
 شوله و اجبه صر فطره در بران بلده و ذابج کلبل و دنبانا سناک **فائدۀ** بدانکه
 بسنی که در تفاوتیم او رندا بتدای آن از اجتماع شمس و مریخ است و زنده ساعت
 بست باشد پس هفتاد و ساعت بست نباشد باز و زنده ساعت بست
 است همچنین تا باز با اجتماع رسد باز بست است اهل تجربه گویند باید در روز **مید**
 ساعت بست از جمله مهمات احتیاط نمود که ابتدای کاری در ثلث اول آن زبان بجان
 دارد و ثلث و هم بجای و ثلث سیم بمال و بعضی ساعت بست نیز احتیاط لازم **کنند**
 اند **فائدۀ** بدانکه اهل نجوم روزها هفتند و اینها کوکب هفتکانه و هفتکانه
 و همچنین شهای هفتد و ساعتها معویه هر روز و شبی و نقیسم ایا و لبالی هر
 کوکب از این شعر معلوم می شود هفتد اجد هوزاد بابا و سرخ دهل و دن
 دهل سرخ شب س سرخ علامت شمس است از روز یکشنبه که ائمه اجداد شاه
 بان است و در نشان مریخ است از روز شنبه است که با اجداد شاه بان است همچنین
 تا آخر ساعت اول از ساعات معویه هر روز و شبی بگویند که صاحب

و روز هاشم پادشاه ساعت و نیم بگوئی که در تخت نشانی تمام شود فائده
 بدانکه بر چهارده و نه که طالع مردمان و طالع سال فتنه هر چه دلایل چیزی
 کند اول دلایل است برین و جان و روح و نفس و بدن و آنچه بخلق مشخص دارد
 خانه و موضع که در وی زاده باشد عمر و ندرت کافی و ابتدای کارها ثانی دلایل
 بر کسب مال و معاش و باران و ثالث دلایل است بر برادران و خواهران و خویشا
 و سفرهای نزدیک و غفل و محو و تابع دلایل است بر پدر و عاقبت کار و املا
 و چیزهایی که درین دین باشد خامس دلایل است بر فرزندان و هدیه و لباسها
 و در خانه و شادی سادس دلایل است بر بیمارها و علتها و بختها و بندگان و خدا
 و چهار پای خود سابع دلایل است بر زنان و شوهران و شرکبان و ختمها و معاملات
 و مقصودها و درخت و کرم و چمن و کم شد چیزها و ثامن دلایل است بر مرگ و نکبت
 و خوف و خطر مال از بجهت مهربان ناسع دلایل است بر دین و علم و عبادت و طاعت
 و خواب بدن و سفرهای و دعاشد دلیلی است بعمل سلطان و پیشرو مادران
 و جاه و حرمت و بزرگی حاد بعشر دلیلی است بر دشمنان و معشوقان و امید و
 سعاد و بیکوئی کار ثانی عشر دلیلی است بر دشمنان و چارپایان بزرگ و غم و اندوه
 و دندان هر چینی **شماره** بان طبع و با هوای بکرات است ببدان جان و انوای
 دیگر است بان شهباز و لاله و ان کرم اینچه در سم است اینک باز آغاز کرم و شکار
 من چه کل دارد اثر این دهنم بان باغ خلداید مکر طبع و الهام و جان نیست این
 با مکر تلقین و تبا نیست این اینها بر جفا طبعی و عقل داسر شده که در کرم
 کهنه ایمان عرصه میثاق کوی دلها در هم چوکان تو آتش شوق جهانی شوق

بی تو شمع هیچکس نفروخته خطبه بر نام تو خواند این همه از تو جز نای ندارند این همه
 ای پادشاه غای تو باز آمد دل حیرت و سودا است با تو کار دل ای عزیز از خیالان و کما
 ای منزه از اشارات و بیبا چون کمال داشتیم نادانی است چاره کارم همه چنان است
 مهر خود کن تا بخوانم هم داغ خود کن تا بداند هم بر سر کوی خودم خودم
 آنچه من بکس نسازم بپوشد بدبسی کردم نگویند شستم هیچ جای انشی نگذاشتم
 ای شب فروز سخن زن را هیچ شب دارم دل نامرزا ای امید ناامیدان کوی
 هر دو عالم را اشارت شود پیش از آن که زن توانائی تو وحشی کن و در دو سواری تو
 خاکدان دادم بجغد خاکشا شاه بازدم کی کنم صوفی شا همدیجستم برون دین شا
 زانکه در کار آمد این محنت شا چنل زبان شا مخالف شا پره از این پند بگذاشتم
 به کشتی مجاز داد روی تو چندی در بزم فلند روی تو من بجان از دست تو بپرستم
 بنات بر زده هفت و شش هر که در خواب است بیدار و آنکه مستی کرده هفت و شش
 شاهد و شش و لغوی خود دسک را بر مشو و هر یک از این بگوید که از این بالا است
 کلنجی بینم از صحر که هست در هر یک کلی خوشتر است بیچ او بگذشته از تحت ثری
 شاخ او از لامکان سترده ساه او عرش را بر سر زده بکجه از این یعنی صد هزار
 نوع و س قانع از زلف او کل بهر نیکی نو شاخ ای خوشا مرغی که شد کشاخ
 شوق شود از آنکه بر آید در د ناصلا و در د اید در د ساقی و ده گلی منرا است
 هر که دانی مهر از این کجا نشد و او در کیش ساعی از برون و بخوان چندایی
 خوش بنال ای دلیل شهرت تا یکی دل بسته در کهن بشکن این کو هر که مفدا و شش
 دو عالم که بجز پادشاه را مرغ ز بون است بکسل خاک بر سر کن نام را

چون نکاهوندار معدن بر
ای زبان بسته در این صحرای کمر
چون بلبلان سوز با لعلین کن
ای عزیز چشمت در نای هنوز
مدا کو قسم تو باشد تو
صافش انکار این سخن کو
اشناد اند که این بیکانه نیست
شهو و عشق چون لشکر کشد
عقل کو بد جبه و دستا کو
عشق میگوید که نادانی مکن
عقل کو بد که خدا میبکند
بلبلان و بلبل بر دانه
صبر که جوان دل شیدا که
عزیزان را شریقت هم ساز
بزم کاه ماقلمند و کن
خاکبان و آتش بر این
مست کن برای هشیان
او عباد هستم اند کن
دو قفای خورن آتش
بابادی مرد و عالم
بنده از او شوار و
تا نیندازد که نیندازد
کعبه خواهی در این کام

ای زبان بسته در این صحرای کمر
ای عزیز چشمت در نای هنوز
صافش انکار این سخن کو
شهو و عشق چون لشکر کشد
عشق کو بد خانه خوار کو
عقل کو بد کار ساز میم
عشق کو بد بارش میبکند
ساقی می ده که بزم را استم
نام هشیان من هر ما که نیست
اهل دل و جمع کن نای خودیم
خاک و دودیده اغیار کن
ساقی حاجی که جان فود
این عناقش ها که پندار نیست
خواجهر و دوازده پندار کن
کز قضا خوردن بیند و کل
خوب گفت که نمیکند اهل
تابیانی قد این دو کاه و
نیت کشته حبست عوی
انشاند بیچ نیک نام زن

بیشتر و شهر سازان کن
کاروان بیکند و دروغ
بر تو عشق آمد این افشا
خواجهر در غدا چاکر کشد
عقل میگوید پریشان
عشق کو بد سفر از نای
ساقی بیکند شتاد و ران
مست کشته و زخمی بر خوان
صوفی اصادا و از ده
اخراند و جهان نای خود
ای نسیم صبح بر اصحابان
بر دل شوریده داغ نوحه
چار سوز نیستم آباد کن
مبارای ریش و دستار کن
من هم بهر آن بود جان با
عشق بازی نیست کار کن
ای سلیم لعل شوار کن
عمر یکدشت این غار نیر
ای نواموزد بر شاعر عشق

جهد کن تا کردی بجد خوان عشق سالی آمد جام جان او فرو داد بلبلی زان سرده نور و داد
 عند لب باغ وصل شوق دوست اهل مجلس دل برون بود زبوی کرد هستم باز را من ^{روشن}
 پای همت در عالم کوفت حاضر اجمع بگرفتند آمد شیشه اغیار بر سنگ آمد
 مجلس خاص است جای تمام ^{نیت} بخت باید که کار تمام ^{نیت} خرمی کن شد جانان و سپید
 بوی پراهن سوی کفایت این مفرج بهر غم ^{نیت} لایق آن جز دل پر نور نیست
 عالی اشفته سودای او پاک از این به کوهران دای ^{نیت} این کدبان را که بدنی نجبر
 خود پر سعاد ^{نیت} ساقی جام صبور ^{نیت} کرمی و شبن مراد و سلاست
 خیزا بکدم که چو کشیم خط بگر در ربع مسکون ^{نیت} عالمی بدیم ددل بیدل هم
 خال لب و راه و ساحل هم ساقی می ده که این فشانه ^{نیت} آنچه گفته و صفا و خجسته
 طول و عرض خوان ^{نیت} مصلحت نامد شکست خانه ^{نیت} **شیخ عری**
 جندل عشق و جندل غنا جندل کرد و ستایش ^{نیت} عشق بر هر دلی که سرزند
 چهل در عالم عقل برز اتنا العاشقون مذبو ^{نیت} عند باب المحبب مطر و خون
 ای که عاشق ^{نیت} زندگانی که می ^{نیت} لذت عشق عاشقانند
 پاک بازان جان ^{نیت} ساقی باده صبح ^{نیت} عاشقان را غذای روح بده
 ای که بر باد لعل ^{نیت} باد خوردم ^{نیت} نفسی باز پرس مسلمان را
 راحی بخش می ^{نیت} سونتم ^{نیت} بی خودم کن دخی باده ذوق
 نابکوی تو راه ^{نیت} جن تو از هر چه بود ^{نیت} ای غم تو بجا و دل من
 در زمانه ^{نیت} تاد ^{نیت} نامراده در قفای تو باد
 مرجام جام ^{نیت} کرد ^{نیت} دلمان جز تو خانه خالی کرم

بانوسو دای الاهی کیم اشکاراکن نهئا ناچند دوستی طرمت ملک بلند
 منکن ایند چنانچه ^{تست} که ما انجام دهامت ^{تست} مرجیا مرجیانیم صبا
 خیراد دوست چنانکه بنا حال مابین باین پریشا باز کونا از انچه میدانی
 اینچنینم هنوز نکند ^{تست} با عزیز بد نظر دارد همچنان بیدلان بیاداید
 ما خود میسوزید و میاید باربا و تخم هر ما دارد با خودان ما فرغنی دارد
 خواطرش مایل و با ما آید بادش را سر جفا با ما آید هیچ داند که حال ما چوشت
 باز ما خواطرش کو کون ^{تست} جز ملوش را مرادی ^{تست} غلزار این خواطر و بادنی
 ان خود دم چهر نهاده ^{تست} من کیم نام را د بود ^{تست} که بخت یار شو بار من را شو
 و در جان و دل اند ^{تست} دوز اول دل خوچ ^{تست} کفتم انچه بدایت کرد
 بخت خفته ^{تست} که از این ناله و فریاد بیدار شو ^{تست} میکی که بخت بخت
 دارد انکی که زاد و کشته ^{تست} سافا زاهد پیاره بود ^{تست} بدش چو عذر اید که
 بر رخ دل بکشار و ^{تست} تا که فارغ از این عالم بیدار ^{تست} ستم اند تو نیست علاج
 چاره دد دل ما بشود ^{تست} جان هوای شکر که صفت ^{تست} بکند از هستی خوب که بکار
 فائده ^{تست} طلوع برج ساعتش مفضل کفتم ^{تست} صیاک ^{تست} آل طبیبان دناک
 هوید ^{تست} بدانکه انواع خطوط و الفاظ بسیار است هر طایفه و اصلا
 است بجهت اخفاء مطلب طریقه و قلم کند ^{تست} بعضی طرق دیگر در مطاوی این
 کتاب بیاید و بعضی دیگر نیز اینجا ذکر می شود از انجمله این طریق است که خطی می کنند
 و معروف را بقلم هستن نویسند یعنی با عدد و آنچه در بنا ان بختی می رسد اعداد
 بود و آنچه برسد تجاوز نکند عشرت بود و آنچه برسد تجاوز کند هات بود و ان

برای او

برای اوقات آخری در تحت خط بهت می بین اشد پس بعد از این نویسد

دعای راجین ۱۳۷ و باقر راجین ۱۳۸ و الف راجین ۱۳۹ و از انچه

سرفات است بطریق آن است که مخطوط طول بکشند از زمین و پس از آن خطوطی بطریق
شاخه‌ها بر آن کشند از هر طرف زمین است علامت کلان است و از آن شاخه‌ها بر طرف و در

است علامت هر دو آن کلمه است که حرف مطاوع دانست و بحرف مطاوع غیر شاکها

پسای شود مثلاً بعد از این نویسند

عظم بین از خط اول نشان ایجاد و در نیم هوز و سیم خطی است و شاخ اول طرف نشا

کاف کاین و دویم نشان کلام او و سیم نشان هم است که مطلوب است و هم چنین خط
روم و سیم و چهارم و عا و ا ح ن ف ب گند و الف و ا ح ن ف ب گند

و از انجمله طرق کو صلاست طریقه انرا است کو صلا اعمط

در مع شمار حرف منقوش بجای خود گذار پس حرف منقطه تغییر نداد

مبدل است کما فی مبدء و مبدء کما فی فساد بل ادم الف و عکس

الف باو و بعکس پس محمد را کفر نویسند و علی را سب و باخر را بوقد و همچنین

بجمله خاور و خشان است و طریقه آن این است که چهار خط کشند یکی بعضی صغیر و

ی که در طرفین بین است خوانه یک است از سمت فوق و دو منتهی تا خانه بیخ

در این طرف همین خانه هشت است هر خانه که مطابق دانست فقط صد گذارند

و مطلوب عشران باشد بر سر خط عرض و پهنه که گوی می کنند و در

و دیگران واه میگردانند و الوف و افح میگویند و بجهت نمره بر هر خط طول از

2000

بدانکہ فاعلہ اجتناب

این شعر معلوم می شود

احمد مختار علی

ماں مکیندہ از خط الونج کو

داسٹ

فونی می نهند و از آنجمله فلم عدد است و این بخواست که بجهت هر حرفی دو رقم یکی
 مجموع و دیگری بعد و در کتابان نویسند حرفی رقم کلمه ای مجله عدد و حرفی
 کلمه است و این دو از مخترعان مؤلفان است و از آنجمله طریقه تراب است و این است که
 غیر بر سه مرتبه متصل یکدیگر می یابند که گاه باشد که متصل و این منفصل می نامند حرف
 و یابند و می شود که متصل و منفصل ناکرده حرف را بد کنند از آنجمله این است
 که سطر از طول نویسند این نوشتن اشکال از آنست و خواندن آن سادست فایده
 اگر از اب سپایز بر کاغذ خبری نویسند ظاهر نباشد چون نزد بانی نشینند خطی سبز
 ظاهر شود فایده بدانکه در نظام و نام در صفحه دست چپ و بالای جدا و اول
 بنام بجز از ثبوتی می نمایند حقیقت این است که بطایه موس و کتاب مژده بنام
 که هیچگاه که بهادر و بجزان می باشد هر چنان عالم کون و فضا و اجزا نیست که در و در
 بجزان اگر مواصف باشد متغیر کرد و اگر مکرر بود صاف شود و گفته که چون فلان
 بهشت قسم کنیم و سخن سازیم ابتدا از اجتماع مریضی چون مریض را و پاره و دایمی
 نمایم بر حد تغییر در عالم کون و فضا مناسب و آن هر مرد و از خالی بجای بگردانند
 اول برج در جبهه اجتماع است مرکز ثالث موضع تربع اولی شود مرکز خاص موضع
 استقبال می شود مرکز سابع موضع تربع دوم می شود و این چهار مرکز بخشد مرکز ثانی
 می نامند مرکز اول و ثالث است که متصل است بتسلسل مریضی و مرکز چهارم می نامند
 سیم و پنجم است که منقطع از تسلسل است مرکز ششم می نامند و هفتم است که متصل
 بتسلسل و نهم است مرکز هشتم بعد از هفتم حریج در پیش از اجتماع و متصل
 بتسلسل و دهم و این چهار سعدند و صورتش چنین است

و در باب مثلثات پیش از این شعر معلوم است نسبت فرخ هکذا معنی
 پیش از این مبدل بر سر آن علامت ناری است و تابی و هه هه و ام مائی
 فائید اهل حکام نجوم در فلک چند نقطه بخوانند و حرکت بحرکت معکوس
 مثلانده در جمل نجومی یافته اند بعد از مدت و پنج در جمل همان نجومی
 دیده اند و آن هشت نقطه این است آعبد ۴ عمر ۳ سر موس ۴ کلاب ۵ دوزان
 ۶ ذوالجانی ۷ کبد ۸ ذوالفطریه و محل این نقاط و تفاوتیم نامه در صفحه
 در فوق جدول جدولی در عرض رسم کنند و حرکت یکجای ایشان در هر ماه نسبت
 فائید بدانکه هر یک از کواکب هفتگانه

اسماء

ع	ج	ط	و	ه	ل	ن
ف	ج	س	ک	و	ه	ط
س	ی	ل	ی	ه	ه	و

داد و دوازده کانه طالع جایگاه هست
 که چون در آن جایگاه باشند موافق
 مزاج و طبع ایشان و انخواند و افراج
 کواکب کوین چون در مقابل آن باشد

انرا مزاج کوین یعنی لنتکی و فوج و مزاج کواکب از این جدول معلوم می شود
 و رسم نشد بخوره انکو و خزان اید بای نشد انکو و ماه رمضان اید و اید که کند
 منم و رفتن بخانه با ساده و می هر شب بخانه بیا اید کلاشک و انم نیست و آن
 که می رسم اندلغم و بیرون با اشک و ان اید کرد و ن که دل ما را کرده هشت
 هر یک که اندازد یکسرتش اید هر شب بت عبادم کوید بیتر اید اید بر ما هفتگانه
 اذان اید انشیخ سپه نامه را جتیر و قنامه از میگرد صد بار شن داند همان اید
 کردم طلب دعا بدی و دفع غم کفنا بر شد و کاین کار از ان اید کاهی نواز اید

جوین

چون غمهم شد ادا تو سم کند بیدارت روزی بفتا ابد و **الارضای** بگفتن
 جفا از میا قیل پروا ممکن بکند ششام از خون خود اندیشه در غمها ممکن اسوده
 در دهد لحد خوابیده اند این مرگمان بگذار نشاد و تو خوش ان لعل را کو با مکر
 نر جان و نیم سیرین و دل ماند از برای عاشقان دخی کن بکبوسه و بکرها بالا مکر
 افشرد و لها ای فغان جرات دل من بر فتنش اسوده اینم سینه ها جز سینه من چاکون
 دین ندانم کرد دلمنت نفل و کون و در عوض خواهند کالای غمش ز نهال
 این سودا مکن ایچتم تو مردم مرا خوانند امام کشوی از عشق من کن خبر بنو
 مراد سوا مکن مال بدیم و در شوه را بچشد ای فاضل تو من ماندم و بکرمی
 بامن دران غمها مکن در دهای عشق است خدا دران صفا ناخدا کشتی بران اندیشه
 از سوچ این در با مکن حدیث روی **الحاکم** و **ابو داود** و **ابن عمر** و **عبد الله** قال
 ان انقصا امر محمد الله تعالى ان الشرف امر بفضله الله تعالى طرک الفتاة فانها
 تصلح الشئ و حی صبت فضل شرفان **ایضا** روی عن امیر المؤمنین قال انقص
 مشاة و الشرف منواه **الحق** ۱ کلاهما بکسر الميم اسم الزم من الزوة والنوی بمعنى الهدا
 و التلک ایضا روی بانشاعن ابی الهزار عن ابی عبد الله قال سمعت يقول انقص
 لمن انقصه ان لا یفتر **ایضا** روی بانشاعن ابی علی بن الحسین انه قال من مراد بع بابان
 اول البقرة و ایه الکرسی و ایتین بعد و ثلث بابان من اخرها لم ترق نفسه و المشرک
 بکره لا یقره الشیطان و لا یسئ القرآن **و** **الحق** ۲ اختار هر چه داری هفت چیز است
 ناشو کار تو نبکوین همین دان مقترض حال مدسعو باید حال بیت صاحبش
 حال طالع صاحبش بیت الغرض صاحب غرض **فائد** بدانکه نظرات کو اکتب

اینها را در
 کتابت بنویسید

پنج است اول هرات و مقدار نه نيز کوبند و در شمس و مزاج تاج خوانند و در شمس
 و حشر بکرا حشر ق خوانند و مقدار نه هرات کواکب سبعة و اواسد و نوب محاسنه
 کوبند و هرات ان است که دو کوبند و بکبرج و باطن رج جمع شوند و دوم شد پس و ان
 و ان است که کوبند و برجي باشد و بکبرج و چهارم با دهم و هفتم و رجه باشد و چهارم
 و ششم ان است که کوبند و برجي باشد و کوبند و بکبرج و پنجم با نهم باشد و هفتم
 و رجه پنجم مقابل و ان است که ان کوبند بکبرج و هفتم برج ان باشد و نهم که چنانکه
 متوجه شود بیکي از انظره هفت و سبده باشد کوبند و کوبند و کوبند و کوبند و کوبند
 با متصل بطلان نظر است چون اتصال تمام شود و بکند و کوبند که منصرف است
 و اتصال و انصراف واحد است که نابا ان حد کوبند و سدا اتصال و انصراف واحد
 نشود و بنا و ان اجماع کواکبست و هر کوبی اجری است معین که این شعر بیان میکند
 بدان اجماع سادات مجرب لفظ طخ سده هیزد و رجب و چو نخواهند بند
 کوبی متصل است بد بکبرج یا نه موضع از انظره است و انظره است که اینست پس موضع
 و بکبرج را ملا حظ نماید که از موضع کوبن تا موضع بکبرج نظر است و با اول و با
 از مجرب برین است ان دو کوب با اتصال بنوا که کوب سریع بقدر جربین داشته
 باشد که بیکي از نظر است بر سدا تا اتصال ان بان کوب باشد هر چه فصل اکثر شود
 اتصال قوی شود تا چون مرکز بر مرکز سدا تا اتصال بود و چون مرکز کند
 اول انصراف باشد ان کوب منظر ان کوب تا اول شود تا چون بعد بقدر جربین
 شود انظره انظره تمام شود و بکبرج ان دو کوب با اتصال بود و نه انصراف و بعضی
 انصراف را قوی میدانند که کوب ثانی از مقدار جربین نيز یکدرد پس بعد از ان

۴۴

احسان و

انصال و انزاتصال می مانند تا بعد بقد جرمین شود و بعضی را غارتصل و
انفصال نصف مجموع جرمین را اعتبار نموده اند و بعضی بکر همان جرم کوکب متصل
را اعتبار نموده اند بعضی بکر نصف جرم کوکب متصل را اعتبار کرده اند و بعضی
اعتبار کرده اند بعد جرمین را غارتصل باشد و لیکن در اثر سیباضی باشد و جرم
بقد نصف جرم کوکب متصل رسد بنا بر اتصال ظاهر شود و این سبب اختلاف
باشد **فصل** بدانکه در بروج دوازده گانه شش نزد شش ماده و شش نهاد
هستند شش یکی و هم چنین تا آخر یکجای تراست یکی نهاری یکی ماده و لیلی
فصل بدانکه از کوکب هفتگانه چهار فرزند زحل مشتری مریخ و زهره و ماه
زهره و قمر و اما عطارد باز تراست و با ماده ماده و هر کوکب نوزدها هست و
ماده لیلی و بودن کوکب نهاری و بروج فوق الارض و شب تحت الارض و لیلی
عکس پس خیران کوکب خوانند و موجب فوت آن کوکب است خصوص هرگاه کوکب
در بروج نهاری و لیلی و بروج لیلی باشد **فصل** بدانکه از خانه های دوازده گانه
طالع چهار را اول خوانند از طالع عاشق و سابع و رابع است چهار مایل اولند و
و پنجم و ششم که بعد از او نادم باشد که دوم و باز دهم و هشتم و پنجم باشد چهار
و نهم و دهم خوانند از چهار است که بعد از او نادم است و خواهی بگو بعد از مایل و نهم
که سیم و دوازدهم و نهم و ششم باشد **فصل** ای کاش نه بنویسد در
بوستن از آن ناکه سکنه آن ایلهای بوستان را با یاد آنست مکرر در گوشه و قفس
عیشی که مرده است او بادم است و هم است او و سوهلب را بفرسوز از بسکه او بکاه
بوسید است او از بوستان برود و ای باغبان خدا تا بلبان بگویند با گل غم را

شعر

بشناس ز بروج مازوز
ناد و احکام با سکه دهر
زحلان نور ماده شش
همچنین که را بجوت قیس

یارب یمنده اینچون بگذر که امروز افتاده طریقت کلچین باغبان را دارم که
 پراغون از دیکری چه نوان اظهار کن من نغزین سمانا باضعف و توان خود را
 کتم و امش تا آنکه پادشاه بنجم نایوان و چشمت بتبع ابر و خلقی فکند بر خاک
 و هر کسی این تبع جانستان را هر کس بکف متاعی مد ترا خیزد مسکن صفا
 آمد بکف کفر نه جان را و اینخوانه دل خراب بهتر وین سپند نغم کباب بهتر است
 و در دوا جینه من اندر کمر و شراب بهتر اوراق کتاب انش من شستن همه دایا بهتر
 و ساقی بیاد باویده ساعی می اران کند چه بان که باشد پیاوی من
 و نند پوش بارم و دارم بجان و ننگ در بنای مصر و عازان کلاه کی شرم و فخر را
 بمقابل اگر کنم با کج نغز طاعت صفاهان و مملکتی ناکه لا مبدر سطر اوی و ترا
 بشنود بخت دارد و روزی نای و اعظم بیا کو حدیث بهشت قصه خود ما
 قوسن هوا و هوس کرده ایم پی ماعند لب کلشن قدیم باغ ما این بود نباشد آن
 هوای می داهد بر وجه طعنه مبتدی نیکم هست مسکن ز حال دوست صفا
 نمیشد و این سخن زلفی که دام هر دل است این دل مسکن ما را منزل است
 ای پدر پند از صحبت کوه هم کابر پیر فرزند پس نایاب است جان بتنگ نند
 اوی بسی بار این تن را کشیدن مشکل است پاره کن این پوده هسی که ان دور
 میاجان و جانان حایل است ای که دور در پای عشقی و بجوی ساحل بکر کن
 خود ساحل است با اگر ما را کشد کوش که خو دند میساند را که خو فانی است
 سر کندای دل بجای چون دانک شد دیوانه هر کس عاقل است در رهش
 بود اسان ولی مرمن و رویش ندیدن مشکل است ای صفا کو بکو در چو

و در دوا جینه من اندر کمر و شراب بهتر اوراق کتاب انش من شستن همه دایا بهتر
 و ساقی بیاد باویده ساعی می اران کند چه بان که باشد پیاوی من
 و نند پوش بارم و دارم بجان و ننگ در بنای مصر و عازان کلاه کی شرم و فخر را
 بمقابل اگر کنم با کج نغز طاعت صفاهان و مملکتی ناکه لا مبدر سطر اوی و ترا
 بشنود بخت دارد و روزی نای و اعظم بیا کو حدیث بهشت قصه خود ما
 قوسن هوا و هوس کرده ایم پی ماعند لب کلشن قدیم باغ ما این بود نباشد آن
 هوای می داهد بر وجه طعنه مبتدی نیکم هست مسکن ز حال دوست صفا
 نمیشد و این سخن زلفی که دام هر دل است این دل مسکن ما را منزل است
 ای پدر پند از صحبت کوه هم کابر پیر فرزند پس نایاب است جان بتنگ نند
 اوی بسی بار این تن را کشیدن مشکل است پاره کن این پوده هسی که ان دور
 میاجان و جانان حایل است ای که دور در پای عشقی و بجوی ساحل بکر کن
 خود ساحل است با اگر ما را کشد کوش که خو دند میساند را که خو فانی است
 سر کندای دل بجای چون دانک شد دیوانه هر کس عاقل است در رهش
 بود اسان ولی مرمن و رویش ندیدن مشکل است ای صفا کو بکو در چو

تا بکی از که جوئی در دلش و لایحه بلب که من بیند زبان داشتم و روز وصل
 از شام هجران داشتادم در بروی من چنین محکم بندای باغبنا پیش از این من نه
 اینجا استیلا داشتم از پس عری مرخواند که آنهم یار قیب بلکه جانا با قوم و از نهانی دایم
 چپستان رسوائی خرای جوانم که چو در جوانی مدد عشق جوان داشتم کاهی ای بلب
 شندی بار اگر مرز باد من چون قوم هم رود و شباهه و شاد داشتم دامن می شد از این
 الود که های باء بانکه کرد و عشق او اشک و لاله داشتم سوختای هر و نه یار ببال
 و برداری چمنم کاش من هم چون تو با هر یاق داشتم ای مؤذن این نشانیست از چمن
 اخر و وصل نیست پیش از یکشت من داشتادم در بروی من چمن بخت ایجان کا
 غنچه کاه تو من هم استیلا داشتم ای صفتان تو را اهدا کن که مر مر کن بجل من در حق
 بد کمانی داشتم از آن مر شکوه بسیار دارم ولی که جرات اظهار دارم با و کنم دل و لایا
 پرده بکفشانم با بلب کار دارم بجرم دوستی که می کشد دوست کند کارم من
 اظهار دارم چندانای استناد و روزه زاهد کند بنکونه من بسیار دارم مرا که
 در خوابت کو باش بجد الله دل بیدار دارم چمنها که خزان شد کو خزان شود چون
 دیده صد کل از دارم شد از مسجد مراد لشت اکنون هوای خانه بخار دارم کو بیا
 از آن از اینها که در دل خلوتی با بار دارم بمجد کی دهند ده صفا بکشتام ببر
 و تاد دارم فامی خزان بکشتام بکشتام در رساله الکواکب گفته که هر کو کی در
 احراق منو بر است مگرد و حد نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت
 کوکب بر محاذات جرم افتاب ان بظرف من از مرکز شمس من در دقت قرص هرگاه یکی
 از کوکب متغیر ما هم با افتاب مقارن افتد کوکب با عرض نبود و انصاف از این

شود یا پیش از مرگ بعد از آن که کواکب شان زده و دقیقه شود یا بعد از آن که کواکب
 با انکاه که بعد از شان زده و دقیقه شود کواکب صمیمی گویند مراد از آن سر کواکب است
 بر فلک خویش بر محاذات جرم افلاک هر کواکب که در این حالت باشد اصحاب حکام از انقباض
 مسعود دارند چنین گویند که در دل افلاک پادشاه کواکب است جاد دارد و چون غلط
 در عدد تصمیم بوده باشد او را افلاک دو شمس خوانند و بخت سبب عطا در آن تمام
 قوی تر از کواکب دیگر هستند فاعلم بدانکه سهامی که اصحاب نجوم استخراج نموده
 بسیار است و سهم هر شئی دلیل جزئی انشائی است که در وجه مخصوصی از دو دلیل انشائی
 را استخراج کنند مثلا احوال کندی را از موضع شمس مشرقی که هر دو دلیل خط اند
 سهم الحظ استخراج کنند و از اتحاد دلیل خط احوال در آن سال از قله و کثر و وجود
 و دلائل و از آن و کرات معلوم کنند و سهام بسیار است ما در اینجا ندیده که بعضی استخراج
 دو زده سهم را ذکر میکنیم و شاید که در این کتاب بعد از این سهام دیگر نیز بدان کوشش
اول سهم السطوة بجهت تعبیر موضع ان اگر طالع نهادی باشد از درجه که موضع
 است بگرد بر توانی بروج نام موضع قمر هر چه باشد در درجه طالع بر آن بفرمایند یعنی از
 بروج طالع ان در درجه که طالع است و مقابل آن را اولان برج بفرمایند مثل آنکه اگر
 طالع ده در درجه سنبله باشد ده درجه می فرمایند پس از درجه طالع ابتدا اگر سه سی
 از آن عدد می فکند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعاده است و احتیاج با فکند
 سی می نیز نیست بلکه موضع شمس تا ماه را باضافه درجه طالع جمع نموده ابتدا از
 درجه طالع می نمایند بهر جا که منتهی شده موضع سهم السعاده است و اگر طالع بسوی
 مان بهمین نحو است مگر از موضع ماه تا موضع افلاک بر توانی بگردانی و سهم

الفستقان نیز مثل سهم السعاده است مگر اینکه در سهم الغنم برون از ماه فالتا
 بگردند و شب و فتاب تاما برعکس السعاده است سهم السعاده برون
 از مشری بگردند تا بر هر و شب بخلاف این و باقی عمل چنان است که گذشت
 سهم التحسین در روز از فعل برج بگردند و شب بخلاف این و باقی دست و سابق
 سهم الالب برون از شمس موضع رطل بگردند و شب بخلاف این ششم سهم الاله
 است برون از هر بقر بگردند و شب بخلاف هفتم سهم الموت برون و شب
 موضع رطل بگردند تا درجه برج هشتم هفتم سهم المال برون از خداوند برج ثانی
 بگردند تا درجه برج ثانی نهم سهم الشفر برون و شب از خداوند برج ناسع بگردند تا
 درجه برج ناسع و تندر این سهم چون سابق است و سهم السلطان برون
 افتاب بگردند تا ماه و شب بخلاف این و در اینجا بجای درجه طالع درجه اشر بران
 و در درجه اشر بگردند تا طالع باقی و سهم الشعاع برون و شب از برج
 ناسم السعاده و تندر عمل چون سهم السعاده است و از همی الظفر سهم برون
 و شب از مشری بگردند تا سهم السعاده و تندر چنان است که مذکور شد سهم الحواد
 در یک و بعد از این بقریا مذکور است فائده امیر عصر یکا و سن اسکند
 فوج و سبک در دید که بجهت و نذخو یکا انشاء نوشته رضای پشمار و اینجا
 ذکر نموده مختصری از آن یعنی چند نصیحت که فائده آن است که گوی شود اول
 چون کفنی بنده ام در بندگی باید بودن و چون کفنی او خداوند است و حکم خدا باید
 رفتن و هر ای میزند بدانکه نماز و روزه خاص خدای است و در آن تخصیص
 ممکن که چون در خاص خدا تقصیری کنی از عام همه چنان بارمانی و نه ای پس که

نماز سستی و استهزا نکند بر نامهای گوی و سبوح و مطایبه کردن که هلاک دین و دنیا
 بود **سپه** بامادر و پند چنان باشد که از مزین ندان خویش طبع داری که ما تو می باشد
چهارم بامداد منکر بحال کسی که حال و از حال تو بهتر باشد بنکر بحال کسی که
 او از حال تو کمتر بود تا دایم از خدای تعالی خوشنوی باشی **پنجم** سخن ناپرسید مگو
 و کسب که پند نشنوی پند مگو و بر ملا گنای پند مگو **ششم** تا بتوانی از کسی
 بنکوئی در بیخ مدار که بگرزدی بنکو بر دهد ۷ اگر غم و شادایت بود غم شاد
 خویش پیش مردم اظهار مکن خصوص غم ۸ بهرینک و بدرد و شاد و زود
 غم کن و دلشاک مشو که این ضل و دکان باشد ۹ اگر کسی با تو سبزه کند بجای تو
 آن سبزه را بشک و جوابا حق و اموشی دادن ۱۰ پیران قبله خوشتن دایر مت
 ۱۱ کاهلی فستاق بود در نهان کاهلی مکن اگر اگر تن تو از زمان بر داری نکند
 خویش از زمان بردار کن و بقران از بطاعت و اور ۱۲ از گفتار و کردار با صلاح
 شرم مدار که بسبب مردم بود که از شرم مکنی از غرض که خویش بان مانند ۱۳ بتری
 و تنگ عادت مکن و از حلم خالی مباش ولیکن چنانم نباش که بخورند ۱۴ ماه
 کرده موافق باش که موافقت از دوست دشمن مراد تو حاصل کرد ۱۵ چون تو
 شغل پیش آمد هر چند تو را کفایت آن باشد مستبد بر روی خود مباش که هر که
 مستبد برای بود پیشمان شود آن مشور کردن عیب مدار بایران عاقل و دوستان
 مشفق ۱۶ ای پسر سخن راستگو باش و دروغ گو مباش و خود را راست گو
 معروف کن ۱۷ از نهان که آنچه بدروغ ماند نکوهی کرد و روی که راست اند پند
 از راستی که بدروغ ماند ۱۸ چنانچه عیب و سستی با عیب محترم ترا معلوم شود

شخص

زنهار مگوئ ۱۹ چنانچه مضق دانی که موافق مذهب است بنیاد مگوئ
 که موجب غوغای عامه بود ۲۰ در دانشن وازی که برینک نجد و ضلوق نذر مسو
 مکن ۲۱ پیش مردمان ناکس از مگوئ که اگر سخن بنکوی بود کمان دشمن برند ۲۲
 هر چه بگوئ ناند بشند مگوئ تا بر کفزار دینش انشوی ۳۳ سرد سخن بنیاد
 که سخن سر سخن است که از آن دشمنی و بدام ۳۴ بسپادان و که کو باش نه که لون و
 کوی که بسپا کوئ اگر چه از خردمند باشد مردم از این خرد دانند ۵ ۳۵ با هر که
 سخن کوئ نکر که سخن تو را هر چه در هست نکر که شوی با بی فروش اگر نه بگذارد ۳۶
 زنهار دوست خود بخوان کسب که دشمنی و شتا فو بود ۳۷ و گه از نادان که خود را
 داناشمرد ۳۸ اگر خواهی زن تو را دشمن نداند باد و ست مگوئ ۴۰ هر که نسبت
 بنور شقی گوید معد و مزاران دار که انسخن بتور ساند ۴۱ اگر خواهی مردم بنکو
 کوی تو باشند نهاده که بنکو کوی مردم باش ۴۲ اگر خواهی که بدلت جریختی تفند
 که بر هم بر نشود با هیچ نادان مناظره مکن ۴۳ شب طعام خوردن سخن نان کا
 است که ادبی دایم با تخر است ۴۴ چون مهمان کنی در خوج و بیک خوردنهار از مهمان
 غنم خواه که بر طبع بار بار بان باشد هر ساعت مگوئ فلان چیز بخور خوبست یا
 چیز انجوری یا من نتوانستم سزای تو کنم که اینها سخن محنت است بنیاد سخن کس که اینها
 مهمان کنند ۴۵ با چاکران مهمان را نکودار که نام ایشان بهرن برند ۴۶ اگر چاکران
 تو خطائی کنند دیش مهمان با ایشان جنات مکن و مؤاخذه مکن و مهمان هر
 مشو که خشمیت و از بان دارد ۴۷ با چاکران میزان مگوئ که ای فلان این بطبق
 فلان جای نرو بنان و کاشد بگر کوی نکلف مکن خلاصه مهمان فصول بنیاد

۸ بی از مزاج ناخوش و محض شرم دار و ممکن ۹ بی ز نهار با کسرا و خوش مزاج
 مگوی ممکن تا حشمت خویش در سبزه کار نکلی و بداند که خار کند همه قدر و هاراج
 است آنچه کوئی شنوی عجم با هیچ کس جنک مکن که جنک نه کار عیثت مابد که شغل
 ز نداشت با کورگان اعجم طریقه محنت مان است چنین که نایب است اینم و ز قیلوله کنند
 و اگر خواب نباید رخلوت خانه خود باشند تا اگر باشکسته شویم عجم چون براسب
 نشینی براسب کوچک منتهین که مرد اگر چه بزرگ منظر باشد براسب کجاست حقیر باید
 و اگر چه حقیر بود براسب بزرگ بشکوه نباید عجم از مرگ ترسیدند که تا تن خود
 بخورد سگان ندهی خود را بنام شیران نتوان کرد هر که بزیاید و زکیم بی عجم مال را
 نگاه دار که بخت بد شمن بگذاری به از دست ناخواهی چیزی اگر چه که بود نگاه دار
 ان واجبتان که هر که چیزی که نگاه نتواند داشت سپیدار هم نگاه ندارد عجم امانت
 نگاه داری مکن ز نهار که سعی عیث بتواند هرگاه و و نکلی خابن و تیر و و ز کای خود
 بود و چنانچه و دکنی کاری نکرد به باشی مال مردم داده باشی اصل صاحبان
 ممنون هم نباشد و چنانچه تلف شود بدنام بشوی عجم ناتوانی سو کند بخود
 عجم در معامله از می که سعی رفعت کوتاهی مکن که ان بنی از تجارت است عجم
 صبور باش که صبور دوم عافلی است ۹ بی در خواند خردن اول همسایه را نشه
 کن به سعی کن تا خواند در جانی خری که توانگر ترین همسایگان باشی و فقیرترین که نگاه
 نباشی اگر همسایگان را فرست طعام ده تا محنتم ترین ایشان باشی ۱۰ بی طفل
 همسایگان را بنوازد ۱۱ بی بام خود را از بام همسایگان بلند تر کن تا مردم را در تو
 دبداد نباشد ۱۲ بی زینکه محنتم تر از تو باشد نخواهی هیچ بزرگی را در خانه خود

بباردن راه مد اگر چه پی و سپاه باشد ۵ بافریدن و برادران خوشبخت
 باش تا از آنجا نمانند و آن تو نرسان باشند ۷ فرزند آن دایه بیاموز
 که آن عیب نیست بلکه هنر است هر چند آن محشمان باشد ۸ هر چه درای و
 خرج دختر کن و شغل و کبتا و وی دادر کن کنی کند که از غم او برهی و شیره را
 شوی و شیره کزین ۹ داماد باید که آن تو مرف و تو بود هم نعمت هم محنت تا
 او بنفش کند نه نو با و دوستی که آن تو بد و نجات پر کله شود بد و سقانی است
 مکن ۱۰ با بیکان و بدان با بیکان بدل و با بدان زبان ۱۱ بد و سقانی کسی که بشنود
 تو دوست باشد زنهای از دنیا و اعتماد مکن ۱۲ اگر ترا دشمن باشد از آنان مشو
 هر که ترا دشمن نباشد ببقدر بها باشد ۱۳ خوشتر از دشمن بزرگ نما اگر
 افتاده باشی جساد تو کار بر و خود را از افتادگان منهای ۱۴ بشنود دشمن خویش
 و همسایگان و خوشتر از دشمن ۱۵ چرا هیچ کس بکدری مکن و بیکن دوستی مجاری
 کن ۱۶ از سفیها و جنکجویان و او باش یعنی کسانیکه از سخن گفتن مضایقه ندارند
 بر باد باش لیکن با کرم نکش از نشان کردن کس باش ۱۷ با دوست دشمنی هستکی و
 چهره کوی هر چه کوئی از بیک بد ها از چشم دار ۱۸ هر چه بخوای بشو مردمان را
 مشنوا ۱۹ هر چه پیش مردمان نگوید گفتن از پس مردم مگوی ۲۰ برنا کرد و لاف
 مزن و چون کم مگوی چون کرد مگوی ۲۱ زبان خویش را بر کسی بسته دارد که او
 زبان خویش را نتواند کشاد ۲۲ از آذوهای هفت سمره سر از مردم سخن چین
 نبرس ۲۳ هیچ کس را ببقدر ستایش مکن که اگر رفتی بیاید ناکو همدندان ۲۴
 هر که بی بکار تو بد از اعراض خشمش و اگر گاهی کند و کند زان ۲۵ هر سخن را که

شنبه که آنکشتن دان میباید ۶۶ زودی ^{چهارشنبه} خشم ناک شود و دهم خشم فرو بر ۶۸
 اگر چای باید بود و عضو و دندان خواست ناک مدار ۶۹ ای پسر اگر واعظ شوی
 سرمه بر روی باک مدار و چنان دان که مجلس توفیه نمایند تا سخن در دنیا و اگر سخن
 در معانی باک مدار و بصاوت و تعلیل و امثال آن بکن و آن ^و سخن دیگر در ^و سخن
 منبر ترش و مباحث ۸ ای پسر اگر فاضل مفتی شوی باید در مجلس حکم هبوط
 و بخند و ترش اندک کوی سپاسخوا ۱ اگر تاجر شوی معامله را کرده کن
 نه دست تو باشند اگر با قوی تر از خود معامله کنی با کسی کن که صاحب وقت
 و دانات باشد ۱۲ تاوان بپسند معامله ممکن نقد که نفع بر آن سود بسیار است
 ۱۳ بهترین مناعهای تجارتان بود که بر سنک خرند و بمقال و درم خرند
 ۱۴ تاجر باید چیزی که تغییر در آن هم رسد و مردنی و سنگینی باشد بخرد ۱۵
 تاجر باید هر شهر و دجبر را جیف ندهد و در جوش مطلقا تقصیر نکند و خمر
 احدی باید و نخر و نگوید ۱۶ در سفر باید مکاری از خود خوش و نگاه داد
 ۱۷ در شهر یکبار وارد شد با سه طایفه ^{که} می تواند کرد و آنکه آن بامرت جوانان ^و عبا
 پیشه راه بانان ^و بوم شناسان ۱۸ اگر لابد معامله بپسند کنی با چند ^{طایفه} مکن که چیزی ^و تو
 و نوکسته کودکان و فاضل مفتی و شیخ الاسلام ۱۹ هیچ تو شد و بر تو حجت من
 بعضی چیزی منسوب ^و کبر تو حجت شو ۲۰ زود بزود با اهل حساب خود محاسب کن
 ۲۱ ای فرزندان آنقا بد و شامکن و پیوسته دوستان تو کپراهه و شاکه را از
 دست من ۲۲ اگر وقتا باشی چه کاری مکن که آن وقت بکن در و اگر در
 بهتر از وقت کاری بهتر از آنست که ده روز پس از وقت ۲۳ چون تراعت کنی ندیده

سال دیگر سال کن عم ۹ اگر کاسیاشی و دکار باشم باند نه سو قناعت کن تا
 یکبار ده داده کنی دو بار دهم تو فکر تو مردم را بلجاج و مکار بود مکرزان ۹ ای
 مرد ندان که مقرب پادشاه باشی بدون خور و سخن برخلاف مراد پادشاه گوی با او
 نجاج مکن او را جز بنکوی میاموزد ۹ در پیش پادشاه عیب کسی را مگوی که تو را
 بد نفس شناسند ۹ از آن سفره که نان خوری بد مکن ۹ جوان مرد باش و
 اصل جوانمردی سحر جز است هر چه بگویی بگویی خلاف داشت نکو شکست صبر کار
 بندی ۹ و نهاده که مال خود را ضایع نکنداری اگر چه پوست خروزه باشد که
 گاه است تو را بکار آید و اگر چه بد پادشاهی بکشتی تاب باشد با برکت و خطا باشد
 فایده باش قناعت پیش کن که اصل همه پند ها آتش و سار و نهند الله لم
 فاعلم بدانکه نشان اسب خوب داشت که با و یک دندان و پوست دندان بلند
 لبهای زبرین در آن تر بود بینی بلند و تراخ بینی کشید بود و پهن پیشانی و در آن گوش
 میا گوشها با دایک تن گاه و بن کردن سبیل باشد و خورد گاه انتظار خورد موی و
 سمهای آن دراز و سپا باشد گرم پاشنه بلند پشت باشد و تراخ ابرو باشد سینه
 و میان دستها و پاها یان کشاده باشد دم با دایک کوتاه و سپا چشم و شر و خاله
 باشد معالو سرن و عریض کفل و درون دان او پر گوشت بوده باشد با خراش
 سواد و بداند که اسب کشت بنک و در سر ما و کر ما خائف میدارد و اسب باقی بدن
 و بداند که اسب کثک بد است آن اسبی است که چون مادران بدند را که روی خرد و هلد
 بانگ نکند و چنین اسبی راه سپا عطل کند و اسب که در است علامت تر است که شب
 از جنزها سرمد و شب بهر جای بد دان داشت برود و اسبی که چون بانگ است با نشود

جواب ندهد بد باشد و اسب چپ بد بود و علامتش آنست که چون بد مهر کشی
 دست چپ پیش نهاد چنین اسبی شناوری نداند و اسب احوال اگر چه بظاهر معیوب
 اما عریض عجم متفق اند که مبارک و بهیون باشد شنیدم که دلدل احوال بوده است
 اسب سست و پاسه بد بود و اسبی که پای چپ با دست چپان سفید بود شوم
 و اسب ازرق چشم بد بود و اسب پاه کام فلز موش کار بود و اسب غ چشم شب کور بود
 و اسبی که در وقت سر کین کردن در ناک کند بد بود و بد آنکه بدش را استخوان استخوان
 راست بگویند بادت باشد آن پهلوی چپا کمر سبی استخوانهای و پهلوی و مسافر
 باشد هیچ اسبی از آن در دویدن سبق نبرد **مولف** عشاق توجه بدین
 بار بنارند غبار دل ز درده افکار نخواهند فریاد که این درد مرا کشت که اند
 با من نکند هر که اغما نخواهند ای بواهوشاد و در شوبان من مسکین مران
 بار هوش و وفق باز نخواهند مارا هوس انجمنی نیست که عشاق جز طوطی و در
 دل کله با یاد نخواهند کوی بر زاهد چه حدیثی مشوق این طایفه جز جنبه
 و دستا نخواهند منصو از آن بر سر راست که خوابان ارباب فاجر بسر نخواهند
 تا باشد شان عبد جفا خیل نکوبان جز عاشق بد نام کند کار نخواهند انما که
 و خون دلشان هست بد امان صدر من کل کلش کار نخواهند جان بر
 خود کبر صفا بر عاشق در کوی بتاد در هم و دینا نخواهند فائده بد آنکه در
 از علوم هند محجبه علوی است که اول هر پان از حروف کله سر است ثان و ثالث
 اشاره بد و پای علم است آخرین هر پان اشاره به پندای طالبان است بطلب بد آنکه
 در علوم هند مذکور است احتیاج بقلم داوری دانستن آن می شود و قلم مذکور را

نبود تا اختلافی که بسبب دشواری در سینه ملاحظه شود اوجان و حرکت آنها را بگو
که در اینجا ثبت بود نوشته شد هر کس هر وقت خواهد بخواست موضع اوجان را بخواهد
میتواند نمود در اینجا گفته که اوج غیر هر سال پنجاه و چهار ثانیه و هر سه سال دقیقه
و هر شصت و شش سال هشت ماه یک درجه طی کند و مواضع اوجان در سال صد و شصت
هفت جلالی است اوج مشرقی اوج مریخ اوج شمس و زهره اوج عطارد
و مریخی نماید که بخواستند که چون حرکت اوج هر یک صد سال یک درجه نیم می شود و سال
تحریر این کتاب که سنه هفتصد و بیست و نه جلالی است پانصد و شصت و دو سال
از تحریر رساله مذکوره گذشته اوجان هشت درجه بیست و پنج دقیقه و چهل و هشت
ثانیه حرکت کرده خواهند بود و چون ثوابی ثانی چون از نصف مجاوز است هشت
درجه بیست و شش دقیقه حرکت اوجان خواهد بود پس مواضع اوجان باین نحو خواهند بود
و محل مشرقی مریخ و زهره و عطارد **فصل** بدانکه جوز هر ستارگان
نقطه ایست که مدار آن کوکبی را از نقطه بامدار افتاب تقاطع کند و آن در دو نقطه
متقابل باشد آن نقطه که چون کوکب آن گذرد شمالی افتاب شود را س خوانند و آن
دیگر را ذنب موضع جوز هر فراز تفاوت معلوم می شود زیرا که در اس قمر اولی سید و اما
کواکب خشمه متجه حرکت جوز هر ایشان چون حرکت ثوابت باشد و حرکت اوجان در سال
مذکوره مواضع جوز هر را در سال یکصد و شصت و هفت جلالی باین وضع تعیین نمود
جوز هر را س و محل مشرقی مریخ و زهره و عطارد و ذنب هر کوکبی مقابل را س است
و بنا بر آنچه در اوجان مذکور شد مواضع جوز هر ایشان در حال تحریر این کتاب چنین
می شود و محل مشرقی مریخ و زهره و عطارد **فصل** در معرفت اقبال کوکب و ادب

ان کو

ان دو کوبک علی البتر و حشی الجبراق بال کوکب بن بود که در صورت ظالعی دو و نند با ما بل
 الوند باشد و باران بود که ستاره او اتصال ستاره کردید یا از ابد الوند باشد
 حالی البتر چنان باشد که ستاره او اتصال ستاره بر کرد و قادران برج بود هیچ ستاره
 اتصال نکند و حشی البتر چنان باشد که ستاره در برجی باشد که قادران برج ^{بسیار} هیچ
 ستاره بان نظر نکند و اینحال بیشتر ^{در} ^{فان} در معرفت نفل نور و
 و جمع نور و در نور و منع نور و اما نفل نوران بود که ستاره سریع از ستاره بطی منصرف
 شود بستانده و بکراتی کند پس ستاره اول نفل نوران در دهم کند و بیستم دهد مثال
 ان فرم در دوازده درجه سنبله مشتری رده درجه چک و دخل در پانزده درجه
 جوزا پس فرم و حال که در رده درجه سنبله بود حاق تنلیث او بود هاشتری و از او
 بیرون شده و با خزان ^{بما} او و با اتصال بر دخل دارد بر بیع چون به پانزده درجه سنبله
 رسد منصرف است از مشتری متصل است با دخل پس نفل نوران مشتری بر دخل نموده
 و جمع نوران بود که ستاره سریع البتر متصل شود بستانه که ان ابطا بود و ان ابطا نیز
 متصل شود در اینحال بستانه ابطا از خود پس ستاره دهم نور اول را بیستم دهد
 بانور خود مثال ان فرم در دخل به هفت درجه زهره در دوازده درجه ^{سریع} و در سنبله زهره
 و در جیس فرم متصل است بزهره به ستاد پس زهره بر پنج بر بیع و این را نفل نور و نیز
 کویند و نقل و دو قسم میگیرند و در جمع و نفل پس ستاره اول بیستم اگر چه نظر
 اتصال نیست اما کویند مزاج اتصال میان این حاصل می شود و قدران بود که ستاره
 دو یکبرج باشد ستاره ابطا در چنان بیشتر باشد بعد از ان کوکب میانه و پس کوکب
 سریع و کوکب سریع خواهد متصل شود بهر دو بقرائن کوکب میانه و بهر اثنان

کند پس گویند بحکم از بدیت ممانه و در دفع اتصال سریع و باطنی کرد تا اول بخون
 متصل شود بعد از آن بطنی مثال آن مشتری در چهارده درجه خوشی و در پنج درجه
 دو جبهه آن و فرموده در جبهه آن و منع آن بود که دو کوکب سریع و بطنی و بی جبهه
 متصل بقران و کوکب دیگر از برج دیگر ناظر نگاهم و پس کوکب سریع متصل بقران مانع
 شود که کوکب ناظر نظر کند بطنی بفضیلت قران با آنکه دو کوکب دیگر هیچ باشند
 کوکبی سریع تر از آن کوکب که بطنی تر باشد از آن دو متصل شود بنظری اتصال اول را مانع
 منع کند دلیل قوت مانع و ضعف ممنوع است **فائد** بدانکه کتب مشهوره که
 قدما در علوم حشره و تحفیه نوشتند نسبتا است از جمله آنچه در علم اول نوشته شده
 سبع و سبعین و محب جباری شد و از آن هفت مکشبه رسایل جلگه و بحر بطنی
 میرزا و اشعاع خالدين و لیل طغریه و مولوی سلطان ولد و ابن عویمر و غیر ذلک بود
 علم ثانی در خیر اسکندری و مصحف هر سطره و طلسمان طظم الهند و والیس
 اسکندری و هبائل و متاثل بو بکر بن علی و مانند اینها و در علم سیم شامین شام
 بمالکی و قضای سر مکتوم و رسایل هلاله و غیره و در علم چهارم خواشین افلاکون
 و مختصر جانوس و عشر مقالات و خلاصه کتب بلیناس و غیر ذلک و در علم پنجم رسایل
 خسرو شاه سماوی و جبل و دو کوکب دابن عراق و غیر اینها است و کتاب سحر اعیون ابی عبد
 الله المغری که بلباب بن الحارث مشهور شده مشتمل است بر دایع و خامس رساله عینی
 الخطایق و ابضاح الفریق از مؤلفات حکیم ابوالفاسم احمد السماوی جامع آنها است با
 زواید و کتاب سطره فاسمی از مؤلفات ملا حسین کاشفی که با مرشاه فاسم انوار جمع نموده
 مشتمل است بر بیست و از تواید علم و امر و ذلک کتاب و غیر دعا و بکذب عدم اعتبار مشهور

و جبهه

است و سبب آن تصریح بیسپای از غرایب است که در نظر ما بپیدی نماید علاوه بر
اینکه بیسپای در صد امتحان و تجربه بر می آید بدون وقوف کامل در ده عیاشیه
دوئی با تشخیص طریقه و هر یک که بجز اینکند وائی را از عطار گرفتند در صد امتحان
بر می آید حال اینکه شناختن او و هر مقدار از آنها و تمیز خود و بد و خالص و مزوج
انها کار هر کسی نیست و علاوه بر این بیسپای از آن محتاج بعزیم و استقامت و دعوت
و امثال اینها است که نوشتن آنها بقلم خاص وقت مخصوص میباشد باشد
علاوه بر اینکه بتفاوت یک کلمه یا مثال یا بنا بر حرکت در خواندن مختلف می شود و
بیسپای در عزم هم موقوف با اجازه است از استقامت کامل و اکثری بستر است بنظر آن
کواکب اوقات آنها و تشخیص اینها تجربه تفاوتی است و اوله که صحیح است سقم آنها معلوم
نیست صورت ندارد و امثال ذلك حدیث دوی الکافی قال انشد الکعبه ابی
عبدالله ع شعر افقال اخلاص الله هوای منا اغرق نزعاً ولا نظیش سهای فکنا
ابو عبدالله ع لا نفعل هکذا فانا اغرق نزعاً و لکن قل ففدا غرق نزعاً فدا نظیش سهای
نوضیحه ان النزع مد القوس و اغراق المنازع استیفاء و فی المد و طیش السهم عدم صوابه
الهدى و عدم و له عند و اغرق فعل ماض من الاغراق و المستتر فيه راجع الى الله و الى هو
او فعل مضارع منه علی صیغه المتکلم و مراد الکعبه شکر الله سبحانه و نقول انه سبحانه
جعل له هوای خالصاً بحيث يكون کل امر علی هوای بدون سعی و فی حق ان الله سبحانه
او هوای ما استوفى مد القوس نحو الهدى اوائی ما استوفى و مع ذلك بصیغه
الى الهدى فهی ابو عبدالله ع لا جعل ان الله سبحانه و جمی الامور علی و حق الاستیفاء و انما
السهم الهدى بدون استیفاء مد نحوه مخالف له و قال شکر الله سبحانه علی هدیه الاستیفاء

لك وقل قد استؤججنا في مدا القوس نحو طه في ال ووفقى لاستيفائه وبعد
 ذلك لا نظير سهاى حمل يثدوى النبي ع ان قال لا عدوك ولا ظنرك ولا
 هامة ولا شامة ولا صفر ولا وضاع بعد فضلك ولا قرب بعد الهجرة ولا صنف يوم
 الى الليل ولا طلاق قبل النكاح ولا عتق قبل ملك لا يتم بعد ذلك اقول المرام
 بالعدوى سائر المرض من انسان وجوان الى غيره والهامة يتخفف اليهم بحسب الطيف
 يظهر بالليل كانتك لعرب توعم ان روح القبول لذى لا يدرك بشارة تصير هامة
 يظهر على قعره فيقول استقوا استقوا فاذا ادرك بشارة طارت والصفر يفتح الاذن
 حجة كانتك لعرب توعم انها في بطن الانثى اصبحت لانثى اذا اجاع وقود به وقيل
 ان اراد به النبي الذي كانوا يعضلون به الجاهل به وهو تاجر المحرم الى شهر صفر هو
 الشهر الحرام حمل يثدوى في الهند يربب باشاعن ابي خديجة عن ابي عبد الله
 قال سائر رجل انا اسمع فقال في اصلي الجهر ثم انكر الله لكل ما ارد بان ذكره مما يجب
 على ابدان اضع جبنى فانام قبل طلوع الشمس فاكرو ذلك قال ولم قال اكره ان
 تطلع الشمس من غير مطلعها قال ليس بان ذلك خفاء انظر من حيث تطلع الشمس في ثمة
 تطلع الشمس وتضمر ان السائل لما كان قد بلغه انرا اجماع وقت ظهور الظاهر عليها
 فبذلك تطلع الشمس من مغربها فكان ينظر في ذلك لو كان في خافان هو نام قبل
 الموعود من حين ظهوره وطلعت الشمس من غير مطلعها وكان موعودا ما غافل
 وبفوت عنه هذه العلامة فاجابه بان هذا الامر بين الاخفاء وبين ان الشمس في كل
 يوم انما تطلع من حيث تطلع الجهر في ذلك اليوم مشرقا كان ومغربا ومن بنام بعد
 الجهر ضروري مطلع الجهر في ذلك اليوم فيحصل له الصلح بمطلع الشمس في جهات يث

روى في الكافي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في يوم الثلاثاء ساعة من واقفها امر عليه السلام
 دس حتى يموت وما شاء الله لم يقدر ما يرى لم يسكن دس حتى يموت والمردان
 فيه ساعة من اقل فيه دس بجحامة وفصل لم يسكن دس حتى يموت وفي حديث آخر
 في الكافي بينهم من انه قال ان امة الكسرى واجتيم اي يوم شئت احوال بيت في العجا^ل
 المروية في الكافي وروى باسنا عن حمزة الطيار قال كنت عند الحسن الاول عليه السلام وفيه
 فقال ما لك قلت ضرسي فقال لو اجتيمت فسكن فاعلمته وروى ايضا باسنا
 عن الجعفي قال سمعت ابا الحسن موسى عليه السلام يقول داء الضرس ماخذ حنظلة
 فيفسرها ثم يستخرج دهنها فان كان الضرس ما كولا مضغفا تظفر فيه قطران وتجعل
 منه في قطنه شبا وتجعل في جوف الضرس بنام صاحبه مسلوقا باخذ منه ثلث
 لبال فان كان الضرس لا اكل فيه وكانت في اقطر^{الاول} الى بلع ذلك الضرس لبا
 كل ليلة قطرين او ثلث قطران يبرئ باذن الله وروى باسنا عن ابي ولاد قال
 داء بيت ابا الحسن في الحجر وهو ناعد مع عدة من اهل بيته فسمعه يقول ضررت
 على استنا فاخذت السعد ذلكت به استنا فنفعني ذلك سكنت عني وروى عن
 ابي عبد الله عليه السلام يقول اتخذ داء استنا نكر السعد فانه يطيب لغم ويزيد لجماع و
 روى عن ابي الحسن الاول قال من استنجى بالسعد بعد الغائط وغسل به فم بعد
 الطعام لم يقبض عليه في غيره ولم يخف شبا من ادباح البواسير وروى عن ابي عبد^{الله}
 قال كان رسول الله صلى الله عليه وآله لا يداوي من ان كان ويقول لي ما من احد الا وبعرف من
 مجذام فاذا اصابه ان كان وروى باسنا عن جميل بن صالح قال قلت لابي عبد الله
 ان لنا فتاة كانت ترضي الكواكب مثل المجرة قال نعم وتراه مثل الحب قلت ان جبر^{ها}

ضعیف فقال کمالها بالصبر والحرمان و اجزاء و اسواء فکملنا به فنفعها و روی عن
 سالم مولی علی بن یقطين انه کان یلغی من رمد عینہ دی فقال فکتب لہ یوحنا
 ابتداء من عند ما یمنعک من کل البعیر و جزء کافور و باحی و جزء صبر سقوطی
 جیبا و یخالان بجزءة یکتل منه مثل ما یکتل من الائمة کحلہ فی شهر تجد کل باحی
 الی من یخرج من البکاء فقال کان یکتل به فنامشکی عینہ حی ما ن ودوی عن
 ابرهیم الجعفی قال دخلت علی ابي عبد الله ع قال ما لی انک ساهم الوبر فقال ان
 می الی ریح فقال ما یمنعک من المبادک الطبیب سحی الشکر ثم انمضه بالماء و اشرب علی
 الی ریح و عند المساء فقال ففعلت فاعادت الی روی عن ابی الحسن الاول ع قال
 من رداء الا و هو هیچ و اء و لیس شیء فی البکاء انفع من امساک الید الا عما یحتاج الیه
المؤلف رحمه الله ان رداء و فاد ما باد و انکر کم کاهی بخا هی ل ما شاد و انکر کم
 صبد دل من لا یق تیغ و اکر نیست در داء خدا اخرش ازاد و انکر کم ناله اکر ناله
 بح اورم اندک اما کم چه باخوی خدا داد و انکر کم معتم زعی عشق جان کو بر
 مکر صد مبدک از خاک من باد و انکر کم انصا کجارت بین مد و کر مند
 جانی که دوان مبدک بغیا توان کرد منای بر تارده کوی خرابات این رده
 بهر هو الهوس ارشاد و انکر کم با غیر صفا من عهد و فابست دل و با غیر
 و کر شار و انکر کم و لیرایضا طر تبتستند از غمش مسکین دل بچاوه کان
 دوز از ستم این در تعب شبان الی و در غمان ناکشته در و از درش پیروی ان
 هر دم رود اشک از دو چشم بر زمین اولیم بر اسمان گفتیم بود در خست که
 من ایم بگویت ساعتی گفتاری ما بنم شب و بجملة باران نهان گفتیم که با بجا

بني كثر يكون بان فائدة في ربيع الا براد ان من منافع الدباب انها تحرق بحملها
بالاكمل فاذا اكملت المرأة كانت عنها احسن فائدة في جفوة لمحو ان تجفف
لمس قرب بيمين البقر وطين به موضع لسعها سكتها من وقته فائدة في جفوة لمحو ان
تخرج في النورة ذر بهج ورماد الكرم وطين بها الجمد ثم غسل بعد ما يدق
تسحق البياض في بدن البطح مراد يضعف الشعر حتى لا يكاد ان يهوى فمن فائدة
لشد الداء في بابا بدانتك تسحق فاطمة وهر عليها السلام دن ثلث
صل بيت واطلاقا صاحب واطلاق وادركي ان اطلاق شايع است كعبك
ستاد سي وجهار فكثير سي سر مجيد وسي سر تسبيح ود بكر تسبيح كدر
داداد سبده الشاد سبده است ود رصول معتبره واد سده است ان
ست سجان دي الحلال البادخ العظم سجان دي العرش شايخ المنيف سجان
على الملك الفاخر القديم سجان دي البهجة ولجمال سجان من زدي الثور و
سجان من بري الزنمل في الصفا ووقع الطير في الهواشع شكل ولد
بابا هان دام عجبنا وانا طفل صغير في نحو الرضعا من كره هذا
دبعه حصل للفرج بما هو منه من الشدة وهو من الجربان وكولله من
الافوق

منه الى الزود فوجدوه واما الزود فوجدوا فيه من كل شيء مما كان في
الزود من كل شيء مما كان في الزود من كل شيء مما كان في الزود

خفي يدق حواء عن فهم الذكر وكذبها من بعد عمر فخرج كربة القلب
 الشجي وكما رثاء به صباحا ونايتك المسرة بالعتي اذا ضاقتك
 الاحوال يوما فتوا بالواحد الفم على بق في المثل رى الناس هنا في
 العوار صافيا ولم يدروا ما يجري على لسنهم ومنها وكننا عدنا لنا
 وشا نها انا اذ لب منك لا مانا ومنها انا الذين فاخوة من الليل اذا كانوا
 فيه راحة قوم ثم لا عمن فيه ونام ومنها ترى لوجل الخيف فزود به وفي
 اثاره اسد منزه ومنها اذا كنت له زرع وابصر حاصدا ندمت على التقصير
 في من البند ومنها مما يند هر شب خزا من جواب كره بالان كرا من البره است
 اب في الحد يث احتجب بغير حجاب محجوب هذا اما من باب حجاب استورا
 اى حجابا على حجاب بناء على ان قصى مران شد الاحتجاب لو كان من تلقاء
 حجاب كان لا محالة محجوبا ومن باب لنعت بوصف الجار والوصف بحال المتعا
 رة او من باب الوصف بالغاية المترتبة في الكسوف وجد بخط الشهيد دة رفة
 الى دناي النبي قال اذا واحد كان حاجته يقضى ام لا فليقبض على شيء من محبوب
 وبضم حاجته وياخذ ثمانا ثمانا من محبوب لمقبوضة فان بقي في يده واحد فهي
 المؤخرة فالحاجة مقضية وان بقي اثنان فهي المخرج فانها لا تقض ان بقي ثلث
 فهي للذي يب يكون كذا لا يقض ان بقي اربع فهي لرجل فانها لا يقضى ان بقي ثلث
 فهو للمشتري فانها تقضى سر بها وان بقي ست فهو للمعترف فانها تقضى وان بقي سبع
 فهو لعارض فانها تقضى حسنا وان بقي ثمان فلا تعرض لها بوجه من الوجوه فانها
 في النوقف سئل عالم فقبل له ان الله تدارك هل في اهل بيت

عليهم السلام

عليهم السلام وليس شيء من نعيم الجنة الا ذكر فيه الاموال والعين فقال تلك الاما
نواجل اللفظة شعس لامر المؤمنين عليهم السلام الا ايها الموت الذي
هو فاصدك ارجى فقد اقبلت كل خليل اذ انك بصير بالدين اجهم كأنك تنحو
نحوهم بدليل لا اى مري يا اهل ودى كيف عهد اليكم فهل شوقكم نحو
كنوت اليكم وهل صرتم بعدكم كما صرت بعدكم وهل عندكم وجدكم كوجدكم
فان قرعني مرة بلفظكم سلمنا والا فاستلام عليكم ايضا فان الفضل عندك
فذلك نفسى على اذما سئت كما سئت ايضا وكنت ادى ان التجار عبة
فكانت ثقات الناس حتى التجارب ايضا اذا امسى سلاوى من تراب وبيت محلو
الربا رجم فهو لصحابي وقولوا لك البشرى قدمت على لكرم فائدة قد شرت
مع الولد الماجد لعلامة طو العلم والتحقيق بحمد الله عليهم زيادة العنا
العاليات في سنة خمس مائة بعد الف من الهجرة النبوية واذ رجعنا من اشد
المشرفين الخفق كرهنا الى مقابر فريش ومكثنا فيه اياما فادرس فاضى بعد ذلك
نولى فضلى هذا السنة وجاء من قسطنطين الى والدى بلغين من نتائج
احدها كانا الغاذا لستة لى نولى قضا بغداد فيها والاخر باسم الدستور الاعظم
سببان باشا الى بغداد فطلب منه حلما الاول هذا قدولى القضاة حاج اسمعيل
نائب قضا بغداد فى العشر السادس من الثالث لثالث من السادس لثالث من
النصف الاول من تاريخ لوند عليه مسطح مريح الزوج الاول فى الفرد الثالث على
ان يكونا عدد الواحد وضرب جند المجمع الكسور مع العدد الذى لا يتغير
الفرج والتكعيبات كان محاصل معادلا لود ويحدد الجتماع شائيات الود

الثاني من هجرة من نزل عليه السبع الثاني صلى الله تعالى وسلم ما تروى عن العندين
 تنعم فاجاب عنه الذي طاب ثراه بان هذا تاريخ لثلاث مراتب بحيث لو صوب^{اولها}
 في اوسطها حصل ثلثها ولو قسم ثلثها على اوسطها حصل اولها يحصل الولد من^{ذرية}
 عشر ضعا على نفسه وهذا عجيب بل من فضائلها عن ابنه وهذا ايضا عن ابن اخوها
 صحيف فطره الدائرة اولها عدد راء في الساعات نصف اوسط جبل معروف
 ونصف نصف جوهان مشهور لو تدخل بينهما مروج الاصل حصلت اربعة متساوية
 والصلاة على جامع الشان المتباينة والثاني هذا يقول الفقهاء او ربني^{والا}
 اسمعيل الشهر بين اربعة يتايب با اصحاب الذين لو في وارباب تطيع النقاء
 اخبرني عن حضرة اصفه روى نفس قد استعمل على بعض الحروف النورانية
 واقله من حرف فائدة نالي مقدمه اشهر في الاظهار والافان واشان في الكل
 على الاطلاق فائدة يكون من الجواهر الاجزاء الفردية واخرى من الاوصاف والاعراض^{بها}
 بل يبنى ولا عن محض الامن والاسان واخر خبر محسن الادب ان بل هو نهاية الايقان
 العرفان نصفه لثلاثة كمال شعورك ومنه كمال ملوه كمال شعورك وقد اقبلت^{بها}
 الكمالين حرف من بعض اسماء اولاد خير النبيين والكمال لو طرح منه مربع الخامس
 عادلا لباقي حلة الاعراض وجد راء كان لقصته وانواع العلوم المفاهيم من المبدأ
 القباض على انه لو قسم يقسمين بكل بل ارجل بل ارجل من مكعب احداهما ين بد على الاخر
 بنصف اول الزوج وكبيره عدد خانة لشرط مع ان المستوي هو ولا يشترط^{مستوي}
 وفيما بينهما بالهجمة من كور يستاك في الترتيب الكعاب غير نال عن الترتيب في الحنا
 كانه منطوق ولحم سداسي عند الصوفيين وان زاد على النصفين عند الارماض فمزيد

ولجميع حسن بزاوية على البهائم كان إشارة إلى العدد من جهة إيهن وورد الرابع
 ساري عدد عظام بدن الانسان عند المنسحقين ولو طرح عن المنسحق عدد العظام
 بقي اقسام عند المشايخ ولو مضف الخامس عن المني الى المذكرة ^{والله اعلم} ولو طرح عن المنسحقين
 يتحقق الصنفان الذائنين عند المتكلمين اقسام الخفي والجلي عند الاصوليين وموجع
 مسائل كل العلوم عند المختصين بسطح مجازي الفكرة المتكلمات يتفقوا في قبول
 الكناية والاجناس والماثية والتريفين وشرائط الابدان اجاز ولو طرح منه طرفا النطق
 علم شرطه الناقض فيما بين القضايا او زيد عليه ضرر وب معينا العلوم يحصل
 وابواب المنطق عند البراهين ونصف بعدل الحياض القران والاعكام الشرعية
 مخصصا الموسولات في بعده بعدل علقات المجاز او بسطح اجزاء العلوم في قبول
 الشرعي يتحقق كلمة المجازات ولو ازيلت من هذا المربع عقيم ضرر وب لمشكل انشا
 بهي القضايا الموجهة ولو طرح منه جناس طيفه المتخاضعين عادة الباقي القتون
 العربية واحوال المستند اليه الاستعايات بل من فضة من ترك جدا واما رويدات
 وبعضه يحصل عدد جميع الافلاك المحوطة بمجد الجهات ولو طرحته عن تالي المقدم
 بقي لونا لعلومها الشهيرة على المستند العامة ومسطح فائتين فيها اسماها بعدل
 بعض العدد لثلاثة بل كان الخواص والنسائل الجبرية كان مربعها الخبر الصادق
 والاراجع والارادة الشرعية ومسطح نصف البروج في ربع دائرتها بعدل عدلها ام السنة
 الشمسية ولو طرحته عن التواضع احوال النجوم والكواكب السبابة بقى المنازل القمرية
 وشكل المتوالد الرابع يسير في البرهان السلوي على تناهي الابقاء وان جلت ذواتها
 دن على ما فوق المراد ولو اتمت على طرفه تالي الخامس محمود ووصلت بينهما اشارته

طهر بقودان الأرض مائة سنة ودين ولو أخرجت عن بلد إلى غير بلداتها إلى برهان شأنا
 اللاتناهي في جهته ووجهته ونال الأول في صناعة الأعمدة من هب كثير الاستعمال و
 أن كان المقدم موصوفاً بالكمال وينفس الأولين يحصل توسل الارتفاع وباربعة
 أمثاله يظهر دائرة البروج في الكرة الأسطوانية بالارتفاع بل يتحقق بعشر الثاني الألف في
 سبع البقاع وثلاث جنس الأول معرب عن الأوضاع وأنواع الأعراب أصنافاً الاسم و
 الفعل من حيث الباب بل هو نفس فيما يوقف به على المعنى وأقسام اللفظ الأصوات
 بالاعتناء وثلاثمائة واربعة عشر عدد من بحر علمية في الشرع بل ما يجب من الزكوة و
 بنصف يحصل مائة الزكوة ولو أنشئت في جنس الأول ثلثه عدل عدد واجناس الشعر
 ولو طرح العزم الثاني عن الرابع يعني أنواعها وهي الأعداد حصل وجمعت الأول والثالث
 مع الخامس حصل عدد أصنافها وهي المصروفات وجمعت لثانيتين مع الرابع حصل
 عدد عوارضها وهي الزوايا ولو طرح البروج الأول عن الرابع بقي عدد أنواع الحجب و
 بنصف لثالث يتحقق الدوائر ثلاث مع ان جنس الأول بعد الدوائر الفاضلة
 وتدابير عنها والذات المجدلة طاب وأه الفاضل أضاف لثالث هذا اسم حضرة^{صفته}
 الخدام محضته بملك لا ينبغي لأحد من الأنام وأوله بالكمال موصوفاً وثانيتها عظم
 الإنسان معروف وثالثه كوكب السماء مع ان نصف سدس الفلك الأقصى
 رابعة عظم الموضع غايته الارتفاع مع ان ثلثا كل منهما بل ارتفاع وآخره أول سورة
 من القرآن مع ان جوان له في السماء ودان وفي الما جريان ثلثه فعل مثل اسم نام
 وثلثه الآخر حرف بل كلام ونصفه الأول سورة من القرآن ونصفه الآخر عضو من
 الإنسان وأول انفسين مجدور لثالثه مع ان ينقسم إلى مجدورين زوج وزوج

ونصفه اهرم مجنود ونصفه ثلثه مع انه ينقسم الى مجنودين فرد و زوج ولو زيد
 على ثلثه
 ثلثه لحصل رابعه لو زيد على اربعة لوجد سادسه لو زيد على سادسه صاروا له
 ولو زيد على اربعة صار قطر الدائرة ولو نصف صار عداء في السماء ساوة نصفه
 ثلثه كمال شعورك ونصف اخر له كمال اسمي قبله لجر قلبه لجر نصفه الاخر ^{قلب} ^{منه}
 الاسم لو نقص ضعف خامسة عشر امثال اخره حصل عدد لو وجد بطل الشكل اعاد
 وصار اعظم الابعاد اقصرها وكان طوال بعض المطالع مساو باله واعظم منه
 يحصل نصف ثلثه من زيادة عشرة مثاله على نفسه من نقصانها عند نصفه ثلثه
 يساوي الانوار القواهر لسان الاشراف وثلث ثلثه يعادل عوالى الاجناس ^{الثلث}
 بالانفاق ربع رابعه يساوي الحروف الموهوسه وخمس سادسه يعادل المنازل ^{المشهور}
 نصف زوج ونصف فرد مع انه مساو بان هذا اعجب بل كل منهما ان زيد انقص
 الاخر هذا عزيز الله الموفق للوصول الى وفرضيب الجنون العامري
 ابتدل رضا سادس فيها جمالها فكيف بدار صل فيها جمالها وقد كنت لا رضى
 بوصل مقطع وهما انا راض لو اني خيالها الغر باسم البشر وما شئ لهم عرف
 وفي تعجب بعض المشهور اذا سقطت خمسه بجده مسيح السماء وفي المظهر
 واوله واخره سواء وباقيده يسبح في الصفيح قال الجاحظ يقال لا تشبهك كلها ^{انها}
 جيد ووسط وودي الوسط من كل شئ لوجود من دبه عند الناس لا الشعر
 فان دبه خمر من وسطه من قبل شعرة من نوع عبارة من الودي قال ^{صليبه}
 لا ما لي تحب عابته قال الامامي ترضى ان احب امراتك قال لا قال فلم زنى ذلك
 لا بقا بحرم رسول الله صلى الله عليه ولله ولا ترضى بحرمات كان اسحق بن وهب

ان يقول
 فكيف بدار فيها جمالها
 ١٢

مژها فقال لا عراچه بوما وهو بما رخصه انشهد بما لمرقه عینک فقال نعم شهدان
 ابال فعل بامک ولما وردتک فخلعت لایمانج احدا ضمیر کمر نه مرهبت و عدا
 روزگار بود ز نو سوی بدن که اورده جان و پز پائی یکیمان خواهم و چند اما
 از روزگار که بر جهان جان در بران جان و در میان سازم نثار و وحشی کرد
 نشیند بطرف دامن زادن کان کو براندازد فلک بنیاد این و پز پز را می و ظل
 عشق خوردن کار هر طرف نیست وحشی باید که کرد بر لب پیمانده را می
چند کاشی نه دهن کند کنه که نهاری تو ما غری کناهم که عفتاری تو
 او فهارت خواند ما عفتارت ایا بکدام نام خوشناری تو و طغیان **مرید**
 بنیک بین که ساقی از لب فرایر دزد خون در پیاله مآذ را باغ مردم را می **مرید**
 از در دل عاشق بیچاره چرا اورا چتری که درون کارش داده است و **مرید** از فتر
 فتر به تر من فسترت از لب پنهان فتر به تر من فتر به تر **مرید** با شبانه بلبل بنم
 باز دو کف که خائمان ستر از غریبی باید و **مرید** در بیضه خوش
 پیکرم ز نکداشت کمال و پز پز ادم بکدام که دست لب کمر دین وادی پز
 بادم **مرید** ای تواند جهان پز پز هیچ بن هیچ بن هر بن هیچ بن
 هم یاد بر مرهبت که چه دین تکبر من بیوت ز چه اضا اینجا بر مثال **مرید**
 که کشاد و ران قطار قطار این بان منزند هبی محلب وان بان منزند هبی
 منتقا اخر کار بر پزند هم و زهم بان ماند این مراد **مرید** **شخصا**
 فی کتاب مفتاح الفلاح فی تفسیر سورة الحمد عیند بنی النکته فی تقدیم قولی
 تغبد علی ششعین ان اوجه فیه ان یوافق مثا و الحرف الحضر ضجیع الای ثم قال و

هذا التكنة انما يصح على ما هو الاصح من كون البسملة جزء من السورة اقول سبب ذلك
 انه اذا لم يكن البسملة جزء من السورة فيكون قوله نعم عليهم واحدا من الايات للاجماع
 على ان الحمد سبع ايات بل صرح بهذا القرآن حيث سماه بالتسبيح المثنى وان كان عليهم
 ان لا يكون مثل ما هو في الخبر في الجمع من حيث اليا وحى بل من ذلك في تسعين على ما
 بود عن عفونو عاصي طلب عرضة عصيانا كرفسهم من سبب چون بستاد
 دهم پرده ساز هم بدست خود در دهم پرده باز رجعت داشتند بهلام لب
 خواه ابروی خویش بر دم از نگاه سعدک ندانی که شود پرده حال مرست جرا
 بر فشانند در در قصه ست کشاید دردی بر دل ز واردان فشانند مرست
 و کاینات حالش بود و قصه بر باد و دست که هر استنایش جانی در او است
 اینها را میخای معنی در زنگامه مقبل کو بر دو و امثال زنگامه در دو
 بود است قال بعض الکابر اذا صادف المعاملة الى استرخ الجوارح اقول بر بد
 ان الجوارح تصبر مستیجرا بالاعمال والوظائف لئلا بدت رغبة فنهلتها من قبلها
 بل مستلذتها غرا الى شهیدک خالها از نور که می بخشد شب غشوق
 او بر بخشد دل با آن رشح غم اندر شد بود کبابی که منک شود شد و بدست
 که دهد خون ناب هست همان خون که چکان کباب بی تو میجرب جبر کل
 بی نمد عشق هر سبک چه دل ناله ز بیداد نباشد پسند چند دل و دل بر نیت
 چه در دمنند بر که نه مشغول با بن دل شو کشت بر دگر چه عاقل شوی شیخ
 احمد غزالی نایاب جان من چیز و ذوق بنم شب صد ملک نبرد و یکو بنم
 پرده ناموس بنکم مانع دیوانگی بکنظر سویم کن و از ننگ عقلم و از هاشعرا

و در حدیثی که
 اوردن در ششقال
 از اراکین منصفان
 که در حدیثی که
 از حدیثی که
 از حدیثی که

۲
 کادور

۱۰۰

وعليهن عند البحر المكفوف عند اهل الارض كخلق في فلاة في هذه السبع للبحر المكفوف
 عند جبال البرد كخلق في فلاة وتلا هذه الآية وينزل من السماء من جبال فيها من
 وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد وعند الذي تتخاف منها لقابوب كخلق في
 فلاة في وهذه السبع والبحر المكفوف وجبال البرد والهواء عند حجب المنور عند
 الكرسي كخلق في فلاة ثم تلا هذه الآية وسع كرسيه السموات والارض ولا يؤده
 حفظها وهو العلي العظيم وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد والهواء وحجب
 النور والكرسي عند العرش كخلق في فلاة في وتلا هذه الآية الرحمن على العرش استواء
 هر چه میخوانی که چه شنعم میگردانی انتظار که چه چنگ می نوازی در کنار
 هر چه میخوانی که چه شنعم میگردانی انتظار که چه چنگ می نوازی در کنار
 علم اعداد نوشته شد و تاليف شد و تاليف شد بسيا است مثل سنجبل
 و محبوب و دهره سبله كشف المعاد في تفسيره جاد و كتاب اليقين في تفسيره ايهان و ان
 جلد شمس المعارف كبر و اصغر و تعليفه كبرى و صغير و لمعه نورانية و حقا
 سور قرآن و الواح الذهب تاليف شيخ شرف الدين ابو العباس احمد على القرشي
 التوتسي است و تاليف المطالب تاليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب التوتسي الغزي
 و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد على الغزي است و التلخيص تاليف تقي الدين
 عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و الجوهر المكنون تاليف ابو جواد
 محمد الغزالي است و رد النظم في منافع القرآن العظيم تاليف ابو السعادات عفيف
 الدين عبد الله سعد التميمي التميمي لنا فغنى است و خواص اسماء الله تصنيف مولانا
 يعقوب جرجاني سر الايات تاليف يحيى بن زناد مذكور ابن عباس است و كتاب هياكل و

عند جبال البرد

عند جبال البرد

عند جبال البرد

عند جبال البرد

تماثل تا ایفای بویکر بن علی و حبشه و غیرتک و ان کبار بن فرناست بحسب لادین
 حسین سکاکی سپید حسن اخلاطی صابن الدین لوزک و مولا ناحین کاشفی و ولد
 اوصفی الدین و غیرهم فائده بدانکه طریق استعداد از حروف و اسماء و ابیات سطر
 است طریق و عبرت و راجح و حقایق و نها و توصل جتن بصورت مثالی ایشان که در
 عالم بر رخ دارند و این را طریق تجلی خوانند و این مخصوص اهل کشف است شیخ
 ابو عبد الله مغرجه در کتاب تهیسی المطالب این بحث داد که نموده و از برای هر مرتبه
 خلونی معین ساختند و هم طریق تلاوت که از طریق کلی خوانند سیم کتابت که
 از طریق کتابی خوانند فائده بدانکه هر طالبی که میخواهد از حروف اسماء الله و ابیات
 تحصیل مطالب نماید بهر یک از طرق ثلثه باید چند چیز مراعات کند آحادیت طعام
 تقلیل آن ۲ ترک جوانی ۳ اجتناب از بقولان کفریه و از بیچون سپهر پیاز و کندن
 و امثال آن ۴ طهارت بدن و لباس منزل و وضو با غسل قبل از عمل ۵ حلیت
 جامه حق گفتند اگر باین شستن آن وجه حال نباشد اثر نگیرد و نغیر ۶ آنکه
 منزل آن لایق دنیوی و مصالح معاش باشد و لایق خالی باشد و از خضوع خاشاک و فتنه باشند
 ۷ ملاطفت و زمان از مندر شرعیه مثل ایام و ایالی شهریه و از مندر حکیمیه مثل ملا
 طالع وقت و ساعات مسعوده و ملاحظه شرف و هبوط و وبال کواکب ۸ ملا
 مکان شریف ۹ خلوت خصوص از عوام و دنایا و اطفال ۱۰ استقبال ۱۱ اخفا عیال
 کمان آن از استاد و بیکانه و این واجب شرط است ۱۲ بخور سوختن در جای که لازم
 باشد و بعضی در جمیع اعمال بخور سوختن بخور و در جمیع اعمال شرب سوختن بخور
 که بهر لازم دانسته اند ۱۳ صبر و تأخر و عدم تعجل و ملول شدن از تأخیر ۱۴ افتخار

و اختتام عمل بدین کرم تسبیح و صلوات فائز بدین کرم هر یک کلاهی بود و قلم است حکم
 و اقل از قلم مصرک عیان است و این که از برای عزائت نصایب معین باشد بعد دی
 خاص در این قسم نام عزائت با عقد نرسد نتیجی بران مرتب نگردد و اگر از آن مضام
 در گذرد فائز مرتب نگردد و رعایت عدد از اعظم شرایط است و اگر در بین
 حرف نند عمل باطل شود و باید آن سر نگردد و اگر چه بی اختیار و تکم کرده باشد و اگر
 حاجتی اتفاق افتد و عمل طول داشته باشد و یک شبانه روز بان وفا نکند و قی
 معین هزاره دهد و در بین اوقات آن کلام فضول و شلر جنبان کند و اطلاق آن است
 که عزائت بعد دی خاص اختصاص بنافه باشد و در این قسم با خود عددی
 مفرد سان که در وقت آن اوقات شب و روز بقدرت شغال نماید و در اثنای
 سختی عند الضروره اگر کو بد ضرورت باشد باشد فائز بدین کرم خلوت در اقل
 بزرگ کلاهی از وی از ناس از شلر یک کلمه است باید تا عمل با تمام رسد از خلوت
 بد و ضرورت بیرون نیاید و نباید وسعت خلوتخانه بقدرت باشد که تواند
 ایستاد و نماز گذارد و نهاده بران نشاید و باید یکدرد داشته باشد و روز نه
 و غیره دیگر نبود و آن مردم و مواضع از دحامد و در باشد فائز بدین کرم افراشته که
 او باب علوم عربیه وضع کرده اند بجهت اخفای علوم با فواید دیگر سی قلم است
 باین تفصیل آدودی ۴ قلم عبری ۳ و ع و ه و سربانی و آن سر نفع است
 یونانی ۶ فلک اطومات که یونانیان وضع کرده اند ۴ قلم جابریان ۶ و علم اصلا
 آستی که دایره سبق را بان قلم نوشتند می آ و ۳ و ع و ه و سربانی و آن سر نفع است
 ه ا عباد و آ و ۷ و آ و ۸ و آ و ۹ و ۱۰ قلم بچان و آن پنج نفع است ۴ قلم سبیل ۲۰

این کلام را در هر روز بخواند و در هر روز بخواند و در هر روز بخواند

۲۴ و ۲۵ و ۲۶ قلم طلمات وان نیز پنج نوع است ۲۷ قلم جبری ۲۸ قلم
 طبیعی ۲۹ قلم زمام ۳۰ قلم کاشفی فائده حاصل باید که چون یکی از اعمال کتابی
 عمل نماید قلم نو اختیار کند که هنوز از آن تر باشد و بان هر چه نوشته باشد
 و غیر از این مضمون اثر نبخشد و همچنین قلم نو داده و باید از وجه حلال باشد و الا در
 اطعنا یا اثر نکند و در قهریات رجعت کند فائده حاصل باید که چون مداد را مرغان
 کند و در اعمال الطغیة کتابت با او کند که منسوب بکواکب سعد است چون صفت من
 وزرد و اعمال عداوت که متعلق بکواکب بخسار چون سها و کبود و سرخ و مارطه
 حلیت مداد نیز از او ارم است فائده بدانکه هر سه حرف از حروف بیست هشت
 کانه متعلق بفلک از فلک شمس فلک الافلاک از چهار حرفت باین ترتیب
 احاد و عشار و مان و الو و که ای و غ باشد از فلک الافلاکست و دو هم که
 بک و باشد از فلک ثوابت همچنین تا نه هم که ط ص ز باشد از فلک
 قمر است فائده بدانکه از حروف بیست هشت کانه هر چهار حرف متعلق بکواکب
 باین نحو که از ابجد مشرق چهار حرف اول از زحل است و چهار حرف بعد از آن
 و چهار حرف بعد از آن مریخ تا چهار حرف آخر از قمر است این قول معتبر است و قول
 دیگر که بعضی از او ثقیق دانسته اند که نون و خاء معی و دال مہملہ و غین معی و زحل
 منسوبست و طاء معی و زان و کان و ضاد معی و یثیری و الف و ثاء و مثناة و فوائده
 و ہم و ذاء مہملہ و یح و حاء مہملہ و هاء و عین مہملہ و باء و مثناة و تخانہ و تہ و س
 و شین معی و ز و و طاء مہملہ و ظاء معی و ز و هاء و باء و موحد و صام مہملہ و واء
 مثلثه و ذال معی و بطارد و جیم و لام و سین مہملہ و فاء و بقر فائده بدانکه اهل علم

کہ کند

گویند که هر چه با عوق است یعنی ملکی که موکلان برجست عامل حرف باید به
 بدند هر چه بکدام برج منسوبست پس بدان که برج توسل جوید و نام وی
 بتعظیم برد و از وی استعانت جوید و باین نحو است ملک حمل شرچیل و ملک
 ثور عزراشیل چون اسرافیل سرطان نهفایشیل اسد سراطیل سنبله شهکبل فزون
 سهرایشیل عقرب صرافیل قوس سراطیل جدک شمکایشیل دلو همکایشیل جون
 غلبایشیل و هفت ملک مقربند معاونان روح کواکب سبعه سپارده عامل حرف
 باید نظر کند که حرف معقول تعلق بکدام کوکب دارد و ملک آن کوکب نیز است
 بخضوع جوید ملک حمل قریبایشیل ملک شتری سمایشیل مریخ کاکایشیل ثمر صفا
 زهر سپید بابیشیل عطارد شمشایشیل مریخ اسماعیل فائیشیل بدانکه هر یک از حرف
 عوق دارند و استمداد دارند ایشان شریکست آ اسرافیل ب جبرایشیل ج کلکایشیل
 بعضی غنایشیل گفته اند داطرایشیل هر دو بابیشیل و در قیامایشیل و سرفایشیل و
 بقولی شماییشیل ح بکایشیل ط اسماعیل ری فشرایشیل ک جذ و بابیشیل
 طافایشیل م و بابیشیل ن حوالایشیل س هرکبل ع لوفایشیل ف سهرایشیل و
 بقولی حصایشیل ج را همکایشیل ف عطایشیل س هرکبل س هرکبل و بقولی
 جبرایشیل ث عزراشیل ث مکیایشیل و بقولی مریایشیل خ مکیایشیل و بقولی ث
 د اداایشیل ص عطکایشیل ط لوفایشیل و بقولی مکیایشیل غ کوخایشیل فائیشیل بدانکه
 هر یک از ابام هفت نیز و عون دارند یکی علوی دیگری سفلی و عامل را از آن
 که در هر دوی نام و عون آن و زار بوده استمداد طلبد الا حد علوی رؤفایشیل
 و غنایشیل بقاء و بعضی بقاء گفته اند و سفلی ابو عبد الله هب لاشین جبرایشیل و ابو

عبدالله الحارث وجبرئیل و اخادمی است اسم او شمکائیل و در این زیاده باید که در اثنا
 سلسله پیل بسین مهله و بعضی پنج بصا است و بعضی شمسائیل گویند سفلی
 الامر الادبعا^{علو} شمکائیل سفلی و نام دارد و بعد و بر فانت شمکائیل و اخادمی است
 نام وی نوابیل الخمیس علوی و در فبا پیل بقاء گویند بقاء سفلی السید الشاهین
 الجعفر علوی عینا پیل و سفلی سید عبدالرحمن لقبی ایضاً السبب علوی حضا
 بقاء و گویند بقاء سفلی ابو نوح مهون السخا^{فاد} و در فوائد متقدم گفته
 استخراج بعضی از سهام کند شت از جمله سهام که استخراج بعضی از احکام از ان
 می شود سهم الحوادث است ان از فزاد که در تنبیهات^{المنظرات} بر ان پنج
 که تقویم انساب از تقویم^{منقضات} کنند و مابقی را بر تقویم دخل افزایند حاصل
 موضع سهم الحوادث باشد و لا محذور وقت اجتماع این سهم مقدار دخل باشد
 در استقبال مقابل ان و از بعضی علوم معلوم می شود که در سهم الحوادث باید تقویم
 انساب از تقویم دخل^{منقضات} نموده مابقی را بر تقویم^{منافز} و در اسکنند نام
 جامی بیا که گوشه فرزند من بنه گوش بر گوش پرید من صدق و در بنشین
 دی لب خوش چه گوشه فرزند من بنه گوش شنویند و دانش بان^{لشیر} هارکن چه
 آنکه بر او کارکن و لری ای پهلوی تودل در پرده سران این پرده بر من ناورد
 بکدم از پرده غفلت بدرای باشد این و از شود پرده کشای و لری بیدل^{ند}
 چه مرد ار چه تو دل بتدیر جز نتوان یافت آنکه در پهلوی چپی بینی
 به اگر پهلوان و در چپنی راستی جوی که در پهلویش دل و جان نند شودان
 بویش دل شود نند و در خوشی نپوش علی و بیانی و در بیخوشی نپوش

بهتر از دو دیر اغت خوردن کمر تو از خود بنشین بفرخ روشنائی ندهد
 چراغ و لمرای را نداده تو پر خون دل ما دمیدم از تو در کون دل ما دای
 ما کو تو فراموش ندهی بهر خود میل بکارش ندهی ای جهان از صفت آن تو
 عالم از حجت اثبات تو پر هیچ جانبست که غوغای تو نیست بر تو نور دل را ی تو
 نیست ای تو حید تو هر زنده کواه نیست بگذره تو حید تو راه در رهت
 دره ناچیز شدیم کمر از دره بسی نیز شدیم ما در بجا صلی و نومید کرد فضل
 تو کند خورشید ما به صورت معنی هر تو همه توای همه توای هم توای لمرای
 در این کار که هوش ربای روز و شب چشم نه کوش کشای نه چشم تو در بدن
 ما زنی نه بکوشش شنیدن چیزی ز کس این چو کز لب جوی خوش نهاده است
 نظر روی بسوی نرزد خاشاکش دیداری نرزد و چش ازاری چون کل
 با غنچه کز سر شاخ صبح کوش کشاده است فراخ نرزد بلبل شوی ازاری
 نرزد لب غنچه بهار ازاری نکلی کوش بنشین تا چند کور که چند نشین تا چند
 چند کاه می آید کان کبر ترک همراهی پراهان کبر پرده از چشم نهان بین کن باز
 بیکر پیش و پس شب و روز و لمرای دل چه خم چند بر او از هفتی نابدا و از هر
 از خم هفتی چون دهد کوس بر من بانک و پوست بانک ارشاد میفرماید
 است و لمرای عادت داشت که از خود رفتار است از نکو جسته و از بد رسته
 بدمه سق و ده سق ساده داده کون و کون داده نرزد و اردوان تا باری نه
 و اطوار دران تغییر و لمرای در این دام که و هم جنال مانده در دیر عادت
 هر سال چند سر درده عادت باشی تا که تاج سعادت باشی کرم عادت

شای بر این صفت چون غزل و نرزد و صفت و لمرای
 که به لب خود از آمدن ده و در دین سخن را به لب
 صفت تو به از آنکه از آنکه

خود برده خویش باد کن خوی خود کرد خویش هست دادش بر هر آذاده ترک
ماکان علیله عاده ای خوش انوقت که بی فکر و نظر برزند خواستی از جان تو
کو اگر بر تو کشد تیغ بجنان بامریع کز دم پلنگ است خود بر کردی باکو
دردش ناپدید هیچ شکوه هیچ خوردشید که بنود صغش خویش را عود ز
بر تیغش خون لعل از جگرش بکشائی نقد کان از کفش بر بانی در رسد
باد هر ژرف بر پیش فحش آن ز دل عاون پیش از قضایش کنی صیحه
از مرز بهر تان بهزیاب و ربیکه زده تود و پائی لجه موج بگردن سائی
زان کنی هیچ صبا زد کندار نکنی لب توا از ان کشتی وار هر چه انقصه شوند
دهش دوی بر تابت از ان قبله کشت یک بیک از ان میا برداری قدم
صدق بجان برداری پاهای زخم بخاوت که از چند و حدت بنوائی نویسان
و لرای لاهل دادش بتوشاد بتوانم که هر یک و مراد ای نه هر سوهر
روی تو روی هر زده نه روی پتو ای و دجست تو بر هر بان غرض نیست
تو شب و روز ای غمت دولت جاوید همه غم تو غایت میدهد همه نعمت
خود میدان خوش و ز رخسار جاویدان خوش مبتلای من و معایب هنو
مانده در خون رجایم هنوز ای ضایعش رضایت کیشان را بض و طبع رضا
اندیشان قبله نعمت کاراگان فاضی حاجت حاجت خواهان و لذای
بقضایت طلبیم روضه حسن رضایت طلبیم ای سر اسیمه شوق تو فلک
سرنه پیچیده ز طوق تو ملک داغ و جان و دل از شوق تو ایم بند داغ و سگ
طوف تو ایم و لری بخوشان چند بر که ناگاه رسد ز غم بر دل گاه رسد

ای که بهر شکست کردن از سوی کاسه چهره صراحت است از چهره کامت زد
 نیست مزه لغه از مزه پرستی نبرزه هر چه بر سفره داخوان تو نهند هر چه
 در کام و دهان تو نهند بخوری خواه کدر خواه صفی کاو و خربست باین پیش
 علفی مرغ باید که مسمن باشد صحن انجمنه دروغ نباشد هیچ غم نیست کز
 غصبتان شخنده کشت از پیوه زنان پیوه باید که بود تازه و وز چاشنی
 و از چه جلالت شکر هیچ غم نیست کز در لبم افکند در خنربست باین نام
 خود تازه و دروغ زنی بر که از خان شد و دروغ زنی دلق و دادر هارانی
 عطر ز و پیران افزای مپکشی خرقه ز پشم بر بدوش مپکشی کوشه قش درین
 کوش باشد اینها همه دعوی یعنی عالم و قلم و صاحب معنی تا فند ساده
 دلی در دامت طعنه چاشت دهد پاشاست چون بداند از شهر کرم
 با کوهی وی از شهر بد که فلان هست نیکو کشتا مخلص معتقد در
 در صد باروی از ناداری تو مرا و بار کنی سر باد کند از مفلسی این بیاب
 دخت خواند کرم مساپر هر تو سفره خوان داد بد شربت و پیوه زنان افزاید
 هم توان بدین و خرد هم و پری بنشیند بدست بخوری تن بر این صورت
 سیرت که تو راست تن بر این عقل و بصیرت که تو راست نفس حلقه حلقه
 بری بر که این لغه ز قوم خوری دزدی راه زنی بهتر از این کفر از کفر کنی
 بهتر از این و لای دل داسر بختی نه جنبش عاقبت اندیشی نه که بجا
 هنی گاه بیباغ مسند ایمنی و مهد فراغ کرد عالم کل منزل دل و در تو عالم
 دل حمد منزل و لای و که از غیب نویدی برسد زین چمن پوی مپکد

[illegible]

ذکر می شود امر ماضی مستقبل نهی نفی جحد استفهام اسم فاعل اسم مفعول و در
 ترکیه در این صیغ مرفی میان تشبیه جمع و عد کمر و مؤنث نیست پس هر یک از این
 ماضی مستقبل و نفی نفی جحد و استفهام اش صیغه است مفرغ غایب غیر مفرغ
 حاضر و غیر مفرغ و متکلم وحد و متکلم مع الغیر هر یک از اسم فاعل و مفعول را در
 مفرغ است غیر مفرغ و کلیه له یفتح لام و سکون ها علامت تشبیه و جمع غایب است
 و علامت تشبیه و جمع حاضر را ی ماقبل مضموم است با اشباع ضمه یکسور است
 بدون اظهرا و او بلکه که نقایح را اشباع و علامت متکلم وحد هم ماقبل مضموم است با
 ضمه و متکلم مع الغیر خای منقوطه ماقبل مضموم با اشباع با الف خا است چون
 دانستی که اصل امر حاضر مفرغ است پس میگوئیم امر را اش صیغه است و اصل
 مفرغ وان مصدر است بحد ف ماق مثل کل و کث یعنی بیا و برو در دویم
 حاضر غیر مفرغ وان امر حاضر است بنیادی و او و ون با و او و و با اشباع و او و با اظهرا
 ان مثل کاون و کون اما زاء در صورت تعظیم مفرغ در می آید سیم غایب ان بنیادی
 باء و ون و او و و با اشباع و او و با اظهرا ان مثل کاون و کون اما زاء در صورت
 تعظیم مفرغ در می آید سیم غایب مفرغ وان بنیادی سون است بوا و اشباع چون
 کاسون یعنی چهارم غیر مفرغ وان بنیادی لفظی بر مفرغ بعد از حذف ون
 چون کاسول یعنی بیایند و او و ده اشباعی است پنجم متکلم وحد وان بنیادی
 هم ماقبل مضموم است بر امر مفرغ حاضر با اشباع ضمه چون کولم یعنی بایند
 ششم متکلم مع الغیر ان بنیادی خا ماقبل مضموم است با اشباع چون کلوخ
 با الف و خا چون کراخ یعنی بایند بیایم و اما ماضی علامت کلیه که درش

بیایند

صبح است دال است که بر امر حاضر باد می شود و در غایب مفرد بعد از دال
 باء باد می شود مثل کلدی کندی و در غایب غیر مفرد بعد از دال و بالفتح
 له مثل کلد پله و کندی پله و در حاضر مفرد بعد از دال ، واو نون مثل کلد و ن
 و در حاضر غیر مفرد واو و زاء مثل کلد و ز باد می شود و در متکلم و حد بعد از
 دال و هم مثل کلد و م و در مع الغیر خا مثل کلد و خ باد می شود و اما مستقبل
 علامت کلیدان با و زاء مهمله است بعد از امر حاضر پس غایب مفرد کوئی کلید یعنی
 می آید و در غیر مفرد له بران باد می شود و میگوید کلید له و در حاضر مفرد سن
 افزائے و کلید سن و در غیر ^{مفرد} کوئی کلید سن و در متکلم هم افزائے و میگوید کلید
 بفتح راء و در مع الغیر خا افزائے و کوئی کلید خ بضم واء و اما نهی علامت کلیدان
 هم مفروضه است که در باد می شود بر فعل امر پس در مفرد حاضر کوئی کلمه و در غیر
 مفرد بران واو نون افزاینند و کویند کلمون یعنی بنایند و در مفرد غایب بران
 سون افزاینند کویند کلمو کلمسون و در غیر مفرد له بر کلمسون افزاینند کویند
 کلمسون له و در متکلم وحده با و هم افزاینند و کویند کلم و در مع الغیر خا و لع
 و خا افزاینند و کویند کلمباخ و اما نفی پس علامت کلیدان افزودن هم نفی است
 بر مستقبل قبل از باء و وائیس در مفرد غایب کلید و در غیر غایب کلید و غیر
 مفرد کلید له و در مفرد حاضر کلید سن و در غیر مفرد کلید سن و در متکلم و در
 کلید مرود و در مع الغیر کلید خ و اما جحد بر باد می هم نفی بر ماضی قبل از دال و اما
 استغهام پس ماضی مستقبل نفی است استغها از فراژن مقام مفروض
 غالبا و اما اسم فاعل شمس بود همچو بوم زاعی و نکور جا گرفته بولت و پناه

بودند اندر پای شتابش خورش وادش ان شود به طعم شکرش از قضا مرغی چه
 اصل نام او حوصله در حوصله انعام او گفت پیش از نشو و در کله کاب
 شهریت دهم از حوصله گفت تو سم ناب شهنش چو چشم طعم آب شوا بد نال خوشم
 و آب شهنش مانم کرد و نفور طبع من زایش خود در پای شور در لب دبانسته
 روز و شب در مهاد و مانم نشسته لب هر که سازم باب شو خوش تا نایاب در
 ایام پیش شعر بکجه جان خواهم و چند امان از دوتکا کانه جان و اب جان چاسانم
 شعر اگر بهر بهر جان و مایست همانش در دل و در دبد جای است
 کردار ماد بود پر آمد بهادش حقوق خدمت ما باد بادش دشن مهر باک میا
 دل ما پیش خرم مبادا بکام دوستاران باد کادش دعای لشکریان باد با
 قطع عزیمت کرد و روی عنکبوتی که بهر خود کند تحصیل قوتی بجای
 دبد شهبازی نشسته و بتد دست شاهان بان رسته بگردان تنیدن
 کرد آغاز که تابند و پروبالش بپوشاواز زمانی کار دینی کار و کرد لعاب
 خود بهر دکار و کرد چه انشها کرد از وی بخاره بنمادش غنای چند پاره
 رایجی ای دل بسزلف پریشان چه کار کاری که نه حد تو است با انت چه کار
 و کند لا چون خوش نشین با کرده سر پرده سلطانت چکار و با عی دنیا
 طالقان بر سپید بجای کفتم از بر بیت از چهل پاک کن کفایر چه خاک نخل
 کن ای فقیه با این خوانده هر روز به خاک کن فاشد بداند که برای خط انواع
 بسیار است محقق و ثلث و تلخ و رفاع و عمو و قویع و تعلیق و بجان و مشو
 و مد و وطوماد و مسلسل و مثنی و عباد و هبنا فاشد بداند که ناء مثل

از جمله

و این شکایت و امثال اینها در عریضها باید نوشت و در فارسی بنیای
کشید و سر در آن است که همچنانکه خط بر آن تصریح کردند و صاحب نقاشی گفتن
گفت که اصل در نوشتن حرف است که بطریقیکه وقف بان میکنند با ابتداء بان
میکند نوشتن شود همچنانکه انا ضمیر متکلم است نا نویسند با پنجم و در
وقف بر حروف امثال ان بهاء می شود و در فارسی ببناء فاء و کاف بدانکه لفظ
ما حرف می باشد و اسم نیز می باشد و ما حرف را متصل بماقبل آن نویسند چون
ایما الحکم الله و اینها تا کونوا کما انتبت فی اسمی جدا نویسند چون کل ما عندی
و این ما و عند تو جثاک و سران است که حرف بیجهت عدم استغلال نشوید
اند بخلاف اسم فاء و کاف در نقاشی الفنون مذکور است که الف ابن در و فیه که بن
العلمین واقع شود و در غیر مثنی و صفت باشد نه خبر مذکور و کثرت حذف می شود
هندان بد بن عمر و در غیر این حذف می شود مثل بد بن عمر که این خبر بد باشد
فاء بدانکه حرفی را که در حرز ادغام کنند اگر هر دو از یک کلمه باشند بلفظ
بیش ننویسند چون مد و دق و اگر از دو کلمه باشند هر دو را نویسند چون العلم
و الوجه که الف لام کلمه ایست غیر از وجه و هم پس لام او را نیز نویسند مگر در
و الی و الذین که بیجهت عدم اشکال اینها از الف لام حکم یک کلمه دارند بلفظ
الذین را دو لام نویسند تا فرقی میان تشبیه و جمع باشد جمع و تشبیه الی و الذین
حذف کنند فاء و کاف در نقاشی الفنون و غیر مذکور است که در الفاظ عربی
هر الفی که در چهارم یا نهم واقع شود بیا نویسند چون موسی و عیسی مگر فاء
او با باشد و علم نباشد که در اینصورت بالف نویسند و با وجود علمیت با ربی

[illegible]

کادک

کار در همان کرد و قائل شد چند چیز مرا عادت در نام نوشتن ضروری است اول
 آنکه ابتدا بنام حق کند ۲ سعی کند که هر چند سطر را می رسد مایل نباشد
 باشد با صافی چه خط بود و در مایل بنشیند ۳ آنکه در عبارات بسیار
 نکند ۴ آنکه از تکرار الفاظ احتراز کند ۵ آنکه لفظ مشرتک مبادج و ذم نیاورد
 ۶ آنکه خط کسبانه ننهد چنان تنبیه بود بر چهل مکتوب البته ۷ آنکه بر خط
 مکتوب بر تکرار خود هیچ ننویسد ۸ آنکه نام را بجا نبرد و بعد از مکتوب
 مقید کند ۹ آنکه بعد از فراغ بتانی مطالبه کند تا اگر موی باشد معلوم
 شود ۱۰ آنکه در وقت اصلاح قلم را بدو دهان نکند چنانکه زده اهل تنبیه مستقیم باشد
 ۱۱ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی زد سطر ننویسد بلکه اندک بیاض گذارد
 و نام او بر بالای صفحه در سمت راست بنویسد ۱۲ آنکه هیچ وجه در مکتوب
 دشنام ننویسد و هم چنین احتراز کند از نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
 اشکارا و ضری و د باشد ۱۳ آنکه چون نام برنام کند اندکی خاک بر آن افشاند چه
 است که از کتاب حد که فلان بنام فلان بنام فلان بنام فلان بنام فلان بنام فلان
 تا فاصد بر داد و بدست و اندهد چه نقل است که رسول الله نامی که بغاش
 نوشته بود بر زمین انداخت تا فاصد برداشت لاجرم بغاشی نام را با نوع اغاز
 تلقی نمود و نام بر و بدست فاصد او ۱۴ آنکه نام را بر نکند از چه تنبیه
 نظر بعد از نوشتن قائل شد بدانکه قرآن بنا بر وایتراصح ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰
 احوال کمتر از این است اما تفاوتی در یاد و از سوی وایتراصح ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰
 ۱۰۰ ۷۰ ۶۰ ۵۰ ۴۰ ۳۰ ۲۰ ۱۰ ۰ ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

قال الله نعم كانوا قلوبا من اللبيل ما يجمعون ۸ دوام در كن با حضور قلب بجهت حق كه جمله
بدن و اعضا بدان مستغرق باشد و افضل لا اله الا الله ۹ نفعي خواهر و اين دشوار
تو بن عقيها است بر سالك ۱۰ متخلف باخل في حبه و اختلاع از صفات ديهي را
در بطن قلب بشيخ همچنانكه بعضي گفتند فاما ذلك ان اباي مال را بچند است
آ آنكه تا تواند در سوال از حق كذا خطاب بامر و حق نكند بلكه طريق ادب ملاحظه
كند چنانچه كوي بد خداوند اگر من نگاه كردم تو امر نده و بفلان چيز محتاجم و تو
لجئه رحمتي باي فلان چيز خائفم و تو ملجا و مامني و امثال اين ۲ آنكه رسول را بر
ظاهر باطن خود مطلع داند و از محال گفت و حد نكند ۳ آنكه در متابعت سنت
او غايت جهد مبذول دارد و هم كه با و نسبت دارد بصورت هيچي سادان يا
چون علماء هم را از براي محبت او دوست دارد و تعظيم و احترام بايشن واجب داند
۴ آنكه تا تواند و بقبله بنشيند خصوص دخول و آنكه پوسته بپوشد تا
نشيند و با خود چنان تصور كند كه بر پشت او بامر و در حضور او نشسته است
رسول بجا حاضر است تا بقبله و فار و احترام مقيد بود فاما ذلك ادب محاوره
از جمله لوازم است مرگساني را كه با مردم معاشرت مي نمايند و ان شيئا است از ان
جمله آنكه چون مجلس نيزكي حاضر شود بد و دانوي ادب نشيند و از دانوي را
نكرده چنان دلائل بر عدم بيان و قلت مبالا مي كند اگر نيزكي با او سخن
گويد بغير او ملنگ نشود و اگر نيزكي را تفصيلي بگويد بغير نيزكي
ناسف نمابد بان نازش و افتخار نكند بلكه بوجهي عذران خواهد كه بر خواهرش
ان اسان نشود و در محاورات با الفاظي كه سامع با آنها نظير با بد احترام نميابد و

از نقل چیز بکس صدق آن معلوم نباشد و نزد بزرگان و هم چنین از ارجح
 احزان نماید و از کذب لاف و کثرت مخصوص نزد بزرگان و از واسی که دروغ
 نماید و از کثرت مزاح و هر طریقی که در وی کنند از خجسته معایب آن احزان نماید
 پیوسته بنکو گوید باشد تا پیش هر کس محبوب باشد و اگر کسی حکایتی یا سخنی گوید
 بگذارد تا او حدیث را تمام کند و اگر او مطلع باشد و وقوف بر آن سخن پیشتر
 آنها را اظهار نکند تا گویند منفعل نشود و با جهال و سفله مجادله و مفاخره
 نکند و تا سامع را غیبت و استماع حدیث و سخن نرغبند شروع در سخن نکند
 و از کثرت مکالمه مجانبت لازم شمرد و آنچه از غیر او پرسند و جواب نگوید و اگر
 کسی بخواهد مشغول شود و او بهتر قرار باشد صبر کند تا سخن او تمام شود پس
 خود بر وجهی که جواب او را مطعون نشود تفریر کند و اگر سخن او را بوشید و از
 استراق سمع نکند و در مجالس اکابر یا کسی سر نگوید و در نوشته گشت نظر نکند
 مگر بآدمیان ایشان و با طرف خانه و دیوار مگرد نظر بنندازد و از خبر بکسشان
 آن نیست سؤال نکند اگر در نظر با هم سخنی گویند بیجهت از آن استفسار نکند
 و در نزد اکابر در دعا و متعلق مبالغه فرماید نکند که اندک انت ضعیف نفس
 است و آنچه خواهد بگوید اول در خواطر مقرر کرد اند و با طرفان برخورد و
 اثنا سخن بدست چشم و ابرو و اشارت نکند و هر کلمات و افعال و اقوال کسی را
 محاکات یعنی تقلید نکند تا نتواند سخن چنان گوید که از میزان شرع و عقل
 خارج بنماید و اندیشه نکند که اگر من بخلاف خواست مستمع سخن گویم او را
 بناید چه مستمع اگر دانا و خردمند بود از سخن بپسندد یا نه بخندد و در حضرت

و سفینه

سلاطین و حکام بسیار دعوی فضل و دانش نکنند و الزام ایشان نکوشند و از
 کثرت مجالست و معاشرت با ایشان کسناخ نکرند و بر معاشرت مبادرت ننمایند
 ننمایند چه مؤلف این سخن تمهید معدرت دشوار باشد و ناممکن باشد
 سخنی که بر خواطر بعضی از مستمعان کران باشد نکوبد شعری با همه خلوص و جهان
 کرچه از آن بیشتر بزم و کمتر دهند اینچنان زی که بمیری بری چنان زی که
 بمیری برهند قال علی علیه السلام کفی بالقناعة ملکا و بحسن الخلق بغما قال
 الشاعر ما کمل ما فوق لبسطه کافیا و اذا قنعت فکل شیء کاف شعری
 که عیش خوش بودن کار برقرار با نیستی بسا و کار و بار کبری که کم السعد
 الاثر و نبود الاسرار شعر سخن کان کن شد از مینا و تن پرانده شد بر
 انجن سخن هیچ منای یاد دارد که او را بود نیز همان بار اگر چه خواند که عز
 تو چیست بران رای و دانش بیاید که بیت شعر من در مینا از با هر کسی
 که جاسوس همکار است بدم بی وفای لوفق و المدا و درشتی و زشتی نباید
 بکار ببری بر این سودا و ما فی ذلک العجز ان الفتی من بقولها انا ذا لیسر
 الفتی من بقول کان ابی شعر هر کجا داغ بایست فرمود چون تو مرهم غمی نداری
 شعر ملاحت کوی از من بگوای خواجدم در کش که ابا و سر کین شتای که
 می ترسانی از باران شعر عروس ملک کجی و کنار کرد تنک که بوسه بدم
 شمشیر از دندان لعل لوی بد دندان کشید نکوشد که نشد جز در پی
 او نشد نکوشد که نشد گفتی که بر خیم او نکوشد کانت کار چه نکوشد
 نکوشد که نشد با با افضل افضل که نکوشد نکوشد که نشد لب

به پوده کونشد نکوشد که نشد منت کسی چرخ می شکاخر کار کار تو باو
 نکوشد که نشد لب بعضی هم از استن ان دست قضا المال منقلا علی شهوا
 النفس فی من العسر منل نفسك لا قراض من کنز صبرها علیک وانظار الی من
 البسر شیخ ابو سعید دل خرد عشق تو نبود هرگز جز محنت درد تو ناکو
 هرگز صحرای لاله عشق تو شود سنا کرد تا مهر کمر کسی نرود هرگز بشعرین
 فروشی کنی ناسازی مادمی نفرمخت ز کردند کوئی از بهر علم است این
 هر طوطی و خنک سمند علم از این زهان بزار است تو بر و بر و نگو

این
 عریض

محمد فضیحی لا یتطلب من لکم بیهل فکان عند حقیر البیضاوی
 لنفسه السید عبد الله ولقبه ناصر الدین وکنیه ابو الحسین محمد بن علی البیضاوی
 و بیضاقریه من اعمال پیران تو فی ۲ سنه حسن ثمانین و ستائنه فی تبریز و تبر
 هناك و دخل قبل القضاء تبریز فصادف دخوله مجلس اجلاس بعض الفضلاء
 فجلس فی صف النعال فاورد المدرس اعراضا و ذنبا من احد من الحاضرين لا
 بلی جوابها فلما فرغ من التقریر شرع البیضاوی فی الجواب فقال له المدرس لا سمع
 کلامک حتی اعلم انک فهمت ما قرأت فقال البیضاوی اعیذ کلامک بلفظه لم یفهم
 فهمت المدرس فقال عدها بلفظها فاعادها و بین ان فی ترکیب الفاظها الخاطی
 ثم انه اجاب عن تلك الاعراض بان باجوبه شافیه ثم اورد لنفسه اعراضا یتطلب
 الجواب فلم یدر المدرس فقام الود من المجلس اجلاس البیضاوی مکانه و سئل
 عنه و طلب البیضاوی القضاء فاعطاه و اکره احد یغیر الکی که سر و ن ذنب
 نهفت کشاکش خویش خشک بد و چه گفت ای همای نو و همای کهن خسرو

کجا بودی ای مرغ فرزند پر چه دای جز از برفانی بشادی کجا میگذرانند
 سفرشان چه جای است منزل کدام نغان زان برفان پیمان کسل که بکوه زما
 برندارند دل شعرای دل نفسی مطیع فرمان نشدی و ز کرده خولشتان
 نشدی صوفی و فطیه زاهدان نشمند اینجا شک و لی مسلمان نشد
 قال در سطا طالس ز ادخلتم لی لکرام فعلیکم بتخفيف لکرام و تغلب لکرام
 و تعجب القبا فامرک فی کتاب لجامع لهدب الدین جی الی ربع یبندیها اکل الحرام
 فی يوم الاحد و بعد از وار و کذا تعلیق شعران من تحت التیس و من جنه و البخور
 بحب الا ترح و یجلد القنفذ و الغب ینفعها تغلب عن السرطان النهی و التسمیمها
 شرب نصف من الفادر همل بعد الحیوانی و الطین المخبو و الزمرد و مثقال من
 انقحة الارنب و بول الاذن او ثلث درهم من لب حب الا ترح و قال یضامن علق علیه
 ثلث بند فانت لم تسمع عقرب اذا سقط المصروع بلؤلؤ محلول پر من بومر
 واحد و ابضا اذا وضع جنس و فانت حن تحت و سادة المرض یغیر عمل و داسها الی
 جهة داسه نام نوم احسن او کذا قرن غما بضا اذا الف من دبل و وضع تحت الو
 فانه یجلب النوم و کذا دما و کذا اکل ثلث حبثا و حن حب من حب کبج نام
 لندبا و اذا وضع الشب الیما تحت الو سادة دفع الفرج النوم و اذا ضیف الیه
 الحد بد نفع الغضط و من وضع تحت سادة شیا من الوجلة لم یجلب و من لعت و
 من لدا شبعان فی حره صفراء و وضعه تحتها فی لیلۃ البدردای مناصه میا و بد
 و کذا المرقشیا الذ هبته و اذا حنص المرقوف بد به الی نصف معصمه و عشر
 درهما حنا و عشره درهم خطبا نار و انقطع رعافه و لظا و ماد شعر الاذن لند

ورد في الأذن نفع وجع الاسننا واذ امضغ البادر وج يوم نزل الشمس في الحمل اتنع
 وجع الاسننا سنه واذ قال الله على ان اكل عنبابا ولا تم فم من فعل ذلك لم يوج اسننا
 عامة فذلك من الخاس الخالص شهره يسكن الفواق بتلغ ثلاث سمكان صنعته
 على الربق يشفي البرقان اذا شاء الى شجرة كبر وفل لها انت بواسير فلان بن فلان ثم
 جاء سحر او قال لها ذلك فلعها بعنجد يد قلعت بواسير من ذلك الشخص واذ علق
 على الفخذ عشرة درهم عفرنا خالصا سهل الولادة واذ اظلى الثايل بالنور يد
 واذ اظلى القوماء والبرص والبهق بالمخيط مع التكرار ووضع شعرا لاسننا المبول
 بالخل ينفع عضلا الكلب من ساعته واذ البحر الببب باصل الزمان وقصبا نواصل
 السوس والحلديت وجب الفار والسكرينج او الاظراف والحواقر والسمود هرب
 الهوام والحيات يطرد ها الكبريت والنوشادر بالخل ويوضع الحبر بالاحمر على
 مساكها فتعرب منها ويطرد ها انبط التبخير باطراف المعروقون الابل وشعر الاسننا
 والسكرينج والزفت المقل والقاقرة جوارش بماء النوشادر والعقارب يطرد
 الفحل المشدوخ وورقه وعصا ترم وتوضع قطف من الفحل على ثقبها فاما يتجاسر
 على الخروج ويقبلها ويطرد ها انبط التبخير بالعقرب نفسه بالزنجبيل الاصفر والكبريت
 والفستق وحافر الحجار وشكل المعز ويعجن هذه الاشياء بالخل المذكور وتخرج به عند
 ثقبها فيخرجها من حجرها وقيل من لدغته عقربا وجهه فيجعل في برة قطعه من سكر
 المر والبر اعين يطرد ها الوش التنب يطبخ الخنظل ونقوعه وطبخ حشك الخنظل
 والشويز والقوتيج وماء السداب دم التيس يجعل في حفرة فتاوى اليه البر اعين
 والقمل يطرد ها الفار والمحاول البعوض يطرد ها الهند من ينشاد محشا للصوب

في
 السوس
 الحيات
 الكلب
 الفحل
 السوس
 الحيات
 الكلب
 الفحل

او بالشرور

او بالشيء والاكبريت والنبت والسر من البقر الحى الراج او العوق لسر ووجوه
 والفوس الطنج هذا والذباب بطرمه التذخين بطنج الحريق الاسود والكنديش او و
 الصرع البابس والفارء بطرمه وبقنلة المرنك والخريق والسك البج واصل الكبر
 وخبث الحديد وبصل الفار وسم الفار وبوضع المقناطيس والقطنان على ثقبها
 ينهري بسك الذكرو منه ويقطع ذنبه وينجذب صوف فيه ربا الباقي والنمل بطرمه
 التذخين بالنمل نفسا والكبريت والقطنان والحلثيت لان ذوا الزفت وربة
 الثور والمقناطيس اذا صب في حجرها او وضع عليه يمسح خط بالقطنان والحلثيت
 ويدر على الموضع فلا تقرير غلة والى بنور بطرمه والحق الكبريت والثورة او الثور
 ولا يهرب الملقح بطنج الخطى اعصادة الحنذاى والونيت والارضه بطرمه هالهد
 اذا جعل في البيت والتذخين بالغصانه ودرية الفتوح وقشور الازرج وماء
 الحنظل والسام ابرص بطرمه وجود الزعفران في البيت وقبل ان السنو يهرب من
 دهن الورد والتمضمض بالسعد يستحكم الامسا المتحركة اذا سحق اطربا لا يفتح
 في الانف اسفل المجن عن على عليه اسلام البطنة تذهب لفظنة وعرضهم
 اقلل طعامك تخد منامك فائدة بامعضا عنى بوجه مدبر ووجوه دينيا
 عليه مقبلة هل بعد حال هذه من حاله او غابة من خطا المنزلة فائدة
 لا شك انه قد يحكم بالاكتاف باحكام كثيرة منها امور مستقبله ولكن الحكم بها
 موقوف على امور كعاد كره العلامة الشيرازي في الفصل الخامس من شرح الفتا
 منها ان يدعى راس غنم على نبتة المسؤل له واستؤل عنه ومنها ان يكون مثال
 المسؤل له ومنها ان يكون القمر في زيادة نوره ومنها ان يكون المسؤل له والذ

طاهر من نظيف الملبوس ومنها ان يكون الذبح في موضع يقرب منها جارية ومنها
 ان يسوي الغنم ومنها ان يؤخذ الكف لا يمن ومنها ان ينطف من اللحم نظيفاً
 منها ان لا يوصل الى الكف ساكن ولا حديد بالكلية ومنها ان يوجه الى الشمس
 يكون وظهره الى وجه الشمس وجعل الكف لذي في وسط الدائرة بجاذي وجهه
 بعد ذلك يبالغ في التفتيش واخذ الامارات والعلامات من الرقوم والاسكا
 الدائرة والنقطة ثم يحكم بها يحتاج الى كثرة المباشرة والملازمة لهذا الفن و
 شدة لقوة المحافظة وحكمه دست حاجت كشيد سرد بيش امدرد
 من درویش مکرم رحمت تو کبر دوست و در سبنا نامردی هست قال
 الغرشي في شرح القانون في بحث تشريح الصد كان لنا جاد توفيق وجتو
 لها طفل صغير لم يكن للزوج جد يتخذ له مرضعة وربما مصصة ثم كف نفسه
 اللبن في ثدي الرجل فاعصر ثدي به خرج منه لبن كثير فاعلم قال البها في المجلد
 الخامس من الكشكول ان المذاهب في حقيقة النفس اعني ما ينشأ اليه كل احد بقوله
 انا كثير الدائر منها على السنه والمدكور في الكتب المشهور اربعة عشر من هيا
 احدها انها هذا الهيكل المعبر عنه بالبدن وثانيها انها القلب لصنوبري الحكيم
 المخصوص وثالثها انها الدماغ ورابعها ان الجراء لا يتجزى في القلب هو مذهب
 النظام ومتابعي خامسها انها الاعضاء الاصلية المتولدة من المني وسادسها
 انها المزاج وسابعها انها الروح الحيواني ويقرب منه ما قبلها جسم لطيف
 في البدن كسريان الماء في الورد والدهن في السمسم وثامنها انها الماء وثاني
 انها النار والحركة الغريبة وعاشرها انها النفس بفتح الفاء وحادي عشرها

انها الواجب نجا عن ذلك علواً كبيراً وثاني عشرها انها الاركان الاربعة وثالث عشرها
 انها صورة نوعيتها فائمه عبادة البدن وهو من هب الطبعين واربع عشرها انها
 جوهر مجرب عن المادة الجسمانية وعوارضها الجسمانية لها تعلق بالبدن تعلق كائناً
 والتصرف والموت هو قطع هذا التعلق وهو من هب الحكماء الالهيين والجاهليين
 الصوفية والاشرفين وعليه استقر رأي المحققين من المسلمين وهو الذي اليه استقامت
 الكتب السماوية وانظروا عليه الانباء النبوية وذل عليه الاجزاء المعنوية وانظروا
 له الامارات المحمدية والمكاشفات الذوقية حكايته تفتحه نقل كرمه ذاب شيخ محمد
 كليدار دروضه مقدسه كاتبين عليه السلام وشيخ من كور خود مرد من مديني
 بود ومن خود را ملاقات كرده بودم كه شيخ من كور گفت رهنكاي كه حسن
 پاشا بعد از سلطان ناد شاه افشار در ايران او پام شاه عراق عرب بود
 در بغداد متمكن بود و دري را پام ماه جامدي لثانيته در وقتي كه جمعي از ائمه
 وافند بان واعيان عثمان در مجمع او حاضر بودند پرسيد كه سبب چيست
 كه اول ماه رجب شب نور باران كويند بكي از ايشان من كور ساخت كه در
 اين شب بر قبور ائمه دين خود فرقه ميبرد پاشا گفت دابن بملك محل بتور
 ائمه بسپاست البته مجاورين اين قبور ائمه مشاهده خواهند نمود پس كليدار
 ابو حنفه كه امام اعظم ايشان است كليدار شيخ عبدالقادر را طلبيد مطلب
 را و ايشان استفسار نمود و ايشان گفتند ما چنين چيزي مشاهده نكرده ايم
 حسن پاشا گفت كه مويي جعفر و حضرت جواد عليه السلام بنزد اكايد پند
 بلكه جماعت و افضل آنها واجب الطاعة مي مانند سزاوارست كه ان كليدار

روضه اینست نیز تو سپهر و هماغه ساعت ملازمتی که بعرضت هسل بغداد و چو خادار گویند
 بطلب کلید داد کاظمین آمد شیخ محمد گوید که کلید دار آنوقت پدر من بود
 و من تغریباً در سن بیست سال بودم و باید رم در کاظمین بودیم که نگاه
 چو خادار باحضار پدرم و او می دانست که با او چه شغل است روانه بغداد
 و من نیز باتفاق او رفتم و من در خانه پادشاه ماندم و پدرم را بحضور بردند
 بعد از حضور پادشاه از پدرم سؤال کرد که گویند شب اول رجب شب نو
 باران گویند بجهت زول نوران آسمان بر قبور ائمه دین با تو هیچ از اوردی کاظمین
 مشاهده کرده پدرم خالی از ذهن و بی تامل گفت بل چنین است من مکرر
 دیده ام پادشاهی مذکور گفت این امر عجیب است و اول رجب نیز پادشاه است
 مهیا باشد که من در شب اول رجب در روضه مقدسه کاظمین شبر خواهم بود
 پدرم از استماع این سخن بفرمانداد که اینچه چراغ بود که من کردم و چه سخن بود
 از من سرزد و با خود گفت که بچشم من مراد نور ظاهری مشاهده نباشد و
 من نور میگویند پدید آمده ام و متعجب و غمناک بر و نامد و من چون او را دیدم از انقباض
 غم و ملال در بشیره او بافتم و سبب سئوفا کردم گفت بفرزند من خود را بکشت
 دادم و با حال تباه روانه کاظمین شدیم و در بقعه امانه پدرم و داع و او
 خود را انجام می داد و خورد و خواب و تمام وقت و دیگر هر کاری مشغول بود
 و شهادت در روضه مقدسه بضرع میگردید و از آخر ماه جمادی الاخره چون درود
 بحال غروب سپید گویند پادشاه ظاهر شد و خود او نیز وارد شد و پدرم را
 گفت بعد از غروب وضه را خلوت نمائید و زوار را برون کنند پدرم

الامر چنانکه هنگام نماز شام بر وضه داخل شد امر کرد که شمعها و وضیکه
 روشن بود خاموش کردند و وضه مقدسه را دو رکعت مانند خود چنانکه در
 سببان است فاتحه خوانده رفت بعقب سرخس بر محراب مقدس مشغول نماز
 و ادعیه شد و پدرم در سمت پیش روی سرخس مقدس ایستاده بود و محراب
 خود را بر زمین می مالید و روی خود را در اینجا می مالید تضرع و زاری می
 کرد مانند بر بهادران لشکر دیده او جاری بود و من نیز از عجز و زاری پدرم
 بکمره افتاده بودم و بر اینحال تقریباً دو ساعت گذشت و نزد پادشاه
 پدرم غالب نهی کنند که ناگاه سقف محاذی بالای سرخس مقدس شست
 و ملاحظه شد که کوبه بیکبار صد هزار خورد شد و ماه و شمع و مشعل
 بر سرخس مقدس وضه مقدسه بخت که مجموع وضه هزار مرتبه افتاد
 روشن نورانی تر شد و صفا حسن پادشاه بلند شد که با او بلند مکرر
 گفت صلی الله علی النبی محمد و آله پس پادشاه خواست سرخس مقدس را بپوشد
 پس پدرم را طلبید و محاسن او گرفت و بخود کشید و میانه چشم پدرم را
 بوسید و گفت بزرگ بخد و می آری خادم چنین مولای باید بود و انعام
 بسیار پدرم و سایر خدام وضه متبرکه کرده در همان شب ببغداد مراجعت
 نموده نقل الحالت که چند نفر از بیگانهان که با او ناکند هر یک
 بخوار و پشیمان و زانها میگردند یکی از آنها بان گفت من ز خدا شرم
 کنم این پنج درهم را بکبر و بر فقایی من بگو و نیز ناکند گفت معاذ الله که من
 از برای پنج درهم دروغ گویم و ایضا مردی شخصی را دید که در میان مسجدی

بود که در مسجد بابری لواحد مکرر انحصار بی هنر بر او افکند و گفت
 ملعون نشسته که ابی من در مسجد افکندن مکرره است و ایضا گویند
 شخصی یازنی زنا میکرد که دیگر می سپید گفت اینچه عمل است میکنی بلکه نطفه
 منعقد شود و ولد از زنا هم رسد گفت اگر نه ان بود که عزل مکرره است نمی
 گذاشتم از دل بشود حکمی ان بعض القضا بطریق مع بعض العدل فسمع
 حسنا فامسك للقاضي على ان ذنه فاسرع السري فقال لعالم فقلت لك قال
 حلاوة الصوف فحفت الفتنه فقال العبد ما انا فاجد ثمة حلاوة ثم تفقوا انه
 شهد شهادة فزده القاضي قال ان كنت صادقا لا نستطيع لصوف الحسنات
 است بسلم العقل الحاسه و كنت كاذبا فانت من الكذابين شعرا في
 خوشا راهی که پاجانش تو باشی خوشا چشمی که رخسار تو بیند خوشا جانی که
 جانانش تو باشی چه خوش باشد دل مبد واری که امید دل جانش تو باشد
 خوشی و خرمی کامرا که کسی ارد که خواهانش تو باشی چه بانک ابد ز کس انکس
 که او را نکهدار و نکهبانش تو باشی مشو پنهان دان بیچاره که او را هیدار
 و پنهانش تو باشی مهر ان کفر و ایمان عمری که هم کفر و هم ایمانش تو باشی
 برای ان بترک خود نکوبد دل بیچاره تا جانش باشی عمری طالب دانست ایم
 بیوی انکه در مانش تو باشی ابی تمیمن واعظی بود بر سر منبر، لفتا بگو
 در بوعظ بکشاده گفت مردم را بود بهشت چند جور لطیفه دارد
 ان میان زنی بیچاره خواست دلش اندر تفکر افتاده گفت هر خدای مولانا
 سختی کفیه بود ساده گفت در خلد خود ز باشد با بود جمله چه من راه

كفت خواتون فرزندش بن مرسى كه عناق تو بنز ناكاره قبل انكبت لمعوبه بن زينه
 باز فصاح اغلقوا ابواب المدبته لئلا يخرج قبل ان يات رجلا محموبا به صدا
 باكل اللحم بكرهته شد بدنا فقلت له وبجك تاكله في حالك فقال عندنا شاة اضع
 ولبس لها نوى فانما اكل اللحم مع كراهي له لا طعمها النوى قلت فاطعمها لئلا تمزقوا
 قال وبمكمن هذا قلت نعم قال فرجعت عني ما احسن العلم كان في عليته اخذت من
 الرشيد تهوى خادمها اسمها طل كانت تكفي في شعرها عنه فحلف الرشيد انها
 لا تكلم طرا ولا تدكره في شعرها فاطلع عليها وهي تقرأ في اخر سورة البقرة فان لم
 يصبها وابل فطل فانهى عنه امر المؤمنين فدخل عليها الرشيد وقتل اسها
 وقال قد وهبتك طرا ولا امنعك بعد هذا من شئ تريد منه من حكايات
 الكذابين انه قال بعضهم دبت يوما خبيثة فلما جاورد سمي عن القومين كرت شيئا
 الطيبة مجيئة فوجدت خلف السهم حتى قبضه قبل ان يوصل الخبيثة خصب
 بعض الاسراء على المنبر فقال والله ان اكرموني اكرمكم وان اهنتموني اهنتم ولتكون
 على الامون من ضرر طي هذه وضرو و نزل في قتل بعض الغلمان ما حالك قال
 حال لا تسئل بنتي مولاى منذ ستين سنة قبل لك كيف ذلك قال انه يملكى كل
 فاذا قلت لا تسئل من شيعتي اية كبرت قال يا باروك كيف كبرت من امس الى اليوم
 رأى معلم على غلام باو طبر فقبل له ما نهى عن فعل قال ردث ان عليه باب لفاتل
 والمفعول حكايته شخصي ان دلابان عرب حكايت ميكنند كه از خود بي حاجتي
 بهيون رفتن شب سر و بجهت بعضى از اعراب سپيد و مهمان شدم و مرهمان
 كردند و مهماني نمودند چون وقت خواب رسيد بكي از زنان اهل چنده دانه

نمود و دگر نه و مرا بر جای او خوابانیدند که عباد اسرما و بر بر من از بیت کنند و
 از یک بود و من خوابیدم بودم که دیدم کسی بمن بداد شد و بر بند از من دست
 ایتم کسی است از خارج آمدن میخواهد و تار یکی بان زن جمع شود من ساکت شد
 و هیچ نگفتم و دسمنی بدست او رسانیدم دیدم دستمالی بمالون بعضی از هداها
 بدست من داده من از او زن بر استا خود گذاردم دوباره دست داد و کرد دست
 خود را پیش من ساختن مردم و نشستم دست مرا گرفت و پیش خود برد و الت خود
 مثل عهودی بدست من داد من خود داری کردم و تنفر و وحشت نکردم من
 نمود اگر خود را راست کردم و دست او را گرفتم و در خود را بدست او دادم و
 چون دست او بدست من و سپیدار جای جفت و بالا پوشانان و روشا و افتاد
 کرد و از او دیدن آن کو سفیدان صاحب چندم کردند و سکهها بفریاد آمدند
 و من از خنده بهلاکت رسیدم اما فاش نکردم چون بضمیمه دستمال و بالا پوش
 را برداشته سوار شدم و رفتم قبل از آنکه ضوط و جل بین بدی المتوکل فاستجی
 فقال لعلک قال المتوکل سمعت ولو تعجبك قال حزنه بن یحیی خلت یوما
 علی بعض الامرء و کان له غلام لم یأتنا من انتن ابطامنه فقال له یا حزنه غلامی هذا
 ابطنه انتن فقال لدفع السوء عنه انا انتن ابطامنه فقال یحیی انتن ابطامنه ما قد
 فسلح من تحت الثوب و طلیت بالسلح ابطنی و قد کان الامیر یبذل حکما بحجر
 بالقضیه فلما دنی الغلام منه شه و شب الحکم قال لا والله لا یکون مثل هذا
 احد و لا یشبهه انتن فصیحت قلت لا تعجل بالحق ثم دفوت منه فجعلت اسه
 تحت بطنه و مسکنه فصاح الحکم الموت الموت هذا بالکینف شبه بالا با و فضا

تبدک

الاسم قال حكمت قال نعم فاعطاني مائة دينار فانك اذا اردت ان يطول لفتنا
 جدا فاملا طرفا واسع من الماء وضعه يقر بالفتاء بحيث يكون البعد بينهما
 اربع اصابع فاذا وصل اليه جنبه عنده مكان وجعل وامرته بولان في الفراش فانفتحا
 ان يتعافيا في النوم ويحفظ كل بصاحبه فنام الرجل وسهرت المرأة فابضت على كثر
 فلما هم بالبول ينهت فقام وبال ونامت المرأة فقبض الرجل على مزجها فلما هم
 بالبول كان يبرز من جانبك فبض الرجل على جانب خرج من جانب اخر فبالت في
 الفراش فلما انتهت عانت به الزوج فقال نعمت لك كذا اصبق الى اس تحت قبضتي
 ودفعني الى قعر بئر محرق كلما امسكت جانبنا انشق جانب قتل ابن مقلة
 تعلمت من الفارس منه شيئا قال قال لفظا واحدا وهو شاموخ اي اسكت بهك
 بهراموش قال دخل لاكاره فاذا دعى لفظي فاذا دعى محاولا وازرع معه
 شيئا من الصوف ايضا كان محي جدا من فائدة كان احمق ومن عقده خرج يوما
 من بئر فزلى في دهلين بئر فبذل الفاء في بئر في الدهلين فعلم به ابو جهم
 ودفعه ثم خفي كبشا والفاء في البئر ثم اهل القبل كانوا يطوفون في سلك الكوفة
 يبحثون عنه فلقبه بمحي فقال في دارنا رجل مقبول فانظر ما هو صاحبكم فعدوا
 منزله فانزلوه في البئر فلما راى الكباش ناداهم هل كان لصاحبكم قرن فضحكوا وورد
 ومن حقه انما با مسلم صاحب الدولت لما ورد الكوفة قال لمن جوله ايكم يعرف محي
 فقال يقطن نادر عاه فلما دخل لم يكن في المجلس غيره في مسلم ويقطن فقال يا
 يقطن ايكا ابو مسلم فاعلم في المن رطلان والارطل الملكى مائتان وستون دينا
 والمصري سنة عشر وقيده والى وعي عشر ونا وقيده والاسكندر ثلثون وقيده

هذا الحديث في فضل
 من كان له من الفضل
 في الدنيا والآخرة
 من كان له من الفضل
 في الدنيا والآخرة
 من كان له من الفضل
 في الدنيا والآخرة

فاعلم ان الرجل ان شئ عشرين سنة وبتل الاوقية في الحد يثا وبعون درهم او كان
 فيها كان فيما مضى اما اليوم عند الاطباء والناس في زین عشره درهم وسموا
 وثلث الاسناد ووزن اربعة مثاقيل ونصف ثلثاه وهو عشرة دراهم وسته
 اسباع درهم حکا این در سنه هزار و دویست و ده که حقیر بعضی مد باره
 بیت الله الحرام وادد بغداد شدیم چند بودی و بقعه منبر که کاظمین علی بن احمده
 توقف اتفاق افتاد در شب جمعه در روضه منبر که اما من هما من بودم با
 جمعی از احباب و هم سفران و بعد از آنکه از تعقیب یاران عشا فارغ شدیم وارد حمام
 مردم که شد برخاستم ببالای سربدارک اندم که دعای کبیل را در آن موضع کامل
 تلاوت نمایم با حضور قلب و از جمعی از زنان و مردان عرب بود در روضه مقبله
 شنیدم بنحویکه مانع از حضور قلب شد و صدای بسیار بلند شد بیکدیگر
 گفتیم سواد با عرب را نمیکنند که دو چنین موضعی و چنین وقتی صدا بلند می
 کنند چون صدای ایشان طول کشید من با بعضی از رفقا برخاسته بپایشان
 پای مقدس ما لحظه کنیم سبب غوغا چیست دیدم شیخ محمد کلید را در در
 و روضه مقدس سربسته و چند زن از اعراب داخل روضه شدند یکی از آنها
 کربان سرن را در دوش میگردید که پهلوی را یکی از شاهان در دوش او داشت
 منکر بودند گفت در همین موضع منبر فضل خیر میجرا و فرستادم باین دو برزگوار
 با و کنند تا من از شما مطمئن شوم و کربان شاه را تا آنکه من و رفقا ایستاد
 که ببینیم مقدمه بلجا میبرد پس یکی از زنان دو نهایت لطیفه اقامد پیش نهاد
 و نقل را گرفت و گفت یا ابا الجواد این است نعمتی بر بنده ای بدیده وجود تو

چنین

او بر که
مستند

اینان

که می آیند

که من از این تهمت بری هستم آن زن صاحب پول گفت که جزو کثر است و کثر است
 پس بگری بنزد قدم پیش گذاشته بخوابد و بگفت که من مدتی
 گرفته هستم که گفت با ابا الجواد بن انت تعلم انی بریند و بدیم که از زمین بخوابد
 شد که گو با که از سر ضریح مقدس گذر شده و بر زمین خورد و دفعتاً
 او مانند خون بسته و چشمهای او نیز چنین شد و زبان او بند شد پس شیخ محمد
 صدرا بیکبر بلند کرده ساوا اهل روضه نیز تکبیر گفتند پس شیخ امر کرد که تا پاک
 او را کشند و در یکی از صفحها رواق مقدس گذاردند و مانند ما ندیم که بدینیم
 امر یکجا منتهی شود ازین چنین بهوش بود تا حوالی سحر بیدار و بهوش شد که
 باشاره فرمایند که کبیر پولان در آنجا گذاشته ام بپا و بدید و کسان
 او چند کوسفند بجهت کفاره عمل او درج کرده تصدق کردند که ازین مستخلص
 شود و چنان بود تا صبح و در همان روز وفات یافت لعن فی قلم و اصف
 مد بوج علی صد و عترة بترجم عن ذی منطوق و هو ابکم تراه فصب اکمل اطا ل عمر
 و نضحی بلبغا و هو لا یسکم لعن فی حلب بلد فی الشام قلبا سهما تصحیفه
 اخری یارض الجیم و ثلثان زال من قلبه و جدته طراشد بد النعم ^{و انش} بتر
 لا بان علینا زمان الا بکینا منته لا نقول علینا الا بکینا منته لا نقول علینا
 بالناس لذن بن عهد تم ولا الدار بالدار التي کنت عهد قال یسبحم بن خا
 دخلت علی صالح مولی منارة فی یوم شاق فی قبة مضطربة بالسهم و رجوع من
 و بین بدیهه کانون فضی لیسر فیها بالعود ثم رایت بعد ذلک فی راس الجسر هو یسئل
 الناس فقل ان عبد الرحمن زیاد ولی خراسان فاحذر من الاموال ما حسب لنفسه انه

ندایه

در حوض

انما عاش مائة سنة بنفق في كل يوم الف درهم على نفسه انه يكفيه فزى بعد مائة
 بيج يحتاج الى حبلته مصغره وابضا ابي جيب ^{مجلس} ابي جيب ابي جيب من من لم ار من خلقه الا
 مكبت عليه حين ينصرف فيل بتغلب الاحوال تغرب جواهر الحال قال بعضهم
 نحن في زمان اذا ذكرت الاموات حببت القلوب اذا ذكرت الاحياء ماتت قال
 ابو ذر جهم يهون المصائب ربعة الاول ان يعلم ان القضاء والقدر لا يد من جرائها
 والثاني ان لا يصبر من ذلك يصنع الثالث ان قد يجوز ان يكون اشد من هذا
 الرابع ان لا يفرج فزيب قبل ان يهترق الاشد كان كثيرا الى قبل له يوما ما
 اكلت اليوم قال اكلت مائة رغيف قد مر بهترة المذكور يوما يقوم وهو راكب
 حمار فادعوه للضيافة فذبحوا له حماره ولججوه وقد والله فاكل كله فلما اصبح طلب
 حماره لم يركبه قالوا له هو في بطنك قال سواد الله وجهكم وكامن هذا الما في ذ
 الاكلين قال جعلت مرق ومع بعير في فخريته وشويت فاكلته ولم ابق منه الا شاة
 على طهي وكامن سليمان بن عبد الملوك اولا قال شهوديل قدم سليمان ^{عليه} السلام
 فودع مع عمر بن عبد العزيز على فقال يا شهوديل ما عندك من الطعام فقال لي
 سبعين فقال عجل به فابتنته فجعل ياكل ولا يدعوه عمر حتى اكل تمامه فقال يا شهود
 ا ما عندك غيره قلت ست طاجات سمان فابتنتهن فاكلته ثم اكل ما قدح سوق
 ثم قال لغدا امره بهات غذا وانا قال نعم قال ما هو قال ثلثون قدرا قال بتي بقدر
 قدرا فانه بها ومعها الزقاق فاكل من كل قدر ثلثة ثم مسح يده واستلقى على
 فراشه واذن للناس وضع الخوان واكل مع الناس وكامن من الاكلين للحج
 قال مستلم فتيبه قال اعد له اربعا ومائة بن وعنفام مع كل عنيف سكة فاكل الجميع

وإيضاً كان عبد الله بن بادا كولا قال رجل من شبان دخل المسجد فذبح
 لعشرين دجاجة فاكلها ثم قدم الطعام ثم أتى بطبقين أحدهما بضع الفريتين
 فاكل الجميع كان جائعاً وكان مبهتراً باكل الكثير من الطعام فمعه ثوبان كان معه
 باكل كل يوم مائة رطل مشق لا يشبع حتى ان غبداً شترى به مائة مائة
 وقال له اهل اهلك ونام فاكل عباله لستك والضحك ابد فلما انتبه قال قد هوا
 السمك قالوا قد اكلت قال لا قالوا بل شتم بك فشمها قال صدقتم ولكن كانى ما
 شبع فاذكر فى كتاب بعض الادباء ان الضيف على امنا المشيع وهو الذى
 معه خبطة شمع يقرب فيها الحوا والطعام وبأخذ معه المظفل وهو الذى
 يستحب له الصغرة المتشارف وهو الذى لا يزال ملتفتاً على ناحية الباب ليخبر
 متى يدخل الطعام وكلما دخل يحن انه طعام والعداء وهو الذى يشغل بعد الاكل
 المحالفة الاطعمه والظروف والصوت وهو الذى يسمع صوت مضغ واكل والرفق
 وهو الذى يحس ببلعه ويسمع منه صوت النقاض وهو الذى يجعل اللقمه في فيه
 بنقل صابغة المائدة والقراض وهو الذى يقرض اللقمه باستانه يبيع الطعام واللتا
 وهو الذى يلبس اللقمه باصابعه قبل وضعها فى الطعام والغوام وهو الذى يبل
 ذراع برينه ويهره لأخذ الظرف والقصا وهو الذى ياكل نصف اللقمه ويعبد
 باقها فى الطعام والمخلد وهو الذى سنان فى ثا الطعام والمزيج وهو الذى يمزج
 اللقم فى المرق فما يبلع الاولى الا لانت لثانته والمرش هو الذى يضيح الدجاجة
 ونحوها فترش على مواكبة المتشرب هو الذى يفتش عن اللحم ونحوه باصبعه والصبا
 وهو الذى ينقل الطعام من ظرف الى ظرف ليرده والنفاخ وهو الذى نفخ في

الطعام فهاكله والحاي هو الذي يجعل اللحم بين يديه فيجيب عن موكله بالخبز وهو الذي
 ينام موكله بجانبه الشتر يخ هو الذي يضع طرفه ويرفع اخرى المهندس
 هو الذي يقول ضع هذا الظرف هنا وهذا هنا حتى ياتي قدما ما يجبه والقضو
 وهو الذي يقول لصاحب الطعام ان كان عندك شيء من الطعام فاعط فلانا
 فلانا والمعطل هو الذي يحدث عند غسل البنات منبهي الخادم واقفا لا يرف
 بيده معطل والناس من نظرون والمسلسل هو الذي يدخل الدار فيسكن بالتر
 ويخون كان ينبغي ان يكون باب المجلس من هنا والا يوان هنا وتقبك لفرشك
 وهكذا والمفضح هو الذي يخرج فيجبر من يعرف صاحب البيت بضيقه
 عليه الداخل هو الذي يرى صاحبه المنزل ناجي شخص اطفال ما الذي قال مؤ
 لصاحبه المستعجل هو الذي يستعجل بالاكل ويشكو الجوع والمنام هو الذي
 ينام على غلمان صاحب الدار ويهين اولاده وبعد ذلك من الاخلاص فانه
 مختصر من خاوي رسول الله وخلق عن الحسن الزكي بن علي عذرك له خاله هندية
 ابي هاتر التميمي كان قد فحما مفتحا ابتلا وجهه الحول من البريوع واقصر من الشدة
 عظم الهامة وجل الشعران هرا اللون واسع الجبين ارجح الخواجب سوانع في عنق
 بينهم عرق يدره الغضب اغني العربي كك الحجة سهل الخد ارجع مضلع الفم
 اشبه فالح الامتداد يقول امشيت عنقه جسد ومنه مصفا الفضله معتدل الخلق
 بادنا متما سكا سوا البطن والصدر عرض الصد بعيد ما بين المنكبين فميم الكرم
 انور المحرم ما بين اللثة والسرقة بشعر مجرى كالخط عاري اللثدين والبطن مما سوا
 ذلك لشعر الذراعين والمنكبين اعلى المصد طويل الزند رجب الربيع القص

الكف من القد من سابل الاطراف غمشت الاخص من مسبح القد من ينوعها
 الماء اذا زال زال قلعا يخطون كفها ويثني هو ناسج المشد اذا مشى كما يخط من صليب
 واذا التفت التفت جميعا خاض الطرف نظره الى الارض اطول من نظره الى السماء اجل
 الملاحظة بسوق اصحابه يبد من لقي بالسلام وكان متواضعا لاخر ان داهم فكم
 ليست راحة لا يتكلم في غير حاجة طويل السكوت يفتح الكلام ويختمه بابدان متكلم
 بجوامع الكلم لا فضول ولا يقصر في ذكر خافيا ولا يهين البعظ النعمة وان دقت لا يدم
 منها شيئا ولا يدم دقا ولا يدم حلا ولا يهين ولا يفضيل ولا يفاضل ولا يعطي الحق لم يعرف احد
 ولم يقم بغضبه شيء حتى ينصر له ولا يهين ولا يهين ولا يهين ولا يهين ولا يهين ولا يهين
 واذا تعجب قلبها واذا تحدثت شاربها فاضرب بآلة الهني في باطن ايها المديري واذا
 غضب عرض فاشاح واذا فرج غض من طرفه جل ضحكته التبتسم بفرع من مثل حب
 الغمام وكان اذا يقول امره اصداهم فليبلغ الشاهد الغائب بقول ابلغوا حاجة
 من لا يستطيع ابلغ حاجة كان الناس يدخلونه وواروا يخرجون اذلة ففها وكان
 يحزن لسانه لا ينها يغني بولف الناس ولا يفرهم بكرم كرم كل قوم ووليهم عليهم و
 يحد الناس من منهم من غير ان يتوى من احد بشرة ولا خلقه ويتفقد اصحابه و
 الناس عما في الناس فحسن لحسن تقوية بفتح القبح وبهذه معتدلة الامر غير
 مختلف لا يغفل مخافة ان يفضوا او يميلوا الكل جائر عند غل لا يقصر عن الحق و
 لا يجوز الذين يلوون من الناس جنابهم افضالهم عنده اعلمهم نصيحة واعظمهم عند
 منزلة احسانهم مواشاة وموازاة وكان لا يجلس لا يقوم الا على ذكر الله عز وجل
 ولا بوطن الا ما كن ويهي عن طائنها واذا انتهى الى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس

وبما رزقك بطلحك كل جلساءه مضطرب لا يحس جلساءه احد اكرم عليه من
 او فاعلم في حاجة صابرة حتى يكون هو المنصرف عنه من سأل حاجته لم يرد الا
 بها او بمسور من القول قد وسع الناس منه بطة وخلقاً فكان لهم باب وصاروا
 عنده في الحق سواء مجلس مجلس حلم وجباً وصبراً ما نزل ارفع فيه الاصوات ولا يؤمن
 فيه لحم ولا نبت في ثباته متعادلون متفاضلون فيه بالتقوى يتواضعون فيه
 الكبير في حقون فيه الصغير يهزون ذاك الحجة ويحفظون الغريب كان دائم البشر
 وسهل الخلق ولين الجانب ليس يفظ ولا غلظ ولا سخاب لا فحاش ولا عياب ولا
 مداح يتعافل عما يشتم لا يونس منه ولا ينجس مؤمله قد ترك نفسه تلك
 المراء والاكثار وبما لا يعينه ترك الناس من ثلث كان لا ينم احد ولا يعبر ولا
 يطلب عورته ولا يتكلم الا فيما يوجبوا به ذاك الكلام اطلق جلساءه كما تامل على رؤسهم
 الطير فاذا سكنت تكلموا ولا ينادعوا عنده الحديث اذ تكلم انصتوا حتى يفرغ
 حديثهم عنده حديثاً ولهم بضحك مما يضحكون ويتعجب مما يتعجبون منه بصبراً
 على الجفوة في منطقهم وسامعهم كان اصحابه يستحبوا انهم ولا يقبل لثنا الا
 عن مكافئ ولا يقطع على احد حديث حتى يكون فقرة طعنه بهم او قيام وكان سكوته
 على اربعة احكام والحد والقدرة والتفكير اما نقد به ففي تنويع النظر والاشياء
 بين الناس اما تفكره ففهما يبقى فبغنى وجعل له الحلم والصبر فكان لا يضبض شيء ولا
 يستنصره وجعل له الحد في اربعة اخذ بالحسن ليقفك به وتركه الصبر ليقفك به
 وجهاده الذي فيها اصلي امته والقيام فيما جمع لهم خبر الدنيا والاخرة ثم حديث
 مولانا الحسن وفي احاديث اخر كان عمه يعود المريض فيسبح الجنازة ويحبب عوة

على
و باكل الارض

المملوك وركب الحمار وكان اصحابه يقوموا اليه ليعرفون من كراهته وكان يجلس
على الارض وبعقل الشاة ويلم على النوا وكان مجلس بين ظهريه اصحابه فيخرج
الغريب فلا يدري بهم هو حتى يسئل وكان يحيط ثوبه ويخفف فضله واذ اصاحه
احد لم يتزعج بل اعند حتى ينتزع هو وما اخرج وكتبه بين مجلس قطه وما تعدد جل في
اليه فقام حتى يقوم وكان قد اشد جلاء من العذر وفي خذرها وكان اذا اكره شيئا
عرفناه في وجهه وكان يقول لا يبلغني احد منكم من اصحابي شيئا فان احب اخرج اليكم
وانا اسلم الصل وكان في اجود الناس كيفا ولعمرو صدق واصدق الناس لحيته و
او فاهم من واليه هم عريكة وكرمهم عريكة وكان اذا فضل لرجل من اخوانه ثلثة ايام
سئل عنه فان كان غائبا دعى له وان كان شاهدا زاده وان كان مريضاً عاده وكان
يمزج ولا يقول لاحقا وكان بالعب لرجل يبدل نيسره وكان اكثر ما يجلس بمحاذاة
القباب وكان اذا اجلس العرفضا وهي ان يتيم سائره ويستقبلها ابدا فيرشد
في ذراعيه وكان يحثو على كتيبه وكان يثني في جلا واحدة ويبسط عليها الاخرى
ولم يرمعها قطه وكان يحثو على كتيبه لا يتكى وكان باكل كل الاضنا من الطعام
وكان باكل مع اهله فخذ من اكلوا او مع من يدعوه من المسلمين على الارض وعلى
اكلوا على ما اكلوا وكان لا باكل الحمار و باكل ثلثة اصابع وربما اكل اربعة و
فد باكل بكفة كلها وما بالية لا يتناول من بين يديه غيره وكان باكل الشعير غيره
محول جنرا وعصيدة وما اكل خبز قطه وما شبع من خبز شعير يومين حتى مات
وكان يحب عوة المملوك ويرد في خلفه وكان باكل الحرة كثيرا اكثر ما هو كل مكان
الطعام اليه اللهم قال لو سئل ان يان بطعمه كل يوم لفصل كان يحب الخضر

يقول انها شجرة احى يوشم باكل التريد بالقرع والخم وكان لا باكل الثوم ولا البصل
 ولا الكراث وماذ مطعما قف وكان اذا اعجبه كله واذا كره تركه وكان يلجس
 الصنينة واذا فرغ من طعام لعق صابعه فلا يمسح به بالمندبل حتى يبلعها واحدة
 واحدة وكان باكل البرد ويتفقد ذلك صحابه فيلتنفطو له فياكله ويقول انه يذهب
 باكله الامساك وكان يغسل يديه من الطعام حتى ينقها فلا يوجد اكل يريح وكان لا ياكل
 وحده مما يمكنه وكان بمصل الماء مصا ولا يعبه عبا وكان يشرب ثلث حسا وكان لا
 ينفض في الاناء اذا شرب فان اراد ان ينفض بعد الاناء عن يمينه وكان يشرب من اقلح
 القوارير واقلح الخشب وفي الجلود وفي الخرف وبكفيه وبصليها الماء ويشرب
 من افواه القرب وكان يمشي ويسرح لحيته ورد بما يسرح في اليوم مرتين وكان يتطيب
 بالمسك وبالعنبر بالغالبه يتطيب بها ساوئه بايديهن وكان يستعمل بالعود القادس
 وكان ينفق على الطيب اكثر مما ينفق على الطعام ولا يعرض عليه طيب الا يتطيب به و
 في كان يكحل في عينه ليمني ثلثا وفي اليسرى وكانت له مكحلة يكحل بها بالليل وكانت
 مكحلة الائمة وكان ينظر في المرأة ويرجل حته ويتمشطه وكان يتجمل لاصحابه فضل على تجمله
 لاهله وكان يطلى فيطلبه من يطلبه حتى اذا بلغ تحت الارض لاه بنفسه كان لا يلقاه
 في الاسفاد غارودة الدهن والمكحلة والمراض والمراث والمساك والمشط وفي دقا
 والجحوظ والابرة والمخضف السعور فيخبط ثيابه ويخضف ثيابه كان يلبس القلائد
 تحت العمام ويلبس القلائد يغير العمام يغير القلائد كان يلبس عمامة الخمر
 الصوف يجنبه الصوف وكان له ثوبان للجمعة خامته سوى ثيابه غير الجمعة وكان
 يلبس خامتا من فضة في يده اليمنى كان له خامت فضة فصه فضة وكان ربا فوج

وفي خاتمة خطبته يوطئ لبس كراهة الشيء وروى ذلك ولكن لا يجوز ذلك عليه السلام
 اذا لبس المنعل ببدن بالهنيء اذا اخلع بدن بالهنيء وكان فرشه من سبال وروى القوي
 محسنا وروى عن ماله المؤمنين ان فرش النبي كان عبئا وكان من رفعة آدم وحشوها ليف
 وكان له بساط من شعر يجلس عليه وكان قد بنام على الحصى ليس تخبر شيئا غيره وكان
 بساطا اذا اراد ان بنام وكان اذا وى الى فرشه اضجع على شقه اليمين ووضع يده اليمنى
 تحت خذا اليمنى وكان يقرأ اية الكرسي عند منامه ما استيقظ رسول الله صلى الله عليه وآله
 تساجدا وكان لا بنام الا والتواك عند اسره فاذا خفض بدن بالتواك وكان بساط
 كل ليلة ثلاث مرات قبل النوم وبعد قبل الورد وقبل الخروج لصلاة الصبح ^{في ذلك}
 في الجامعة المفردة من علق عليه بل الارنب لم يحل ابد وكذا اذا شربت فمخدر بعد
 الظهيرة ثلاث ايام منعت من الحبل المائل ^{في ذلك} عريتها اذا انك احد الخصمين وقد
 عينه فلا تقض لحق بائنه خصمه فلعلمه قد فطنت عبئا ايضا يربك البشاة
 حين اللقا ويربات الغيب براء الغلم ايضا اكثر مصانع الرجال تحت جروق المطالع
 ايضا عند النازلة تعرف خاك ايضا بملوم لا ذنب له ايضا الكل صاردم بنو وكل
 جواد كبو ايضا الكل دهر رجال ايضا اعل له عند اوائت ملوم ايضا الابلع المؤمن
 من حجر مرتين ايضا لا ينج الكلاب ايضا بكوا الناس استعداء ايضا يدك منك
 وانك انك مثل ايضا ما حل جلدك مثل ظفرك ايضا الشاة المدبوعة لا يولها السلخ
 ايضا النصح بين المدا وتضجع ايضا العمل للزنيح والاسم للزورة ايضا تعاشر واما النوا
 ونعا ملوكا لاجانب ايضا سلطان غشوم خمر من فتنه قدوم ايضا عنا بة لقاضيه
 من شاهك عدل ايضا من سعادة المزان يكون خصمه عافلا ايضا اذا جاء الموسى ^{للعوا}

العاصفد بطل السحر ايضا اذا كان دبل لبيت باطنيل ضاربا فلم
 تالم الصبنا من على الوقص ايضا ما اذ الله اهلاك منلة صنعت بجناحها الى
 الجوى بعد وذا انك مذمى من ناقص فهو الشهادة لى بانى كامل فاقدر
 الجامعة المعصرة اذ اخفت را فاقتر ما تارة من القران ثم قل اللهم اكشف عني البلاء
 ثلث مرات وفى رواية اخرى قل بسم ربك يا الله فاقدر فيل يضر من قر سورة
 النحل في كل شهر كفى المعرة مثلد بها وسبعين نوعا من البلاء شعرة في الخاء
 وانت الحقة في كل مورد والحلم في الدنيا وانت مضى والبضا يغلو على
 المحى وموتى لى اذا صلح في البلاء عقلا عبر ايضا خيل نطاع القبا في لى
 كبر دار بابا لوصول فلا بل شىء لى طلب كمال در مدرسه چند تحصیل علو
 وحکمت مستند چند هر فکر که جز فکر خدا و سوسه است شری خدا بداران
 و سوسه چند لا اى مری بدوم المحب بچای وصالهم فاسمح بنفسك ان دت
 وصالا شعر شد خوان بلبل از قول پریشان باز ماند تو همان مرد مرغ بهمل
 کوفت هنوز ايضا چنک دو کفنه بردان و پیمیز من پس کاچه طران و خیر
 نیست منانراست و هوس ايضا لا والله نرفاس نرفناسى شناسى
 بی بهل شناسى ايضا فلم بشکر ورق سوز و سپاد برودم درکش حیدان
 قصه و داستان در رفتن می کنجد ايضا جلد توادم بهشتش جای بود قدسها
 کردند بهرا و بچود بک کنه چون کرد گفتندش تمام مذنبی مدنب بر و بیرون
 حرام توطیح داری که با خند کناه داخل جنت شوی ای وسها ايضا برای لغت
 دنیا که خاک بر سران من مننه هر سغله بار بر کردن بیات و دوز و دغتر

ودست لي بماءك ابدال دهر يكون حلا بيت فيه ابهام في مختصر بصاؤ
 سعد الشيخ حسن سليمان الحلبي عن جابر عن ابي جعفر ع في قوله رقم ولئن قلتم
 سبيل الله ومثم الآية فقال باجابر اتردي ما سبيل الله فقلت لا والله لا اذا سمعت
 منك فقال القتل في سبيل علي ع ودين به من قتل في ولايته قتل في سبيل الله
 وليس لاحد يؤمن بهذه الآية الا وله قتل القبيته انه من قتل في نشر حق يموت ومن
 ينشر حق يقتل انما من قتل في الدنيا من المؤمنين بهذه ^{الآية} بقى مع اصحابه وكان
 معه حتى يموت ومن مات في الدنيا باعث معه حتى يقتل بين يديه ايمان ع عليه
 الامران لا يدرى من رتبة الشهادة بالقتل ومرتبة قطع العلاقة الاخبارية للنفس
 عن البدن بالموث شعرة مستقيمة سريلي اجتهد بعها من ليل بلا يقين
 يقولون خبنا فاننا مينا وما انا ان جبرناهم باهين فاقول قد اشرنا سابقا الى
 طريق استخراج ملائكة الاسماء وما مر هو الملك الاول وهو ان تاخذ عدد الاسماء
 واستنطقه الحق عليه لفظ اهل مسبوفا بالف فنقول في ملك هابا نردو بائيل
 وهو الملك الاول ثم تضرب الاعداد في نفسه فيكون في وهاب مائة وستة وستين
 وتلقاه بالحق فيكون وصفا بئيل وهو الملك الثاني ثم تضرب عدد الملك الثاني
 في عدد ملك الاول فيكون الفين وسبع مائة واربع واردين واستنطقه الحق
 بالحق فيكون دمن غفائيل وهو الملك الثالث فاذا اردت الخليفة على الثلاثة
 فجمع المراتب الثلاثة استنطقه الحق بالحق فيكون دتطفعا بئيل وهو الملك الخليفة
 على الثلاثة فاذا اردت ان لويس الحاكم عليهم فكعب عبد الخليفة والمستنطق من الكعب
 هو الملك الاعظم والجميع تحت طاعته وهو الملك الذي كتمه هرس ورمزه ولسه

في قوله
 سبيل الله
 في قوله
 سبيل الله
 في قوله
 سبيل الله

طوبى لمن لا يملك الفقه ولا يدركه

اولئک
العدک

نفسه والتي هي الطبيعى لمن باخذ الحرف الترابى ما يبا والماضى ويجها والرمح نادى
بترك النادى بحاله فلم ينادى الحاء ترابى وكذا الدال فبدل الحاء بالراء والذال
بالجيم فتوى مزيج والبت الطبيعى عبارة عن كون كل حرف من الحروف النادى تالفا
لر باجته التى في درجة والى باجته تطلب المائبة والمائبة الترابية وهذا بدو
ملاحظة الحروف بدرجاتها هو الطبيعى اذا لوحظت فهو الغزى وغير ذلك كبت
التواخى والتجامع والتفوى والتكسر فاعلم ان الحروف الترابية هو النون
التي يجمعها صا على حق بمنسكه والجسمانية هي الطلانية والنهارية هي التى الملكوت
النهارية زحل والمستوى الشمس عطارد وان كان مشرقا والليلية هي التى الملكوت
الليلية الزهرة والمريخ والقمرة عطارد وان كان مغربا فزحل صحت ضقت و
و غ غ ش ت والشمس ط م ن ولعطارد دى ص ج ذ ك وللمريخ ل ع ر ه ط
والزهرة وى ك س ق وللقمر ب ه ل والحروف الصامتة الهاء والناطقة النون
والشرقية النارية والغربية الهوائية والشمالية المائية الجنوبية الترابية فاعلم
التكسر له مرتبة الصغرى هو الذى ذكرناه سابقا والمتوسط وهو ان تضع للمربع
بعدد حروف الاسم وتكتب حروفه في السطر الاول مفرقا وتضع الحرف الاول من
السطر الاول في بيت فرس من السطر الثانى ثم تمل السطر الثانى على الترتيب تنقدا
في الثالث باول السطر الثانى تضعه في بيت فرس من الثالث هكذا حتى ينتهى العمل
ان كان الاسم فرها وان كان زو ج ا كان مرة واحدة في اخر السطر دبر الفرفان والكبير
وهو ان تضع حروف الاسم منفصلة في سطر الاول فان كان ثلثا ثانيا نقل الحرف
الاول من السطر الاول الى اول السطر الثانى والثالث من الاول الى الثانى من الثالث

والثاني منه الى الثالث . مثال الاول . مثال الثاني

ع	ل	ي	م
ي	م	ع	ل
م	ي	ل	ع
ل	ع	م	ي

ك	هـ	ي	ع	ص
ع	هـ	ي	ك	ص
هـ	ي	ع	ص	ك
ص	ل	هـ	ي	ع
ي	ع	ص	ك	هـ

وهكذا أن شئت وضعت
الثاني من الاول في اول الكتاب
والثالث في الثاني من كتاب
والاول من الاول في الثاني
وهكذا فيكون من الاسم

الثلاثة ستة اسماء وان كان رباعيا كان من اربعة وعشرون اسما وان كان خمسا
كان من مائة وعشرون اسما وهكذا والضابط ان تضرب عدد حروف الاسم عددا
الصوت الحاصلة من الاسم الذي اقل منه بحرف فيحصل من الثاني صوتان وهكذا
واما اسرار ذلك فمذكور في كتب القوم فانما قيل في صنعته انك توم ان اصله
صفوة قوى الانسان وهو يفارق من الانسان من الياوس يصعد على ذروة
مثال الاول مثال الثاني طود سبنا وينبت تلك الفوى

شجرة ليس في الاشجار احسن منها	ق	و	ي
فخذها غيبط في فصل الربيع و	ق	ي	ق
اعصر ما فيها وصفة مرة واحدة بحرفة	ق	ق	و
ضعيفة ثم ردعالبه على ما قلناه	ق	ي	ق

به حتى يكون ساقه عالها واخله وهكذا واعقد ثم اغسله حتى يبيض ثم وجهه
في مدة اربعين يوما بابتدئه ويكون كقوله ثم وجهه ثلثا ورح كان حرا واخله واخله
بست جاد بات متواظبة ورح يكون شبرا وطيف به الببت الحرام اسبوعا وخذ له

من مصر و ناز من ارض فارس و قبضه من تراب من بيت المقدس و انفع عليه من الخوا
يعني دمج محبوب اجل تلك ثلثا و سناها بالحج بالذلاقة المصلحة بالثلث و لا
فاذا تمت الثلث ظهر القمر في ثالث برج الثور ثم عالج هذا بالست فاذا تمت الست
ظهرت الشمس في التاسع عشر من برج الحمل فاذا و ايت ذلك فاسجد لله شكرا و
خديك بجلال وجه الكرم و اعلم انك قد ملكك لدنيا و يكون هناك ملك بها
الاخر فاقول اعلم ان بعرفة استخرج روحانية الاسماء طرقا كثيرة باعتبار الخلال
تكبير الاسم و بسط المركب و البسط و حدث المتكرر بعد العمل اسقاط الزمام
العائد من الوفق المحر في و عدم حدث المتكرر و باستنطاق الزوايا و المركز و الضلع
و المساحة و غير ذلك و لنقل بمثال استخراج الاواح من المثلث المعداد مقلوب
اذا اردت استخراج الملائكة من الموضوع اعداده في المثلث مثلا ناعرف في الافتاح
وهو اى المفتاح و هو في البيت الثاني من اسطر المثلث و المغلاق وهو
و هو مجموع المغلاق اعني ا و الوفق هو عدد ضلعه ٥ ا
و هو ٥ ع و الضابط هو مجموع عدد الضلع و المساحة
و الاصل هو حاصل ضرب غائب في مغالفة وهو في هذا المثال ١٠٨ فهو اصل
المثلث هو اصل الكلى الذي يحمل عليه بقية المراتب السبعة فيخرج منه عدد المالحق
العلوى السفل و يستنطق و يضرب به ذلك المالحق فيكون مثل الملك و الشيطان
فاذا رعت هذه المراتب الثمانية و اردت ان استخراج الملائكة و الاعوان الشيطانية
فمثل المفتاح و هو واحد على اصل الكلى هو الفاعل ان يكون المجموع ١٠٨ فاطرح
منه المالحق العلوى هو الاكثر احد خمسون و قبل احد اربعون و قبل احد ثلاثون

٢	٩	٤
٧	٥	٣
٤	١	٨

و حنة و الفتح

هو مجموع

و الفتح

و الفتح

و الفتح

و الفتح

و الفتح

و الفتح

و الفتح

وصورته على اربع اوجه قبل الابل وقبل البال وقبل الال وقبل الابل وهو الذي تمثل
به والملح السفلي قبل الجبش هو الذي تمثل به وقبل الخش وقبل الخاش فاذا اسقطت
من ١٠٨١ اعداد وخسرت بقي الف مثلثون فاذا استنطقه كان غل فاذا اظيف اليه الملح
العالوي كان اسم الملك الاول وهو غلا بئيل واذا طرح من ١٠٨١ عدد الملح السفلي
كان وهو ٣١٩ بقي ٧٤٢ فاذا استنطقته نزل سب فاذا اضيف اليه الملح السفلي كان
اسم الشيطان الاول وهو ذسب طيش وهو خادم ذلك الملك على السفليان وان
مغلافة على اصله الكلي كان ١٠٨٩ او علمت به ماد كمر صا ر غلا بئيل وهو الملك الثاني
في غلا بئيل وخادمه على ما ذكره غطيش وان حمل عدله على صله وعمل به كمان كمر حصل الملك الثالث
في غلا بئيل وخادمه مر ذعاطيش كمان كروا اهل وفقه على صله وعمل به حصل الملك الرابع
في غلا بئيل وخادمه مر ذعوطيش واذا حملت مساحته على صله وعمل به حصل غلا بئيل
وغيثش الملك الخامس وخادمه مر ذعوطيش واذا حمل ضابطه حصل الملك السادس وعظما بئيل
خادمه مر ذعوطيش وان حمل غايته على صله وعمل حصل اسم الملك السابع الحاكم على
السابقة غفطابئيل وخادمه هو العون الشيطاني ضفاطيش هو الحاكم على الاعوان
الستة السابقة وبهذا تنقسم على السابقة وتخرجهم فافهم الرموز وكن بها ضابطنا
فانها من الاسرار الغامضة واعلم انها الكبريت الاحمر لسرعة تأثيرها وبهذا الطريقة
تخرج جميع الاوقات العديدة فاعلم في استزادة البياض في صنعة المكنوم خذ البخور
الطود بتري ربح الحمل فانها احسن اوقاتها من هو ما بين الخمسة عشر الى الثلثين والاسو
احسن من الاسقر واغسل من الاوساخ وامرضه ناعما في القرع الى نصفه واربعة عشرة
وقطره واجمع من ذلك ماء ثم صفه كالهيئة الاولى بنادينه كحرارة الشمس من واحد

وادم الزماد وخذ الثفل وضع عليه من ذلك الماء ثلثة امثال في الفرن والاله العبا
 وضعة نار الزبل وعلى نار لينة كحرارة الشمس المثلثة سبعة ايام ثم اخبره وقطره ووز
 على الثفل كك من الماء وهكذا حتى تحل نصف البوسنة التي هي الثفل ثم ضع على الثفل
 الباقي مثله من الماء واخبره في نار الزبل سبعة ايام ثم قطره واعزل القاطر وضع على
 الثفل ماء جدد مثله وافعل كالأول حتى يحل نصف البوسنة فادم ما لا يحل وخذ
 الماء الثاني المعزول واعقد حتى يكون كالعسل ثم خذ من الماء ووز من ربع مرات ضع
 عليه ول مرة مثله بعد تبخضه ياد سال الماء واستنباطه وعفنه في نار الزبل العبر
 يوماعد مبعثان موسى فيسود كالقار ثم اعمل الى الثلثة الامثال الباقية فاقمها
 نصفين واسبق المركب بنصفه ثلث مرات كل مرة تقطن عشرين يوما فترق في الاولى
 عميقا وفي الثانية سماويا وفي الثالثة يحل كالزبيب هذا الان هو الحجر الذي يشترى
 اليه ثم انهم انصف الاخر من الماء ستة اشنام وقطر الحجر سبع مرات في كل مرة تضيف
 اليه سداس من ذلك الماء ويشتد بياضه في الرابعة ويظهر النوشاد في الفرن اما
 هنا وفي الاول فضع مع الثفل وضعة النار سبعة ايام اول يوم نار ضعيفة ثم
 لانزال كل يوم تشتد النار وفي السابع كنار السبك ثم اخبره فانه هو الحجر ولا تقطر
 ثم قطر الماء بناد لطيف جدا كنار الجناح بقطر ماء ورق في ظاهره ابض باطنه اصبح
 لعل الحبيزة ثم زيد في النار قلبا ليقطر ماء غليظ فقبل اشبه الاشبا بالزبيب وهو
 الفرن ثم شد النار فبقطر اصفر من الزعفران واحمر كالباقوت وهو الزبيب الشري
 المذكور ثم عقد الثفل واخبره بالماء الاول واخرج الصبغ منه ثم طهر الباقي بالماء
 الثاني الابيض حتى يظهر الثفل ويكون كخالد الفضة في كل مرة تعمل تضع في المركب

من النوشاد الذي عندك وهو حبة فاذا دركت تركب الاكسبر البض فخذ جزءا من
الفضة الطهر هو ارض البقعة كجزء من الشرح وجزءين من الغرغره وهو الماء البصر
الفضة لجل الجميع واعقد ثم خذ من الما بين كما ذكر لك ضع على الارض محل الجميع
واعقد ثم خذ مرة فالثالثة في الاول وحل الجميع واعقد ثم الاكسبر البض واحد
على الف من الخا من الرصاصين يكون في الرصاص على الروا من اذا درت
الاكسبر الاحمر فخذ من اكسبر البهاض جزء من الماء الذي باطنه احمر جزء من المصبع
الاحمر جزءين عكس ما قلناه في البهاض محل الجميع واعقد وافعل ذلك ست مرات
كما فعلت في الاول ثلث مرة وذلك معنى قوله ان واحدا سبغلب شعاع من نبات
البطارق هنا في الترويض وفي السادسة من اكسبر حبة واحدة على الف من الفضة يكون
وهذا الصاع على الروا من ان الفضة الاحمر على الذهب كان اكسبر وان الفضة البصر
على الفضة كان اكسبر فانهم فقد شرح لك انكم ولما تركت الا ما يحتاج الى الشافه
لا السعد منق ودف الدرس حصل مالا والعمر مضى لم تنال مالا ما ينفعك
الفتيان والعكس لا افضل بفعل الفضل الا اى من لا تقطن به الاثنا
عن احد ما دام بقدره والابام فادان فاشكر فضيلة صنع الله ان جعلت اليك
لا لك عند الناس حاجات نقل الكلب لا يؤد بك عند نبحه فذره الى بو
القبه ينج ايضا فكل بالاعق رضا هم غنيمه وكل عذاب في محبتهم عذاب الله مضى
الارباب وانفرضوا جميعا وخلعوا زمان على العلوج وقالوا للزمت السبت جدا
فقلت لفقد فائدة الخروج من اجل ينجس ينجس يقول بسوا علاها وانابي
اصولها وليس الى ذلك الشاب سبيل شعرا ان ناداه فكم همت كم كرهت نيب

في قوله
الزمت السبت
فكم كرهت نيب

احد ما على
الزمت السبت
فكم كرهت نيب

في قوله
الزمت السبت
فكم كرهت نيب

و باید روی که فلان را خلف نام خلف است الله الحمد که از نسبت فرزند من چار ما
 چه که هر هفت بدو داشتند اینضا انصوس که نام حوله طح شد و بن فضل
 بهار و شاد ماطی شد انصر که مایه سعادتها بود من هیچ ندانم که کی آمد شد
 ابضا عشر خوش اینچنانی بکن شد در بخرمی و ن جوان بگذشت و دوا
 که چه غافلان در این داغ فرد نا چشم زدند کانی بکن شد فی المثل بطرد
 خنبر و اعلی سطانز الیمنه بعلفه علفا حسنا و کانی الحی حقه فینه عیش و کان
 بتنا و ماسق من لعلف فقال لاه ما اذهب هذا العلف فقال لا تقره فان
 من و انرا الطامة الکبری فلما اراد الی و ان بدن بخنبر و وضع السکن علی خلقه
 و مضطرب فخر بجرح الی امر و اخرج اسنان و قال انظری هل یقی فی خلال سنانی
 من ذلك العلف فالتعبیر فی الداد الطائی لا یتحول من الشمس فی الاستحی من
 و بی ان نقل قدی الی ما فینه و احده بنه فصیحی ان کنت تشرب الماء البارد و الی
 و انا کل الدن هذا الضیبت تمشی فی الظل الظلیل فی حب المون و انقدم علی الله سبحا
 فی بحر الجواهر ان اخذ سبع نملان بطوال و نزلت فی قارورة مملوءة بدهن الی بنوق
 و سد و اسما و دفنت فی زبل هو ما ثم اخرجت صفی الدهن عنها ثم مسح منه الاطیل
 و ما فوقه تهیج لبنا و کثر العمل قوی لا نعاخذ محرب و ابضا عن نبض الاربعا اذ الود
 ان تقدم علی جبارا و سلطان فاذا وقع بصرک علیه فکبر ثلثا و قل لبس کتله شیء
 هو السمع البصر بعد ان تستغفر الله سبعین مرة قبل انک تهوس من امر الله
 فائذ دواء الغضب اصمت ثم علی الطهارة بوسع علیک و ذلک فائذ
 عظیمه در کفین نوشتن جعفر جامع بدانکه باید بیست و هشت جزو کاغذ و بضع که

و هر حرفی چهارده ورق که بیست و هشت صفحه باشد در هر صفحه بیست و هشت
 سطر باشد و در هر سطر بیست و هشت حرف باشد و در هر خانه چهار حرف رسم
 شود و در اصطلاح هر حرف را اتلفی و هر صفحه را شری و هر شری را حله و هر حله را مشمل
 بر بیست و هشت خانه است و حرفی که در خانه‌ها رسم می‌شود با بنظر بیست که هر خانه
 چهار حرف حرف اول علامت جز و دوم علامت صفحه و سوم علامت سال و چهارم علامت
 خانه پس در خانه اول از سطر اول در صفحه اول از جز و اول چهار الف است و این علامت
 جز و اول و ثانی علامت صفحه اول و ثالث علامت سطر اول وابع علامت خانه اول و
 در خانه دوم از سطر اول سه الف و یک ب رسم کنند و همچنین تا خانه بیست و هشتم
 سه الف و یک ب رسم کنند و در خانه اول از سطر دوم
 از صفحه اول از بنجر دو الف و یک ب و یک الف رسم کنند که علامت جز و اول و سطر
 دوم و در خانه دوم دو الف و یک ب بنویسند و همچنین تا آخر سطر و در سطر سوم
 صفحه اول در خانه اول دو الف و یک ج و الف بنویسند و در خانه دوم دو الف و یک ج و
 ب بنویسند و همچنین تا آخر سطر و در صفحه دوم و در خانه اول از سطر اول یک الف و یک ج
 جز و یک ب بجهت صفحه و دو الف بجهت سطر خانه بنویسند و علی هذا القیاس تا در
 خانه آخر از سطر آخر از جز و آخر چهار الف بنویسند فاما در بعضی از رسائل بنظر رسیده
 که هر که اینجغفر جامع را بنویسد و با خود دارد همه مخلوق را و نامطیع و منقاد گردند و
 کسی در مدته العمر را و دشمنی نتواند کرد و هر خانه که اینجغفر جامع باشد از فحشاء و طاعون
 در امان باشد و اگر مالش گری باشد فتح ایشان را باشد و هر که بنویسد پیر مرد که
 خواهد برسد و هر از پیر که در بالای عظیم افتد این را بنویسد با خود دارد و حق تعالی

اور از آن و در طهر بر هاند اگر حاجتی داشته باشند بان ننوائند و سه چهل روز
 همدون بر این اوراق افکند حاجت برود و اشود بشر تقوی و کتمان سر هر روز
 بعد از نماز و بیست مرتبه بگوید یا دجن کل شیء و دایم و بعد از آن فطر بر اوراق
 کند که شمع می باشد که بهیچ نوع دفع از آن نواند کرد هر روز بعد از نماز
 چهل مرتبه بگوید یا مدل کل جبار یقه غریب سلطانیه و فطر اوراق کند تا چهل روز
 روز آخر هر وقت اسم الفتح را بگوید عددی که مثل آنکه اسم محمد را بجای می آید
 و بجای ثمانیه و بجای هم ایضا و بعین بجای الاربعة ثبت نماید بترتیب
 کند با این بخوابد یعنی ن ت م ا ن ی ه ا ر ب ع ی ن ا و ب ع ه و بی ط ح قی مثل آنکه
 حروف اسم الفتح را نکشد حروف را جدا گانه و بسطی را جدا گانه بر کاغذی
 یکی را در کورستان بسوزاند و یکی را در خاک کند بشرط آنکه آنکس مجسب شرع
 ان واجب باشد پس از آن که ناچیز کرد فاعل مدخل بر هفت قسم است و اصغر
 وان عبادت است از اعداد بلا مرتبه وان اربک ثمانه باشد محصل آنکه از جمیع
 عدد در نه طرح کند باقی مدخل صغیر است دوم و سبک کبری و انطر حتمی اعداد
 از عشرت باشد و اخذ مادون آن و طرح مادون عشرت بجز مان و اخذ مادون
 و طرح منه های عدت مان و الوون و اخذ مادون آن و چون بالون و سد منها هر صیغه
 بالغاما بالغ سیم و سبک مجموعی باعتبار شمول اعداد و عشرت و احاد و مائ و احاد
 الوون عشرت و مائ و عشرت و الوون مائ و الوون اعداد و عشرت و الوون اعداد و عشرت
 و مائ و الوون اعداد و عشرت و مائ و الوون و الوون بر الوون تلك عشره کما مله اول
 که و سبک مجموعی باعتبار شمول اعداد بر عشرت است عبارت از طرح منها اعداد بودن

از عشرت دویم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منتهای عشرت است و مثلاً
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفست طرح منتهای مات است و الوف چه اوم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منتهای عشرت است و زمان بتبع طرح منتهای مات است
و الوف ششم نیز طرح منتهای مات است و الوف هفتم که باعتبار شمول احاد
عشرت و مات است طرح منتهای احاد است و عشرت و منتهای عشرت است و زمان هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات و الوف طرح منتهای احاد است و عشرت و منتهای
عشرت از مات و منتهای مات و الوف و منتهای الوف و منتهای الوف و منتهای الوف و منتهای
کبر است و ان عبارت است از اخذ تمامی عدد از حرف و کلمات مفرد و کلمات مرکب
اکبر است و ان اخذ تمامی عدد است و نکسیر و نون و مبطوطه و کلمات مرکب ششم
اکبر اعظم است و ان اخذ تمامی عدد است باعتبار زبر و بینان هفتم اکبر اکبر است
و ان اخذ تمامی عدد است از حرف و کلمات باعتبار عدد مبسوط و از ابسط عدد
خوانند و اگر چه اجماعی بدان هون در باب خطی بنهک فهم کن کلمن ناکه دارد
و من و مکن و فرشت و انا باش بخند و اقفاس منظم از پیش بدان و گویند سران
حکیم ثنائی را اینتر قبل و ناک شتر صد فرشته است بر جای در مقدر
که در آن عدد برق جیبا باشد مراد بد و جوف صدف فاسد سبار ناک می شود
پس مطالب است که از عکس اینتر قبل که نمونه برق است و او از ناک شتر که کوبا
و عد است چنانست که صدف را شبهه حاصل شد بجای مراد بد فال عبقی لجه
من یستطی الله فی الزمان بغضب علیه فیفتح علیه باب لدینا قتل الان الحجاب
که مضی من اللیل فالان مضی ثلث ما مضی و ربع ما بقی فقد مضی اللیل تمامه

سؤال ناء مهلو باربعة اوطال من الصل واخر مجسد من الخلد اخره تسعة من الماء
صبا لكل في اناء واحد فامزجت سماء لكل ناء كما كان فكر في كل من كل استخرج ان
يجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب التسعة اليها بالنصف فنجي اناؤها من كل جبروتك و
الاربعة بالتسعين كل حكما بين ركب احد من الخلق مع بعض ناء مائة يوما في
السفينة وبن هبون فسال من ندي بهي طعاما شهي عندك والذ قال في البطل المسلول
فجبر حتى اتفق عودها الى هناك في العام القابل فاذا بلغا موضع السؤال السابق قال
لهما الخليفة مع اي شيء فاجاب لندهم مع الملح فتعجب من استخفافه شعر بها فادست
ان ابن عالم يدادهم بيانا تايد الزكل يادهم بيانا يود باري پدش سادهم بيانا تخم
بنكوي بكادهم بيانا ازم دورى ازان دور چارونوبه ازان خون بهادهم بيانا يوك
هم مردان دروه دوست سراندى كنيم و سرخادهم لبعضهم مرسل باشد
سخت وى خشم شوخ مى نرسد از جهنم بركلوخ كابر كلوخ از خشت دن بگفت شد
سناك از نعل الهي سخت شد لبعضهم مردوخا بكه جهان من شيدا چشني بكشو
از بي بيشا ديدم كه دران نبود بيدار كسي من نيز بخوابم فم از نهائى وايضا
سرشته عقل پاره كودم از خلق جهان كنان كودم كس چاره مانكرد وماخوم
بي منت خلق چاره كودم نمود و هي بجز ره عشق هر چند كه استخاره كودم فاما
الكفعمى في مصيبي وفي مغايب الغيب ان من كتب لفظه بسم الله على باب الخراج من
من الهلاك ولو كان كاهن قال الكفعمى ايضا في الصايع والابق وفي بعض تصانيف
الشيخ وجب محبة الخائف من كتب الميثاق الحق على اربع ذوا بود قه و بكت ماضيا
او غاب سقا الورق و بيز و نصف الليل الى تحت السماء و ينظر اليها و يكره هذين الا

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

Handwritten text in Devanagari script, likely a continuation of the previous page. The text is dense and appears to be a list or a detailed account of events, possibly related to the military or administrative matters mentioned in the previous page. It includes various names and dates, such as '१८७७' (1877) and '१८७८' (1878).

سبعین مرتبه فانه با ننه جنرال ضایع الالغائب ذکر ابطع من قام فی و با بابتہ نصف
 اللیل و قال یا معبود سبعین مرتبه ثم قال یا معبود رد علی فلان فان فی الاسبوع غایب
 جنرال الغائب وهو فائدہ از جنہ باز آمدن کر پنجنہ مرتبہ سہ روز سہ یکشد کہ ضایع
 همه خانہا مساوی باشد بنیت کر پنجنہ پس خانہا بر نظم طبعی و کند باہر کند
 ہر ایک از چہار کتبہ رقم حرف بد و ج باشد بدین صورت

۶	۷	۸
۹	۵	۱
۴	۳	۲

 پن نام
 چاہکھا
 مینوی
 کر پنجنہ و بر بالای رقم بنویسند و بر ذہن سکی کران دو
 یکدل و ندالبتہ باز آید یا انکہ نام او بر بالای رقم نوشتہ

4	5	6
7	8	9
10	11	12

[illegible]

فاعده مقباض واقع است فتمت مساوی فاعل مشخص باشد فاعل خود استخراج
 عدد مضمعه و اگر سائل در دل گرفته واحد فرض کنند سابل را بضعیف تضعیف
 وضوب فتمت عدد مضمعه را مورد ساند بهر عنوان که خواهند بهر چه بود اما مورد
 ساند تونیز با واحد همان کن ناجایب دسد که سائل بفهمد چه شد بعد از آن ^{حکم} ملا
 کن که از اعمال که با واحد کرده چه حاصل شد از هر پات را واحد مضمعه همان حاصل شد ^{پنجم}
 که مرقه بعد از حاصل واحد را که توداری از آن مجموع که سابل حاصل کرده اسقاط
 کند و هر چه بقیه اسقاط تو یکی در خواطر که با و قوی که بگوید دیگر چیزی نماند پس آنچه
 در خواطر جمع نموده عدد مضمعه باشد طریقی از بفر ما عدد مضمعه را تضعیف کند
 پس هر یک را ده که هر پس ده ده طرح کند و بهر پست که طرح مینماید تو یکی بخواطر
 که را آنچه حاصل شود مضمعه باشد ابضا طریقی از بفر ما را تضعیف کند حاصل
 را در نه ضرب کند و از حاصل ضرب شش طرح کند و بهر شش تو یکی بخاطر که را آنچه
 حاصل شود در سه فتمت کند خارج فتمت عدد مضمعه باشد فاعل اگر
 شخصی یکی از ايام هفتمه یا ماه یا سال یا یکی از حرف هجی یا یکی از عدد هائی که در
 پهلوای یکدیگر نوشته باشند بخاطر که در خواهی بدانی کدام است بگو از انشا
 کرده با ما قبل آن ضرب دسر کند و ما بعد از آن از حرف رد و کند از حاصل جمع
 هر دو تو را خبر دهد پس مجموع هفتمه یا سال یا ماه آنچه دیگر هست مره بعد از
 آن حاصل که کن آنچه را می ماند مطلوب باشد اگر هیچ نماند عدد آخرین باشد
 حکایت الطیغری ابو العباس معنی نام او احمد بن عبدالله و کود بود از شد حکایت
 منقولست که در روزی او اسم شرمین کود شد که جوانی است که او را باو سنکین می

بر میخیز گفت بنا بر این باید کرد تا و دراز باشد و فتنی بجم تالود در مجمع خلیفه گذارد
 بودند که برانی نشست و وی پیش از آمدن ابوالعلا خلیفه گفت بن بر سر پاهای
 تخت را بکندم بگذاردند چون ابوالعلا آمد بران نشست گفت بمیدانم درین بلند شد
 با آسمان نزد یکتر شد و فرود آمد و بنزادان نقل میکنند که بعد از آنکه خلیفه او را
 بنهاد مت ببغداد طلبید مکرر از وی معره را میگرد و میبگفت های من مائو
 هوای معره شهر کوچکی است میناها و حلب از بن بسیار کثرت هوا میگرد خلیفه
 بنیهانی او کسی را فرستاد تا بسوی ابی از معره او را ندید چون او دیدند و وی ابوالعلا
 بر ماند خلیفه طعام بخورد اب طلبید خلیفه گفت تا همان اب را در کاسه کرد و با او
 دادند چون اب نوشید الفور گفت هذا مائو فاین هوای این اب معره است پس
 هوای او کو و بنزادان و نقل کنند که در وی دو نفر از ولایت عجم ببغداد آمدند
 نزاعی که با یکدیگر داشتند که بخلیفه عرض کنند ان مدعی علیه در خلوت بحق مدعی
 اقرار میگرد و در حضور کسی انکار می نمود مدعی با پنجته متهم مانند بود و وی
 ابوالعلا در مسجد نماز گذارده و تنهاد بن در ستونی نشست بود و اند و نفر بن
 از نماز فارغ شده بودند و نشسته بودند و با هم مکالمه میگردند و سر گذشت
 محاسبان خود را میخواندند که میگردند که همه متضمن اقرار مدعی بود و انجا
 و رفتند و روز دیگر که باز بحضور خلیفه رفتند مدعی گفت اینم در خلوت متحقق
 من است ان اجماله در روز هم در مسجد اقرار نمود و خلیفه گفت کسی را بجا بود گفت
 بغیر بان مرد عرب کوری که مدان بین ابوالعلا وارد شد گفت همین شخص بود خلیفه
 گفت ان را از او استفسار نمود ابوالعلا گفت من کورم و کسی را نمی شناسم و اینم نفر

از هم فرقی نمیکنم و با وجود این زبان فارسی نمیفهمیم پس بدانیم چه گفتند و لیکن این سخنها
 که اینند و گفتند لفظها را از اهل یهود و ادوم میگویم نیز بنید چه معنی دارد و هر یک از
 این دو حرف نداشتند نام میگویم سخنهای صاحب صدق چه بود پس مدعی مدعی
 علیه سخن گفتند باو اعلی گفت صاحب این صدق چه گفت و چه گفت صاحب این صدق
 چنین گفت پس اول چه گفت و دوم چه گفت هم چنین تا جمیع مکالمات ایشان را بیان
 کرد چون مترجم آنها داشتند بداند که مدعی علیه قرار کرده بود پس خلیفه حکیم
 برای مدعی کرد فائده اعداد ابجد و انواع دبستان است یکی آنکه مشهور است که الف
 یکی است تا غ هزار و یکی دیگر بحسب تکرار حروف باشد و این اعداد اجزاء جفری
 خوانند و جمله اینعدادان بیست و هشت و نیکند و الف یکی باشد غ بیست و هشت
 پس لفظ ملال بنا بر این سی و شش می شود و در بعضی اعداد بیست خوانند اسم الله
 باین نحو و شد فائده عدعکس ابجد غ را یکی میگویند تا الف هزار می شود و
 نظیر ابجد میجه استخراج اسم بکار آید و از حروف منکوره خوانند و این است که
 تمام ابجد را بد و فتم کنند صرف می چهارده حرف و اول فتم اول نظیره اول فتم
 است و هم چنین تا آخر حرف پس من نظیره الف باشد و غ نظیره ب و هم چنین تا
 غ من حکما و الکن این جویان هم صحبت داشتند بودند نقلهای دروغ می کردند
 شخصی میگفت در راهی میرفتم اهوتی بر خود سبب عقب تا خیمه چو میرفتم
 میخی که در دستم استم بان هوا فکندم میخی بگردن او و بخت اهوتی را کرد بعد از
 دو سال بهما گذارم افناد کله اهوتی دادم بعضی کوچک بعضی بزرگتر و گردن
 فسخه او بچند بود هر کدام کوچکتر بودند میخی او کوچک تر بود با فتم همین دستان اهوتی

نظیرین

هستند که بچی من در گه ناو مانند بود دیگری گفت در ولایت مائوک باید
 دستپا دشت یکی از آنها برداشتم در میان آن مهر خدا بود و جمیع مهر این بود بنا
 الله خدا و دیگری گفت کسی که ولایت ما بحد شد که دو باهی از بام خانه ما
 جست بیام دیگری پرورد در میان هوا بخت کرد و در هوا بخت کرده مانند تا و قوت
 که هوا گرم شد و بخت و آب شد بن من فساد و فرار کرد و دیگری گفت من بر او
 مبرقتم بجای رسیده دهم سباع بسیار از کشت و پلنگ و اینها بر سر چیزی جمع
 شدند چون دهم پای انسانی بود که خوابید بود من از اینجا است و ایندم و
 جان پهلوی شخصی میگذشتم بعد از سر در و در سپید دهم شخصی افتاد
 بود چون مراد بد گفت مکس پشه مرا از روی هند من گفتم تو کیستی و چرا کوفته
 گفت روزی از اینجا میگذشتم برق که از برکی و عرض طولان مغیر مانند بخون
 شدم آن زن گفت ای مرد تند بکن رعبا افسر من بیاید و از اینت رسانند
 گفتا بودیم که شخصی بسیار عظیم آمد حیوانات بسیار از ضرر و کاه و شتر و اسب
 بهر عدد دزدان را در جیب بغل خود کرده بود آنها را بخت گفتای مادر زن
 از آنها شود بانی بجهت من سرخجام کن که من شکسته حاله مادران برخواست آنها
 را بر دیگری که بر سر و کوهی گذاشته بودند و عرض طولان معلوم نشود بخت
 زن را و از آنسوا فرخت و من از خوفان پسر دگر کوشه پنهان بودم و آن پسر
 من دفعه بریدم آن دیک چاکونه دیگری است و از ایمنا شکم لب بکر اگر فتم و از زین
 بلند شدم که جوفت پاک بریدم دست من دهان و در آن دیک فساد بعد از
 لحد ماد و بیامد و شور باراد و نگر که لا بوقچین دیگری باشد بخت من از خوف

اینها

خود در بر بعضی از آن حیواناتها گریه و فغان و زاری و بگریه و زاری
 پس این گریه شقی که منیر و او چنان طریقی باشد یا ندانم چنان دهنی بود بر دشته
 و من از آن طریقی با نظر من میگریه که مباد داخل فاشق و شوم و مرا بعد از فاشقی
 بظرف کرده و من به اختیار با آن فاشق فنادم با بسببهای از حیوانات چون فاشق و بدین
 بحث من خود را در بین دندانهای او پنهان کردم بعد از فراغ خلای که پسندید چنان
 دندانهای او را طلبید و دندانهای خود را داخل میگردانید تا بجای آن مرا میبرد و دندانهای او
 آورده بر زبان از دهن خود بیرون افکند و با اینکار میگوید فنادم لا ای مری ای
 با دهن من مانده ام میگو سوز دل من بصدق فاشق میگو میگو میگو میگو
 که ملائک که میگو و سخنی در میان من میگو و با عی راه تو بهر قدم که چو بند من
 است وصل تو بهر صفت که چو بند خوش است روی تو بهر چشم که به بندنگوا
 نام تو بهر زبان که چو بند خوش است ایضا رحم ابرار که جز تو بادش بود - جن
 خوردن غنیمتهای تو کارش نبود در عشق تو حالتش باشد که دندان هم با تو و هم به
 تو تاراش بود فاشق انفق حکما و الهند الروم والفارس ان الامراض بتولد
 سته اشیا سهر الملیل و نوم النهار والشرب و جوف الليل و جوف الليل و کثرة الجماع
 والاعمال علی المشبع حکما هر چه را کنند که فلان دوا بداند که خود را نکند تا پستان
 بزرگ شود کفتم میخواهم بزرگ شود پس که نفع آن بد بکار من میرسد من باید
 متحمل ثقل آن شوم حکما هر چه را در موقع مجامعت نشست چون راده جماع
 کرد بفکر معاد فناد و برخاست پس کفتم کجا رفتی کفتم هر که بهشتی را که عرض آن
 ما بین آسمانها و زمینها است بمقدار عرض چهار انگشت از میان پای تو بهر و شد

علم مسلحت احو و خواهد بود فائز که بنسب بعضی از اسلحت عن الحامل هل غرضها
دکراوانی فاحسب اسمها واسم امها و الیوم الذی فیها واسقط ثلثه فان بقى واحد فک
وانسان فاقطع ثلثه فهو ساقط وعن الجرح هل هو صحيح او غير صحيح فاحسب اسم السائل
واسم الله واسم يوم السؤال واطرح اثنين اثنين قالوا احد غير صحيح والاثنان صحيح وعن
المريض فاحسب اسم السائل والمسؤل اسمها والیوم واطرح ثلثه ثلثه قالوا احد یؤتی
والاثنان یبرئ بالسهر ولة والثالث یطول مرضه حکایت حکایت السید نعمه الله
الحجازی حکایت السیدی بن هارم السیرج قال حکایتی شیخنا العرفوف ان رجلا من افاد بمر
اهل الشام انی اصفهان لیزوره ووزل الیهم قال فابذلت الی الحام وضمیر جمع کثیر من
الاعظم دعوتهم احترامها لذلک الشخص فبعد ما جلسنا صرط هذا العرفی صرطه
فمیر ففجئت فاذا صرطه اخرى فصحت علیه قلت لا تفعل هكذا قال لا بأس باخبرنا
اصطط بلنا العرفی وهو لا اعجاز لا یفهمون لغتنا حکایتی مردی بنی دامت کثر
چون بن داخل شد بسبب آنچه منظر بود که فادو بر مباحث بن با او بنود پیش خود
گفت دراهم من بحیف رفت لیکن ظاهر نکره پیش عمامه وکلاه ان سیر داشت وبن
گفت بسم الله بخواب مشغول شوم نن گفت چرا کلاه ان سر کرفتی گفت فاعده وکلاه
ما این است که ان سر بان میجامعت میبکند وبن ان جابر بخوابت جبت فبراد
کشد عاقبت ان دراهم را با مثل ان رد کرد و مرد مدتی را بخشد مردی بکر که چنان
دنی گرفتار شد که باس بسیار بی با حلیل خوی پیچید تا مثل سبوی شد چون وقت
عمل شدن گفت بن چیست گفت من داء الشباج ارم اجبأ که نذرند جماع بسبب بکرمنا
نن در هر یک بشدن صبیخه و وجه داد نموده مستخلص شد مطا بتر و دنی

حضرت رسول خدا با حضرت امیر خرمها بخودند پنهان دانستن نزد حضرت امیر و رسول خدا
فرمودند من کو نواه فهو اکل هر که دانسته و بیشتر بخورند است حضرت امیر فرمودند که
اکل نواه فهو اکل هر که خرمها را بداند نه خورده است خوردند و است چون این کلام را شنید
حضرت امیر فرمود حضرت رسول تبسم نموده خرمها را بداند ناظر رده امضام بوی زبند
و بعضی گفته سبده که احبانا حضرت رسول بعضی خورد سال از ابطا سبده خطاب به حضرت
داد الا ان بنی ای صاحب و کوش و سبده با احتیاط پندای مسابقت میکردند با هم
و بدین با هم پیشی میکردند کشتی میکردند عوف بن مالک که از بنی کنان
صاحب مردمی عظیم بچشم بود و دوزی بخند من حضرت رسول گفتی که حضرت در جبهه
بود سلام کرد حضرت فرمود دای گفت بهر اعضا خود و دایم با چیزی دایم و
بگذارم حضرت بخند بد و فقی صهبی یک چشم و دد میکرد و خرمها بخورد حضرت فرمود
ای صهبی چشم نو درد میکند خرمها بخورد گفت از ان طرف بخورم که چشم درد نکند
ایضا مرویست که حضرت امیر در مسجد بنیاد میکردند یکی از صحابه که بسیار
بلند بالا بود و دادند: بطا سبده فلان حضرت را بدو داشت بر طاق بلند گذاشت و با
ستونی بنیان مشغول شد چون بنشیند نشست حضرت امیر ستون مسجد را برداشته
دامن جبهه او را بر ستون نهاد و دست مبارک را در او کرده فلان خود را بدو
و قصه رفتن کرد امیر از بنیاد فارغ شده اضطراب کرد و التماس نمود تا حضرت را و لغز
کرد ایضا از جمله طریفان صحابه نعمان بن عمر رضای است از جمله دوزی محرمین
نوفل که از بنی دکان انصاری بود صد و پانزده سال از عمر گذرانده بود و نابینا شد
بود و تقاضای بول برخواست نعمان آمد دست او را گرفتند حضرت هر کفای بنیاد خدا

مرا بوضعی خالی نشانا بول کم یغان و دانند که ایند از این صاحب مسجد آورد و فرستاد
 مردم گفت اینجا بنشین و کنجت محضره کشف عورت کرد و مشغول شد مردم از هر
 طرف فریاد برآوردند و شرمسار شده گفت مرا بفرهنگ گفتند این عمل یغان است
 گفت که هر بفرهنگ و الله اگر طغیان و بیایم باین عصا چنان برآویزم که هر کس چنین
 ضعیف بخورده باشد چون چند روز گذشت محضره و یغان در مسجد بودند که عیسا
 نان بن عفان فرامد و در محراب بنماز ایستاد و خواسته بنزد محراب آمد و گفت ای پدر
 اینک یغان و پیش محراب ایستاده و نماز میکند گفت بفرزند مرا با و دسان که
 از دل پر خون دارم یغان دست او را گرفته نزد پاک محراب و رده خود فرستاد و
 محضره عصای خود را بکشد بقوت تمام بر فرق عثمان زد چنانچه سر او بشکست
 مردمان پیش آمده که ای محضره چکاری کنی پس خودشان محضره بعد خوابی برآمدند
 حکایت نقل است که حجاج بر سر منبر خود وقعه یافت که در اینجا بودند متع
 قلب الانک من اصحاب التاد و در بران نوشت قل و تو ابغضکم ان الله علم باین
 الصدوق علیه السلام از جمله اقوام اینست که از اقل مراد گویند بنی بابت این
 و بنی ذر که
 و بنی ۷ مرز ۹ لایه ایضا قلم اسراف بطریق بابت است
 ج ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰
 ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵ ۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۰۰ طریق ۲۰۰ ۳۰۰ ۴۰۰ ۵۰۰ ۶۰۰ ۷۰۰ ۸۰۰ ۹۰۰ ۱۰۰۰
 ۱۱۰۰ ۱۲۰۰ ۱۳۰۰ ۱۴۰۰ ۱۵۰۰ ۱۶۰۰ ۱۷۰۰ ۱۸۰۰ ۱۹۰۰ ۲۰۰۰
 ابضا و قلم کاشفی گذشت در بعضی نسخ باین نوع نوشته اند که فی الجمله تفاوت
 دارد ۱۰۰ ۲۰۰ ۳۰۰ ۴۰۰ ۵۰۰ ۶۰۰ ۷۰۰ ۸۰۰ ۹۰۰ ۱۰۰۰
 ۱۱۰۰ ۱۲۰۰ ۱۳۰۰ ۱۴۰۰ ۱۵۰۰ ۱۶۰۰ ۱۷۰۰ ۱۸۰۰ ۱۹۰۰ ۲۰۰۰
 گفت مراد کفن کننده کفن کند تا چون نکند ایند چنان تصور کنند که من مرده
 گندم و از من سؤال نکنند شعر مشتمل بر صفت تقریب یعنی قریب و سبب
 عریض نظم کرده مالی تو کار و بهر قدر امترا و میان من و قدر سبکتر لا تشنون من
 المرام مثله خوابی چون شکل الصبغ چون انوار شعر مشتمل بر صفت تفصیل
 یعنی بنوعی گفته که هیچ کلمه از آن احتیاج بلب بولب سایندن ندارد ای بدن
 رخ نکاد بدن خطراست ای دل سزین دشمن کشیدن خطراست هان نا پختی
 ز ساعه عشق دیگر ز نهادن از هر چشیدن خطراست شعر مشتمل بر صفت تو
 و این برعکس سابق است که زبان حرکت نمی کند موی مده مایوی بو پایم ز او
 مویم مویم مویم مایم و میمان مده مایه ناما مایه مایه مایه مایه
 شعر بر صفت موقوف که کلمه داخل مصرع مقطوع باشد در مدح حمید الدین
 جوهری مستحق ز ندکانی خواجده مستو فی دوا حمید الدین الجوی ابضا
 در صفت موقوف ای شادی عید چون بکام دل اع و اطمینان شده محبوبین را بکنند
 مع دویم بر اصل دل گزافادی محبوس است بر سم عیدم از قطع شعر در
 صفت مقطع که جبهه موقوف ز بکند که جدا باشند ز در داغ دوری ز در داغ

در وی ندوادم دارم شعر در صفت منقوط و تفری نپختی و بن جینه
 و بید جز تخت و بخت تخت شعر در صفت بقریب ایضا الاثر کان فی الالهات
 لا یسر من فسادن لچاهات فکرم خونانی دل همراهان من فالتکاه سحرکات
 فانک لک در کائنات المخلوقات مذکور است که اگر در خرابا کره برین حامله بگوید
 اگر بر آن و الا تو بر شتی بندم و در بهایان رها کنم فی الحال بناید نظایح پیش
 وجود همه بندگان پیش بقای همه بایندگان کهست و این دایره در پای پای
 کولن الملک ندج خدای مبدع هر چه کهست کهست وجودش هست مخزج هر کهست
 هست کمر هر چه هست پر از طوق اوست و در دل خاک است پر از شوق اوست
 داغ نثر ناصبه دوان پاک تاج ده تخت نشین خاک با جبروتش که در عالم کبر
 اول ما احزم با کدم است بود و نبود آنچه بلند است نیست باشد و بنیون
 که هست ارانیش علم چه در دستان این تا ابدش ملک چه صحرایش کش
 مکش هر چه در او نهفته است پیش خدایک او بندگی سدره نشینان سوی
 او پر زدند عرش و ران نیز همان در زدند ای همه هستی تو پیدا شد
 خاک صعیف از تو توانا شد در نشین علمت کاینان مابتوفاهم چه توفاهم
 بذات هستی تو صورت پیوند تو یکس کس تو مانند آنچه مرده است نمیرد
 نوبی آنچه تغیر نپزند نوبی ماهه فانی و بقایس تراست ملک تعالی و
 تقدس تراست جز تو فلک خم دوران که داد دیک جسد را بمناسجان که
 داد چون قدمت بانک بر ابلق بند جز تو که بار دکه انا الحق و ند هر که نکو
 تو خاموش به آنچه نه باد تو ظاهر و شبر ساقی شبت ست کش جام توست

مرغ سرخوش سخن از نام خواست برده براندازد و بفرزای خرم کوه نم آن پرده بهم
 در نورده نسخ کن این بیت بام را ^{اجرام} نسخ کن اینصوٹ ایاام را شعر در تفریب لؤلؤ
 جزای الخرابات بابها الهام لا نشأ النصیة من هذا المرام عالم جلال
 من دستان انکار بنی ^{در خم} ذلك الدل لا یفنع المرام حدایها الصفا قد
 فی الکف صراف عشق بارک لا یقبل الدوام شعر با یاد و خشن یاد ما یاد مباد
 کوهی ما بنیج و بنیاد مباد هر چند نشد ز عشق شادان نفسی جز عشق
 نصب جان ناشاد مبنا ^{فانک} در بیاطرف ذکر خفی که قلبی بنی کو بند در کله
 توجید بدانکار مشایخ طریقت در این خصوص چند نوع است ^{منقول} اول آن است که
 لوانان تا حیات خود را نظر دایره فرض کنند که دو پهلوئی خاک را در ظرفین قوس بین آن
 دایره باشد و قصد کلمه ^{عجبت} لا اله الا الله کند باین نحو که از آن شروع کرده لا
 اله الا الله دایره قوس طرفین که متعلق بنفس او دارد منطبق گردانند تا نفی قطع متعلق
 را گردانند مشتمل بر ما لوف بنفس جامع شود و لا اله را از ابتدای خلق فرو داورده
 بر قوس پست که متعلق بقلب دارد منطبق سازد و باید نفس را حبس کند بقدر وسع
 و بقوت داد کند چنانچه درل متاثر شود و منظور ایشان وحدانیت و انحصار مطلق است
 در ذات حدیث باشد این ذکر را بعضی با حرکت سر بردن قریب به پادایره محسوس
 ادای کنند و بعضی تصور حرکت کتفا میکنند این طریقه مشایخ نقش بند پست
 و ایند گردانهای و هیکلی کو بند و نوع دیگر اینست که با رعایت قوت و حفظ نفس
 دایره آناف ورده لا را بر قطر بد گردانند الا کشند الا را بر جانب است بقصد مدد کود
 فرو داورده و با الا را بر همان قطر بالا کشند و الله را از جانب چپ بدل فرو برد

و این نوع را خفی و چهار ضرب نامیده اند و نوعی دیگر که از اجماع الجرحین گویند است
 که چنین که طرف ناو حلق باشد بد و دایره کامله منقسم سازند یک دایره خفی که
 برداشتن لا است بدست آوردن کو و فرقا و از آن طرف راست که چنانچه از بناف متصل
 شود بر هفت دایره که این دو کله قوسین آن باشد و آن دایره امکان تصور کند چنانچه
 ممکن از آن خارج نباشد تا هر دفعه اخل باشند دیگر دایره اثبات که آن برداشتن
 الا است بهمان دستور فردا و در دن الله و طرف چپ هفت دایره که قوسین این
 دایره باشد که در تصور دایره و جوبست شیخ نجم الدین را ضعیف در صفا العباد که
 این ذکر را جبریل این مقام سپید المرسلین و انحصار بعد از فرشته سبع بان شفا کرم
 می نمود و از ابصاحب سر خود و ولی عهد خود علی مرتضی موخت از انحصار یا واد
 اظهار او منتقل شد و از بابان عرفان ائمه شریفه واد ذکر بک تضرع و خفته و درون
 تجهر من القول و با این ذکر تفسیر نموده اند و عطف و ن لجه و غیر آن ذکر فی نفس
 دانسته اند و درون را بمعنی بن دایک کفنه اند و از این ذکر اخفای که واسطه میان جهر
 خفا است تفسیر نموده اند و از ذکر مبرز محمد الا در بلی الاصل و کاشانی است که
 مشهور و محقق است و در بد کل است و فرای کاشان از جمله عرفا بوده و از شفا
 فاضل است و الله قهیب که او نیز از جمله عرفا است و در کاشان در قریب و از قریب
 است مرد در مقبره شاه شمس و حال مشهور و مقبره فاضل است و فاضل است و فاضل است
 در سنه یکم از و چهل هشت هجری واقع شده و طریقه مشایخ فاضل با این تقصیر
 ارشاد فاضل از شیخ در ویش علی سیدی سبزواری و از شیخ ملک علی جوینی و
 و از شیخ حاجی محمد جوینی و از شیخ کمال الدین جوینی و از شیخ حاجی حسین ابو قحیف

و او ان سید محمد نور بخش و از امیر سید شهاب الدین همدانی و او از شیخ محمود بن
 و او از شیخ علاء الدین و از سمنانی و او از شیخ نوالدین عبدالرحمن الکسوی الاغریزی و او
 از شیخ جمال الدین احمد بن جوفانی و او از ابو علی الاولا و او از جمال الدین اسمعیل بغدادی
 و او از شیخ نجم الدین کبری معروف بشیخ ولی تراش و او از شیخ مجیب الدین سهروردی
 و او از شیخ احمد غزالی و او از شیخ ابوبکر محمد النساج و او از شیخ ابوالقاسم محمد کرکاتی و
 و او از شیخ بو عثمان مغربی و او از شیخ ابوعلی کاتب و او از شیخ ابوعلی و دباوی و او از شیخ
 چند بغدادی و او از سرسقطی و او از معروف کرخی و او از سلطان سی براندختی
 علی بن موسی الرضاء این سلسله را محققان مذکور در دسانه خود ذکر نموده اند
 در بعضی از رسائل عرفیه ذکر این هفت مرتبه ذکر کرده اند فالبی و نفی و قلبی و سیرت
 و عبادتی و عیب العیوب تفصیل است که در اکرم را بتدای نابت که هنوز ذکر کردیم
 او سرایت نکرده باشد و پس او در سالوات از محسوسات جز به نیکان شمرده اند و او
 بر ذکر بیان فالبی گویند و چون او را بسبب تکرار و مواظبت تبدیل بعضی از اخلاق
 در مهب حاصل شود و اثر ذکر در نفس خود را نکند و باینکه و بتعقل معنی ذکر میسر
 شود از آن ذکر نفسی گویند پس او به ناپت عالم غیور شد بواسطه تبدیل بعضی از
 در مهب بجملة نفس صفا حاصل شود و کرد که در این صفات نفسا و بشری فرو نشاند
 خلوت ذکر روی از کند و شوق مذکور و روح غالب شود بی تحریک زبان ذکر
 کرد و نگاه باشد که او از ذکر دل مانند صندل که بر روی نشیند و او از ذکر قلبی
 و در این مرتبه پس او در باطن ناپت فلاک در صد چو صفا قلب بیشتر شود و او
 نو اینست که قلبی و روی تصور نماید سر از الفاظ بغیر از جملة فارغ شود و او

و چون

دگر سهری گویند و گاه باشد که اثر محبت دل در این دگر مثل صندل که انداختن مهر
در طاسی بپزد مسموع شود و سپس سالک را بن مرتبه با واسطه عالم افلاک رسد
و بیشتر اکران نشستن باری فاسده و عقاید مشوشه بکلی پاک شود و دل را بغیر از کورد
النفانی باقی نماند از نهایت مراتب افلاک در گذرد و با وایل عالم جبروت رسد
و حکم روح کبر و ازاد کرخی گویند و احیاناً از این نیز هم میرد باطن بواسطه غلبه توجیه
د اگر حاصل شود و وصول بشیبه بنشستن مکس بر تار بر چشم مدرک شود چو عزت
هستی مستعاً بکلی در بدن بان نور الانوار مستور و منغنی گردد و بمقام فنا از جو
و ماسوی متحقق شود سپهر و بسیر عالم لاهوت مرتقی گردد و دگر در دگر و اگر در رجب
بجلی مد کور وجودی نماند دگر خود بخود میگوید از من مائی جز نام و از دگر کز
جز معا و صفا و هام باقی نماند غیب لغیب نامند فائده بها الدوله حش فاسم بن
محمد النور بخشش را در بعین خود که مسی است بهدیه بخیر کرده که خلاصه این
است که غایبه سعی و نذکان سبیل نشاد وصول است بمقام وحدت و مشاهدات
حضر و این سعادت مستند همد جز بعبودان منزل کشف حجب ظلمات و قطع منای
کثرات مکانیه که جمیع اشهاد و حقیقت و حقائق با بر داد این طه و لا اله الا الله
باخته اند که کلمتین لا اله الا الله است اکثر ثار انوار دل و کلمتین لا اله الا الله مصروف نفس و حجت
است بر صفات خاطر و تحصیل ملزم بمعونت این دگر چنان بود که مؤمن طالب بعد
از توبه و طهارت بعبادت مقام نماید و بعد از اداء طاعت بدین ذکر کلمات اشتغال نماید
با اخلاص چنانکه در حین تلفظ ملاحظه معنی و نماید بصدا را کند و قطع نظر از جز
نفع و دفع ضرر نفس اجتناب از غافل و کاهلی کند و توجه بر بخش بخص معبود و مقصود

نکته

اشتغال از سر شوق و ذوق و ملازمت مد و ملت و اوقات لا یفیکند تا آنگاه که
انسان محبت شوق بمنفع الاله الا الله اشتعال یزید و در خاشاک خاطر و ساوس
کرم و جیگر را سوزد و شراره از آن در مشکوة باطن افند مصباح یزید و جیگر بد
جانش زدنشان عشق و وال کرم و پس بچشم سر را حظه انوار دانی میکند و در اشتغال
بد کرم عایت چند چیز بکرم واجب است اصول آن سه است اول در حین ذکر کردن
حبس نفس نمودن و نایب آن چنان است بکی آنکه جمیع حواس بدون آن میسر نیست
و دیگر آنکه مد معین است و از اینجهت است که در امری که محتاج بقوة و زور باشد مثل
کشتی گرفتن و سنگ کران برداشتن بدون حبس نفس صورت پدید آورد و دیگر
آنکه بحسب نفس شش کرم می شود و حرارت آن بدل می رسد و حرارت غریزی و متنج
رفع بخاک و دنا هلی می شود و شوق و لذت از در صاحب بد بداید و دیگر آنکه آن
تضاد بخاک و کرم و طوایف فاضله ماعنی بخیع بنکوباید و مشهور و انکار مایه چنان
کرم در دو مچهار ضرب کفنی و اینچنان بود که مربع نشیند و بعد از آنکه ستر امحاء
ناف فرو برده باشد از ایجاد است بیالایزند چند آنکه مهره کرم با پشت داشت
شود و آن یک ضرب بود پس بطرف راست و فرود آورد تا محاذات جگر بلکه قریب بمحاذات
ناف و این ضرب دوم بود پس باز سر را بردارد و چند آنکه کرم با پشت داشت شود
و این ضرب سیم است پس سر را بطرف چپ فرو آورد و حرکت در وی نماید و اینچنان
باز بمحاذات ناف رسد این ضرب چهارم است ذکر را در اینجهت حرکت تمام کند
ضربی را بکلمه و بان بهمان طریق از سر کرم و در اینچند حکمه است سیم خفنی یک کفنی
یعنی توجه نماید بطرف دل و سپهر طرف از چپ در خواهر کند و آنکه کوبانهای حریف

ان مؤلفان دل بیرون می دارند بان باطن میسر یابد و حکمت دان آنکه مانع حبس
 نشود و از شایسته با محفوظ باشد دل تصبقل یابد و بتواند بر او تابد و سر
 او منافذ کوش و هوش را چنان بکشد که با الهامات ربانی شنوای گردد و در این
 هنگام استیلا ی حرارت شوق و ذوق غلبه دیگر فضائل و طویات دل را بوجبه
 بگذارد و هوای لطیف را مجتهدا دل جای یابد و مهر خوشی را دافعه دل بر خیزد
 علامت اینحال آن بود که از جانب ل صدای چون نغمه کبوتر استماع افتد ایند که در
 شریک دیگر نیز هست یکی آنکه بعد از هضم و قبل از خواب تمام بگوید که در حین تغذیه
 مزاج است بعد از هضم بجهت حبس نفس موجب امراض شود و چون قولنج و قوی و دزد
 معده و لغوه و اخراج و دیگر آنکه آن سرتکرار می چون باده سازند و دیگر آنکه
 مستقبل قبل از نشیند و دیگر آنکه دستها را بر او وضو بغلها را کشاده دارد چنان
 هسبت دایره بداند و با وضو باشد بهتر آنکه بعد از اداء طاعات مفروضه بدان
 تمام بناید و دیگر چشم بر هم نهاده گوید و دیگر آنکه در کنج خلوت تادیل باشد که
 گفتگوی خلق را مشوش نکند شیخ علاء الدوله سمعا گوید شریک این ده طایفه
 دایره حبس دایما با نفس خود بود و بچرب قوت خود کردن زخون دل مدام
 تران کردن لغوه شعرین و چرب خلوت تاربان بیداری شب و خانی کرانه
 و عذر روز جزا بود و نوی سوی بدن که آورد عقل که بر پای و ای حشمت صفا
 دل براه طلبش کرم عتای یابست دین شوم از این بزرگانی یابست شوق نکند
 که در سنی تمام بر دل ریش و در نه این دانه نوران قوت عتای یابست پیمانی تو
 و جهان کرد ولی مهربانی توام در خودان می یابست فایده در دنیا اقسام استعا

[illegible]

صدمكس مشدوم فامدة في التوبة قال سبحنا اليها في بر وقلبك من الذنوب و
 وجهك الى علام الغيوب بجزم صادق ورجاء واثق وعد فانك عبد ابق من مولى كرم ثم
 حلم بحب عوتك الى باهر اسجارك به من هذا به قد طلب العفو منك مراراً بعد تكرر
 انت تعرض عن الرجوع اليه مدأ مدأ مع انه وعدك ان رجعت اليه واقبلت عما انت با^{لعفو} عليه
 عن جميع ما صدر عنك الصغ عن كل ما وقع منك فغم واغتسل احبها واظمه ثوبك
 وصل نفوس الفرائض واتبعها الشيء من التوابع وليسكن تلك الصلوة على الارض تخرج
 خضوع واستجها وانكسا وبكاء وفاقذ وانقلد في مكان لا تراك فيه ولا يسمع صوتك
 الا الله سبحانه فاداسمت فغقب صلواتك انت حزين الحزن وجلد لاج ثم افر والدعاء
 المأثور عن زين العابدين ع الذي وله با من حبه يستغيب المذنبون الخ ثم وضع جمك
 على الارض واجعل الزاب على راسك وضع وجهك الذي هو اعز اعضائك في الارض
 جاور قلب حزين وصوت عال وانت تقول عظم الذنب من عبدك فليحسن العفو من
 عندك تكره ذلك فعد ما تذكر من ذنوبك لا يمتا نفسك ومجانها ناعا عليها
 تأمنا على ما صدر منها وابق على ان ساعة طويلة ثم فرفع يداك الى التوب والرجم
 قال له عبد ابق رجع الى بابك عبدك العاصي رجع الى الصلح عبد المذنب انك
 بالعد وانت اكرم الاكرم وادم واجين ثم تدعو ودموعك تنهمك بالدعاء المأثور
 عن زين العابدين في طلب التوبة الذي وله لا يصفه يغتالوا صفين واجتهد وقبحه
 قلبك اليه واقبل ان كلبته عليه مشعر في نفسك سعة ليجو والرحمة ثم اسجد تكثيها سجد
 البكاء والعيول والانتداب بصفو عال لا يسمع الا الله ثم رفع راسك وانقبا بالقبول
 فزها بباوع المامول في بعض العراء وارث النبي من فقد كبر في الافعال والاعلاق

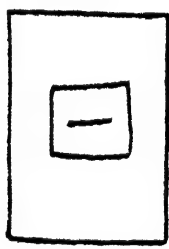
الخلفه حضر بالمسلمين عنهم وتفصيل ان شغل النبي الدعوة والتبليغ وشغل
 الولي والخلافة لبقاء ما بلغه النبي وترويح نفسه ولما يحتاجوا الارض عن النبي
 بعد تمام الدعوة والتبليغ ولا يخرج عن الحجة الحاجة الى الابقاء دائما وقد حصل التدفق
 والتبليغ من النبي فلا يضر انكار الهوى واليمن لم يقبل بخلاف انكار المناصب فانهم
 كل الازمنة وكل الاشخاص الذين بعد النبي في امر في الدعوة لله لم يرقوا به
 الشاكرين وتوجيه وجهين أحدهما ان صبرا شاكرين صبر مع الرضا والتلذذ وعده
 كل بلبت بغيره وصبر عنهم ليس كان وثانيهما ان الشكر عبادة عن صرف جميع الحوائج
 والاعضاها فخلق لاجله ومنعه عما نهى عنه ولا زلة الا ان جميع العبادات والفتن
 عن جميع المحرمات فالتاكر من كان كان وصبر عبادة عن ذلك فانه يصبر على العبادات
 والمحرمات وهو اعظم انواع الصبر **اشكال** قال في المدارك الاذان لغة الاعلام
 فعلا ان يكون ثم مد للتعبية فانه لا مد فيه والتعبية بحاصلة بد نريضا
اشكال قال المقدس الاروبي في مسئلة حكم المسبوق في صلوة الجماعة من ترك
 الارشاد في المنتهى انرا واجلس الامام للمشهد فينبغي فيه المار والاختيار مثل قال في
 داود بن حصين قال سئل عن رجل فاستدركه من المغرب مع الامام فادرك الثنتين
 هي الاولى والثانية للمعويته شهد فيها قال نعم قلت الثانية ايضا قال نعم قلت الثالثة
 قال نعم فانها هوبركة ورواية اسحق بن عمار قال قلت لابي عبد الله ع جعلت
 بسبب في الامام بركته فيكون لي واحد وله ثنتان ان تشهد كلما قعدت قال نعم انما
 الشهادة بركة ومنها يعلم ان قد يوجد خمس تشهدات في الواحدة والاربعة في الثلث
 والثلثة في الثانية بل اكثر من ذلك فاما ما في رواية معوية بن شريح اذا قال التؤدة

قد فامت لصلوة يبنغي لمن في المسجد ان يقوموا على ارجلهم ويقعدوا بعضهم لا ينظر
 الامام قلت فان كان الامام هو المؤذن قال وان كان فلا ينظرون ويقعدوا بعضهم
 روى انه جاء رجل الى امير المؤمنين ع فقال ان لي امرأة كالما جاعتها تقول قلت هل
 علي اثم فقال ان قتلتها بهيذه القنطرة فعلى اثمها حتى السيد نعم الله الخ
 قال حكى لي بعض اهل كربلاء انه نزل عند عثمان بن حذيث من اعوان السلطان و
 بعد ان ذهب اكثر الليل و فرغ من تحكاته في الطعام والشرب قال اردت صبيبا
 به فخرت وخفت من سيفه فقلت له يا عبد السلطان في محلتنا امرأة شابة جميلة
 اني بها اليك لفعليها فقال ما ارد بالالا الصبي افعلي به فاذا فرغت لعبت بخصيته
 الى الصباح فقلت بئس المرأة افعلي بها فاذا فرغت فلي خصيته كالد يتضعها
 لعب بها الى الصبح افضحك عني قال محمد بن زكريا يبنغي للطبيب ان يشرب
 بالصحة وان كان غير واثق فان مزاج البكتا تابع لا غرض النضج حتى السيد نعم الله
 دهر الربيع انه تمنع رجل من اصحابنا في شدة حر الصيف فاعطاها محمد بن فاقصت
 لها صبغة القنقريه وذهبت سطح المدة المنوم فلما قرب نصف الليل سمعت المرأة
 تصيح باعلا صوتها عباد الله هلموا الى فطد قطع الموضع فزلت اليها وقلت ما لك
 قالت انه جاء معني الى الان عشرين مرق وما اقدد على الاقامة معني الى الصباح فقال كذب
 وابطلني حجرته وكان بخط المرات على الجدار فعدتها فكان ثمانية عشر فقلت يا اخي
 ما كلن في خاطرك فقال بلغ الاربعين واحاسيها بكل مرق نصف غان فلما سمعت المحنة
 وخرجت عن ساعتها معها باسم بدد الله ببريدك كجوى خسانه كضيم مراد افنا
 افسانه مشهورا است كه كويند يكي بود يكي بنود غير نخذاهيچ چيز بنود چون دولفته

بیدارنی نمانسانه گفته شود بدو الله شود و بر اکبر بود دال بود الف بود
 بود یا بود بعد از آن غیر از الف الله هیچ چیز نبود الا ای مرئی با چون خودی را نکند
 اگر پنجه میبکفی ما خود شکست بر چه خواهی شکست ما ایضا چنانکه در دامن فایم
 گرفت چنانکه پیشتر اشاره کردیم کس از مکر و دستان حاسد ترست که بنشیند اهل
 حسد با و پست ایضا ای خدا سا مان چشم پرستی عشق بالا و سق و صبر کمی دامن
 در شوق مشوق ناله عشق جان فرساز و ناله که طریقی ختم با من محل بر عقد المکار
 بنده به يوم الاحد تفرغ کل يوم عشر مراتب ثلثه عشر ما و کلمات اتصال الی لفظه باز
 تکرار محیی بنقطع النفس نتجید تطلب الحاجه و قبل الدعاء و قبل عشر مراتب علی محمد
 و علی محمد تفویض الی الله و بعد از این دعا و بعد از مکر و لیکن ما بین ^{الطاهر}
 بعد صلوة الفجر و تجتنب عن الحرام و کثرت الايام و برای سایر شرط من الظواهر
 و القبله و الخضوع و حضور القلب بقضی حاجات انشاء نعم فائده تجتهد بجهت خود
 اهداج ج و ه و ب و ک هزار و هشتاد بار و در یک مجلس یا هزار مرتبه قبله حضور
 و خضوع بگوید و الله لا اله الا هو لا اله الا هو الرحمن الرحیم فائده منقول مجرب
 که هرگاه کسی خواهد طفل پسر شود بعد از آنکه چهار ماه از حمل بگذرد و روئین
 را بقبله کند ابره الاکبری بخواند و دست بر پهلوئی او زند و دست بر شکم او گذارد و
 بگوید اللهم انی قد سمیت محمد اصبی الله علیه اله و قصد کند که او را محمد نام کند
 بعد از آنکه پسر شود او را محمد نام دهد فائده دوی الشیخ الجلیل الصدق محمد بن
 بابویه نقلی بسند عن ائمه الباقین عن ابائهم عن اهل المؤمنین ع قال شکوئ الی رسول الله
 و هنا کان علی فقال الی الله غنی محلا ان عن هرا مکتب بفضلک عن سوانه

و قلوب

الحدیث قال شیخنا البهائی فی الاربعین بعد نقل هذا الحدیث کثر علی الذین
 فی بعض السنین حتی تجاوزوا الف و خمسمائة منقال ذهباً و کان أصحابه و متشددين
 فی نفاذ پیغامه التشدد حتی شغلته الاهتمام به عن کثر اشغال لیرکن لحنی و فانه حيلة
 فواظبت علی هذا الدعاء و کنت کره کل یوم بعد صلوة الصبح و بعد دعوت بعد
 الصلوات الاخریة فبسر الله سبحانه و قضاة و عجل دائره فی مده بسیره یا سبتا عن سبت
 فائدتی نقل عن بعض الاکابر و جربا ندمن کان له حاجه مهمه فلیخرج من البلد و الی القره
 الخ لانی هو منها الی مکان خالی فی الصحراء و یلبس یم ربیعین و لیکن احدهما فی خوف الاخر
 یطی عن وسطها خط اخر هكذا و لیصور خط الاوسط فی قبر رسول الله و لیقل الف مره
 صلی الله علیک یا رسول الله ثم یطلب حاجته یعقوب بان کعبه کبریت کریم اسب نو شندی
 شود بسم الله الرحمن الرحیم الله الله ۱۹ ۳ ۱۸ ۹ الله الله علی مشیت الله بحق محمد
 و الذین مع عباد و فیها ایهام و کتاب نصاب کو بدیون مجموع ان دو بیت بیست
 بیست امد ان نصا الصبیح نام کریم فائدتی دو کتابا مثله کو بدیون مصلحتا
 است و از وی نروجه باز مبرک و بر این کلام سرور و اخذ است اول انکه کفند اصل
 کلام است حال انکه اصل افعال و بعضی اسماء و مطلق کلام دویم انکه تخصیص بر من
 وجه داده و حال انکه صفات مشبهه اسماء مبالغه و افعال التفضیل و غیر اینها بترد
 مصلحتی مستوفی اند سیم انکه کفند باز مبرک و دو حال انکه باز کشتن خرجه داخل شد
 چنان معنی کریم است شعر لای نوری فی ایهام باست التهمیر حواس نند
 نقش یامرین فرستد کل جمل و احادیث اید شده که موسی عرض کرد الهی افرید
 انت فانا جیبک ام بعد فانا دبان شخصی از طلبه از جنین میخواند فانا جیبک یفتح

[illegible]

سبب صد هفتاد و نه مرتبه بخواند و در روز دوشنبه ابتدا کند و رجعه تمام شود و قبل
 از خواندن غسل کند و وضو بپاشد و دو رکعت نماز کند و بعد از نماز صد مرتبه
 سوره حمد صد مرتبه سوره الف تشریح و صد مرتبه صلوات بفرستد پس شروع کند
 متوالی سی و نه روز هر روز یکصد و هشتاد مرتبه بخواند و اگر در این مدت یک دین ترک
 شود باز آن سر گیرد و در روز نهم بعد از تمام ختم صد مرتبه حمد و الف تشریح بخواند
 و صد مرتبه صلوات بفرستد و این دعا بخواند اللهم اغثنی بحلالک عن حرامک
 بفضلک بمن سواک انک علی کل شیء تدبر و هفتاد مرتبه بگوید اللهم اجعل لی من
 امری فرجا و فرجا و در بین ختم آنکه از اجابت ظاهر شود و اگر در چهل روز ظاهر
 نشود ختم را از سر گیرد که آنکه در اربعین دویم مطلب حاصل شود ^{شیخ} عاء عظیم از اب
 املاک من کل جانب فدا هبه تقف علی باب مسجد مستقبل القبلة و تقول یا من
 علمه لا یحتاج الی مثال یا من جوده لا یحتاج الی سؤال ان العرب اذا وقف علی بابها لم یأجروا
 و انک یا سیدک رب العرب و الجم و انا واقف علی باب بیت من بیوتک اغثنی یا معیش
 ثلثا لهدی و جوت نکر بالدعاء ثلثا لا اله الا ^{مری} نصر کرفت سزای پای من کمر
 نکر بی دست من ای ای من جمله تسندان تو من تو رسم ز خود کز تو بنگی بدام
 او خوشتر بد ایکنه اموز عن داموز من سوختم صدره چه خواهی سوز من سوز
 نه غفلت صد کنه را کرده ساز تو عوض صد کونه رحمت داده باز چون ندانم
 خطا کردم بخشش بردل و بر جان بزرگم بخشش عفو کن دون همه بهیامر ایچون بجز
 های مرا مبتلای خویش چنان توام کمر بدم و در نهان من دان توام سعد ای کی تو
 نه بانی بر قامت چالاکت و نه بان تواند دهد الا نظر پاکت کمر من لای دارم و نه

دوت بهم باشد که گذار افند بکرو ز بران خاک دامنم که سرم و وزی دپای
تو خواهند هم در تو کوبیم من دست من فترکت ایچم جزو حیران بر منظر
مطبوعت می چشم نظر کوتاه از دامن ادراکت هر وی پویشاند خود شد
جمل کرد کرپه رودی افند بر طارم افلاک کز آنکه بیخاسته ^{صلابت} افضل است بر
و در آنکه بسوزان حکم است بر افلاک خون هر کرم پزی از کس نبو باکت چند
جفا خواهی ^{نک} کن که منکر د عجم کرد دل سعبک با باد طرینا کت فائده از مود
بجمله امساک نظیر دانه مهر همدک سر چهار پوم در آب خپسانده پوست و در کفر
یکچیز مغر از باد و جز و قند کو بیده جبهاسانند بقدر بخود کرد و عدد بکار بوند
کو بند دفع ان را بیهو کند لای ^{نک} سر بخان دل کوم دوش را بدو پای انش و
خویش را فائده دفع الضالة فاله کتاب المستطرف انه مجرب بقر سورة واضی
ثلاثم قل با جامع الناس لیل لاریب فیراجع علی ضالنی و بطریق اخر بقول با جامع
الناس لیلوم لاریب فیهان الله لا یخلف لمعاد جمع بینی مبین کذا فائده دفع الشعر الاید
فی العین منقول ^{نک} کتاب القانون للشیخ الرئیس الارض بالنوشاد و خصوصاً مع حافظه
بجل نقیض ای عتیق و بضاررة التیس بالو ماد و بالنوشاد و بالعصر الکرات
خصوصاً اذا جعل علی مقبل فوق ناری حتی یزجوا و ان کان رماد صد افضل و بضاً
بطلی علی منبت درم فته نو مراد ترو مراد التیس و مراد الماعز و دریا غلط هذ
المرادات یجند باد سوز و اخذ منها شیان کف لوس التمسک بتمتع عند الحاجة ^{نک} بوق
الانسان و بصیر المستعمل علیہ رصف ساعته و کذا بزبد البحر ماء الاستقبوش ای ^{سفره} لا
و کن ذلک سخا لحدید المصکر یزغ الاغاة و ان اوجع اقول و قد جربنا الاغیر

ولا نشربه الدم ولا نقتله بعد غائبة بعد قلع الشعر وبتك فادكو موضع عجلان هبيل فاعله
 والله العالم في ذلك جليله مروى في الخصة اعلم من فرسودة والصفات في كل جمعة
 لم يزل محفوظا من كل افة مد فوعا عند كل بلبته في الدنيا من فابا وسع ما يكون من
 الرزق ولم يصبه في ماله ولا في بدنه ولا في ولده من سوء من سلطان رجم وجبار عند
 وان مات في يومه روي ليلته بعشر الله شهيد من قبره **ابن عيسى** في وفرة فان كان
 كندم است با از جو دو تاي جامه بکران کنه است با از نو چهار کشته ديوان خوشنوا
 جمع که کس نکويد او اينجا خبر و اينجا دو هزار دنانير از اين بدين و فخر مملکت
 که ببا و کچنر و لمر کرد و کا و بدست و کرد و فخر مملکت که ببا و کچنر و لمر کرد
 بدين قد و کمفات معاش تونشود روي تان جوي و ديوت و ام کف هزار دنانير
 بکران اين خدمت مکره بدين و مردکی سلام کف فاعله طريق ختم انعام صغير بجهته
 هفت نفر بپار نشستند در ديك مجلس هفت نوبته بخوانند هر يك بکثره و همه
 بکد فخر شروع کنند هر يك که بلفظ دو جلاله برسند و ايه شريفه در سل الله در
 ما بين دو الله ايند علما بخوانند چون تمام شود شروع بخوانند کنند تا سوره نما
 شود و دعا اينست بسم الله الرحمن الرحيم اللهم ارحم جلدك الرفيق و
 عظمك الرفيق من شد الحريق يا ام ملدم ان كنت انت بالله الاعظم فلا تاكل اللحم و
 لا تشربه الدم ولا تفورى من الفم و تحوى عنى الى من ينعم مع الله لها اخوانه
 بکثرتهم لان الله وحده لا شراپ له ان محمد عبده و رسوله و هم کاه خوانند فقول
 بپار باشد بجای جلد و عظم جلد و عظمی که بد و هم شراپ و افعال فاعله
 طريق ختم سوره افزان برای بپار بعضی از ثقات اخوانا و صلحا ابن طريق داد کر کرد

و گفتند

و گفتند مگر بنجر شد چهل پات نان پاول سهند بکر کوچل از سر بهار تا ناخن
 پای و بر دهن چیده پس چهل پات نان خواند شود و هر یکد فیه پاول را بر داشتند
 پایش رو ببالا پند سجد هر دفعه یکند و چون تمام شدن پولهها بجز پند بکنفر فیه
 داده شود جدا گانه با باض چیز دیگر و نمودند بپناجر بیت فاقه که کفن
 عطر هم عطری نادر نظر کرد و چنانچه کل سرخ و سایر کلهها را میبکنند و آب کالاب
 در آن بچند و پنجه کرد و در فاقه و عن بادام پان بقی پان بتون با امثال آن در
 کرده از بطریق کلاب کفن بتون نند پان از آن با خل فاقه شود کلاب است
 روغن که بر روی افند عطر است همان که در دوز بر روغن است بر داشتند و کاد
 و نا نایاب با کلاب کرده بر همان روغن بطریق العمل کنند در مرتبه سیم باز همان
 اول و همین آب تا چند مرتبه بلکه هفت هشت همان روغن نادر نظر کرد و در
 افخاب ملایمی گذاوند تا مائیتان چند شود فاقه که در پنا آنکه تکسیرت هر یک
 در چند سطر نام می دهند بنظر پس است

نمونه

در ۱	در ۲	در ۳	در ۴	در ۵	در ۶	در ۷	در ۸	در ۹	در ۱۰	در ۱۱	در ۱۲	در ۱۳	در ۱۴	در ۱۵	در ۱۶	در ۱۷	در ۱۸	در ۱۹	در ۲۰	در ۲۱	در ۲۲	در ۲۳	در ۲۴	در ۲۵	در ۲۶	در ۲۷	در ۲۸	در ۲۹	در ۳۰	در ۳۱	در ۳۲	در ۳۳	در ۳۴	در ۳۵	در ۳۶	در ۳۷	در ۳۸	در ۳۹	در ۴۰	در ۴۱	در ۴۲	در ۴۳	در ۴۴	در ۴۵	در ۴۶	در ۴۷	در ۴۸	در ۴۹	در ۵۰	در ۵۱	در ۵۲	در ۵۳	در ۵۴	در ۵۵	در ۵۶	در ۵۷	در ۵۸	در ۵۹	در ۶۰	در ۶۱	در ۶۲	در ۶۳	در ۶۴	در ۶۵	در ۶۶	در ۶۷	در ۶۸	در ۶۹	در ۷۰	در ۷۱	در ۷۲	در ۷۳	در ۷۴	در ۷۵	در ۷۶	در ۷۷	در ۷۸	در ۷۹	در ۸۰	در ۸۱	در ۸۲	در ۸۳	در ۸۴	در ۸۵	در ۸۶	در ۸۷	در ۸۸	در ۸۹	در ۹۰	در ۹۱	در ۹۲	در ۹۳	در ۹۴	در ۹۵	در ۹۶	در ۹۷	در ۹۸	در ۹۹	در ۱۰۰
------	------	------	------	------	------	------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------

عزیزه لا یبلغ کنهها عقول العقلاء واهام الحکماء وفهوم العلماء فکل شیء فی قبضته
قد وثق سیران ذلك عليك سهل سیرانك على كل شیء قد وروا بالاجابة جید
باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد
قوتك استلك مدد من قد وثق استلك مدد من حکمتك استلك مدد من
من سلطانك واستلك مدد من كل منك لتخبر كل متمر وتلبس كل صعب
اذلال كل منبع وقهر كل عدو ومحق كل خصم وازهاق كل منافق ذی شقاق من الجن
والانس والحوام ولا یبقى شیء من المكنونات الا ولین بسکری بکینه وکسرت شد شکسته
ویرط عتوه بعزناک باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین باعزین
محمد والجمعین ذکر خلافت شجره نبی الامیر المومنین وادایشان عثمان بن عفان ومعه
ابن ابی سفیان بن زید معویة ومعه بن زید وبنی مروان علیهم اللعنة ولعنهم خلافت
کردند اما عثمان بن عفان دوازده سال و بیاد دوازده دور خلافت کرد و در سیزده
تبغ غیرت اهل اسلام کشته شد و اما معویة بن ابی سفیان بعد از محاربه صفین
نوزده سال و کسری حکومت کرد و در سیزده بجبهه رفت و اما بنی بدلیس علیهم اللعنة
ما الا تصو علیهم المیزید و در بیع الاول در سیزده بقصر سحرین شتافت اللهم العنه و در
علیه اللعنة فی کل ان وجین و پس از معویة بن زید بجای او نشست بعد از چند روز
خود را عزل کرده بعد از ان زباده ملعون هم حکومت کرد مروان بن الحکم طریقه رسول الله
اللعین اللعین علیک ای رسول الامین عزاداد و ان ملعون مطروده ماه حکومت
کرد شیء منکوحه کردن بن زید پلید بود با کثیران ملعون را بجهنم فرستاد و بعد
از ان پسر هاشموش عبدالملک بن مروان حاکم شد و در زمان او مخنادر بن ابی عبید

شغفی به و سایر شیعیان امیر المؤمنین علیه السلام بطلب خودخواهی امام حسین علیه
 السلام فرستاد و بدو دست هزاران کفار شام و کوفیان نافرجام و باجیهم فرستادند
 ایچله این زیاد و عمر بن سعد پیشش و شمر بنی الجوشن و خولی اصبحی و حصین بن زید
 الکلیف و غیرهم و بعضی از دند پوست کفند و برخی واهی باران کردند و عبدالملک
 بعد از استقلال و قتل عبداللہ بن ابی بکر جمیع ممالک اسلام فرمان روا شد و حجاج
 را امارت عراقین و فارس و خراسان و ایچله و دوداد و بعد از استقلال بیست و
 یک سال و شش ماه حکومت کرد و در شش بجیم رفت و بعد از آن پیشش و
 ابن عبدالملک بر جای او نشست و در زمان حجاج بجیم رفت و امر او سمرقند
 مطروح شد و در شش بنابر این حکومت و فریب بد سال باشد و بعضی از
 مورخین شش سال و شش ماه کفند و مسجد جامع بنی امیه در شام بنا کرده این نام
 است و بعد از آن برادرش سلیمان بن عبدالملک بر جای او قرار گرفت و او ده سال
 و هشت ماه حکومت کرد و بعد از آن عمر بن عبدالعزیز بر جای او نشست و آن لشکر
 چندین سال فرستاده سیبای از مالون دهند و با اسلام داده و او امر کرد که سب
 حصن امیره و منان را که شجره ملعونه طریقه خود قرار داده بودند متروک کردند
 و او در سیب وفات کرد مدت خلافتش و سال و پنج ماه بود و بعد از عمر ابو سفینه
 سال و بعد از او بنی بن عبدالملک که سلیمان بن عبدالملک بعد از عمر بن عبدالعزیز
 او را ولی و بعد از او بود بر سر خلافت نشست و در آن و آن بنی که مهلب
 مزوج کرد ابن عبدالملک لشکر پیچا و فرستاد او را کشت و در شش وفات یافت
 و مدت عمرش چهل سال و کسری بود و بعد از آن هشام بن عبدالملک بولایت عهد

برادر بر سر سلطنت نشست و عمر بن مسمی را با مادرش خراشا فرستاد و دانست
 جمعی از اهل آنکه از دین بایجان مساطشده و لشکر فرستاد و ایشان را کشته و لشکر اسلام
 با اهل شت قبیاق محاربه رسانیدند و در کشته نصیر سپاد با مادرش خراش
 عراق و خراسان و خوارزم فرستاد و وفایع عمار و خوج و بنی علی بودند که وفو
 شهید شدند و در کشته هشام جان بقایض ارواح سپردا با م سلطنتش نوزده
 سال و نه ماه و نه روز و مدتی حاشی شصت و دو سال بود و بعد از آن مرشد و پند
 بن پند بن عبد الملک بر تخت خلافت نشست چون او بر تخت نشست و بنجانبان
 اصحاب هشام سعی رسانیدند و منشو ابالت خراسان و عراق بنام هوسیف عمر نوشت
 و او نصیر از خراسان طلبید و در آمدن تعلل میکرد تا خبر کشته شدن و پند رسید
 و با بجمه نصیر مشغول عیش و عشرت شد در هنگام هدم اساس محمد کوشید که اسلام
 مسلمین او را بکفر و نفاق متذکرند و گفتند که بن پند و پند عبد الملک بران داشتند
 که خوج کریمه در وقتیکه و پند بجهت عفو نیت هوا از مشو بیرون رفتن بود و مشو
 را منصرف شد از انجام متوجه و پند شد و نظرها بپند و پند بدو استعدا بود
 رفتن بود و قلع محصور شد تا آنکه قلعه را گرفتند سر و پند را از بدن جدا کردند
 و مان سلطنت و یکسال و سه ماه بود و مدت حیاتش سی و شش سال و بعد از آن
 بن پند و پند عبد الملک و مشو بر مسند سلطنت تکبیر کرد و در زمان سلطنت
 او امر مملکت مختل شد هر کس در طریقه سرکشی آغاز کرد و مادرش عراق و خراسان را
 بنصوبین جهود داد و او عامل مجراشا فرستاد و نصیر در مخالفت برآمد و عامل او را راه
 نداد و بعد از کشتن قریب بیش ماه از سلطنتش فانی یافت و مدتی عمرش سی و

هفت سال بود و بعد از آن برادرش ابرهیم بن ولید بن عبد الملك بولایت عهد
برادر بر تخت سلطنت نشست و در آن سال مران حمار که بود از منبر بود لشکرهای
کرده بشام آمد ابرهیم و از خلافت خلع کرد و مران حمار بر تخت سلطنت نشست
و او از خلفای بنی امیه لعنهم الله بود و در حرب عباسان کشته شد ابتدا بنی امیه
و اول عباسان ستر تفصیل این احوال نکند و ستر که زمان دولت عمر بن عبد
الرحمن بود محمد بن علی بن عبد الله بن عباس بن عبد المطلب و بعضی از اعمال شام در
کوشه اخلافتش بود از بعضی شنیده بود که در روز اهل بیت محقق است که
دولت اموی و مرزبان فراض سپید دولت بر بحر و اولاد او فرزاد خواهد که ^{بیت} دولت
در خقبه بعضی به بیعت خود دعوت کرد و عکرمه را پاد و شخص بکر مخزانی او پیش
را با عراق فرستاد که در خقبه خالق را بدعوت و خوانند و هر کس بیعت میکرد خطی از او
میکرفتند ابو عکرمه روز دهنده نقیب تعیین نمود که باخذ بیعت اشتغال نمایند
از انجمله یکی سلیمان بن کثیر و دیگری قحطبه شیب بود و بعد از فوت محمد علی
پسر ابرهیم که او را ابرهیم نام میکردند با بنی امیه مشغول شد و ابو مسلم مروزی
و انجراسان فرستاد تا بدعوت تمام نمایند در سراسر ابرهیم ابو مسلم را از خراسان
او با هفتاد کس و اندر شد چون بقوشن سپید مکتوب ابرهیم بوی سپید که به
که سپید باشی معاودت نماید قحطبه بنزد معاویست و ابو مسلم مراجعت کرده
هفتاد نفر را در اطراف بلاد خراسان و خوارزم پراکنده کرد تا مردم را دعوت نمایند
مقرر چنان شد که در اضر رمضان سنه ۶۰۱ گنجند و در آن وان حضور سنان بن
خدیج کرماتی و شیبان خاوری مشغول داشت بهر حال در شب بیست و پنجم رمضان

که وعده بودند مسلم و سلهمان بن کثیر در یک ایام قریبی مرا فتنه بسیار از رخه شیعیه
برایشان جمع شدند بعد از چند گنصر لشکری بگریا بومسلم فرستاده و لشکر او را
کشند ابو مسلم زمان چند در خراسان توقف نموده تا آنکه بمردن و خراسان را
و او در ری وفات یافت در سینه خطبه از نزد برهیم امام بخراسان آمده و او را
ابو مسلم خطبه را امیر بجوش ساخت و متخیر اقرار خراسان را نکرد و بعد از فتح قلعه
بمجران آمده و آنجا از این متخیر کرده بوی آمد بعد از متخیر می ماند و نهانند و این متخیر
کرده در آنوقت صد هزار مرد از جانب فارس کرمان بامر کاشانه مروان بحرب خطبه
نامیده شده و در حوالی اصفهان تاراج شده خطبه غالب کرد پس خطبه در عراق تجمیع
عراق عرب کرد بدو نزدیک هبیره که از جانب مروان در عراق عرب بود سپاه جمع آورد
و مدد مروان نیز رسید با سپاه بسیار متوجه خطبه شده و در خاقین تاراج شده
مروان بنان و هم نموده مراجعت کردند و خطبه بیست کوفه مروان شده و این هبیره
بواسطه رفت و در عرض راه خطبه غرق شده لشکر حسن پسر داود کردند حسن لشکر
داخل کوفه شده و در این زمان خبر کشته شدن برهیم امام بدست مروان بکوفه رسید
و در آن برادر برهیم ابوالعباس سفاح و ابو جعفر منصور که بکوفه فرامدند و شب
جمعه چهاردهم ربیع الاول در ۳۲ اهل کوفه و خراسان با ابوالعباس سفاح که اول
خلفای عباسی بود بیعت کردند و آنوقت مروان در خراسان بود و ابو عیون نا
بامر حسن خطبه را موصول بود سفاح عم خود عبدالله علی با لشکر خراسان فرستاده تا
ابو عیون را با هم خود ضم نموده بدفع مروان روانند و موضع داب جرجه است داده مروان
منهزم شد و بجانب شام که بخت ابو عیون را تو او روان شد مروان بجانب مصر روان

و در این وقت

شد و مردان بجای ابو عون در جوانی و در بنی یاور سپید هر چه اتفاق افتاد شب و دامد
 و مردان در کشتی بخواب رفت یکی از اصحاب ابو عون او را در مجادیده شناخت بضرب
 شمشیر پل در کار او را بکشت و سر او را بریدن بنزد سفاح فرستادند و مدت سالهاست
 مردان چهل و پنج سال و یکماه امتداد یافت عمرش شصت و نه سال و دوی الهجره
 سنه ۲۸۰ کشته شد با لیل چون سفاح بر سر خلافت نشست بعد از جنگ ابو مسلم
 و انحراسان طلبیده عزیمت حج نمود در کوفه بخد مت سفاح رسید با برادر او ابو جعفر
 منصور که دو نفری کوپند و وانتر مکه شدند و این دو سنه ۲۸۰ بود در این سال سحرا
 بمرم و مت خلافتش چهار سال و هشت ماه بود و بعد از ان برادرش منصور و انقی
 بر تخت خلافت نشست او در راه مکه در منزل ذات عرق خضر فانت سفاح شنید
 بتجهیل آمد و در کوفه شد از اطراف هر که لوای مخالف برافراشت او را مغلوب کرد
 و ابو مسلم مروی صاحب الدعوة را بکشت و در سنه ۲۸۱ آغاز عمارت بغداد نموده و است
 و دو سال بجهت او در کم خلافت کرد و مدت عمرش شصت و سه سال بود و در سفر مکه
 وفات یافت و بعد از ان پسرش همدان بن ابو جعفر منصور و انقی بن علی بن عبد الله عباس
 ابن عبد المطلب دوی الهجره ۲۸۱ بر سر خلافت متمکن شد در سنه ۲۸۱ وفات
 یافت خلافت او و پادشاه سال و زمان چویش چهل و سه سال بود و بعد از ان مو
 ابن همدان الملقب بهادی بر مسند خلافت تکبیر و یکسال و سه ماه خلافت کرد و
 مدت چویش بیست و شش سال گسری بود و بعد از ان برادرش همدان الملقب با
 دو سنه ۲۸۲ خلیفه شد و در اوقت بیست و دو سال عمر داشت و پسرش خالد بر مکی
 را و بر خود کمر بند و این را ولی عهد خود کرده و بعد از ان مامون را و اول پسرش را

فرستاد و در دستش ^{۲۴}ضربل میخورد و بجز این فرستاد و از اینجهای و از اینهره و غیره
را که سرطاعت هیچ پادشاه و خلیفه در دنیا ندیده بودند مطیع گردانید و در دست
هرمن سفر می نمود و در پیش خود این مامون را همراه خود در ممالک میبرد و سر
فرزندان خود و خدمت کرد و شرف عقیقه جلو از آنکه که پادشاهان داشتند و پادشاهان
و قزاقان و کاشان و اصفهان و فارس و کرمان و سیستان و ری و قومش و طبرستان و کابل و
و ازرباجان و خراسان و ذابل و کابل و هندستان و ماوراءالنهر و ترکستان و مامون
داعی را که عبارتست از بغداد و واسطه و کوفه و بصره و شامات و سواد عراق و
موصل و جزیره و حجاز و مصر و بانی باین دین داشت و صحبت کرد که مامون بغداد
افامت مینا باین مامون مراد تختگاه سازد و هر کس که لایق خود را نگاه دارد و
پادشاهانها که پیشتر وفات کنند مملکتان را در بکری باشد و در اینرا و این هرمن
کار برام که بالا گرفت بحد که از این بالا تر متصو نیست و بعد از چند بجهات
مستعد به مزاج هرمن برایشان متغیر ایشان را بنوعی مستاصل و ناخیر گردانید که
ایشان جز نای بانی نماند از ابتدای حکومت برام که و تسلط ایشان در زمان هرمن
تا بر طرف شدن ایشان هفتاد سال و هفت ماه و پانزده روز کشید بعد از آن زمان
چند دفعه سمرقند جزیره کرد و این هرمن را در سمرقند بکشت هرمن هرمن بن اعتر
و ابداً وضع و نامزد کرده و خود نیز از عقب از بغداد و روانه خراسان شد و در راه مرض
شد بطوس سپیدجان بیاکان دوزخ سپید مدت خلقتش بیست و سه سال
کسی چهل و هفت سال در مراحل زندگانی طی کرده بود و وفات و در رسیدن
افشار و چون پنجم بغداد و سپیدان هرمن در بغداد بر سر خلافت نشست

خلافت بنجد بد بیعت و کردند و مامون بنزد خراسان و منبر فدا مردم بجهت این
 بنان کی بیعت بستند لکن این خیانت و غد و کرده عاقبت با و رسید اینچنین رسید
 بجای اقصیه نکه این را داده کرد که مامون را از ولایت عهدی که هر بن فرایدا ده بود
 و از حکومت خراسان عزل نماید و بدین خود بدید همد چند هجری از بنکوها چون
 اسمعیل صبیح کاتب لیس و خادم بن هر چه مانع شدند مهند بنفنا و بدینا عتقا
 مامون را طلبیده مامون بعد رهای دل بدین مقتضات شد عاقبت بن علی بن عباس
 بن هاشم با لشکری راست که شصت هزار هزاره بودند روانه خراسان و با و سقا
 نمود که مکر می با و خواند قبل از تو میر این عیسی طاهر حسین که بد و این بن
 و او را با چند هزار سوار از جانب مامون بری امد بود و چون اینچنین بعین بن عباس
 بنجد بد و گفت مکنت طاهر همان قد است که ما از همدان بکن دریم و چون ان همدان
 کن شدند طاهران مستعد دردم بود عاقبت امری قاتل اتفاق افتاد و علی بن عباس
 در جنگ کشته شد و لشکر بغداد منهرم شد و چون اینچنین مرد رسید مردم بخلا
 بر مامون سلام کردند و دوقی اینچنینا بدین رسید که مشغول ماهی گرفتن بود علی بن
 عباسی کشته شد بس کیند که من بکاهی که فدا م و خادم دو ماهی و بعد از ان عبدال
 انباری اباسی هزار بجنگ طاهر فرستاد و ده همدان مقابل اتفاق افتاد عاقبت بعد
 از صلح هر چه واقع شد و عبدالرحمن کشته شد هر شتر بن این بنزایسی هزاران پیش
 بمید طاهر رسید با هو از بدین و رفت و کاشکان این را بدین کرد پس بحرم بنجهر
 بغداد روان شد و در شهر طاهر هر شتر و بدین سبب طاهر بخدا فرود آمد
 و در تفتیق اهل حسا کو شدند و جمیع اهل شهر این روی کرد و بظاهر
 شدند

ناشی از شبها و اهل محرم در سده^{۱۸۱} امین با کثیران و خویشان از شهر بیرون آمدند و فرزند
هر شهید و دودان مامونان بجهت امین بکرم ظاهر مطلع شدند و فرشتگان او را گرفتند
و در همان شب سر او را از بدن جدا کردند و نزد مامون فرستادند و مدت خلقت او چهار سال
و هشت ماه بود و در زمان خویش بیست و هشت سال و بعد از آن مامون بن هرون
بر سر خلافت نشست چون در آخر محرم سده^{۱۹۱} خیر قتل امین در مدینه شایع شد و خلق
دو باره بمحمد پدید بیعت مامون کردند و امارت فارس و عراق و همدان و سجستان
ابن سهل را دادند و لهستان را امر کردند تا بضمط و لایب شام و جزیره و مغربین
و دفع بعضی از خوارج پردازد و هر شهید را بخراش طلبید چون مردم امارت حسن را کردند
داشتند مفاسد بسیار ظاهر شد و در سده^{۱۹۹} محمد بن ابراهیم اعوانی المعروف بالخفاف
بسی بوالثرا با خرج کرده و حسن با او محاربان نموده در همه حال حسن متجاوزند
آخر الامر هر شهیدان که مانده اند مراجعت نموده و بوالثرا باز بکشتند و محمد بن ابراهیم نیز
فجاءه در گذشت و از آنجا هر شهیدان را روانه شد و در آنجا بسی فضل سهل و
الرباستین برادر حسن کشته شدند و آنوقت ابراهیم بن موسی بن جعفر در مدینه مدعی
خلافت شد و حسین افطس علوی بر مکه مستقر شد و اعراب کوفه و بغداد با
ابراهیم همکعباسی بیعت کردند و او با حسن محاربان کرد و در همه غالب اطراف
عرب و یمن و حجاز را شورش نمود و لیکن چون انوشیروان بواسطه حسن بود برادر او فضل
گذاشت که کسی این اخبار را بجمع مامون رساند و آن هنگام مامون حسن را امام علی
ابن موسی از بغداد بر طلبیدن او روانه نمود و خود که در این وقت و آنحضرت این اخبار را
مامون رسانیدند و مامون ندای کوچ در داده عزیمت بغداد نمود چون بطوس

و سید چون بطوس رسید امام و امیر و مأمورین خود را بجاخصی عالم قدس را بوجود خود
 مزین فرمودند و مأمون در ششصد و اربع و بیست و یکم پادشاه عباسی محض گشت
 تادریستارها یافتند و امان داده شد تا حاضران را بهین و با مارت خزان ساقی
 و در شعبان در ششصد و اربع و بیست و یکم پادشاه مأمون پوران و خرمین سید را بجاخواست و در آخر ایام
 بمصر رفت و عید و جشن میان بر داشت پس سیصد و دوم آمد و بعضی از قلاع آنجا را
 نموده مراجعت کرد و در وقت مراجعت سیر چشمی بر نداشت و در نواحی طبرستان فرود
 آمد و در آنجا بجهنم واصل شد و او را در طبرستان در قریب مجوس کردند و با مام خلافتش
 به پستال و پنجاه و سه روزه روز بود و مدت عمرش چهل و هشت سال بود و بعد
 از آن معتمد بن هرثم بولا پست عهد مأمون خلفه شد و در آن شخصی مسیحی بنیاد
 خرمین کرد و در آنجا و آن مأمون خروج کرده بود و توفی کرده و دبستانی از مردم عراق عجم
 متابعت او کردند و معتمد فتنه داد که از ملک او دکان ما و او را از آنجا بجزایر
 فرستاد و او را دستگیر کرده و بنزد معتمد و او بایک و اکت کوبید و بایک قتل ایستاد
 کرده بود و عدد مقتولان و آن هزار و هزار و سیصد و سی و دو نفر و از آنجا بایک کشته
 و در آن وقت قتی با تمام سید و انجاد امسکن خود کرد و در ششصد و پادشاه در
 قصد و لا پائ کرد و عاقبت معتمد با دو بیست هزار نفر عزم دزدان آورد و انر شد و
 افشین را از طرف دیگر فرستاد و پادشاه دوم از افشین منزه شد و دبستانی از
 بلاد دوم را معتمد کرد و او را در اسلامبول نمود که خبر طغیان عباس بن مأمون در
 مراجعت نمود و عباس اگر فتنه بکشد در ششصد و اربع و بیست و یکم پادشاه مأمون فتنه
 یافت و در ششصد و اربع و بیست و یکم پادشاه مأمون فتنه یافت و در ششصد و اربع و بیست و یکم

دو در عمر یافت و او را خلفه مقرر نمیداشتند و بعد از آن ^{اولاد} باقی باقی هر روز بن معصم
 بر مسند خلافت نشست بعد از چند کمرض استقامت پنج سال و نه ماه و سی و
 دو روز خلافت کرد و سی و هفت سال با هم جانش بود و بعد از آن خلافت با متوکل
 الله جعفر معصم بیعت کردند و بر مسند خلافت متمکن شدند و در شهر مهران
 داد تا خلافت با سر پسر منصی و معتز و مؤید علی المرتضی بیعت کردند و در پیشگاه
 خود که معتمد موفق باشند بحساب و بنا و در شهر مکره تا قیام امام حسین ^{علیه السلام}
 را خراب کردند و اب بقی مبارک انحصار بیستند و لیکن اب بنامد تا انجام مردم را از
 امیر المؤمنین ^ع و امام حسین ^ع منع کرد و اخراج پسر و منصی را بجای از توکان با هم سا
 شبی متوکل را از مینا برداشتند و مان خلافتش چهارده سال و نه ماه و نود و
 بود و در همان جانش چهل و چهار سال و بعد از آن هم خلافت بر معتز بن متوکل قرار
 گرفت و او بخواستش از آن دو برادر خود را معتز و مؤید را خلافت مخلوع کرده و ولایت
 عهد را بر پسر خود داد و شش ماه و در همان جانش بیست و پنج سال بود و بعد از آن
 خلافت بمعاونت امر از ترک با علم و فتیحه بن بالله ^ع معصم بیعت کردند و بعد از آن
 جمعی از آنک را و شوریده و او کریمه از سامر ب بغداد رفت و از آنک ^ع معتز بیعت
 کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و فائده
 بر آن مترتب نشد کشته شد و در آن خلافتش سه سال و نه ماه بود و مدتی جانش
 پنج سال و بعد از آن معتز بن متوکل را خلافت مستقل کرد و در آنک ^ع اسیر شد
 و در خود ساخت و امر کرد تا ابراهیم بن مؤید و موفق خود را از خلافت خلع کردند
 و با آنک بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن

و بعد از آن وفات یافت و خلافت

وکان مفادیر اتفاق بنویسند و بدان مخالفه رفتند پای معتمد را گرفتند و قصرش بیرون
 کشیدند و بام سنگی بر آن کردند و معتمد را در زندان محبوس نمودند تا آنکه سرنگی و
 نشکنی بجهنم رفتن زمان خلافت او سه سال و شش ماه بود و مدت جوشش بدینست
 چهار سال و بعد از آن المهتک بالله ابن الواثق بالله مستقلا خلیفه شد و در ماه رجب
 در شب دوازدهم توکان با او محاربه کرد و او را بکشند مدت خلافتش پانزده ماه و پانزده روز
 بود و در آن جوشش بیست و نه سال و در او آن خلافت بود و اطراف نهایتا خلل
 هم رسید بعد از آن معتز متوکل بر مسند خلافت نشست عبد الله بن خاقان
 خلافت بر او داشت داد و بدینست سه سال خلافت کرد و چهل و هشت سال عمر کرد و بعد از آن
 معتز متوکل موفق قرار گرفت و در غنای خواست خطبایا امر کند که بر رؤس منابر
 بر معوی بن ابوسفیان کند و زوا مانع شدند و در عهد او فراطه ظهور کردند و
 او نه سال و نه ماه و در و در خلافت کرد و مدت جوشش چهل و نه سال بود و بعد
 از وفات او پسر او المکنفی بن المعتض بر مسند خلافت نشست و در آن زمان او فراطه
 تسلطی نام بر ولاهات شام و سایر ولاهات یافتند و چنین بچی که او را صاحب انشام
 گویند مقتدای ایشان بود و از امر مکنفی خود بجزای ایشان و فتنه ایشان از منزه نگذاشتند
 و صاحب انشام را بکشت و در شهادت یافت و مدت خلافتش شش سال و سه
 ماه بود و بعد از آن معتز متوکل معتض خلیفه شد و نام اخینا ملک مال خود را

۴۱
 جوشش بیست و نه سال و پانزده روز

سال دولت خود و دمان ایشان بماند و حسب منصوص خارج نوزدهم عهد مقتدر شد
 شد بامرا و کشته شد مقتدر بیست چهار سال و پانزده ماه و شانزده روز و خلافت
 کرد و عاقبت موفرخادم از او روی گردانید و قتلها بر پا کرد تا آنکه لشکر کشید
 مقتدر و لکر رفتند بکشتند مدت حبوش سی و هشت سال و پنجاه بود و بعد از او
 بامرا برادر او قاهر بن معتمد بیعت کردند و او این مقله را و زارت داد و برادر
 مقتدر و بختیاریان بسیار کرد و مردی بود سفار و بی باک عاقبت مرا و ترکان ختله بام
 او را گرفتند و چشمان او را میل کشیدند یکسال شش ماه و شش روز خلافت کرد و
 بعد از کودی در مسجد جامع بغداد بکدای اشتغال داشت بعد از آن از آنجا بفرست
 بر خلافت نشست باز این مقله را و بر کرد و عاقبت بسبب چنانی که از او سر نرفت
 او را قطع کرد و در ۲۹ سال بعثت استسقاء و فوات یافت مدت خلافتش سال
 و دو روز و عمرش سی و دو سال و کسری و بعد از آن متقی مقتدر خلیفه شد و او
 از خلافت بجز نهای نداشت عاقبت خلافتی بر او شوریدند و او را گرفتند میل کشیدند
 سه سال و پانزده ماه خلافت کرد و شصت سال عمر یافت و بعد از آن از خلافت
 بر مستکفی بن مقتدر فرار گرفت در آنوقت سلاطین آل بویه و بغداد تسلطی نام
 داشتند و با خلیفه داشت می کردند و مداخله در تصرف ایشان بفرست و خلیفه را جز
 میدادند عاقبت مینا مغرالدوله که یکی از سلاطین آل بویه است و خلیفه بغداد
 پیدا شد خلیفه را میل کشیدند مدت خلافت مستکفی یکسال و چهار ماه
 مدت عمرش سی و دو سال بعد از آن بفرموده مغرالدوله مطیع بن مقتدر خلیفه
 شد و لیکن خلافت و بنز عجم نام بود و در زمان سلطنت آل بویه که ایشان را

د بانه بن کو بنند خلفاء اعرابی بنود و اما امری افشند که خلافت ایشان ناحق است
 و چون بیست و نه سال و پنج ماه از خلافت او گذشت خود را عزل کرد و با پسر او
 طالع بن مطیع بیعت کردند و چون هفتاد و سه سال و نه ماه و شش روز از خلافت او
 گذشت به خالد و له د بلی بفرمود تا او را بکمر بستند و فرستاد تا فاد و بن معند
 را آورده با او بیعت کردند و او شوکت تمام یافت و در زمان او افتاد و در سال
 د بانه بن قضا بید گرفت و سلطان محمود سبکتگین را بنی از خلاص بقادر بود و او
 چهل و یک سال و سه ماه و یازده روز از خلافت کرد و هشتاد و شش سال عمر یافت
 و در سی و هفت و فانی یافت بعد از آن فاد بن فاد و بر تخت خلافت نشست و در
 زمان او دولت بود که انقراض یافت ملک ایشان بظفر بیک سلجوق انتقال
 یافت و چون ظفر بیک داد عراق عجم مشاغلی و بی ادب و باجنازه نمود و در
 زمان عینیت و یکی از امرای بغداد با مستنصر اسماعیلی که در مصر بود خسته
 و در هشتم ششتر سردار اسماعیلی بغداد فاد را بکرفت و بر سر نشاندند
 بکرد باز را بکرد و او را محبوب کرد و در بغداد خطبه بنام اسماعیلی خوانند
 شد تا آنکه ظفر بیک از عراق عجم مراجعت کرده سردار مستنصر را بکشت و
 د بانه بن او را فاد و فاد در سی و هفت و فانی یافت چهل و چهار سال و هشت ماه خلا
 کرد و هفتاد و شش سال و کسری عمر یافت و بعد از آن پسرش مقتدر بن فاد
 خلیفه شد و بعد از چند سال دختر سلطان ملک شاه سلجوق را بجای او نهادند
 میثاق و شوهر نقادی پیدا شد دختر با صفت داشت و ده سال مقتدر و فاد
 یافت مدت خلافتش نوزده سال و پنج ماه بود و در زمان چویش سی و هشت سال

و کسری و بعد از آن پسرش مستظهر بن مقتدر خلیفه شد و در زمان او که او را اسمعیله
 بالا گرفت و حسن صباح ظهور کرد و مستظهر بیست و پنج سال کسری خلافت کرد
 و چهل و هشت سال و کسری حیات داشت و در سال وفات یافت و بعد از آن
 مستر شد بن مستظهر خلیفه شد و از سال پنجاه و سی و هفت تا سی و هشت
 تا نام سلطان محمود سلجوقی را از خطبه و مکه بیفکنند و بیعت عمار بر سلطان
 از بغداد حرکت کرد بعد از مقابلت لشکر خلیفه و غیره مرشد شد و مستر شد
 و سلطان و راهبره بود تا در همدان و در وایتی تا در مرغه خلیفه کشته شد
 هفده سال و نیم خلافت کرد و چهل و سه سال و اندک یافت و بعد از آن مردیم با
 داشتند و مستر شد بیعت کرد و داشتند و با سلطان محمود بنای مخالفت گذاشت
 و سلطان متوجه بغداد شد و داشتند که چندی در اطراف جرجان می کشید تا در اصفهان با
 از ملان مان و او را بکشت و کمال خلافت بعد از آن بهر موده سلطان متقی بن مستظهر بن
 متصد امر خلافت شد تا سلطان محمود جهان داشت خلافت او و واجی نکرد تا مابعد
 از وفات سلطان مستقل شد و سایر سلاطین سلجوقیه و بغداد را نداده و
 ایشان بر او تسلط بنافتنده و هنگام ظهور دولت پادشاهان و دولت متقی بن
 او هیچ خلیفه با استقلال خلافت نکرد و در سال وفات یافت و خلافتش بیست
 و چهار سال و کسری نمان چوقش شصت و شش سال بود و بعد از آن مستنجد بن
 متقی خلیفه شد و از خوابان خلفای عباسیه بود و در سال وفات یافت
 مدته خلافتش پانزده سال و شش ماه و پنجاه سال عمر کرد و بعد از آن مستنجد بن
 مستنجد خلیفه شد و در سال وفات یافت و در سال و هشت ماه خلافت کرد و پنجاه

و پنج سال عمر یافت و بعد از آن ناصح مستضیٰ خلیفه شد و بفرموده نادر پسر
 خدای شهاب شکستند و در دواج شریعت کوشید و در دست سلطان محمود
 خوار و مشاء بعقبه که هانها مان رسیده چنان برقی داد و کافران را که اکثر
 جهاد پاپان تلف شده و دست پای اکثر لشکر پان ضایع شد بالضروره معاوی
 نمود که بعد از کسر سوخته مبارک نشسته انتقام آن ناصح کشید اما مهلت بناف
 لشکر چنگیز خان گرفتار شد و در دست ناصح و وفات یافت مدتی خلافتش چهار
 شش سال و کسب و زمان جوانی شصت نه سال و بعد از آن ظاهر ناصح خلیفه
 شد او خلیفه بود عادل و در دست وفات یافت مدت خلافتش نه ماه و چهار
 روز بود و بعد از او مردم با مستضیٰ ظاهر بیعت کردند و او در دست وفات
 و شانزده سال و دو ماه و هفت روز خلافت کرد و بعد از آن معتضد مستبصر
 بر تخت خلافت نشست از سایر خلفای عباسیه بزرگتر و عظیمتر شوکت مینان
 بود و در جمیع بلاد شرق و غرب خطبه خلافت بنام او خواندند و در دست وفات
 خود باین علقه داد و در دست هلاکوفان از مالک شری متوجه بلاد عراق شد
 و بعد از آن خلیفه قانع اسماعیلیه عبود خواجه نصیر طوسی متوجه بغداد شد و
 خلیفه را با پسرن و چند هزار کس از عباسیه با و دست لعل عباس انقراض یافت
 ختم لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الخالین هفتاد هزار مرتبه تحمید و ثناء
 و مقاصد عظیمه بسپاست غرض منفر که هائی در وقت غای من و هنگام فو
 ناپز ناسون و اجابت دعا داف من حسن کل بنم نه عشق و زبیل از نکش با
 برادر داف و لری بنجوم کردش و در آن دن بس است این طرح کهنه تا

بنام خلیفه ناصح بن ابی بکر که در دست هلاکوفان از مالک شری متوجه بلاد عراق شد
 و بعد از آن خلیفه قانع اسماعیلیه عبود خواجه نصیر طوسی متوجه بغداد شد و
 خلیفه را با پسرن و چند هزار کس از عباسیه با و دست لعل عباس انقراض یافت
 ختم لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الخالین هفتاد هزار مرتبه تحمید و ثناء
 و مقاصد عظیمه بسپاست غرض منفر که هائی در وقت غای من و هنگام فو
 ناپز ناسون و اجابت دعا داف من حسن کل بنم نه عشق و زبیل از نکش با
 برادر داف و لری بنجوم کردش و در آن دن بس است این طرح کهنه تا

مکر کنون بس است و لیس مہر پریم بکری شعبہ پندار مرا و دھو و عدو دلد
طبع انداز سر نیست امیدصال نوید بنکوند کہ هست دل پریم تو را طالع نا
ساز سر چون منم مرغ کفر نادر تو هر گاہ دوم دشمن شوق بسوی تو کشد باو
و لیس نابو اھوس نکرد دگر محبت او بدھم ساز باربان ترک ماہ و روز او لیس
غصنفر کہ چاری مکر می تو غصنفر است کہ ترک غنہ است بنام نوارد و لیس باربان
ھوس خفل مذاق مدعی بی ادبانه میرود سبلی و نیکار کو باو دقت باہم ایست
الفتا رچہ شد شرم رقیب ہر طرقتنگ خوی باز کو و نفی زانے عیال
مکانی ساد بان بادشتر میکشد بر در و منجبت کہ ناز می کشد مختص
دہدی کہ خون ناحق پروانہ شمع را چندان مان نداد کہ شب بخت بر خط

کتاب موزی بنو نبیا محمد ابجد ده روح طی سلم من سع ن ص و ذین
ث ث خ ذ ض ط غ شان مد نشان افخه نشان ضمہ نشان کسر نشان جزم
نشان تشدید فائده محکم از تشدید ثانی بعضی بکر هانا عجب نیز بوده باشد
که در دو ماه بی روی هر دو چهل صد مرتبه بخواند خداوند عالم بسیار امانت
بسیار با و کریم فرماید استغفر الله الذی لا اله الا هو الحی القیوم بدیع السموات
والارض من جمیع طلوع آفتاب و انوار علی نفسی و اولیایه فائده ان حضرت سید الشاهد
مرحومست که بعد از نماز صبح بلند فاصله بخواند بجهت دفع دشمن مفهومی شود اللهم
انضعف واعذلی اقرباء و انت الیقوی ففی شهرهم و کنفی امرهم و اعنی علیهم بحجرتهم
و قوتک باقوی فائده من العبادات المشکله عباده العلامة فی انها یزید فی بحث
متابعه الامور قال فی مقام الاستدلال علی ان المراد بالناعبة هو عهد النقد فان الاما

نیزه

في الصلوة فينظم الاذان ويقرأ الفاصل الحمد بعد نفل هذه العبادة ولا انهم
 معنى جاف من بعد چه سودا و قد می بخند کند و ست کز جان و مقی دن
 میجو نمائند است و اما داستان پیو مغان سرچر اکشم دولت و این سرگشا پیش
 این دواست بکفصه پیش نیست غم عشق و این عجب کر هر کسی که می شنوم ناکورا
 و اما بکن معامله و این دل شکسته بخیر که باشکستگی از دبدبده در دست
 فائده قال الله تعالی الله تعالی من لف شهر و دق نفس لاهل البیت نه ملک بی
 امیر قال بن الاثیر جامع الاصول الالف شهر ثلاث مائون سنه و اربعه اشهر و کان
 اول استقلال بنی امیه بالا و امر و انفر اهرم به من صلح ابی محمد الحسن مع معاویه و ذلك
 سنه و بعین من الهجرة و کان نقصا و لانهم علی بابی مسلم الخراسانی سنه اثنتین و ثلاثین
 و مائة و ذلك اثنتا و ستون سنه و سقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبير و هي
 و سبین و ثمانیة اشهر بقیة ثلاث و ثمانون سنه و اربعه اشهر و هي الالف شهر انتهى
 فائدة حوض ارسل فيه ثلاث نایب بملا و احد منها فی بیع يوم و الاخری فی سكر و الا
 فی سبعة فی اسفله بالوعة و نفعه فی ثمن ففی کعبه علی خرقة ان یستعلم ما بملا و جمیع
 يوم و سبعة عشر حوضا و ما نفعه بالوعة و هي ثمانیة حياض فانقصه من الاول یعنی
 ثلثة ففی اليوم الواحد یبتلى سبع مرات فیهن لی مرة فی بیع النهار فائدة لبس لثین الخ
 جذا فوی من حکایة وضع الکره علی السطح المستوی و لو انقسم موضع الملائکات و وصل من
 ظهر الی مرکزها یجد ب مثلث متساوی الساقین و یخرج من ملاقاة القاعد و یجئ
 الی المکرز فالخطو الثلثة الخارجة من المکرز الی المحیط متساویة لانها کانت من ارض طویل
 الساقین من العود لانها و زلفا یثبت من هو و زلفا یثبت فائدة کل حیوان متفلس با

و در دوا و شکسته می بخند کند و مقی دن میجو نمائند است و اما داستان پیو مغان سرچر اکشم دولت و این سرگشا پیش این دواست بکفصه پیش نیست غم عشق و این عجب کر هر کسی که می شنوم ناکورا و اما بکن معامله و این دل شکسته بخیر که باشکستگی از دبدبده در دست فائده قال الله تعالی الله تعالی من لف شهر و دق نفس لاهل البیت نه ملک بی امیر قال بن الاثیر جامع الاصول الالف شهر ثلاث مائون سنه و اربعه اشهر و کان اول استقلال بنی امیه بالا و امر و انفر اهرم به من صلح ابی محمد الحسن مع معاویه و ذلك سنه و بعین من الهجرة و کان نقصا و لانهم علی بابی مسلم الخراسانی سنه اثنتین و ثلاثین و مائة و ذلك اثنتا و ستون سنه و سقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبير و هي و سبین و ثمانیة اشهر بقیة ثلاث و ثمانون سنه و اربعه اشهر و هي الالف شهر انتهى فائدة حوض ارسل فيه ثلاث نایب بملا و احد منها فی بیع يوم و الاخری فی سكر و الا فی سبعة فی اسفله بالوعة و نفعه فی ثمن ففی کعبه علی خرقة ان یستعلم ما بملا و جمیع يوم و سبعة عشر حوضا و ما نفعه بالوعة و هي ثمانیة حياض فانقصه من الاول یعنی ثلثة ففی اليوم الواحد یبتلى سبع مرات فیهن لی مرة فی بیع النهار فائدة لبس لثین الخ جذا فوی من حکایة وضع الکره علی السطح المستوی و لو انقسم موضع الملائکات و وصل من ظهر الی مرکزها یجد ب مثلث متساوی الساقین و یخرج من ملاقاة القاعد و یجئ الی المکرز فالخطو الثلثة الخارجة من المکرز الی المحیط متساویة لانها کانت من ارض طویل الساقین من العود لانها و زلفا یثبت من هو و زلفا یثبت فائدة کل حیوان متفلس با

الهواء فهو لما ابتدئ من انفس نفط الانسان فانه يتدفق من فيه وانفعا معا وسبب
 ذلك انه يحتاج الى الكلام بنقطة لمحروف يخرج بعضها الانف فيحتاج الى نفوذ الهواء
 وقد فتح بطرق الفرس بالترسنت مخزئ منات في المكان فاعلم ان الحنك والكس الى
 اقسام الله بهاء في كتابه العزيز هي الحنك المخترق من فمنا وارجع وكس الوحنك اذ جعل كاسه
 وفيها اشعابا يمرض الحنك المخترق من الوجع والافان والاسقام فالحنك اشعابا
 ولكن اشعابا الوجع بالافان والجوارى اشعابا بالاسقام فاعلم ان دعاء مبرك
 جليل القدر مبرك كرمي من ارباب الجار عن قيس المصباح عن ابي عبد الله ع قال اذا كانت
 حاجة الى الله وضقت بها فادع افضل ركعتين فاذا سلمت تكبر الله ثلاثا وسبح
 فاطمة الزهراء عليها السلام وقل مائة مرة يا فاطمة اعطيني ثم ضع يديك في
 على الارض وقل مثل ذلك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وذكرها
 فان الله يقضيها وادع عن كتاب لبيد الامين هكذا تصلي ركعتين فاذا سلمت فكبر الله
 ثلاثا وسبح تسبيحا ثم عد الى السجود واسجد وقل مائة مرة يا فاطمة اعطيني ثم ضع يديك
 الامين وقل لك ثم عد الى السجود وقل لك ثم ضع يديك على الارض وقل لك ثم عد
 الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وذكرها فان الله يقضيها وادع
 الامين عن الصادق ع اذا كان لك حاجة الى الله وخفت امر فاكتب في يهاض بعد البسلة
 اللهم اني اتوجه اليك باحب اسمائك اليك اعطها اليك انقرب اليك اتوسل اليك بمن
 حقك عليك بمجي على فاطمة والحسن والحسين اللهم عليهم السلام وبناتهم باسمائهم
 الشهيدة الكفنى كذا وكذا ثم تطوى الرقعة وتجعلها في بندقة ونظفها في ماء جلاله
 بغير فانه يخرج عنك فخر ايضا وروى عن الصادق ع انه قال من قل عليه نفا وفتا

معيشته لو كانت له حاجته من امر بناءه واخره فله كتب في رقعته بفضا وبطرحها
 في الماء ليجارى عند طلوع الشمس تكون الاسماء الشريفة في سطر واحد بسم الله الرحمن الرحيم
 الملك الحق المبين من العبد الذليل الى المولى الجليل سلام على محمد وعلى فاطمة وحسن
 والحسين وعلى محمد وجعفر وموسى وعلى محمد وعلى الحسن القائم سيدنا ومولانا
 صلوات الله عليهم اجمعين رب مسني الضيق والخوف فاكشف ضيقي وامن خوفي بحق محمد
 وآل محمد واسئلك بكل نبى وصي وصديق وشهيد ان تصلى على محمد وآل محمد اسئلك
 بكل نبى وصديق ان تصلى على محمد وآل محمد يا ارحم الراحمين اسفخوا لى يا سادى يا ائمة
 الذى لكم عند الله فان لكم عند الله لسانا من لسان فقد مسني الضيق يا سادى
 الله ارحم الراحمين فاضل لى يا رب كذا وكذا وفيه ايضا ومنها ما يكتب على كاغذ وير
 في الماء بسم الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الى المولى الجليل رب مسني الضيق انت
 ارحم الراحمين بحق محمد وآل محمد الذى تصلى على محمد وآل محمد واكشف همي وخرج عني
 عني برحمتك يا ارحم الراحمين وفيه ايضا واما عن كتاب لعن الغوى ذعاء يدعى به
 المهمل والشدا بعد صلاة الليل مع رقعته يكتب شرح الحال في ذلك فخالص اليه
 وتزيل الشك في الطوبى وتعمل على ان تصلى فريضة العشاء ثم تصلى كعتى الوتر وقا
 جالس تقرأ في الاولى الحمد سورة الواقعة وفي الثانية الحمد قل هو الله احد تدع الكلا
 والحديث ولا تشاغل بشئ من سوى التسبيح الذي كوفاد دخلت فمراشك تسبيح
 فاطمة ثم تضطجع على جانبك الايمن وانت تدعو الله الى ان يغشاك النوم وكلما
 استيقظت ذكرت الله عز وجل بالتقديس والتعظيم وما يحظر من ان ذكره اذا كان
 الاخر ثم فاسبغت الوضوء وصلبت يمان وكعات الليل بلا توجه بشئ فخلا

تقرئ في الاولي الحمد وسبح اسم ربك الاعلى في الثانية الحمد قل يا ايها الكافرون فاذا قرئت
منها لم يصب عليك كراهة او تقرؤها في الحمد قل هو الله احد نادعوبدعاء الوتر وتصل
القنوت بخشوع وقنوع واستكانة فاذا سلمت فمت فبما فرضت عليك الهن
برقة كتبتها بخطك على ما اشرح لك كشفت اسك اعتمد بالبدن بسري على ظمرك
وتقول يا رب حتى ينقطع النضر يا سيدك يا مولاي كان هذا مقام العاين ايضا
الذليل الخاشع البائس الفقير المسكين المحقر المستكين المستجير الذي لا يجد لكشف
ما بعزك ولا يرجع فيما قد احاط به الى سواك سيدنا من قد علمت فيما عرفت من ضعف
عن عبادنا لا يتوفيقك وتفصح عن شكرنا لا بعونك فربنا في ذلك واعتر
بجرحي واسئل الصغ على فضل محمد ^{عليه السلام} والربلغهم الساعة الساعة الساعة عني افضل
النجدة والسلام واقبلني هم اللهم على ما كان مني وارحم ضعفت كفي واستجيب عا
برحمتك يا ارحم الراحمين ثم تبكي وتبكي ثم يمسك عن الدعاء وانت بطرف خاشع و
يدك بالرفعة مرفوعة نحو السماء ولتكن في ذلك خالبا وحدثك بحسب ما كان احدان
استطعت من كل الى ان يلوح الفجر ان لحقت ان كلت عن ذلك التعميت قل
وتحضر خديك ارفع سبائك الهن فخذك على الارض واستجبر بك واستغن به وقل
سيدك او يغثنى الذنوب وجهرتني الخطوب واحدت في الكروب انقطع وجاني كشف
ذلك الامنك وثقتي لن تنصرت عنك الهن سيدك فانظر بعين افلاك جداتي في
واحسانك على ارجي في الهلي واقبل قصتي واقض حاجتي واستجيب عوني واكشف
جهرتي وان الففر والفاقة عني واعده من شامة الاعداء ورك الشقاء واعطني سؤ
ومسئلي بمجودك وكرهك يا مولاي انك فزيت بحسب انو تركت شئ مما انت عليه

وكانت في هذا الكتابي قل هو الله احد نادعوبدعاء الوتر وتصل

بئنه معافه منيبت فان الله عز وجل اكرم مدعو واغريب مجيب تنفخه لوقته هكذا ليس
 الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل المحقر الفقير المذنب الجاني على نفسه لقطع ^{مثلا} المستكين
 المستكين المظربين فوبالظالم لنفسه المستجير به الى المولى الكريم العظيم العلي الاعلى
 السموات والارضين مالك الامور وعالم الغيوب من لا ضلله ولا ندله ولا ضلته
 ولا ولد له الا هذا الصمد الذي لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد اقول بخضوع
 خشوع رب علمت سوء وظلمت نفسي فضل على محمد الواعف عني واغفر خطاؤي
 واصفح ذلتي واخذ بيدي بمجودك ومجديك ثم اقول يا اكرم الاكرمين يا غايبه الطالبين و
 يا مجيب عو المضرين يا منفس عن المكروبين يا ارحم الراحمين ارحمني وسببك انا عبدك
 وابن عبدك ابن منك فلان بن فلان اذ شأني وكنت صغيرا واغنيتني وكنت فقيرا
 ورغيتني وكنت حقيرا وجبرتني وكنت كبيرا ومننت علي بما انت اهل له واعلم ^{بشر}
 انشدتني وعزتك وجلالك من المحنة تكرر ما ونعتني بعد قلة واسغت علي النعم
 واوجبت علي المنه وبلغتني فوق الامته لتباليو فتعزني شكرى ومقدار سببى وطا
 واقره بى انا بنى اخذ بالفضل على انا كبد المحبة فذا الله فحيث حق نعمتك ونسبت عا
 ما عندك من مننك ووافى الجهد والعلم الى كونه لى لى الخطا حتى وقعت تحت عوا
 الرقى تبدلت بالنقص والعسر وكنت محلا في ما كنت خفيق في روح مني الخفاو
 صرت الى حال البؤس والضراء بعد احسانك الكامل ونعمك المداخرة واستر الجهد و
 صبانك لثمة الهوى سببك ومولاى فخذ بالزلزال الى كشف بالى فظهر خيال الى
 وشاعت فافق وشهر ففري وانقطعت من الخلوقة الى ما الى فانك لعابد على ^{صبا}
 بالنعمة واخذ على المسببين بالاحسان والمن فضل من شؤلك طولا وجوا وروى بانما

ما ابتدأت في امرى مني من هذا ابتديت من معرفتك عنك فقد ظلمت نفسي فميت
 في امرى مقتدر في حقك انما عاودت منك بك هارب ليلك من الحمرمان وسوء القضاء
 منوسل بك ليل في قبولى والصنوع عنى اتمام ما انعمت به على اصاله وكشف
 الغر والكتشف الففر والقاعة عنى الاخلال والبلوى حتى يجرى حالى على اهل حاله
 اسبع نعمه كانت على وقت من الاوقات بارب تكاثرت نوبل خلقت جحى عندك
 وغيرته حالى فاني اسئلك وانوجه ليلك في انوئل ليلك في اتقرب ليلك استشفع
 بامن لا مسئول غير ولا رب سواه بجاه سيدنا محمد رسولك بجاه اوليائك خبرك
 واصفياك احبا لك من خلقت على اهل المؤمنين قوافطه والحسن والحسين عليهما
 ابن الحسين محمد علي وجعفر محمد موسى جعفر وعلى بن موسى محمد علي وعلى بن
 محمد والحسين علي والخلف الصادق صاحب ما نك القائم بجنك في امرك و
 عنك في عبادك من ولد نبيك صلواتك عليهم اجمعين سلامك ورحمتك و
 بركاتك خالصا واسئلك بحقك عليهم وبالحق الذي جعلته لهم عليك على جميع
 خلقت ان تصلى عليهم اجمعين ببلغهم سلامي الساعة وتكشف بهم حرفي ونفخ بهم
 هوى وتخرجني بهم عن جهنم الى ديارك وفرجك خلاصك عافيتك ان تغفر نوبتي
 التي اصابني الى ما انا فيه من تاخذ بيدي وتغفر عفو الفاكير وانت عني الخ
 معتمدين من امرى احسانا الى وتكبير الله عندك وملائته ما ابتهتني ونفخ ما انغلق
 اسبابي فادفعني الساعة الساعة منك في فاعا وسعا وسعا وسعا وسعا وسعا وسعا
 حلا طيبا من غير كد ولا كدر ولا من من احد من خلقت لا اسع من عفا بانك لا تظلم
 وغرائسك لعلته في سائلك ورضك ممن فضلك سال فصل على محمد ال محمد وعجل

ذلك على ما في دهر منك عافية ونعمة وسلامة وجهك عافية وسهولة قضاء يومك
 كما وصلا شوقك لها عاجلا غير اجل وقد بناصبتني في العمل بطاعتك طاعة
 محمد وال صلواتك عليهم فمنا نهيته لعلهم على وعندك ما يثبتني في كل صباح يكون
 لي فيه كامل الفلاح والصلاح والنجاح ونجيب السراج ما من بيدي خزان كل مفتاح
 فانك على كل شيء قدير وما تشاء من امر يكون ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والصلوة على سوله والاطهار من الغبار الابوار وعلى جبرئيل وميكائيل والجميع الملائكة
 المقربين والانبياء المرسلين الائمة الطاهرين صلوات الله عليهم وما شاء الله كان
 هو خير الغافرين وحسبنا الله ونعم الوكيل ثم اخذ الرقعة فقرأ بها في حجره وفي يده
 بقضى الله عوائجك ففرج عنك نشاء الله عز وجل وقبل يرضى في نسخة قد تم من مؤلفات
 بعض اصحابنا رضي الله عنهم ما هذا لفظه هذا الدعاء رواه محمد بن بابويه رحمه الله عن
 الائمة ع وقال ما دعوت في امر الارباب سعي الاجابة وهو اللهم اني اسئلك ان توفقني
 ببنيك في الرحمة صلى الله عليه واله ابا القاسم بارسول الله يا امام الرحمة يا سبينا
 ومولنا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا بلك الى الله وقد منك بينك حاجتنا
 يا وجه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن ابي طالب يا حجة الله على
 خلقه يا سبينا ومولنا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا بلك الى الله وقد منك بينك
 حاجتنا يا وجه عند الله اشفع لنا عند الله يا فاطمة الزهراء يا بنت محمد رسول
 الله يا فاطمة عني الى رسول يا سبينا ومولنا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا
 بلك الى الله وقد منك بينك حاجتنا يا وجه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا
 محمد يا حسن علي ابني المجتبي الى رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سبينا ومولنا انا

وتوسلنا بابل الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله شفيع لنا عند
 يا وصي الحسن الخلف اقصا بها القام المنظر بالين رسول الله يا جبر الله على خلقه يا سبنا
 ومولينا انا توحيها واستشفعنا وتوسلنا بابل الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا
 وجهه عند الله شفيع لنا عند الله ثم يسال حاجته فانها تفيض ان شاء الله نعم **فاما**
 قال في الكشاف عند تفسير قوله تعالى في مسكن الضر بالفتح الضر في كل شيء وبالضم
 الضر في النفس من مرض هزال **فاما** لا يمكن الوين من الانتقال لواحد في اربعين شهرا
 ونوت انكم الى الله تستشفعوا بربعة اجزاء واحد ما منقال والاخر ثلثه والاخر تسعة والاخر سبعة وعشرين نكت
 بكم الى الله شفيع عند الله **البسملة** تسعة عشر حرفا وقاما كانه في القرآن تخلو من واحدة منها ووبما تحصل
 استغفار من ذنوب عند الله **الحياة** من شرور القوى التسعة عشر في البسملة اعني حواس العشر الظاهرة والمباعدة
 فانكم وسبل الى الله وسبلكم **جواب** القوى الشهوية والغضبية الطبيعية التي هي منبع الشر ولهذا جعل الله سبحانه
 فرككم ارجو نجاة من الله تكون **خبر** انما تسعة ازا عنك القو فتال عليها تسعة عشر **فاما** قال بعض اهل الفقه
 عند الله جاني اسألكم الله **كل** بان العوالم اربعة عالم الجبروت وعالم الملكوت وعالم الغيب وعالم الشهادة اما عالم
 الله صلى الله عليه وسلم عليكم اجمعين **الجبروت** فهو الذي يعبر عنه من الذات المقدسة ينسب اليها واما عالم الملكوت فهو
 لعن الله أعداء الله ظالمكم من **الذي** يعبر به عن صفاته وينقسم الى الملكوت الاعلى وهو ما يتعلق بالخالقون **كأن**
 الاولين والاخرين بآيات **والقدر** والملكوت الادنى وهو ما يتعلق بها كالتعلق بالقبلة والارضية واما عالم الغيب
 العالمين **فهو** ما كان من الخالوقات غائبا عن احاسانها كعوالم الملائكة والروحانيات واما عالم
 من بعض رب العبر **الشهادة** فهو ما كان محسوسا لنا **فاما** قال الشيخ ابو علي في الشفاكل جوارح ليس على
 فكبر استأنا في شجرة محمد بعد نبوه ولا يجرد شجر غيره وقال بعض في معرفة النبي المولد
 عن ان المولد بر سب الماء والذي لا يولد يتحمل فيه وقال في الشجر المشي بلين في الشجر

وفيه
 اخي نقول بعد
 ذلك يا سائلا وموليا
 اني توجهت بكم عني وعند
 هو اضفي وجا الى الله
 وبكم الى الله شفيع عند الله
 استغفار من ذنوب عند الله
 فانكم وسبل الى الله وسبلكم
 فرككم ارجو نجاة من الله تكون
 عند الله جاني اسألكم الله
 الله صلى الله عليه وسلم عليكم اجمعين
 لعن الله أعداء الله ظالمكم من
 الاولين والاخرين بآيات
 العالمين
 من بعض رب العبر

حتى يمتد تحت اليد كيف شئت وتد من مرفقها يوم وزنت بحج أرجلها عن
 عن الوجع فان الشئ يوجعها فاقول قال العلامة في شرح القانون الامراض المتوارثة
 والمتعدية جمعها الشاعر في قوله متوارث الامراض عذر فيها بساجد وجرح
 حج وهي التي بعد الجسد فالبا من المتوارثة البوص والون النقر من السبب السلي
 والالف بلهيا وهو الصرع والحجم الجذام والميم لما يقولها والدال لدق والحجم من
 الجرب الباء البخر والواو زمد والحاء الحسبة والحجم الجذام والواو الوباء والحجم الجذام
 فاقول قال القرطبي قال محمد بن زكريا اذا وضع سراج في خمار جعل فوق الماء او في
 قناه فيها الضفادع سكنت اصواتها ولا يسمع لها صوت البتة كما اذا جعل طست على
 وجه الماء مقلوبا فاقول قال القرطبي قال زكريا من شرب مشاقيل من حبال النجس بعد
 دفن ناعا ابراه من ذلك من لسع العقرب لم يمتد وعبرهما من ذوات السموم فاقول في الدعا
 على الشخص لله ذلك قبل لما كان الوضاع فوثر في الطباع فالت العرب لله ذلك حتى
 تتخلف باخلافة يقر ويكر ان يكون المراد لله احسانك في شغلك حيث ان اللب ينفع شئ
 عند العرب فاقول قال العلامة الشافعي في شرح القانون قال هرمل اذا اتخذ المصروع
 خائما من جاف حار في هذا اليمن لم يصرع وان علق برادة الحديد على من لم يتغوض في النور
 لم يتغوط وان علق راس فارة في خرقه على من يصرع برء فاقول في حكم جالب النوس وجاعتان
 الرومان اذا اول ما يتعقد هو بقاء حب الاس بلع منه سبعة على الزبائن من
 سنه قول من يهاهم لاحتمال رادة نفس او متا واداة جبه فاقول في ينبغي للمراقب ان يتجمل
 عند الجماع وخصه عند الزوال احسن ما يكون من الصور من النساء والرجال وكذلك
 فان لد ذلك مدخل عظيم في صورة الولد عند الاطباء قال العلامة الشافعي في شرح

القانون حكى في الفاضل جمال الدين صاعداً محمد الكاشغري ان بنت الامام نجم الدين
الخصي الخوارزمي لدث ولدا له واسم انسان وباقي بدن مريد بن جنه وكان يحيى الى امه
ويضع ثم يخلى الام ويروي نفسه بركة ماء هناك ويغوص في بئير يخرج من الماء كالخبيث ثم
يعود الى امه ثم يروي نفسه في الماء وعلى هذا بقي الى مده شهر فلما انقضت ابانوا بانها
^{قوله} القتل لما سئل عن المرأة ما كان سبب هذا قالت لا ادري الا اني خفت جنه وعند
الانزال تخيلت لصورتها فاعلمت اذا اردت معرفتها ان القمر في اي برج فاضعف من
ما مضى معك من الشهر من دعليه جنه فما اجمع فالق كل برج جنه ابدء بالعد
من برج الشمس فاذا انتهى الى برج فالقمر في ذلك البرج مثال ذلك ان يكون الشمس في برج الدلو
وقد مضى من الشهر احد عشر يوما ضعفتها وادعليه جنه صا سبعة وعشرين فقط
الحسن والعشر من جنه بروج الدلو والحوث والحمل والثور والجوزا فباقي من اليومين
بصير في ستة يكون اثني عشر فالقمر في اثني عشر وجته من برج السرطان وقال العلامة
الطوسي هر روز ماه سپرده تعين كن پس سپرده اش اضافد بر تخمين كن هير
برجى ان موضع خود بحر پى ه ميدان درجات مراه بن كن قال بوهذا في كتابه
الاو ابل ول من قال جعلت فداك على عماد عامر بن عبد الله الى الرزم يوم الخميس ولم
يجبه احد قال على عم جعلت فداك يارسول الله تاذرك قال ترمز بن عبد الله قال يا
ابن ابي طالب فخرج اليه فضله فاخذ الناس منه واول من اخذ مال الناس ان ظلم وسأفا
الفضائل واول من ضحى همى بنت بهمن بن اسفند يارسول الله من سمي عبد الله في الام
عبد الله بن مروان واول من عزل هو اغرقت صوفان فنبذ دم جبهه نفسه در عا
الحوا واول من وضع القول في الخوان كخسر بن سباوش واول من عمل قصه لشرف

واللبن ونحوها قهينان بن افوش بن شيت اول من عمل الطيب قوم لوط واول من عمل
المقراض قطع الاثواب بن متوشلخ بن ادريس واول من امر بنسج الفرس هو شكن وبن
افريدون وبن عمو المحصر البور واول من امر بصنعة السيف جشيد واول من عمل ارج كشتا
المثلث واول من امر بنسج الاثواب من لفظن الحظ الكمان والا بر بنسج جشيد كان قبله من
الصفا واول من لبس الفرس كاسمو والسجاب هو شكن وول من وضع الفلاندس وول
النعل افوش بن ادريس واول من امر بنسج زنبقت بهمن اسفند واول من امر بنسج
الاثواب جشيد واعلم ان كل ما يعمل من اللبن من الجبن والاذن والسمن الماس وغير

من بدائع اهل يونان وما است لفظ يوناني فكثير قال المظني في الاقناع ان الاله
بكسر اللام يستعمل في المحسوسات ويفتحها يستعمل في المعاني بقى دل على الطريق دلالة
بالكسر دل على المسئلة ولحكم دلالة بالفتح فاعلم بعض ان مدعيان معقولان
فرق في كذا ندم بين الانسان وسائر حيوانات بانك الانسان ان النفس ناطقة هست
كلها في كذا بخلاف باقي حيوانات ويمداهم دليل ان الانسان نفس ناطقة
كلها ان سائر حيوانات جهل بالانسان وانها بعوا لانها ليست كذلك
نواد وان شيخ مقبول نقل كرد مكا او ميگويد حيوانات دانفوس ناطقة مجردة هست
هيچنانكه مذهب قدما است شيخ ابو علي وكتاب سؤله بنسجيار نصيح كرده
فرق بين الانسان وحيوانات ديكر دي انهم وخصر دوش مخصوص كويد ما قال المسكا
من ان المراد بالنطق هو ادراك الكتاب لا التكلم مع كونه مخالفا لوضع اللفظ لا يفيد هم
لانهم عوفون على ان النفس لناطقه لجمدة لان الانسان فطر ولا دليل لهم على ذلك لا شعور
لهم بان الحيوان ليس له ادراك الكتاب والجهل بالشي لا ينافي وجوده واما النظر فيها

بصلة عنه من الجانب بوجوب يكون لها ادراك الكلمات وان سخن في قصور سلوحي
شؤكم مره متقدم من لفظ معنى لغوي في شيخ ابو علي راول دانشنامه علمي بان
تصريح كرده فاقده في الكشكول اذا ضربت تخارج الكسور التي فيها العين بعضها
في بعض حصل يخرج الكسور التسعة وهو الفان وخمسة وعشرون وبقية من سئل
المؤمنين عن يخرج الكسور التسعة فقال ضرب بام سننك ايام اسبوعك فاق
النصاي يجمعون على ان الله رقم واحد بالذات ايمان بدين والا فانهم اختلفوا مع الله
ويعبرون عن الايمان بالابن وروح القدس فيرون بالذات مع الوجود الا
وبالذات مع العلم الابن يطلقون عليه سلم الكلمة ايضا وبالذات مع محبة روح
القدس والانجيل الذي يابدهم اليوم ايمانهم سيرة المسيح جمعة اربعة من اصحابه
وهم متى ولوقا ويوحنا وفيل محنة ومارقوس لفظ الانجيل معناه البشارة
فاقده اعلم ان التوراة خمسة اسفار السفر الاول يدكر فيه بدء الخلق والنازل من
ادم الى يوسف الثاني يحكي استخدام المصريين اسراييل وظهور موسى هلا
فرعون وامامة هرون وزوال الكلمات لعشر سمع القوم كلام الله الثالث يدكر
فيه تعليم القرايين الاربع يدكر فيه عدد القوم وتقسيم الارض عليهم واحوال الوصل التي
بعثها موسى الى الشام واخبار المن والسلوى الغلام الحسن يدكر فيه بعض الاحكام و
وفاة هرون وموسى يوشع ثم انهم ينقلون عن الانبياء تسعة عشر كتابا ويضيفونها الى
خمسة اسفار التوراة ومجموع كتبهم الى اربع مراتب الترتيب الاولى التوراة وقد ذكرنا
الثانية اربعة اسفار يسهونها الاول اولها يوشع يدكر فيه ارتفاع المن والسلوى وخلا
يوشع وفنحها البلاد ومنتمتها بالقرعة وثانيها يدعى فيه سفر الحكم وفيها اخبار قضا

بنى اسرائيل ثلثها الاشمويل فيه بنوته وملك لاون وقل جالوت وابعها سفر
 الملوك وفيه ثلثها ملك اود وسلمان وغيرهما والملام ومن يختصر وخراب بيت
 المقدس المرتبة الثالثة اربعة سقايسى بالاختر واولها لشعبا بنوت بنى اسرائيل
 وانذار مبا وقع وبشارة للصايرين وثالثها الارميا وفيه خراب البيت الهبوط الى مصر
 وثالثها الحزقييل يذكر فيه حكم طبيعة وملكه مرموزة وخبثا باهيج وماهوج واولها
 اثني عشر سفر فيه انذارات بلال في جراد وغيرها واشاردة الى المنظر والحشر بنوته يوشع
 وابتلاع الحوت له وقوته زكريا والبشارة بوزور والحشر المرتبة الرابعة تدعى الكتب
 هو احدى عشر سفر الاول تاديب نسيب اسما وغيرهم ومزامير اود ومائة وخمسون مزمورا
 كلها طلبات اذ عبرت الى ثاني قصته يوشع فيه مباحث كلامية والاربع اثار حكيمة عن سليمان
 الحما من اخبار الحكماء الساس ثلثها يدغم في مخاطبة النفس والعقل الاتبع تسمى بها
 الحكمة سليمان فيه البحث على طلب الذات العقلية الباقية وتحقير الذات الجسمية
 الثمانية وتغنيهم الله سبحانه وتخوف من الله ثامن يدعى البوع لاد مباحث فيه خمس
 علامات على حروف المعجم يدعى اليه ثلثا تسع فيه ملك اردش والعاشر لاد بنال
 فيه تفسير منامات ومآل البعث والشوق لمآد بعشر لغز فيه صفة عود القوم من
 ارض البقيت بنات فائز في كتابا يدعى الكاتب بقول كل سبع حرو واوله كذا
 وبيت مزج واوله كل وحشة طفل واوله الفرس واوله الحمار واوله واوله
 البقرة واوله والاني عجلة واوله الضان ذكر واني سحابة واني اربعة اشهر فهو حرف
 والاني حروفه واول المعز سحابة ويصل الى اربعة اشهر فهو حرف والاني حروفه ثم جد والاني
 عناق واوله الاشبل واوله الضبع واوله الغزل واوله الدب سهم واوله الغزال خشق واوله

و نفع امور خود

اولاد الحنفی بر خصوص اولاد الدنیه و الکتابه و الحرفه کجور و من اولاد الغلبه هجر من اولاد
الزهد و کجور الحرام و الجراحان و اولاد الخلفاء من بنی العباس و ساسه علیها من بنی صفی
و الظهور ما لا یحصى لاری علی اس قهر العسکری و لا علی قبال المشاهد ق طبر
نضال من بودیم لشهرت حکام و یکی از ثقات نفل مکرران و اولاد خود که او نیز از ثقات
بود که در وفی که من در سن شان زده با هفتاد سال بود معبد نور و کج بود در
با ثقات پدر خود و جمعی از دوستان و هم صحبتان بایان د بد عبد بخانهای شنا باری
در فتنه ثقات از دوز سر شنبه بود بعضی مدتها استخوان فتنه در قریستان بیک بخوانه
او بود مکت کرده شخصی از سر تادیبم نفیض کند که او در خانه راست بانه و سر فری
یکی از رفقا بعنوان مضایبه گفت ای صاحب برضایام عبد است بد بد هر که رفتیم
تعارفی کردم و بشهر پی میوه او و در چل توحید بن بی تعارفی ناکاه از خبر وازی برآمد
ببخشید ندانستم شما اینجا خواهید آمد سر شنبه باند و عد است همین جانا من
تا نیز تعارف بجا او دم ما از شنید اواز متوحش شدیم که تا سر شنبه باند همه خواهیم
و مشغول قیود و وصیت شدیم تا دوز سر شنبه باند با هم مجتمع شد گفتیم بایند
تا بر سر قرار دیم ببینیم چه دو کجی صد محقه عاب و سر قرار دفتیم یکی از ما گفت که اجساد
قبر بود و فکان ناکاه د بایم قبر شکافته شد و وی پیدا شد و اوانی آمد که د بایم
قدم در بنده فرما بایند و بایند چند ظاهر شد ما در نهایت حیرت پایش رفتیم و بایند طولا
سفید کرده و روشن بمانان شد شخصی از اینجا بستهاده پیش فناد و دلالت مکرر
چون در هلیک تمام شد باغی در نهایت طراوت و صفا ظاهر و در بانه های اعداد
مشاود و نغنیهای مشتمل بر انواع میوه ها جمیع فضول و بران و دختان انواع مرغان خوش

و نفع بایند

و از جنایا پنهان که مقابل هلیز بود و فتنه در میان باغ بجا آوردن مسجد هم ساخته و پیران
 در نهایت دینیت اطراف آن بیاع کشته پس داخل لغات شدیم شخصی دینیات
 حال و صفا نخست و جمعی از ماه لقابان که خدمت در میان بسته چون مانده بود
 از جای خواست عد و خواهی نمود و ترغیب و انواع ^{شبهه ها} میوه ها که مثل آن ندیده بودیم
 و ما میخریم که در اینجا خواهیم ماند با بلو کشتی خواهیم داشت بعد از ساختن هر خواستیم
 برینیم چمدوی خواهد داد انشخص ما را مشایعت کرد تا دم دهلیز پس بدین زمان
 سؤال کرد که تو کبکی اینجا کی است گفت من فلان مرد قصابم که در بازار چتر کزنی
 این قیر نشناخت دکان قصاب داشتم و عملی این نداشتم و هرگز که نفرختم و اول قیر
 نماز که داخل می شد صدای مؤذن بلند می شد اگر گوشت و قندار بود نمی کشید
 و مسجد کوچکی که در آن نزدیکی هست بنماز جماعت حاضر می شدیم و بعد از ظهر در آن
 موضع و این دادند و دهفته کردند شنید که شما این سخن را گفتید ما ندانم براه دادن
 نبودم دادن این هفته که رفتیم بعد هر یک از ما از مدت عمر خود سؤال کردیم و او جواب
 می گفت تا اینجا شخص مکتب می را گفت و نوبت از نو سال عمر خواهی کرد و او هنوز
 ندانست مرا گفت تو فلان قدر و حال ده پانزده سال دیگر باقی است فاش

۷۲	۷۳	۷۴
۷۱	۷۵	۷۶
۷۴	۷۶	۷۸

طریقه استخراج غریب مثلث مثلا این مثلث عدد خانه اول
 که ۷۲ بحروف برده ایم ع ب شد بیل بران افزوده ایم ع با بیل شد
 پس عدد خانه سیم که ۷۸ است چنین کردیم س با بیل شد
 پس خانه هفتم ع با بیل شد پس ه با بیل شد اینجا مملک اینجا از او پیران شد
 پس عدد صفحه می که بر عدد بکی که ضلع این است ۷ و بکی بسیار است ۷۵

جمع کردیم ۱۴۲ شد بحرف بریم و ایل الفخ بریم قبا بیل شد پس با عدد وفق صحیح
 کردیم که ۲۱۳ باشد و بجا بیل شد پس عدد جمع خانها و فوق واحد سه صخر کردیم ۹۳۹
 و بحرف بریم خلاط بیل شد ان ملک اعظم است می پس ملانکه است پس استخراج
 اعوان نمودیم از چهار خانه و سه ابتدای وسطی سطر ۷۳ و نوش اضافه کردیم و بجا
 شد پس سه صناع همین سه نوش پس سه صناع ابر سه نوش شد پس سه صناع
 سه نوش شد پس عزیمت کردیم با بنظر حق بسم الله الرحمن الرحیم علیکم و آرواح الطاهره
 المسخرة المطهعه بهذا اللوح الشریف با عبا بیل با عبا بیل با عبا بیل و با عبا بیل
 و با قبا بیل و با رجا بیل بحق دیکم و الحاکم علیکم خلاط بیل ان بجهت و اعین
 تا خواهم و لهؤلاء الاعوان عجیوش سه نوش سه نوش سه نوش بقضاً حاجتی بحق الاسم
 الاعظم الم و بحق خالقکم و موجدکم و بارئکم بارئ الله فینکم و علیکم اجمعین العجل
 سر مرتبه الساعه سر مرتبه الوا سر مرتبه خواندن عزیمت بعد اسم اعظم که
 مرکز مثلث است و اینجا ۷۱ است عدد و وفق لوح نیز جابواست با بعد اسماء الله
 که ۱۹۹ است با بعد اسم خود با بعد اسم شخص معین در عزیمت که اسم اعظم خوا
 بود فوال بعض الاعمال الایته بدانکه شد و وصل بجا کسر بچینه و بیاض البخر
 و بمانک سوره باید بشود و بدانکه طریقه و بختن بودی پارچه کرباس است که
 کرباس را در پاله با کاسه گذارند بدانکه فائده اش که لخنه آنکه عروس آن بکشد
 و بدانکه مرد را از افنادن فرصت است که دیگر چیزی در کرباس بنماید و مرد از ملقه
 بقیه فزاد است و کرباس را در دو بملقه و دیو تر باید باشد فائده که بکشد و حق
 ثله و ذوات و اعلی و در کفیه آهن بریزد و دیویش که لخنه بگذارد

و شد

اگر بود وی دهم آب پاد قیو خالی از کرم و عیار باشد بر زرد و حالتی که در د
ان دهم کاسه باشد که در آن کاسه سرکه تند باشد تا آنجی صاف باشد و در آن کاسه
یک کد آنچه در کاسه چکیده از بر دارد و بر پنج سابق شش آنکه حاصل را بر وی ذر آ
من کور بریزد و آنچه در کاسه جمع شود بر دارد و نکله عمل نماید تا هفت مرتبه پس
قهوت هفت منقی را بر داشته فرموش و آن و ذوق نماید و در ظرف سفالی بر وی
انش یک دارد تا قهوت قهوت بود بعد از آن و ذوق را بر دارد و سنگی بر آن زند
آنچه ورق ورق نشود از اینان طریق مکس نماید تا مانی مکس شود بعد از آن
نکله پس جیب جیب و دیو خنجر کرده و در سر سکو حرث ت آ نماید حاصل را در
پاله پاکاسه بریزد و قرض شود آن قرض نکله دارد و هرگاه آن قرض ده مثقال باشد
پنجاه مثقال با چهل مثقال شوق آ و در قهوه جوش سنگی که در آن حبایی باشد
بریزد و آن قرض را بر وی آن بپزند و در آن باشد و وصل محکم نماید و در وقت
انش یک دارد تا چها ساعت متوجه آن باشد هرگاه آن سقوه جوش بخار برت
آمد بر سر تمام بر دارد بعد از چها ساعت از بر داشته بگذارد تا صحر شود
بعد از آن کشتو از بر روی بیکه که باس بریزد و در مکلوی از محکم بکشد و بشد
عصر نماید آنچه بماند نکله دارد و آنچه بریزد و در بان بدستور سابق عمل نماید
فصل بیفند بعد از آن ملقه را زت آ نماید که هر چها یا پنج مثقال آن باشد
مثقال قمر خالص کرد و اما نفع و این عمل مرتب نشود فاعله هر ده مثقال فرزند
مکس سی مثقال با چهل مثقال ملقه از آن حاصل کرد و پس هر سی مثقال ملقه
شش مثقال قمر از آن عاید کرد فاعله هرگاه آن در مکلوس در بر نهند از دود

و در وقت
بکشد

در
مهر ۳۳

این دو مان مبل کر میخ را در جوتان نمود هر گاه هندی بعضی از آن اجزاء شود فائز
 جلبله هرگاه که اعزاز و غرضها آت ذبح را که بعد کمال رسیده باشد بکینند
 و این مقله را در کاسه مطین بان نخج دهند از صبح تا ظهر بعضی از آن ثابت شود
 و فائز بچشد فائز هرگاه همان مروز نسبتا خوب تحصیل کند تنبکس مینا
 نصفه نماید بانظریق معهود و نکه دارد و ۳۳۴۳ را بکیر و در دایست
 بامتن پزند و افس در پزند بفرودن آن آب شود و بجوین از او برهنند تا از غلبه
 بایستد بعد از او برداشته و در فرع پزند و این بوق سوار کنند و شد و وصل را
 محکم کنند و در فرع افس ملائم برافزود و اینچاز و مقطر شود بامروزه
 در شبته مطین پزند در حالتیکه مقطر مصفی مستوی باشد بروی افس
 بکازند تا آب شوند مزج کرند پس در نصفه نمایند نصفه را بتابد در آن
 مرکب منفر کنند در حالتیکه مرکب از دیاله کره بر روی افس گذارده باشد
 از انماود افس منفر کنند و برهن آورده مکلس شده باشد بعد از آن متلاشی
 کنند و در فرع مطین پزند و مستوی چنان و زن از فراد بر روی آن پزند و از آب
 و ربان محکم کنند و افس ملائم بدهند تا فراد منفر کرند بعد برهن آورده و از
 دهد فائز طریق تخلص خرمهره بکیر می کشال مطین زاید را ۴۴۴۴ و بگو
 از او بکشد هوا که ز باد خورد نشود و نکه دارد و چهارم ذوق و رخ و از اطعمه
 قطع کن که هر قطعه آن بحسب عرض و آنکشتن که باشد آن قطعات را بوضعی
 که شکل چهاری پیدا شود که در آن کشوده باشد از سنجی بیدار و در حصه کن با
 خاصه از او برین بنوی شکل من کور و بکعد بول سبک که بودن چنان اشغال است

این نیز شش که در پیاده
 بکیر و مقطر نماید
 و این افس منفر
 و این افس منفر

با سر مشغال

با سه مثقال بر دو انگشت بگذارد و آن خنجر و دیگر را بر دو انگشت برین و سرها را قطع
 د و د و نیم بکشد و هم منظم ملحق کن که هر چه بکوی بر دیت تر باشد بعد از آن
 یک چهارم یک کهنه را به پشتر پیچ و در جای بگذارد که باد را بخاطر نکند و در حین
 آتش بر اطراف آن بگذارد و بر و بعد از انقضاء یک شب چون داخل شام شده باشی
 بیاهر بیاهر که کهنه خاکستر شده باشد بر دار و بمالیت خاکستر را و در کن و آن
 خمره مکلس را بر دار و هر که مجموع مکلس شده باشد فصول را و الا همین پنج
 خواهی تکلس کن بعد آنکه در پیساری از اوقات خمره مکلس با د و د و نیم شب
 می شوند بجهت مخلوط شدن هر که بمالیت هر چه تمام تر خاکستر را حرکت می آن
 مکلس با هم مخلوط می شوند نهایت دت کن آنچه بر یک آفریب باشد مکلس
 همراه است و آنچه بسفیدی آفریب باشد مکلس د و د و نیم بد آنکه باید سینه کی
 چندان کهنه نباشد هر که چنان باشد تکلس می کند باید باب بنفشه باشد
 و ثمره این عمل در بعضی از ناخوشی های چشم ظاهر می شود و هم چنین بر وضع قوی
 و عدم افتاد بر و فاع و در علم صنعت نیز و ثمره نامه است فاع و در ساختن
 عطر کل بکشد و چهارم یک کل از آب کک کند در دیک سفید برین و بای منیم
 اب با کل آب بر روی آن بریزد و در آن یک دیک سفال محکم کند بنوعی که بخار بریزد
 نباید و پنجاه روز آن سئو کند شد و وصل را محکم نماید هر چه پنجه باشد تر باشد
 بهتر است هشتاد مثقال روغن بادام پار و غن دیگر که بقدر یک مثقال کافی است
 در آن حل کرده باشند و آفتاب آن روغن را بپایز که گرفته باشند حد پار پنج
 گذاشته و در آن محکم کند و از آن در آب سرد بگذارد و هر وقت که آب گرم شود

فائده حصول رؤیای صادقه و وصول سهی بمفاتیح شاره است مشخص که وجود
 شرط در هر جا ضروری است فائده در سحرها و بختها متوسل روح مشک
 امیر المؤمنین باشد هفت نوبت باید شریانی بخواند ای باد صبح مشکو سوئی بخور
 او نور و باشاه دین جدید بگو با جلد صفت بگو با نفس پیغمبر بگو با سید
 سرور بگو فلان سلامت میکند جان را غلامت می کند مستی نجات میکند
 فلان سلامت میکند فائده اگر همان ملقه متقدمه در پیا لک کرده و پیا لک
 در بالای آن شد و وصل نموده و انشای بازی با خاکستر کرمی گذاشتن در آن با
 بالا متصاعد می شود و در سنگ اید ملقه چهار متقال یک متقال فزنی شود باید غبار
 و کرم بملقه بنشینند و وقت فائده ماء الزهر صابون بنز آب صابون
 بکباد قلب آب هکدام از مزج نموده و قدری معین آب بروی آن کرده و بچوب
 از یک شبانه روز بروی می نشینند بنز آب است همان بر افکند که کسر کرده است
 بر آن افزوده تا بنیاد و قلب آب هکدام یک چنان کنند هم چنین تا پانزده بار در
 ظرف چینی فائده تنکس مینا در موز سرکه در ظرفی کرده که با سی بر دان
 انداخته موز در دان کرباس کرده مثل مجموعه بر آن گذاشته و انشای که انداخته آن
 مجموعه کرده تا موز مذاب شود فائده اگر در دانه اشند و شش و در و میابو
 خربند هیچ با قوت شود اگر با قوت سفید بول شکر بخوشا اند سرخ شود
 فائده و اتمام عمل متقدمه در کفن عطر کل بعد از آنکه تکرار عمل کرد و بر تیر شاد
 بالا تر سد سعی بلیغی لازم است بر جدا کردن آب از روغن بقدر امکان بعد از
 جدا شدن معمول را داخل شیشه که جوف آن خنک باشد از او رسه گذار و در

افتاب بهاری بگذاردند و از آن حکم کنند از موم با لاک که هوادان تصرف
 نکنند که بجز بهضامی شود و بعد از تربیت افتاب بدقت تمام ملاحظه کنید
 هرگاه آب در آن باقی مانده باشد بوی آشنی بگذارد که محبوب بر ما باشد و
 منتهای وجه ملائمت مثل حرارت افتاب تابستان در بلاد عجم تا آنکه بتدریج
 از طوبت بر طرف شود و بدانکه باید آنچه صاف شد بکپرت و آنچه در دانه باشد
 بتنگیس جدا کند بعد از آن مشغول تربیت شود بچوبکه کدشت فائده
 شیخ جلیل شیخ محمد جعفری بخنی قدس سر از کی که از مشایخ اجاره این مختبر
 دو سفر بیکه بجهت زیارت عسکریه و سراب مقدس سرمن دلی مشرف می شدیم
 با جناب ایشان سفر بودیم روزی حکایت کرد که مراد سراب مقدس دلی است
 بود از اهل آنجا که هرگاه زیارت امدی بخانه او رفتی و حق امدم انشخص را بخو
 بخت زار و مریض دیدم که مشرف بموت بودند سبب ناخوشی سستفا کرد
 گفت چنگ قبل از این فافله از تبر بجهت زیارت با اینجا مشرف شدند و من
 چنانچه عادت خدام این قباب و اهل سرمن دلی هست بملاحظه فافله رفتیم که
 مشرفی بجهت خود گرفتار استاد دلی زاد در زیارت کرده از او منتفع شوم در میان
 فافله جوانی دادیدم در زنی و باب صلاح و پیکان در نهایت صفا و طراوت
 با جامهای بنکوب خواست علی بر او دو جامهای تازه پوشید در نهایت خشوع و
 خضوع و آن در وضع متبرکه شد با خود گفتیم از این میتوان بسیار منتفع شد پس
 دنباله او را گرفتیم و دیدم داخل محض مقدس عسکریه شد و در دروازه
 ایستاده کتابی در دست دارد مشغول خواندن دعای اذن شد و در غایت آنجا

از خضوع

ان خضوع که متصو می شود و اشک از د و چشم او برین جاری است بنزد او آید
 گوشه دای او را گرفته گفت میخواهم بچیز تو زیارت نامه بخوانم و دست بکبک بکنم و
 بکند اشرف بکف من گذارد و اشاره کرد که برو و قولا با من جمعی بنیاشد من که چند
 روز استادی میکردم بده یک بن شاگرد بودم از گرفته قدری راه رفتم و طمع مرا بران
 داشت که با دزدان اخذ کنم برگشتم دیدم در غایت خضوع و کمر به مشغول دعای ابدین
 دخولست باز مترجم او شده گفت باید تو را از ^{مستطیل} پادشاهم بپند فعه نیز اشرف بمن درود و اشا
 کرد که بمن رجوع نداشته باش و بر من رفتم و با خود گفتم بنکوشکاری بدست آمده
 باز مراجعت کردم در عین خضوع او را گفتم کتاب یکدزد را بستان من باید بچیز تو زیارت
 نامه بخوانم و دای او را کشیدم ایند فعه نیز یکدزد را بستان من بپند و مشغول عبادت
 من بفرمان طمع مرا بر معاودت اشرف مراجعت کردم و همان مطلب تکرار نمودم
 ایند فعه کتابی در بغل گذارده و حضو قلب تمام شده بچین آمد من از کمره خود
 پشیمان شدم و بنزد او آمدم گفتم برگرد و زیارت کن بهر نوع که خواهی مرا با تو کوی
 نیست که بهر کان گفت مرا حال زیارت نمائند و رفت من بپا خود را ملائمت کرد
 مراجعت نمودم از در خانه داخل فضا شدم سر نفر بلب با خانه من میانی در خانه
 رو بمن ایستاده اندانکه در پیشا بود جوان تر بود و کانی در دست داشت بر درگاه
 نهاده و بمن گفت چو از ابر ما از آن ما باز داشتی و کمان داده کشید ^{بکاه} سپهر من سوخت
 و آنسر نفر غایب شدند و سوزش سپهر من استنداد یافت کرده بعد از دو روز
 روز مجروح شد و بندد بیج جراحتان بهمن شده اکنون ^{تمام} سپهر مرا فرزند گرفته و سپهر ^{تکلیف}
 خود را کشود و بد مجموع سپهر او پیوسته بود و دوسه روز نگذشت که آنستفخر

بر حکایت حاجی محمد بن الشریف حاجی چواد صباغ که از معتبر تجار و ثقف و
 معتد بود و در سرمن رای سرکار غیر روضه معتبر که عسکرین بود و سراب معتد
 بود از جانب جعفر قلی خان خوشدست ^{۱۲} که کهنه بود و دست ده که حقیر بنام
 بیت الله محرام با بخرد مشرف شد بن بارت سرمن رای فتم ^{۱۳} و از آنجا بود حکایت که در
 سید علی نامی بود که سابق بر این از جانب دیر بغداد حاکم سرمن رای بود و حقیر
 در ^{۱۴} که کهنه بود و دست پنج که مشرف شده بودم در آن بودم گفت اواز زد و
 و جی که هر سربا که بال بود میگردن و ایشان را رخصت بارت و دخول روضه
 میداد و بچپه و بچپه ^{۱۵} و دکان و دکان مهری بر پای ساق هر که وجع داده بود مهری که
 بچند دفعات دیگر که داخل روضه می شوند باشند روزی بر من و صحن مقدس
 نشست بود و سر نفر ملازم او هم ایستاده و چوبی بلند در پیش خود نهاده و ^{۱۶}
 زواری از نیم وارد شده بود پای هر یک را مهر میگرد و وجع را میگرد و رخصت
 دخول می داد و جوان از آنجا عجم آمد و زن و فخره بود و از جمله اهل شرف و ناموس
 و چپا و جمال بود و دود بال داد سید علی ساق پای آن جوان را میگرد و گفت از زن
 نیز بپاید تا ساق پای او را میگرد کم آن جوان گفت هر فعلی بن زن علی بپای دیگر پای می
 و این قضیه ضرور نیست سید علی گفت ای بی افندی بپای عصبیت معتبر
 میگردی که ساق پای زن تو را ببینم گفت اگر در میان این جمعیت مردم غیرت کم غلطی ^{۱۷}
 خواهم بود سید علی گفت ممکن نیست تا ساق پای او را میگرد کم آن زن دخول بداد
 آن جوان دست زن را گرفته گفت که تو بارت مهری قدر هم کافی است ^{۱۸} خواست
 کند سید علی شفی گفت ای بی افندی که من بر تو شان و کران امدهم چنانکه زن او

رفت بکند سر چوبی بر شکم او زن که افتاده و جامه او پس فند بدارد و مکشوف
 و نمایان شد از مرد سنان زن را که فند داشت که در دو بروضه مقدس سر که در خوش
 کرده عرض کرد که اگر شما به پسندید بر من بخور که او را است بمنزل خود معاودت نمود
 حاجی چو آنکفت من در خانه بودم بعد از سه چهار ساعت گذشت بتعجیل او می رفت
 من آمده که مادر سپید علی تو را میخواهد تا من روانی شدم دو سر نفره بگرا آمدند من
 بتعجیل رفتم مرا باندرون خانه دیدم سپید علی مانند مادر زخم خورده بر زمین می
 غلطد و امان داد دل میبکند و عبال و در و در و او جمع شده چون مراد پدید آمد
 و زن و دختران و خواهرانش بر پای من افتاده عجز و زاری کردند که برو و اینجا را
 کن و سپید علی فریاد میکند که بار ایا غلط کردم و بد کردم من آمد تا منزل اینجا را
 جستم از آن خواهش خوشنود و دعا بجهت سپید علی کردم گفت من او و کذا شتم اما کو
 ان دل شکسته من و امحالات فوق مراجعت کرده و وقت مغرب بودا دم بروضه
 عسکریه بجهت نماز مغرب عشاء دیدم مادر و زن و دختران و خواهران سپید
 سرهای خود را برهنه کرده و کپسوها خود را بر وضوح مقدس بستر و جنیان زدند
 شده اند و فریاد سپید علی از خوانند و بروضه سپید من مشغول نماز شدند
 نماز صدای بیخون از خانه سپید علی بلند شد و متعلقان و بچانه رفتند انشقی
 مرده بود و از غسل دادن چون کلبه ها و وضو و واقی و دان و وقت در دست
 من بود بجهت مصالح نغمه و الاثان خواهش کردند که تا بوقت ازادر و واقی گذارده چون
 صبح شود و در اینجا دفن نمایند چنانچه و اینجا گذارند من اطراف و افران اینجا و متعلقا
 است ملاحظه کردم که مبادا کسی به نمان شده باشد چنین کار در وضو مفقود نشود

و در واقفان کرده کلبه ها را برداشته و فتم و چون سحر شد امدم و خد مرا کفتم
 شمعها را از فرخنده در و واقرا کسودم و دیدم یک سگ سپاهی از وراق بیرون دوید
 رفت من خشمناک شده بخدا می گفتم چه جرات اول شب رست و واقرا نهد
 اید گفتند ما غایت تفحص نمودیم و هیچ چیز در وراق نبود و بخور و زون شد آمدند
 و چنانکه سپید علی بلبرداشته را آوردند و فن کنند و دیدند کفن خالی و تابوشت هیچ
 چیزی را بجای نیست فائده عمر و سحر برین است هر پنج اهن است فائده قال رسول الله
 طلب العلم فرضه علی کل مسلم الا ان الله یحب بقاء العلم ففها گویند سراد علم فریضه است
 از عبادان و معارف منکالین گویند علم کلام است اصل تفسیر حدیث گویند
 علم کتاب احادیث است متصونه گویند علم سلوک است کل حزب بما لدیهم فرعون من
 مبهوم اولی جمیع است و واجبات عینیه و کفایه و او قیام طلب باستاندلال تغلبه
 کشف است همین است سراد از لغت نه همین تحصیل احکام و فروع از دله تفصیل
 چنانکه شیخ بهاء الدین عالمی بیان تصریح فرموده و از اینجهت است که جناب مقدر
 بنوکه فرموده لا یتغفل العبد کل الفقه حتی یفقه الناس ذات الله و بوی للمقران
 و جوه اکثره ثم یقبل علی نفسه و یكون قد سقنا لها و مؤید اینست اینند و
 قوم چهار انداز مجرب تعلیم فریضه نیست شاعر فرمود بر منب لیلی و شم زین
 پیش عری بر کنش در راه او بخون صفت ایستاده ام حیران هنوز کشان
 لبم زلف او در کمر بریشان و بود برخانه و دهایی از زلف او دیزان هنوز
 و زلف است جام مدعی پرازی وصل و مرا پوسته خون دل دوان از دهن
 بر دامن هنوز از گلش کویش صبا در کمر بدشت چمن گذشت اهو کچین بر

بر عالمی کرد بد مشك نشان منون لمؤلفه اصفا ان لاله بر سر مهر آورد
 انجوازا مرکی کفون خدایا ان پیر پاستارا علمان داب جوان کر خواهی ای
 سکند با ما بیا و بنکر اولف ان دهازا یارب سی بر پیری ای نوجوا
 ازان لب کر پوسر بخشی این پیر ناتوان را ای مدد دکن دین فامت چیده
 و دگر کشم بنامت این سخن کماز اولر در کوی واکر لب راستار سام کلما
 شادمانی بر اسمان دسام کبرم کشور صبا دوان قضاوی کو باول و پیری که
 خود را تا اشتهار سام ای عند لب با من بکدم در این قفس باش تا صد نشانت
 انجا از کشتار سام از سپهر کوش عمر بیت مبینم طی باشد که سر در
 انجا راستار سام اولر نوح دای شدن مان دندکانی طی داب کشی ند
 بجا شکم کر فکند کوی داب در زخم من ولی از اش چشم و سود دل فارسی را
 اتش فکند معزف کوم دی داب هم زدم اتش بعاله زاه هم طوفان باشد فی د
 اتش چهره مفصوفی داب هم زدم اتش بعاله زاه هم طوفان باشد فی د
 من نه ماهی سمند داب چشم و سود دل چند داتش نشین ای خدا ناک داب
 پاره های دل داب دین غمائی کنم پس چه سود از کبری دل تا کنی کر داب
 دست بر لب صفا استین بر چشم تر اتش فکند بخند معزف کوری تحی داب
 اولر ما شر مملک جنابم و بیضا کشو ما است لا مکان تخت که و سا بر حق انصر
 است خونین زده و سپهر سپی دل تو کش پیراه سحر و سوز جگر خنجر ما است
 کوس فریاد شب واه دم صبح علم یارب یارب هنکام سحر لشکر ما است صلح
 باکل ظفر آشتی و با هر جنک رشتن مهر کند و سر کج چنبر ما است پاسبان فقر

وضاکنج فغان کینو لعل خون جگر چه ز کاهن زما است مصلحت بددگاه
 و خرد غول و جنون والی عشق خودان صفت انش و دما است خطا زادی را زکون
 و مکان متونی و درن ساده ز نقش و جهان دفترها است دوست ندی ده با
 بود و جهان ایل و خشم باد که توده خاک و فلک منظرها است خانداهی که براو
 کند مدعی انیت صوچان چنبر کپسوی کوثرها است بزم ما کوثر تنهایی
 سانی غم و باد خون دل را مادیده ما ساعزها است داغ تن لاله و گل دود درو
 تنم چرخ باد او عود و فرغ فصل ما بجز کرب در روانده و فرین محنت غم باد
 ندیم ناله و زاری شب مطرب و آشکرها است سفره دامان بود و مایدها
 تحت جگر دل کباب نمکین و مزه انش خود ما است هست و این کشور و این تاج
 نیکن که سلاطین جهان را همد و بود دما است ما سلیمان جهانم صفیاری
 حسینا الله خط و دشمن انکشرها است و لمر عریض که اندر طلب و دست نه
 هم مدد سر هم صومعه هم می کند دیدیم با هیچ کس از دوست ندیدیم نشانی
 از هیچ کسی هم جبر و نشنیدیم در کینج خرابی پس از انجای گرفتیم تنها و دل فشره
 و نومید خریدیم سر سبز نوین یادیم و نشنیدیم هم بر سر خود خرقه صد پاره
 کشیدیم هرگز که آمد هر بر سینه شکستیم هر تیغ که آمد هر زرق خریدیم جا
 از چه همد زهر را بود گرفتیم از چه همد خون جگر بود کشیدیم چشم از رخ هر
 کس همد کرد و منت بستیم باز در هر کس همد کرد خوش کشیدیم از انچه خرافا
 او کوش گرفتیم از انچه بجز قصه اولب بگزیدیم هر لوح که در مکتب عاجله بستیم
 هر صفحه که در مدوس عاجله دیدیم هر نقش بجز نقش و بی سبب ستریم هر

این سنکر

هر چه بجز روی اندل بودیدیم جز عکس خلق پسته و دلزد و دیم جز بادوی از نذر
 خاطر درویدیم کر نشسته شدیم این جوی تر خوردیم و در کمره نخل جگر خوش
 مکیدیم بچند چنین چو نه مقصود سپردیم المنته که عطلوب سپیدیم خرم
 سحر بود که با باد خوش و بنشسته که از شش چتر این غم نشیدیم کا با موصفا
 و شب هجر هر آمد بر خیز صفائی چه نشستی که رسیدیم جستم ز جانان بکفا فیض
 نثارش پس بد گشودیم بهر سو نگریدیم دیدیم نرسید از آن مکان بود خیز و
 بکمره بگرچینند دیدیم دیدیم جهان وادی این شد هر چه نخل و نخل و نخل
 انا الله شنیدیم نکست روی الکلیفی بل شاعن ابی عبد الله عفی قوله فاما انما یخشی
 الله من عباده العلماء اغان یعنی بالعلماء من صدق فعله قوله ومن لم یصدق
 فعله قوله فهو ليس بعالم و توضیح آنکه علم چه متعلق با اعتقاد باشد چه باعمال تا
 عظیم در دهن در چهار نوری است که باعث مشاهدی شود و جناح عروج
 بر تیر و حایین است چون باین مرتبه رسید مشاهدی کند عظمت الهی و
 صفات جمال و کمال و قدرت و از این مرتبه روانه شود خوف و خشتی می خواند
 صفات مبهله که ان لو انم بشریت است شعاع او منعکس بظاهری شود بجهت مستقیم
 باطن ظاهر پس روشن شود هر عضو ظاهران پس در عملی بد هم چنین کلنجو
 از حضرت امام و آثار و ایت کرده است من تلامات لفقه الحکم و الصمت مراد از علم
 اجتناب از هر حرکت اعضا با چرخه منوار نیست چون ضرب نفس جدال و نزاع و از
 صمت سکوت از غیر لایق است از سخنان الهیه و لایق که هر چه مجاب باشد سران این
 که بعد از شمع اشعه الشمس علم هستی نهاند مکر عروج به امر قدس و نهی سفر

و ترك موانع اند از اینجهت حضرت رسول فرمود لا یستقیم ایمان عبد حتى یستقیم قلبه
 ولا یستقیم قلبه حتى یستقیم لسانه و ینبیه بدانکه علم بر دو نوع است مقصود
 فی نفسه ان نور است که در قلب ظاهر می شود چنانچه فرموده پس العلم بکثرة العلم
 بل نور بقدر نور الله فی قلب من یشاء و بواسطه این علم مشاهده می شود امور غایبه
 و حاصل می شود بلکه تحمل بلاها و عداوت ان اعراض حقیقی است از دنیا و مافیها
 و توجه بعالی عقوب مستعد برک شدن پیش از فوت فرصت این علم اثرش علوم و
 مقصدا اصلی است قسم دوم اینم که مقصود از ان عمل است ظاهر یا باطنا متوسل
 اول شوند ان علم بامور نیست که باعث فریب بعد بجناب حق می شود و ان این قسم
 علم بفرع شرعی هرگاه اخذ شود از معادن آنها و اما مجارده کلام و تعقید و استنباط
 فناوی و فرغ پس داخل در علم نیستند بلکه بسا باشد که منشا دوری از خدا شود
 و در خصی و تکلم بجهت دفع شبهه معاندان است و ارد شد که انما اکثر من نفعه
 قسم اول را علم باطنی علم حقیقی گویند تا بر اعلم ظاهر و علم شریعت جمع می آید و در
 علم حکمت و من یؤملی که فغان و فی خبر اکثر و علم می باشد بکرمته یقین و اوج
 یقین سر مرتبه است علم البقین و این تفعل تصور مطلب است چنانچه در واقع
 و نفس الامر است عین البقین ان مشاهده کردن ان مطلب است چنانکه هست
 و حق البقین ان فناء در حق بقاء با او است علما و شهود و احال و بنا بر اینجهت مذکور
 شد علما و بر سر قسم اند علما ی ظاهر فقط و ایشان مانند شمع چراغند و این چراغ
 کرمی شود که از محبت و بنا خالی باشند چه ایشان ندانند بنا و شناختند و از خوف خدا
 اند و علما ی باطن فقط و ایشان چون ستاره کاندند نور ایشان از خوف خداست و از

کند ایشانند که مسمی بابدالند و قسم هم حکما هستند مثال ایشان مثال فناء است
ایشان قطب قف خود باشند نگذار چون نتوبه فالب دم بسر حد کمال رسیده
جناب مقدس باری جل و عز چنانچه در تخمین طهنت او دیگر از اجمال تصور نداشت
خمرت طهنت آدم بسید در تعلق روح بقالب نیز هیچ چیز با واسطه نداشت و نفخت
من روحی چون روح بجز بقالب خلای دامد خانه دهد ظلماتی بر وحشت مبنی بر
اصل متضای بقا دل در آن نهایی پس نفس ساره دهد چون تعبیه گفت سر حیر
و شهوت و حسد و غضب بخل و حسد کبر و هان کشود ناوار و فریاد روح ناک
که چندین هزار قرن در دیوار دبا لعالمین بصد هزار ناز و پرویش و فناء و فناء
انرا نشاخنه متوحش کشته قد را نشاخنه فیهب دوق غمت وصال داد و پاوتش
مفارقت و جانفش مشعل شد خواست بر کرد و مجانش ندادند داخل طمع او که
دل شکسته شد گفتند ما از تو شکسته می خواهم قبض بر او مستو شد
اھو کشید گفتند برای همین فرستادیم دود او بدماغ آن راه یافت عطسه آدم
افناد حرکت داد و پیدا شد بدو که خضای عالم و روشنائی فناء بد گفت
الحمد لله خطاب آمد بر حاکم دبا سید از ذوق سماع فی الجملة سکون در روح پیدا
شد و لیکن هر وقت متذکر بام قرین انش و وسعت عالم ارواح شد شکوای
غالب بشکند او را مانند طفلان که مشغول میکنند و را بمعلی ملانکه و سنجو
ایشان و آسمان کرانید بهشت بدین مشغول کردند ناوختن که شود فائده نیفتد
از جنس ارواح و اخلق کردند لیسکن آنها انرا مظهر جمال دهد بشاهد بازی مشغول
شد تعبیران شهوت بجز کثافت بسبب ان ساپر قوای جوانی حرکت کردند و موجب

بنیاد مع و اسر پیداشد این تفصیل پذیرفت ابله پس طمع فریفتن افتاد و او را
 بفریفت چون فریفته شد بعد از آن خود یافت کرد و از سر عجز نداشت و آمد که خدا
 ز ما هر عاقلیم و نادان توئی ما هر فانییم و بیکس کس همه توئی و از آنکه تو را دانی
 میفکن و از آنکه تو نمی دانی میگری خوار مکن بشای پروید و خود را غم خوار مکن چون
 تو ما را بر گزینی پسند از این تخم تو کشته این گل سرشته چون زاری دم از حد بگذشت
 خطاب حق ماضی است آنرا تو قیمنار سپید پس از آن ندای بهجت خرای فغان
 علیه بتر غلغله و ملک ملکوت نداشت ابقا طر روی عن النبی و انزل الله
 تسبیحین الف حجاب من نور و ظلمه چون روح انسانی را از عالم قرب جوارد العالی
 بو حش ساری غالب عصری و در دند از آن سپید شست هزار عالم را
 و ملکوت گذراند از هر عالمی بدن و خلاصی و داهم او کرد پس از عبور از
 بر چندین هزار عالم مختلف و داهمنا و هزار حجاب نورانی و ظلماتی حاصل شد
 اگر چه از هر یک واسطه تحصیل کمالی هستند لیکن در ابتداء هر یک حجابی هستند
 از مضاعفه ملکوت و مشاهده جلال حق و ذوق محال و شرف شناسی را بعد از علی
 و زب با سفال الساقین چاه طبعی مد و دندن ندان ساری قرب چند هزار سال
 و عمر همت خلوتخانه خاص از فراموش کرد و مرن هر چه برانند پس از آن عالم هیچ
 پادش بنیاد اول در عالم افتاد بود و با پیچیدن و انسان نامیدند و هل الی علی
 الا انسان چنین من لد هر لیکن شیا من کور از فراموشی کاوشد از ناس خواند
 با ایها الناس شاید از فراموشی باز کرد و با نام افتاد کند و ذکر هم با نام الله علی
 بشن کردن لعلم هر جوع حب الوطن من الایمان و عن مصر و عراق شام و یمن

این وطن شهر است کور نام نیست هر که بان نکشت و درگاه نماید و لکن غلده
 الی الارض تابع هو و مشد کتل الکلب قصد مراجعت بقا است و وصول بطن
 مقام احسا و بخواران و غرنا و اگر تپش کاه و وصول رسد عیان است چون زان در
 نحد و صفت نمر عالم بیان است نفس آدم پیش ازین تعلو ببدن چون تخم بود که انقضا
 ازان همان بگنیم بود و بن طبیعت کاشن شد تا اب ایمان و عمل صالح خود و صیدنا
 هفتصد نفع دهد اگر نه بر پرویشا فدا در زمین پوشیده شود و العصارا لا
 لغی خسر خال این دنیا ابتدا که طفل بوجود آید هنوز جمیع مشغول شده است
 فو عهد است هنوز ازان اشیا فیت در حال که از مادر جدا شد میگرد چون
 شوق غالب شد و مزاج و زاری بر می آورد و مادر او را مشغول میکند تا فراموش
 کند و چون لحظه او را باز گذارند پیل او پاهند و شاکند باز بر سر که بر زانو
 شود و در شب بپیشش باشد چو در و درون نظر او محسوسات می افتد و بانها
 مشغول می شود مادر او را بدینسان و شب مشغول کند و تا بحد بلوغ رسیدن
 کار او انس گرفتن است باین عالم و فلهوش کردن ان عالم و از اینجه است که بجهت
 جوانان باندک درون کاری پرورش باید و بمصالح خویش فنام می نماید و نموده
 بخواران می بچد که چون مانوس بعالی میگردد باز فرغان عالم در جهان اوست
 و در دنک عالم غیب شهادت پس بکمال جسمیت رسد و از روزگار و دنیا
 با بجلد بعد از آنکه اشیا باین عالم گرفت بعضی چنان عالم را فراموش میکنند که اگر
 مخبر صادق بقول خبر دهد که وقتی در عالم بوده بقول نمی کند و بعضی را هنوز
 از انس باقی است اگر چه بعقل خود نمی دانند که وقتی در آن عالم بوده اند اما چون

بجزهاد فی القول خبر هداثران صدق و اثران انس یکدگر پیوندند و نظرمهم ^{است}
 کری و دوست در کردن یکدگر کرده قلب با فراداد و دند و بعضی چنان پوده و این
 بر دارند که همه داهها و منازکی که عبور کرده مشاهده کند فکر کند در بیان فائد
 تعلو روح بقا قلب خلقت الحی و الانس لا یبعدن ای لا یعرفون همچنانکه در قد
 قدسی است خلقت الحی و الانس لا یعرفون تعبیر آن لازم بملازم شده بجهت تنبیه باینکه
 معرفت بعبادت حاصل می شود نه ببحث و جدال نظر و مراد کمال معرفت است چه ^{در} جمله
 معرفت هم قبل از تعلو بقا قلب است پس مصداق لدنیا آخره در دنیا
 است بدون دانی همان است که بود ولیکن در بین دنیا با بلیت تمهید او
 لیکن بقدر ترتیب می دهد من جاء بالحسنة فله عشر مثاها بعضی اهل فصاحت
 جبرائیل است جع سنا بل کل سنبلة مائة حبة بعضی مضاعف و الله مضاعف
 لمن يشاء بعضی از حساب برین امانا بونی اصاب و نجرم بغير حساب و بعضی از این
 افزون تر اعدت العباد الصالحین ما لا یعین ان ولا اذن سمعت لا خطر علی قلب
 بشر و بعضی بیشتر لا تقلم نفس ما اخطی لهم من وتره این تخم روح چون دانه زرد آلو
 چین کاشند اگر چه همان دانه می هدا ما یکدانه هزار دانه می شود و شکوفه می
 دهد نافع بوی خود است سبزه که نافع چشم است شاخ و ساق که عصا و نعلیز
 و هنرم می شود و موه زرد آلو که جزو بدن می شود و غوره آن و خشک آن و تر
 آن هر نفعی بخشد و بدانکه معرفت بر سر قسم است عقلی و نظری شهر و کعبه
 چنانکه عقل هر کس حکم می کند بر صانع حق کنار بقولن ^{الله} و یقر بونا الی الله و لقی
 و با استدلال پی برند و عرض آن تعلو روح این معرفت نیست چه این دواول

هم بود است بر بکم فالو املی و این معرفتی است که نظری است که از هر مسلم و احاصل
است بلکه بهتر از این نخواهند این خبر که العاقله و بسا باشد که این بنده و
کفری کشاند چه عقول مختلفه و ادله عقلیه و بسبب عقول متفاوت می شود و
نظری است که از عقل پس می برد با این بخون در و اوقا الیهوت من ابراهیم و اید
و تخم روح و پرورش شد بر قانون شریعت نظریات فاق و انضی می باید و بطریق
که از شرع رسید حکم بصانع و صفات و کمالات و کند و از هر مظهری مظهری پیغمبر
و بر هر محل شیئی آید برسد و یا بعینه عالم ابقان نهد و کد لک نوی بر هم ملائوت
السموات و الارض بدانند و بمعنی ما را بیت شینا و ایت لله معتر در ک کنند و این
مرتبه اگر چه بسیار بلند است و مقام خواص است اما هنوز تخم انانیت در شکونه
است و مهوه که مقصود اصل است با رینا و رده و بدجته و حقیقی که برتر شریف
است نه سید و انزیرت است که بعد از دو مرتبه اول قدم بر قدم شریف نهاده
بطریق که از موصلا از راه شریعت با رشاد صاحب شریعت سلوک کند تا فاعله
و بانیه الا و الله اهام و هر که نفی ان فاعله و الهام من تقریبات شریعت لایه ذاعا
کرد و عاشقی قدم باست نهی معشوق و اول پیش اید و بکتر بداند که نفس
ادنی و صفت نفسی انست و باقی صفات مهمه از این دو اصل تولد می کنند
ان هوا و غضب است و اندر خاصیت عناصر که در نفس است هوا میل بسفل
و این از خاصیت آب خاکست و غضب میل بعلا و وضع است و ان از هوا و اتریت
و هم را پند و روح این دو صفت است پس بد و صفت باضر و د و د و نفس با بد
تا به و جذب منافع کند بغضب دفع مضامین با بد اید و را بجد عندالخواه و

و هر يك را بهر مان شرع بايد استعمال كرد و بايد نگذاشت غالب شوند ذر اكلان
 صفت بهام و سباع است اگر هوا از حد اعتدال تجاوز كند شرعاً حرص اكل و شرب
 و خست و نائت و بخل و خنات بد بايد و حد اعتدال هواست كه چنان منافعت بقدر
 حاجت كند در وقت احتياج ^{بهر} اصل بزياد و قدر حاجت كند حرص پيدا شود و اگر
 پيش نهاد عمر كند اكل تجاوز شود و اگر ميل بچيزيك كند و نائت خست هم رسد
 اگر ميل بچيز اين بزند كند شهوت بد پديد و اگر نگاه داشتن در او در بخل بهم ميرسد
 و هكذا و اگر خفت هوا مغلوب كرد در غضب شود و نائت حاصل شود و اگر غضب
 از حد اعتدال تجاوز كند بد خوئي و تكبر و عداوت و حسد و تنگ و في شائي و عجب
 غرور و امثال اينها حاصل شود و بعضي صفات ^{تركيب} بهر طرز اينند و صفت حاصل شود
 و اگر غضب مغلوب هوا بشود في جيتي و بغيره و كسالت و عجز و لذت و خوابها پديد
 آيد و چون اين صفتها بر نفس غالب شوند طبع نفس مایل بفسق و فجور و قتل و نهب
 فساد و غارت شود و چون ملائكه بنظر ملكي در غالب آدم نگرينند ماوه اصل اينها
 داد دهند كه گفتند ان جعل فيهم امن يفسد فيهم و يفسد الماء و ندادند كه چون
 اكبر شريعت بر اين صفتها طرح كند همه صفتها حميد بد پديد آيد و از هر موداتي اعلم با
 لا تقلمون كه با كسي شرع نداشت كه اين صفتها را بجلي محو كند چنان نقص داشت ^{بجمله}
 از فلاسفه انجا بطلان افادند خواستند محو كنند نشد نقصان بد رفتن باعث
 نقص مرتبه انسانيت شد خاصيت كه با كسي شرع داشت كه چون اين بد و صفت چون
 اسباب كند كه هر چه خواهد بزند چون بتضر اكبر شرع اين بد و باعث اكل و صفت
 رسيدند كه در خود اين صفتها تصحیح نماند الا بشرع و در نفس صفتها حميد بد پديد

واد مقام امانک بمقام مطمنی که سد روح شریف قطع منادله غلظت و سفلت نمود
 بمعالج علی علی بن قدم نهاد مستحق رجحان ^{مطاب} ای بابت کرد و در الجمیع بنام و بر وانه
 بعالیه سبزه و او غضب احتیاج است لیکن باید نفس متعشده شود و روی پر شود
 صفت دایلو کند تا مطلوب حاصل شود چون هواد و بعالیه نمود هر عشق و
 محبت کرد و چون غضب قصد علو کند هم غنیمت و غم و همت شود و عشق و محبت
 محبت و بی محضرت کند و بغضب هیچ مقام توقف کند و بی چیز هر چه بناورد و
 بدین این دعا را روح این دولت انداخت چون ملائکه بمقام خویش راضی بود
 و بمشاهد شمع حال نافع و ممانا الاله مقام معلوم و جبرئیل میگفت او نوت
 ائمه الاخرین و چون بد روح بپاد عنایت رجعت شد و وفرتند هوا و غضب
 که اول جهول و در هم طلوم است بد بداند قابل تجاوز مقام خود و بهاری این
 دوسر کش غلوم جهول صاحب غنیمت و محبت خود را بر وانه صفت بر شمع احدیت و همت
 و ندان باک و احقری نکردند که کمتر بعضی اهل عرفان گفته اند در بیان تصفیه ^{دل}
 بر قانون شریعت که در جنبین است جبر و عاقبت جسیانیت آنچه از ارواح مبارکتر جمیع
 اعضا فتمت میکند چهار عمر ^{دل} به عضو پیوسته است پس اگر بنمایند هر عضو
 پیوسته است پس اگر بنمایند دل و عضوی حاصل شد مفلوج می شود و اگر
 سد میان روح و دل حاصل شد جان دل منقطع می شود و چون بنظر روح بد
 رسد ممکن است که دل را صفات روح حاصل شود از سمع و بصر و ذوق و شمع و هکذا
 و از حصول آنها کمالی بکرم حاصل می شود نادر متخلق با خلاق الهی شود و دل را
 شکلی است صنوبری و از اجزای است و عاقبت که از عقل کوپند دل سایر حیوانات

این چند دانند و مصالح آن در صفتها و فساد آن در کد راست و از اینجاست که
 اگر کشوده شود عالم غیبی بپند چنانچه حواس غالب عالم شهادت را و دل را هفت
 ۳ طور است بجای هفت ظاهر و اول آنها را صدر گویند بجای اسلام و عمل و سوس است
 من شرح الله صدره للاسلام و من شرح صدره بالکفر و سوس و صدر و لئلا
 و دوم را قلب گویند آن جای ایمانست کتب قلوبهم الايمان سیم شغاف آن معدن
 مطابق محبت است قد شغفها بها جهاد و فؤاد و آن معدن مشاهده و رؤیت ما
 کذب الفؤاد ما رأى پنجم حب القلب است که محل خاصه محبت با لعل است ششم
 سوبه است که معدن مکاشفات و معدن علوم لدنیه است و کجینده خانه امرای است
 نه ملک است مسلم نه فلک حاصل آنچه در سر سوبه ای بخورم او است هفتم
 محبه القلب است آن معدن ظهور مجلبات نوار الهیه است چنانچه تن با این
 عضو سیم کند دل نیز باید با این هفت طور سجد نماید بعضی همه را از غیر خدا برتا
 و در بخدا آورد و در دید و طفولیت دل مریض است معالجه آن لازم است و در
 تربیت معالجه آن خلاف کرده اند بعضی بتبیل اخلاق و معالجه از راه عقل این
 خوبست ولیکن عمرها با بیدار بنده بل خلفی شود و حال اینکه عقل و ابدا علیک است
 و رای العلیل علیک عقل اگر کجا از همه مفاصل آگاه و همه مکاید سلطان دانا است
 و بعضی بتبیل آنها از راه مجاهدات شرعیه آن نیز پس خوبست ماعر ما خواهد بود
 بکرمان از محافظت غافل شود نفس بوقسی اغا و کنت عمری در صفتی باید هر وقت که
 و چون و بد بگری آورد و از صفتی غافل شود بصورت اول باز کرم و اهل سلوک از
 مشایخ ابتدا بتصفیه دل گوشتند بر سر قبت انداخته و مت نمایند تا محل فیض حق

شود و بفرض این در محظوظ شدن اخلاق متبدل شود و البته آن تبدل هم بحد اعتدال
 باشد اما طریقی تصفیة دل که اول بتجربید صوتی فانی داند بیک فصول بنیاد و عزلت
 و قطع تعلقات خلقت الا صحبت کاملی و ترک مال و فانی طبع و بافتن جاه و مال و ترک خان
 و مان و عیال و مد و من و این نام بمقام تفرید رسد چون از عهد این بیرون آید و
 تصفیة دل تمام نموده بدن کرد و ام و فکر مدام تاهمه و ساوین شیطانی که بدست آید
 بیرون رود و فساد و اذیان بر خیزد و این وقت بدین پس سلطان ذکر و ولايت دل
 مستولی شود و غیر این حق بیرون رود و سر برافزاید و دل بنشانند پس دل را ظاهر
 حاصل شود و نگاه دل بمقام دل رسد و لا بد ذکر الله تعالی القلوب فکر دنیا و فرشتگان
 و انوقت سلطان عشق را بهت سلطنت بشهر دل فرستد و شعله شوق نفس را از تن
 صفت را بر سر در بند و بسپاس نگاه در آورد و تنوع ذکر را بر آورده از اگر در دل
 از این سپاست دندان شباهن فرا نگردد و همه صفات پیر سر تسلیم بند بپند
 و بارگاه جلالت از بند شوق و عشق شکی فرو آید و عقل بون پری نشیند
 و لای صفات حسنه دل را بدست دهند و انوقت هیچ عضو و صفتی مانند که خود تصور
 کند و الله غالب علی امر پس دل بین اصبعین الطیف قهر حق در آید که هر دو آن تصور
 لطفانه کند که گاهی قهرانه مخفی نماید که آنچه این عارف گفته که بند دل صفت بجای
 شرع بی عملی باید آنچه را خود گفته از راه تصفیة دل نیز همان حال دارد و چه اصول بر تیر
 و ک فصول و عزلت قطع حق از مال و عیال و حق عمری بخواند همین مقدار تا وقت
 دل نمی شود مگر بعد از تبدل اخلاق و با وجود این بعد از غفلت از مراقبت
 بحال اول عود میکنند ساغر شکر ایچک آید و سر بر سر بنیاد هست باید فکر

دوائی بخاری هست دود کادی بسر کوی نوبخت کوم با مین که مر نوبت
 دبداری هست سر عشق و نوبخت چون کنم از خلق که اشک فاش کو بد که مرا باو سر
 هست سر خوش و نوبخت سر بخاریات دود دوسم چو خوشیستن ناری
 اندران طره طراد نکند موی در غم هر شکنش بس که کفاری هست طائران
 چمن قدس خدا را نظری که مرا هم نکران دل سوی کلاری هست ساغر اند شد
 راهد پنهان بزم شریف ان همه چهر جهان دبد خویناری هست لای ری
 کسی کش نیست طافت دست خود دودا منت بپند کجا ناب و دود دست بکو
 دود کدیت بپند بزعم مدعی خواهم شیی را بچین کردن بدست جام و دودیت
 دبد کرم ست منت بپند لای ری در مصو خوبی بوسی از تو بیازاد کند کثر
 صد هزاران بوسه دهر و خیزد از آمد مانند از شک پری اکه نظر دلبری
 ان دل و بامان دگری کی خود بد بد آمد نکند تر بعضی از عرفا در بیان تحلیله
 بر قانون شریعت گفته روح انسانی از عالم امر است و مجتبر عزت اخصا دارد که
 هیچ موجود ندارد قل و روح من امری و عالم امر عالمی است که مقدار و کثرت
 پند بود و با شاره کن ظاهر شد با بیجهت عالم امر کو پند بی توقف مانی و
 ماده و عالم خلق اگر چه با این شاره کن ظاهر شد ما بواسطه مواد و امتداد با هم خلق
 السموات و الارض است با هم پس قل و روح من امری یعنی بی ماده و هوای انشا
 کن نجوة از صفت هوای بافته فایم بصفه قیومیت کشته عالم ارواح منشا عالم
 ملکوت و ان مصد عالم ملکوت ملکوت فایم و ان ارواح و ان بروج انسانی و ان
 نبوی منجان الذی بید ملکوت کل شیء جز و روح انشا عبادة مخلوق است و ان

بصفت قبولیت حضرت آدم بیدتی نخت به من دوی پس کمال روح و تخیل و صفات
 ربوبیت است بطریق او است که اول نفس بقصد شروع می کرد ^{و تخیل} اند تا الطاف خدا
 با استقبال آمدن تفریبی شریقت لبت را عا چون طفلی را بهیمنند فدا می بندند
 پس و بتصفیه دل و روح او در پس او را از پستان مادر نبوت و دایره ولایت شری
 داد که غذای آن عالم است نامعدی او فوت کبر و از غناهای این عالم از معاملات
 و مجاسات هلاک نشود و لا رتبه خلافت احکم بین الناس و جعلنا که خلافت خود
 بود داشت پس باید و اول بهر آن مدنی طفل انسانی بعالم شهود و انوار است با
 نبوت سپهر و از پستان شریعت شیر داد و بدینا طریقت فرشتگان او را قطع مالوت ^{مادر}
 اموخت تا از بند تعلقات جسم برآید و افق تصرف هم و خیال از و منقطع شود
 و ملک ملکوت بر او عرضه دارند و در بنیوت اگر از در پیچ و خاس نظر کنند هیچ نبینند
 مگر آثار ارباب حق در آن مشاهده کنند ما را بپای شیء الا و دایت الله معه در این
 وقت روح را آتش شوق با اشتعال دهد و روح را بر بطن انبساط داده فتنه گویند
 شمع است رخ خوب تو پروانه منم در آغوش غم تو است که بیکانه منم نه بجز هرگز زلفت
 که بر گردن تو است بر گردن بند نه که دیوانه منم در این بنیوت مکالمات عاشقانه
 اغا و کنند و انواع کرامات و بظاهری باطن پیدا کرد و این مقام با این نعمت ها نکران
 منعم بان مانند این ان عقبه است که خون صدها و صدیق و برخاک و بخت اصحاب
 اصحاب الکرامات کلام مجبور و زنده دارد این مقام مغرور و فخر را این مقام روح را
 شرب بهشتی میدهد و طیفه روح آنکه در این مقام بضمون و لیس شکرتم از این
 عمل نمود از جمله اغیاء او من رکنند و سه طایفه بر کوشه چادر دنیا و آخرت بند و

اگر مقامات صد نبیست هزار نقطه نبوت بر او عرض کنند سر فرو نیاورد و اگر هزار
 بار خطاب سد کدای بند چه میخواهی گوید بند را خواست می باشد اینجا مقامات و صفات
 است بنیان عاشق چون کل باید سر نگیرد بود چون چنان دست و دست برداشته
 عشق در اینوقت چندان غلبان شوق و غلو روح را پدید آید تا آنکه با اشیای ان فی قلی
 چنانکه در بعضی از عرفا در بیان احتیاج بشیخ گفته که بدن وجه احتیاج با آن است
 اقل آنکه راه شاهر یک عبث صورتی در دلیل راه شناس می تواند رفت با آنکه همه پده
 راه بین دارد و هم قوه قدم و هم راه معین و هم آنکه همچنانکه در راه صورت قطع
 الطریق نیست است هم چنین در راه حقیقت درین انسان حبش و شوق من لایزال و
 و القضا طر المقتضی الاثر چون بی بد و قوی توان رفت سیم آنکه در این راه ولایت و
 سبها است سبها است چنانکه فلاسفه بقدها روی بود و چنانکه شبها افتادند درین و
 ایمان بنیاد اند و همچنین هر چه طبیعی و مشبهه معطله و غیر هم مکرانکه در حمایت
 ولایت مشایخ کمال سلوک کردند و بنویسند ایشان از ان ولایت عبور کردند چهار آنکه
 روندگان از ابتدا و امتحان که در سراسر راه است فغان و فزانت سبها افتادند
 ضریق باید که بلاضاف کمال فیض و منفردی از طبع او دفع کنند و بعبایان و اشارت
 لطیفه طایفه شوق و کرمی طلب را و پدید آید و درین کفران کرمی تنفع المؤمنین
 پیچید و نندارد در این راه علل و امراض نفسانید پدید آید و مواد فاسد غالب گردد و
 بطبیعت در احتیاج افتد که باد و بیه صالحه معالج نماید غشیم آنکه سالک در راه
 بعض مقامات در چهار سد که در اتحاد روح از لباس بشریت بپوشانید و پرتوی از
 ظهور انوار و صفات او را و پدید آید و چون بپایان دل صفات افتد است پدید آید

مجلسی کرد و در این وقت اگر تصرف و لایست شیخ کامل نباشد بیم ذوالایمان و امانان
بوده حلول و اتحاد باشد شیخ مرتبه بالا بان می نماید تا از این خلاص شود و از این
هابلد می کند و هفتم آنکه سالک و دانشا مناشها از غیب پدید آید که هر یک
اشارتی بود از غیب بنقص او و پادۀ مرتبه سالک نشان صفا و کدورت و
احوال شیطانی و نفسا و حیاتی دیگر معالجه کرد و در حصی پدید مبتدیان
اشادت و وفوف ندارد بان غیب اهل غیب داند پس شیخی باید تا معا و تا و پاد
و بیان نماید تا از ان معالجه و ممانند هفتم آنکه هرگاه سالک پس فوة قدم خویش
دود سالها مسافت یک مقام را طی نواند چه سیران در روش مورد ضعف تراست
و بعضی مقام است که بچهران توان عبور نمود و مبتدیان باین بضرست باید از
مرغی از الجبران دهد تا هر آنکه سلوک را بداند که شود و در کربن تلقین شیخ مؤثر باشد
دهر آنکه تحصیل مناصب ظاهر پادشاهان صورت بجا بیاورد مفری بپرس
نکرد پس همچین پسند مناصب حقیقی از پادشاه حقیقی و محقق بنانند که اینهمه
صحیح است لیکن شیخ و مرشدی اکمل و اتم از بنی و ولی ائمه ظاهرین نواند بود و
و آنچه شاید و باید در کلمات ایشان حاصل است استخراج انها از کلمات و
اشارت ایشان اصعب نیست در شناختن شیخ و فرق میان شیوا و استاد ای بسا
ابلیس آدم و حی هست مبتدیان پچاره فوة شناختن شیخ و مبتدیان کادب صادق
پس صادق یقینی در دست هست و توسل بروحانیتان و استفاده از کلمات
او کافی است شجر ما هر که برادیم هی جلی تم قم ما قازم رخا بدیم هی هی
جلی تم قم کر نور خدا جوئی به پوده چری بوئی ما مشرف انواریم هی هی جلی تم

قم قم اسر نهانی را گرفتار عبا خواهی ما سخن اسراریم هی هی جلی قم قم با
 فافله وحدت گرفتار که سری خواهی ما فافله سازیم هی هی جلی قم قم ما ندانند فتح
 ان نام و نشان رسته در مبداء غاریم هی هی جلی قم قم با جنت باد و بخ مارا
 بنود کاری ما طالب بداریم هی هی جلی قم قم ما باقی بالتهم فانی ز خود خوی
 منصوب سرادیم هی هی جلی قم قم در طور لفای حق دباری گویان مسفری
 د بداریم هی هی جلی قم قم ای اهل افسره و طعنه من بر ما ماه شر باهر
 هی هی جلی قم قم نکته بعضی عرادر مقامات شیخ کفنه قال الله سبحانه و جید
 عبد من عبادنا اتیناه دمه من عندنا و علمناه من لدنا علما اذ این پنج مقام رکن
 دست می بد اول عبد است حق که در بند هیچ چیز بخیر خدا نباشد ناد و هو یان
 مانند عبد است از هر چه در بندان بندگی دوم استحقاق قبول حقایق از خضر
 بواسطه اتیناه دمه من عندنا و ان بدست نشود تا بکلی از حجاب بشری دور و محلا
 بنیاد سیم آنکه خصوصیت در یافت رحمت خاص از مقام عبد است چهارم تعلیم
 علم از خضر بواسطه پنجم تعلیم علم لدنی بواسطه و مراد علم لدنی علم بذات صفات
 خضر است بواسطه و سابق و علاوه بر این پنج ارکان بدست صفت بکریا بدست
 او موجود باشد آنکه بقدر حاجت از علم شریعت با خبر باشد ۲ آنکه اعتقاد
 اهل بدعت را نداشته باشد ۳ عقل معاش عم سخاوت تا مرید را توان داد
 ما محتاج فایز دارد ۴ شجاعت تا از ملایم خلق و دبان ایشان نپندیشد
 ۵ عفت تا محال تهمت نشود ۶ علوهی که بدین اهل دنیا التفات نکند الا
 بقدر ضرورت هم چه التفات مردم بمسیر احوال چه اورا مضی نباشد و اگر بی اختیار

وصفا و ۳

دیندار و باو آورد و ایشانرا کند در جمع مال و ضیاع و عقل و نکوشت و طمع و مال پرستان
 نکند ۸ شفت بر سرید و سایر ناس باید از احوال و پیوی مریدان مثل بنیاد
 ۹ علم بهر کثرت و دخیتم زد و سرید را از میخانند مگر بقدر ضرورت ۱۰ عفو اگر از
 مرید هر کف ناپسند بپند عفو را کار فرمایند و بیصحت مشفقانه معالجه نماید
 ۱۱ حسن خلق و خوشخوئی ۱۲ ایشاد ۱۳ کرم ۱۴ توکل ۱۵ تسلیم ۱۶ رضا بقضا
 ۱۷ وفار ۱۸ طمانند در امور ۱۹ ثبات قدم و عزیمت ۲۰ هببت مخفی نماند که
 بجز مصور کسی چهره نتواند انست که بیچرکن اولان برای او حاصل است خصوص
 مبتدیان منتهمی خود چه احتیاج بشیخ و مرشد دارد پس شیخ و مرشد را از ائمّه و معصومین
 گرفت نکند مگر مریدان این بیست شرط است اول قویة نضوج از جمله کی امور مخالف
 شرع ۲ زهدان در دنیا بکلی ۳ تحریر قطع جمله تعلقات سببی و نسبی با حسن اوجوه
 ۴ اعتقاد پاک ۵ تقوی احتیاط در لغت و لباس نه انقض که بوسواس افتد ۶
 صبر در سخت تصرفات و امر و نهواهی و بخرع کاسان نامرادی ۷ مجاهدت و باغیر
 رفق و مدارا نکند الا بقدر ضرورت ۸ شجاعت مردانه بودن ۹ بذل و بایدها
 از سر و پا بر خیزد ۱۰ فنون و جوانمردی و حق هر کسی را در جای خود بقدر وسع عمل
 آورد ۱۱ صدق علم فرائض سنن بقدر ضرورت ۱۲ بناد ۱۳ عباد ۱۴ بدینکه
 چهره در این راه کارهای خطرناک پیش آید باید لا ابا لی قیام خود را در اندازد و قیام
 اندیشی نکند ۱۵ ملاصقت فلند که صفت نه انکه خلاف شرع کند پندار و ملاصقت
 است حاشا این راه شیطانت بلکه با به معنی که در فتنه مدح و ذم و در قبول
 و نام و ننگ نباشد همه نزد او یکتا باشد بد و سی و دشمنی خدای بی فریب و گناه

نشود عاقل ۱۷ ادب ستاد و خضوع شیخ و دانه انبساط و مزاج بر خود بسته دارد
 و آنچه گوید باطنیان و وفادار گوید و عندها بطریق احسن جوید ۱۸ احسن خلق
 پیوسته کشاده طبع و خوش خوئی و از تکبر و تفاخر و عجب دعوی طلب جاه و در با
 مخالف و
 و بار خود را بر باران نهند بلکه بارکش باشد و از نصیحت گوید نصیحتی نخواشد
 و راه منازعات و معارضات و مجادلات و خصومات بسته دارد و بنظر هر من بسیار
 نکرده ۱۹ انسلم بظاهر و باطن تصرفان شیخ یا تقویض اگر هزار بار خطاب سده
 مطلب بنایی ست بر ندارد و قتل ماحو بخیال الهی اسوده و بحال و جاهیم
 عربان و لباس خود پرستی و ارستت جبر کلاهیم هواره بمسند قناعت در
 کشور فقر پادشاهیم داریم امید غفور هر چند مستغرق لجه کاهیم و نیل و قش
 انشد که دیگر سر حق اظهار کنیم خرقه و سجده بدل بابت زنا کنیم را از عشق
 پس پرده دل هست نهان با دق چنک عیان بر سرها از کنیم صوفیان و از فیض
 چشایم قدیمی بچهرشان بدی از سر دستا کنیم تا کنیم نازده دیگر بشوید منصوری
 فاش نا الحوق زخم و جابیز از کنیم زاهد چه بسکه برو کجی عمر دم من و در سر سر
 پردهها از روی کار و اکیم و قتل ان شراب و صل مستم بللی از خار هجر مستم بللی
 رستمی زلف بقید بدم بدید در حرم زنا رستم بللی افتادم در کند عشق یار
 خوش ز بند قید جستم بللی پای کو یار روز شب برین عشق جام می باشد
 بدستم بللی شعریه ایهام خواجہ حافظ کفنه سائی حدیث سرو کل و لاله
 می دود این بحث با نثلثه عنساله می دود بداند که اهل طرب و بادیه کسان سینه
 می در صبح بنا شنای نوشتند تا معده را از مواد فاسد معمل هد نشاء

شرایط هنگام بنم خوب ظاهر شود و با اصطلاح ایشان این سر بیاله را ثلثه عساله
 میگویند و با اصطلاح اهل عرفان این سر بیاله عبادت از فناء اثار و صفات و ذات
 است که اول اثار خود را می‌شود و دوم صفات و سیم ذات را که عارف بجز اثار و صفات
 و همه صفات و ذات را در جنب صفات و ذات وجود حقیقی محض و مضمحل میپندارد
 بدانکه اول باب که عرفان میگویند که بعد از آنکه کسی این پند دل را صفاداد و اعتقاد
 را از خانه دل بیرون کرد و متوجه پاد مطلوب شد خواه این مطلوب معشوق باشد
 یا ولی و صاحب الامر باشد یا شیخ و مرشد ابتدا سر مطلوب در باطن جاوید می‌کند
 و بوی ازان بمشام میرسد و بعد از آنکه تصیقل پاد شد ازان سر روشن تر می‌شود
 و ظاهر هر میگرد و چون پاد شد سر تا پای مطلوب جاوید می‌نزدند و با اصطلاح
 این طایفه اول را کل میگویند و دوم را لاله و سیم را سر چنانکه شیخ محمد داری در
 رساله خود تصریح نموده و چون این اصطلاحات دانسته شد معنی شد واضح می
 و مراد آنست که در بنم ماسخی از سر و کل و لاله میرود و سه طور مطلوب جاوید
 شده و این اثار ثلثه عساله که فناء اثار و صفات و ذاتی باشد چه بواسطه هر یک
 یکی از احوال ظاهر می‌شود یا آنکه باران در مقام طلب سر و کل و لاله اند که بنام
 مطلوب باشد و این موقوف منوط بثلثه عساله است و اینها می‌شود و می
 شد که مراد از سر و کل و لاله معانی ظاهر اینها باشد و با ساقی بگوید از خود و باران
 کند طالب سر بیاله عساله باشد معنی این باشد که ای ساقی هنوز ما و باران
 حدیث سر و کل و لاله و باغ و بستان میگوئیم و طالب هر و کشت نهایی باشیم و
 بحث این بر ثلثه عساله است که بمیان پیچوده که همه اینها از نظر ما محو شود و یکی

عزیزان را و صفات مطلوب شویم و از این امور مزاحوش کنیم و اگر بظاهرش حمل
 شود مراد این خواهد بود که ما را هوس سپهر باغ و بوستان و عینای کل و کلاه و سر
 بر سر افشاده و این را از سر پیا له صبحی است که نشاط و نشاط شراب را در ظاهر
 ساخته نگذارند و گفته اند اعظم شراب ساق و راه حق و تبدل خلایق اشغال نیک
 است و ذکر بجز تلفظ و تمرین معتد به نیست بلکه باید قلب متذکر معنی آن باشد
 تا ملکه شود و ذکر بآن کسب این قلب است بعد از آن چندان بدن کردن باقی نیست
 احتیاجات و بات و مدح و ذکر قلبی به تمام و بیست است و بعضی از عرفاء بعد از نقل بعضی
 از این اجناس و نوع بطعن بر علمای شریعت که تلقین و کفایتی را تشریح گفتند کرده و گفته
 است که این از عدم اطلاع بر این شواهد است بآن حجاج و بیست نام معقول گفته است
 بجهت ذکر قلبی که در میان و احادیث در سبب قلب توجه به خدا و عجایب صنع و قدرت
 او و صفات کماله و کردن است این احتیاج به تلقین ندارد و خود علمائش نیز عیناً این
 میکنند حضور قلب در نماز و ادعیه و ذکر میکنند معنی و تلقین و ذکر بخواص است
 از صورت ذکر خاصی نیست و هیئت مخصوصی هم که این مخصوص و از کدام طرف سینه
 برداشتن و بیکجا افزودن و دردن و اگر کسی اینها را تشریح گوید بسیار صحیح گفته است باز
 گفته که شایع در ادله سنن جایز است و مشایخ صوفیه این طریق را با ائمه نقل می
 کنند پس داخل در ادله شایع سنن خواهد بود علمای شریعت می گویند شایع
 در صورت عدم ظن کذب است و مطلقاً کذب ناقلین است شواهد بر این تکرار
 بلکه می گویند شایع در حدیث نیست که ناقلان اصل سنت نباشد و بیستایان
 مشایخ دانی بلکه کافر می دانند با جمله عجیب و نادران راه نسبت است و الله

طایفه

مسئله

نفسیه

غنیبهم و علاج آن بصدق است که در کمال الله ذکر اکثر اینها نیکو در شفا خواند و قرآن سیده
و بهترین از کار کلامه لا اله الا الله است که مرکب از سه کلمه یعنی و انکبیر ایشان است بابت
سکین بن مفع صفیای نبی شود و بضمون و عده ذکر می در کمال الله شفا
می دهد که اکثر آن برای شرایط و ادب کرامت کفر کند تا اقل صدق و ادب شود
طلب داعیه سلوک است از یاد کردن و اسحاق از خلق قل عفو الله ثم در هم فی خواهم
بلعوا ثم توبه عرض از محرمات و اهتمام تمام در عدم غفلت از ذکر بکسر یعنی
دوام ذکر و فکر و دام وضو و طهارت جامه و نجاسات مظار و محرمات شرعی
از بر چشم و بخوان و از عیوضه آنکه هیچ نشیند دست است بر بالای این دست خالص
چپ ساق دست است و باید و دل حاضر دارد و چشم بر هم نهاده بتعظیم تمام
شرع در ذکر کند و اگر ابتدا بدین کماله لا اله الا الله کند بهتر است و کیفیت از این
کفنه اند لا اله الا الله از ناف بر آورد و در پستان راست بیرون و از اینجا لا اله الا الله
از بر پستان چپ برده بر کمر اند و بر پستان راست بشرطیکه زبان حرکت ننماید هر
که در دل نظر کند و چیزی را که ببیند که بان پیوند دارد و در نظر آورد و دل با
مبداء داده بولایت ولی متوسل شد استمداد کند و بنی لا اله الا الله پیوند باطل کند
که هیچ چیز نمیخواهم و هیچ مطلوب ندارم پس بتدریج محبت اینچنین باطنی شود که الله سبحان و بصیر
فانهم مقام محبت او میگرد و مدامت نمودن بر این ترتیب بتدریج دل را از هر
مالوفات فارغ میگرداند و مرا به دل خویش و پیوسته دل خویش را بارل شمع دارد
از آن مدد طلب دهد اول سالک بواسطه حجب منوجه حضور تواند شد که از عالم
غیب است چون صورت شمع از عالم شود است و چون بدل شمع ساد است مبداء

و پیوسته همت شیخ و ادبیل و بد رفتاریش شناسد چون خوف با افنی بد باشد
 و در حال پناه شیخ آورد و در راه اندرون او دل شیخ مد طلبد آوادم سکوت
 زیاده بر قد ضرورت سخن نکوبد آن ترک اعراض بر خدای و جمیع واراد و همچنین
 تر آن اعراضات بر شیخ نامزد و دشیخی نشود که دیگر مقبول هیچ شیخی نکرده ۱۲
 تغلب طعمان بر بقدر یک ضعیف آورد بلکه بقدر یک همیشه سبک باشد
 و طعام زیاد و کم و حصول خورد و لقمه را کوچک بردارد و خورد بخابد و از قدر
 حاجت زیاد تر نخورد و چون از منزل بپایین رود نگاه با طرف و جوانب نکند و مخفی
 نماید که در همه آنچه مذکور شد اگر مرد از شیخ یکی از ائمه باشد خوبست الا فلا
 حا و طحیست این سقف بلند ساده بسیار نقش زمین معنای هیچ عاقل و حجتا
 آگاه نیست همانا مراد از این سقف نفس طایفه انسان نیست بلندگان چون از عالم
 امر است سادگی بجهت بساطت این بر نقشی بجهت غرض عالم افاشت با مظهر جمیع
 اسماء و صفات است و با وضو و شربدم که ملائک و معانی زدند کل آدم
 بشر شدند و بر پیمان زدند بدانکه با اصطلاح اهل کمال و بر سر چرخ طوافی کنند
 اول عالم فیض نور مطلق و جامعیت اسماء و صفات که می معرفت از اینجا فاضلی شود
 دوم مقام عشق و محبت که باده الهی و شوق از اینجا می رسد سیم نفس عارف که مجمع
 انوار معرفت و مملو از باده محبت است معنی است که دید ملائک و عالم فیض
 و انوار کشودند باده مقام عشق و کل آدم و اسرشته پیمان ساختند و از آن مبلکه
 پر کردند و پیمان آن خم خواند غرض بجا شرف انسانیست که قابل فیض و
 محبت است با معنی است که دید ملائک و در پیمان که متوسل بادم شدند و شایب

محبت بیمانه نفس انسانی نوشیدند با معنی نکرده دم ملایان متوسل بچنانکه
نفس لطیفه انسانی است شدند بیمانه و کل دم ساختند با معنی نکرده دم
و تکریم بعالی نفس انسانی و طهنت دم و ساختن و بدن و دایره و اخذ نفس ناطقه
و بان مرتبه نمودند و ایضا بر در بخانه عشق ای ملک شیخ کوی کاند و آنجا
ادم مخفی کنند چون بدر بخانه عشق که عالم جمیع نور و فضل است با عا و محبت
و عشق و سبک داخل شود و تسبیح و تتر بهر خدای کن بگو سبحانک لا اله الا ما علمنا
چه اینجا مقام انسانیت و طهنت انسان را در اینجا مخفی کنند و ملک در اینجا راه
نیست با مردم از تسبیح سجد است یعنی چون با اینجا آمد سجد مکن که اینجا جای مخفی
ادم است و تو ما موری که بجهت ادم سجد کنی فائده بکرم حق را او ایشان را
و با قدر بزه کند متاسی آن رما در کم را بکرم با مروز مخلوط داخل فرج کند
و عمار را بریزد و قدری مریوز را بعد از آن بریزد تا تمام شود و باید از نصف
فرج نکند و و انبیه را شد حاصل و محکم کند فایده را بگذارد و در آب شد صلح
اوله انبیه را با دهن فایده محکم و آتش بریزد و و بملا می آتش کند تا نه ساعت باقی
بیشتر ثلث آن مقطر می شود و بعد از آن مقطر را در روی انگشت گذاشته و با انگشت
کند از این ظاهر است که فایده فرج است این مقطر را ثبات عرو و نوح خلق تمام دارد و تتر
که تقصیل آن در نظایر آن مذکور شد فائده ای که مبارکه نور شصت شش مرتبه
در وقت خواب منشا حصول سیر در عالم رؤیای شود و بجا و الله العالم قطعه
که در کون و ستروح و چهار طبایع چه پنج حس شش ارکان متابعت مراد اگر
نعمت و بهین سوی هشت جنت باشد و نه سپهر و نوعی سد خیر و ایضا

غير الله فائدة اكبر ينسب الخضره وحسن فرشته من اسافر في الاسلامه وحبب انهم
 ساعدتكم سلامه وبرعاكم الرحمن من كل جانب مفوضا عليكم ما قصدتم من الخ
 بنج سلككم في فنون الاساليب وبقا لعلوا بناتوى لحدث الذي جرى فلا يجمع
 الواسي من اذ ولا يارى نقالوا بناتوى بقود الى الرضا وحقا كان لود لم يتغير من
 اليوم تاريج المودة بيننا عفي الله عن ذاك العتاب الذي جرى قبل وقد طال في
 الفضل فقال بيننا وماذا الا لشرح الا بقصر متى جمع الايام بيني وبينكم ويصفو
 لنا من عبثنا ما نكد واقبل نياك مبدان وانت بظهرها اكرة واسبأ القضاء
 ابو الاسحق القمي وليلة لادق من حرها وسنا كان في حرها النيران تشتعل
 احاطت بالسكر البق ووجب ما قبل لا شجاع فائل ظل من كان لخرطوم طاعنه شامله
 لا يمنع الحجب رها ولا الكل طافوا علينا وراسف بطننا حتى اذا فنجت الحجاب سرها
 اكلوا المتبني شكوت وما الشكوى لثلى بعادة ولكن بفيض الكاس عند امتلا
 وليس ما ذا القيت من الدنيا واعجبها اني بما انا بالانحسور ينسب الى المومنين
 لو عشت الف عام في بجة لربي شكرا لفضل يوم لم يفيض الزمان والعام الف شهر
 والشهر الف يوم واليوم الف حين والحين الف عام وجدت مكتوبا في خزائره هذا
 منال اقوام عهدتهم في خفض عيش عن ماله خضر صاحب بهم نائبات الدهر
 فانقلبوا الى القبور فراعهم لهم ولا اتركوا على الحاجات فقال مفاخرهم هذا
 في الكلام لسند الحبيب شكوت الى الدنيا وقلت لي مني اكا بدخر اقمه لغيري بخلي
 اكل شربهم من غي جدوده حرام عليهم لود في غير محلل فقال نعم يا ابن عيسى ذاك
 لهم عنادي حين طلقني على شعري منوب يا مومنين كما ازوجهم هامة في ابكة

متلعین بصره و شبای خال الزمان بینا و یون بیننا ان الزمان مغرق الاجباب
 قبل الخی برجالا بادی لدین قد قنعوا و کلا اذاهم رضوا بالعبث بالدون فاستغزلت
 عن دنبا الملوک کما استغنی الملوک بدنیاهم عن الدین ابو یوسف امر ان اشتملت علی
 الیاس المقلوب و مضان به الصد الرحب و او طات لکاره و اهانته و یزد
 فی مکانها المخطوب و لولا نکشات لضر وجهها و لا اعنی بجهلته لا لایب انک
 علی قیوط من غوث بین بر اللطف المستجب فکل الحاد ثانی ان تناهت ^{صوت}
 بها منج و ریب طیب ذکر قد بدت منکم امور ماعهدناها و طهرتم الی المعز
 طریها ما سلکناها تشتم بیننا اشبا کما قد طریها و عرضتم باقوال و ما یجمل معنا
 و تجمل بافعال و حستتم شمایها و کرجائت لنا عنکم حکایات و ددناها و اشبادد
 و اشبادا بنایها و قلنا ما داینها دعواتک المقاتلات و ایاک و ایاها فلا و لاسلا
 بحسن بین الناس و کراها منزلهما سورة السوان منکم و درسنایها و ما دلت بنا
 حقی جزا و فعلناها فزجل تطلب لسی الیکم قد قطعناها و عین تمقن ان تراکم
 قد غرضناها و نفیس کما اشناک للمعجای ذکر جزایها و کانت بیننا طرف وها
 من سددناها فلو انکم جنات عدن ما دخلناها تا و ارج تراکم مکر کس اند
 وی شبهاه ندارد چون من طر سبانه دارد یک تنه من صد هزار کشور جانوا
 و لبر من حاجت سیاه ندارد بکلم از یکد کرم پای جنونم سلسله دین بدیتر کلاه
 ندارد ما دیکجا و جنای بزم و صالت فانکه کلدستی بیاه ندارد بدیتر پای کمر
 که خوشتر و دین در نظرش قد پر کاه ندارد تاو ک سلطان چاد بالش علیک نیست
 ضروری که کلاه ندارد دوزخ حضور تو تن درست ندانند در حرمت جز شکسته

راه ندارد که گشتی خاک و گشتی گشتی بنده بجز در کعبه پناه ندارد کردن تا در آید
 جور نکوبان محکم عشق او خواهد داشت و اگر گشت کاند در غم نظره دل از ندارد
 با چه من در غم خواهر اتحاد ندارد دست کونز نکند از تو باز در میان پای کلید خبر از
 سر نشخار ندارد با دشت فاخته شب قدر از سر نکوبد بار خست بلب لب لباس
 کلز از ندارد چاه هارون چاه و تخت سحر تل پاد دوش فاخته چهره لطف بهشت ^{نداند}
 مادر ندارد بهیمن نیست چهره من که چه نداری بکسر موی که صد سید که فرزند ^{دو خلقه}
 بسته کرد نم اند غم فراز از دست با سینه چهره کند پای که رفت از ندارد خود تاج
 پهای به غافل و ساند با صبا بن بخلو تکه او با ندارد حکایت ^{دست} بکشد
 و در و بهشت و بهشت نمد و کاشان محصل از تحصیل از آن مردم سید فقیری مطالبه ^{دو زن}
 و جود بولانی نمود و نشد می کرد و آن پیاده عمر و الحاحی نبود که ندارد چند روزی
 مرا مهلت ده تا خدا چاره بسازد و از جد من ملامت کن تا ملعون گفت اگر جدت کار سازد ^{دو سال}
 از وی شود با سحر از سر خود دفع کند با کار سازی تو را بکند و از آن سید ضامی که فرزند
 گفت هرگاه فردا اول طلوع آفتاب بجه داند می بخاست بجای تو خواهم بخت بگو
 بجدت هر کاری می تواند بکند چون شب شد از منظر ظالمه بیام خانه رفت که بخوابد بجه
 بول کردن بر لب بام رفت و بر تار یکی پا بر نواودان گذاشته نواودان بهشتا نواودان
 بهشتا و در ز نواودان چاه بهشت نواودان بود سر نواودان چاه افتاد و در آن شب
 کسی از احوال او مطلع نشد چون روز شد او را یافتند که سر او نواودان نواودان
 فرود افتاده و اینقدر بخاست بجای او فرود افتاده که شکم او ورم کرده و سر او شل و شل
 از آن سید بیچاره منافع شد حکایت یکی از نشان نقل کرد که چندی در کاشان ^{بچه}

بسیریم و داین دجله که هست تا بدیدان و بجای بنون ساحل ما ده و نان برده
 ده بی اثر و مفصل و در تو رسم ای نافر بمنزل بنی محل ما دوسه سترید شمن ^{نشد}
 که باز نکشاید بجزارد و دست ^{کیم} مشکل ما هیچ بخنی نقشاندم و نخوردیم خوردید
 جز ندامت چه توان بود دیگر حاصل ما هرمان بجزان ما بکدن شنند چرا بکن
 بست ره ناله و غافل ما خود بتلواج ملاصت نیستند که رواست بخو افشانان
 جان در قدم فائل ما حدیث فیه ابهام سئل عن الذکر عن علی ؑ فقال الذکر بین کثر
 و الاسلام بین سبعین و الذنوب بین فرضین قبل ان معناه ان ذکر العبد لله بکون
 له بین ذکرین له من الله الاول ذکره له بالتوفیق للذکر قبل الذکر و الثاني ذکره بالمغفرة
 له بعد الذکر و الاسلام بکون مسبوقا بالسبب الخوف للكفر اذ حق السبب اثم بالسبب
 الخوف للمرتد بن حی لم یترد و الذنب بین فرض و ذک الذنب بین فرض التوبة بعد
 الذنب اشتبا فائل فی المدارک فی مسئلة ذبح الهک فی يوم النحر اما وجوب سجدة
 النحر فهو قول علمائنا اجمع و اکثر العامة ثم نقل بعد مطرقة لیه قول المحقق ^{رحم} و کذا
 لو ذبح سجدة بقیة ذی الحجة جاز و اقل مقتضى هذه العبارة جواز ذبحه بقیة ذی الحجة
 لاختیار او بر صرح الشیخ فی المصباح فقال ان الهک الواجب یجوز ذبحه بخرم طول ذک
 الحجة و يوم النحر افضل اقول و یجوز ذک صرح ابن ادریس ^{رحم} السیوطی و حکى هذا القول
 عن مختص المصباح و نهاية الشیخ و الغنیة لابن زهرة و ظاهر المصباح و حکى عن الغنیة انه ^{رحم}
 الاجماع علیه هداما مقتضى منه العجب من صاحب المدارک و حیث بقول و هو قول
 علمائنا اجمع و هذا العجب من ادعائه اجماع القدماء علی امریه خلاف کثیر لان للاجماع
 معانی یجتمع بعضها مع الخلف و مع ذلک لا یعلم اصطلاح کثیر منهم فی الاجماع ^{صحا}

سرسله که جناب فاضل احمد متقی یکی از فضلا و عظمای بلوک جاسک از جمله بلوک
 قزاق نوشته بسم الله الرحمن الرحیم من غایبانه ما بل از تو محو شوم مشک نظر بخیالی
 از آن خوشم هر چند دیدم در میدان نظاره جمال با کمال و آن نهال بلوک فضل و ^{فضل}
 ننموده اما اوصاف پسندیدن و اخلاق چندان ایشان را از شجاعان مان و لبت غنصر
 او ان بعضی مجوختا لبها استماع نموده و مشتاق و معنقد ایشان گشته همیشگی
 بخیال و اردوی سال و شرفا اتصال اشتغال دارد ما چون بنی سیم بدان رزوی
 دل دارد تو اردوی دل ما بیا سنا اند و زریب مجیب والد مرحوم ایشان و تلاح حجتا
 اینها ابراهیم القواعد مر لبت هواره بن یارت بن بیچاره گاهی که در اینصوت
 ناصواب توقف است مد و مرا هم خبر یلد و اشفاق و روابط همسایگی را منطوری
 داشت بمقتضا اولاد ارشد بقصد بابا که اگر عمل فرمایند ثمرة دنیا و آخرت خواهد
 یافت و جنرها خواهد ساخت هر ند که در مصطبہ ممکن دارد بوی زمین
 سوخته خرمن دارد هر را که سب کلم و اشفته لی است شاکر دمن است و خرمن از من
 بر همه بر منبر فیض ماژ مستور بناند که موضع شریف جاسب بطریق دار المؤمنین قم
 حاما الله عن الظاهات والافان والالطم از اداسی طیب اما کن مشرف است و مردم اینجا
 از زمان بعثت لی بو مناهند اشبهه اثنی عشر و صاحب ایمانند و فضایل آن
 فاضله نسبتا است احادیث و روایات بپشتا و اداسان را بجملة است که فرما که قائم
 ال محمد عجل الله فرجه طر و و میکنند و از ده کن از آن زمین فخر و خد مت جنتا
 خواهند بود دیگر قطب الصلحی اتخ جعد آنان و لایب پاکیزه بودند و لغی با
 کربوه بر آمدن روی بمشرف کرده احرام نداشت هشتم و قبله هفتام امام ضامن مقرر

الطاعة واجب طاعة سلام الله عليه يستفرز باید برآورده که السلام عليكم وخص
 جواب سلام داده و فرموده که علیک السلام خدام و سادات عسکرتان در اینجا حاضر
 کردند و بعد از آنکه حضرت شیخ ^{جدید} بدان استعاش نشان رسانید و معلوم گشت که آنجا
 از برای شیخ بوده و شیخ در زمان سلطان سیمین ماضی که از سلطان سلیمان ^{سلیمان} بوده
 و بجهت پاره دوازدهم محرم کاشی که بهتر از چینی بهتر تر تزیین داده اند و قالی اخلاص
 بنویسند و منظران مجید که بر آن کتبت شده و تزیینات کاشی جاسبی
 بوده و نویسند آن منظران و احادیث عبدالعزیز بن ابی نصر قوی بوده و در تاریخ خست
 بوده و آنها را بر شتران لوک سوار کرده اند و معجزاتی است که آنها باطنی و رضای میسر
 مقدس آمد بودند در کودکی فرمودند صبا ^{صبا} صبحی که هرگز نکرده کسی همراه نبوده
 آنها را بر دشته پیش پیدال نقیبا سپید محمد و سویی بودند و او بکار نشانند و او
 شیخ جلالان تاراج خادم و مجاور و صاحب اختیار آن استانبول بوده اند و در زمان ^{میرزا}
 سلطان حسین باقر و شاه جمجاه و رضوان پادشاهان شاه انا و الله بر هانها
 دو پیش شمس الدین و در پیش پچی شخصت سال در آن استانبول مقدس شب روز
 مشغول بوده و شبها سرتان استان نهاده خدمت میکردند و خانه زن و فرزندان ^{بزرگ}
 سپید و تکیه در پیش پچی دیالای سرانحضرت در خانه است موجود و از این
 نسل میمانند و در برادر و در طرفین تاشهرت و در پیش است مقبوعه و تخی و کنیه بجهت
 مدفن خود ساختند و در آن مدفونند و بقعه کاروانسرای و استیاد عمارات عالی
 زیارت و زیارتش ماند و بجهت دعای دین کساحی استانبول اختیار فرمود
 انجام فرمودند و دیگر صلی و اتقیا از موضع جاسب بار بر خواسته خصوصاً شیخ علی

جاسی که در موضع جمع کردن تم مد نوشت و از جمله اجماعی و صلی بوده و دیگر
 طریقت مسائل شیخ نظامی است که سپید بوده و اعشش بدل لباس بن لباس مشهور است
 چنانچه خود گفته در خط نظامی از نبی کامیابی عدد هزار و یکم لباس کاف
 بری ناسخ هم بود نه است کاش دیگر بهر مایه چید و کوه و در بحر کجیم
 و این دهستان شهر فتم حضرت شیخ از اقطاب و ناد بوده سلطان زمان و جلدش
 سرها خن بر آسمان و سپید چنانچه خود بهر مایه بگفته بود من همچون زمین پاک
 حمد و دم آسمان بر خواست زجای در عتبه فقر و در ویشی سلطان زمان و در باب
 حکم و فرمان پیوسته به از من شانند چنانچه خود در مناجات و توحید میگوید
 چون بهر جوی از یزید بد کس فرم از یزید و هر وایردم فرشتای من خواستم
 تو امدادی چون یک بود که تو کشتم پی و انچه ز سپید نیست ستم گیر و دیگر حالات
 شیخ بیباک است در عصر سلطان طغرل بن ارسلان بوده و در شهر و شهر فرزند
 ظاهر در بلده کنی و طافا اهل عالم است کلمات شیخ از اعجاز است انشاء الله تعالی بعضی دیگر
 نوشته خواهد شد بنعایت فرستاده می شود و دیگر آنکه جالب اتفاق بحضرت
 امام ضامن امام رضا علیه السلام و انشاء الله و در تمام شد مکتوب حضرت انار و انار
 پناه حقایق و معارف کاه اعلم علماء افاض احمد متقی ر فائده کلامه الحسنى خالص
 مختلفه بفعل بها اشباه ان استعملت کل علی الوجه المرد و فیکون لها ابدا عات منها
 ان تاخذ لکل حرب من اسلک شما اوله و لک الحرب لما خولده و ند که هابید و اعداها
 او بعد و در حرفت هجا انها او بعد و در حرفت اعداها بعد حد المتکرر ثم ندعو بالبحر
 النداء و دال حاجتک مثل الحمد تاخذ المحب المحب و المعطی الدلیل و ندکر هابید

الذكر

با وهاب باولی با جوارصل علی محمد وال محمد واصلی کذا و کذا و لا حظ بالحقا
بالحق بحیوة فی کل شیء و فی الوهاب الجوار العطية لكل شیء و فی الولی لقیام بکل
ولیکن حاجتک مام بالک حاله الذکر فندم ایا م دعا ٢٢ ذکر کیر ندر عاکلند
فاستجیل و وعدک فصدقه نصیبی بدانکه یکی از اسماعطیسه لیهب غفقا و غفقا
است و مقتضای تمجودان وجود من باب است پس بنیاید من باب عاصی ما یو
دویم و نا امید باشد چه پدر و مادر ما کسی بودند که بعد از و سوسه شیطان خصما
کردند و این صفات ایشان بیا مبرث و سید و این دو نفر اول عصا بودند و
لیکن پدر ما نادم و پیشمان فطرت ادم بر تو غالب است و الا سمیجت شیطان در تو
هست و از در مرء و شاد که هم فی الاموال و الا لا دخواهی و یوسفی الاحباب قال ابرهیم
فی الخان لیلته و کانت مطهرة و وقعت الملقوم و قلت یا رب اعصم منی عن الاعصیان
فان اعصمتهم فعلى من اتفضل لمن اغفر قبل و من اخذ النجیام ابا دخر ایا ن ذی خور
یا است خون دو هزار تو بیدر کردن ماست کرم من نکهتم کناه و رحمت که کند از آن
رحمت از کنه کرم ماست قال بعض الحكماء اقول الناس بالهوان الحديث لمن لا یصغی
الی حدیثه من کلامهم صدیق من صدقک لا من صدقک و اخوک من عذک
من کلام بعض العلماء ترک المداواة طرفه من الجحون لا تقبل قوله فلا تصدق به من لا یصدق
تصدق الخلاف وان اجتهدت الیه من عادی من و ندره هبت هبته من عادی
مشکندم صدیق الولد عم الولد صفاقة الوجه و ذی حاضر علامه الکذاب جوله
لغير مستخلف خبر مالک ما و فاک و شره ما و قته فوت الحاجة خبر من طلبها من غیر

لا من عذک

اهلها

سالن این جز نواست عرض کردم اوقات حضرت را ماموت جمع مردم و اوقات صلوات
 صرف کردم خطاب سید بلی از کثرت و اجتماع ماموین مسرت شک و از قلت نهاد لک
 و همچنین علی ما دانشا بد هیچکس اینج کفایت نقصان مردم و شد تا همه اعمال
 من از دجته قبول ساقط و از خود ما بوس خطاب سید که بای عمل مقبول نزد ما
 داری و دنی تنهایی که از کوچهای اصفها میکند شنی و ابتدای وقت بر تو و
 مهربان بر اصفهان در دست شنی از آن کوچه و طفل کوچکی دنبال او میدید بر او در دست
 خود بد گفت ای مادر من بر من تو میخواستی رضای ما بر ما با طفل داری و از تو خوش
 کردی ما تو را بهمان عمل بخشدیم و از من بدیم منقولست که مسخره فرعون که در جمیع
 احوال خود را بصورت موسی نمود و مردم را خندل بنگ چون فرعون با قوم خود غرقتند
 و او بسلامت رفت موسی او را در کف خدایا همه از من از وجود ندا آمد کما ی
 موسی خود را چون شبیه بنوی نمود عیب بود که مشابه تو را که دوستی چونند شما
 دادم لب بعضی من بنی العلیل من البلاء با اذا کان البلاء من الطیب و قیل
 من الاستنباس بالناس علامه الافلاک ای عن معجزه آید من کان قلبه شغیبا بد کرامه شتو
 عن الخلاق فضلا عن مؤانسه هم و قیل لا یبغی للعاقلة ان یطلب طاعة غیره و طاعة نفسه
 علیه منفعه قیل التجربة بعد ثلث تجدید المصیبه و التنبه بعد ثلث استغناء
 بالموده و صبره حسنة و صبره اعز به ازینها چون در کتبها فاعل الله الیها با بینه قد
 فارقت العرش الذی منه درجت و الموضع الذی منه خرجت الی و کرمه و کونی بقرینه
 و فرین امرنا العبد کونی لزوجک من یکمن الی عبدا و لحظی عنی خصالا عشر الی کف
 لک شرفا و ذکر الاولی و الثانیة حسن الصحبة بالفتا و وجب الی المعاشرة بالسمع

الطاعة لكثرة والرابعة المنقصة لوضع عبثه فانه لا يقع غيره منك على وجه الاستمرار
 ولا يتم انفع منك بما جئنا واغلى ان احسن لكل المودة وان لم يحب الاخير المساء
 والخاصة والسادس بحفظ المودة والى عايد بحسن عياله واعلى ان اصل الاحتفاظ
 بالمال احسن لتقديره والى عايد بحسن العيال احسن للتدبير والتسابعة والثامنة التمسك
 لوقت طعامه والمهنة عند مناهة فخره في الجمع ما يهين وتنقصر النعم مغضبه ولما
 والعاشر لا تقضى له سر ولا تقص له امر فانك ان فشت سره لم تافى غده وان
 عصبت امره وعرت صدره وذاد بها بعضهم الحادية عشر والثانية عشر خلافة الوجه
 وحسن الكلام قال دون بهان ودوصلت بسند باب اهل البيت حتى جلدت في
 عيب ردم وامنون عيب خود وامبرم بنودت قال لمصب بلغنا ان ابايهم عليه السلام
 تمثل ليجي فقال للمرضي فقال لا اريد ذلك لكن اخبرني عن بني ادم قال هم ثلاثة
 اصناف عندنا نصف منهم معصومون مثلك نحن في راحة منهم ليسا نعلمهم ومن
 اخر الذين هم في ابد بنا بمنزلة الكرة في ابدى صبيها انكم تتلقفهم كيف شئنا فلو
 انفسهم ونحن في راحة منهم بصر ونصف ثالث هم اسد الامتاع عندنا نقبل الى
 ادهم فنبدل جهدهم في قننهم ونتمكن منه فنقتله ويندمهم بفرج الى الاستغفار
 والنوبة فيفسد علينا كل شيء ضلناه ثم نعود اليه ونعوقه فلا يهاب من غيرنا ولا من غيرنا
 حاجتنا فحن منه في عناء فاعلم ان جميع خبرنا لدنيا والاخرة جمعت في كل واحد من
 هي التقوى انظر الى القرآن معلق عليها من خبر ثواب اضاف اليها من سعادة وكفر
 ونبوة واخر به الاوّل لئلا عليها قال الله سبحانه وان تصبروا ونقوان فان ذلك
 من عزم الامور والحسن من الاعمال والما كوين قال الله تعالى وان تصبروا

وتنقوا الابن كبد هم شبا ثم النابيد النص قال الله نعم ان الله مع الذين اتقوا
 ع الخاة من النار قال الله سبحانه ثم نجي الذين اتقوا الخ لود في الجنة قال الله نعم
 اعتد للمتقين ع الخاة من الشايد والوفيق لخال قال الله نعم ومن يتق الله يجعله
 مخرجا ويرزقه من حيث لا يحتسب ٦ اصلح العمل قال عز شانه با بها الذين اتقوا
 الله وقولوا قولا سدا يصلح لكم اعمالكم آ غفران لن نك الله نعم ويغفر لكم ذنوبكم
 ٩ محبته نعم قال الله نعم ان الله يحب المتقين ١٠ قبول الاعمال قال الله نعم انما يتقبل
 الله من المتقين ١١ الاكرام والاكرام قال الله نعم ان اكرمكم عند الله اتقكم ١٢ الدنيا
 عند الموت قال الله نعم ان الذين اسوا وكانوا يتقون لهم البشري في الجود الدنيا والاخرة
 ولاجل الجماعة تلك المصالح قال الله سبحانه ولما صدقنا الذين اتقوا الكتاب من
 ان اتقوا الله قبلكم واماكم منقولست كبادشاهي عادل وبن وجود كمد متادي د خد مشاو
 تفصير ككرى روى ودخل سيد كفت ورسو كمر بينين ونبوى جاهها يانز
 دى حاجى نبشت جه انسان لا محالة مجل دنبا وخطا استا كمر دابن عرض مدت بخنما
 ان من بر بخود كسبانا دان واحق وجاهل كمر بخود كوكفى خبانث كارود
 پس وراى دى خود داند قال بعض العارفين ثمرة الفجر يد سرعة العود الى الوطن الا
 ونجبال الاضال بالعالو الفلك وهو الذى عناه سبيل المرسلين بقوله حب الوطن
 من الايمان وقد وقع فى التنزيل الالهى الاشارة بقوله بايتها النفس الطيبة ارجى الى
 ربك واضته مرضته فادخل في عبادى وادخل جنتى فاباك ايها السائل ان نعم من
 الوطن دمشق وبغداد وغيرها من البلاد فان ذلك من الدنيا وقد قال النبى
 جود العين من مساواة القلب مساواة القلب من جبال الدنيا وجبال الدنيا راس

خطبته والله ددنا ثله ابن وطن مصر وعراق وشام نبئت ابن وطن شيراز
كان انا م نبئت وقال الله عز من قائل انزلنا من هذه القرية الظالم اصحابها يعني
بالقرية الما لوفات الطبولانية والرسومات لاعداء الظالمين فان وصلت الى طابوا
فطوبى لك ثم طوبى لك اني اعد لك لاجل اثناء الطريق فتد وقع اجر لك على الله
كما قال عمر شانه ومن يخرج من بيت محاجر الى الله ورسوله ثم يدرك الموت فقد وقع
اجر على الله واعلم ايها السالك كما ان الحاسة لجلبد به اذا صارت مؤثرة برمد مثلا
فهي محرومة من اجتناب الاشعة الغاضنة من الشمس كذلك لجبسة اذا كانت مؤثرة
بالهوى اتباع الشهوة والاختلال باهل الدنيا والافتقار معهم في كد واداءهم في
محرومة من ادراك الانوار القدسية مجو بتر عن ذوق اللذات لا تشبه وما احسن ما قبل
اسير لذاتين ما ندق وكره تورا چه عيشها است كرم ملك بجاهها نبئت ثم
ان الجواس الباطنة الرومانية اقوى ادراكا من الجواس الظاهرة تجسباته فان تلك
ناظرة بلا حجاب منكبقة من وراء النقاب غير ان ادراك هذه مشرطة بتعمق اليقين
وايمانه وادراك تلك مشرطة بتجريب اليقين وايمانه كما قال المولوى صحت ابن
حسن ز معبودي صحت ان محسب ببدن فائد في قال نصير الدين الحق المولوى
من اقوى الامتياز الجالبة للرزق اما مثل الصلوات الخضوع والخشوع وقراءة سورة
الواقعة خصوصا الليل ووقت العشاء وقراءة سورة يس الملك قال الصبح بما
يزيد في الرزق ان تقول كل يوم بعد انشقاق الفجر وقت الصلوة مائة مرة سبحان
الله العظيم استغفر الله واقول يا لله وان تقول لا اله الا الله الملك الحق المبين كل
يوم صباحا ومساء مائة مرة ان تقول بعد صلوة الفجر كل يوم الحمد لله وسبحان

الله ولا اله الا الله والله اكبر ثلثا وثلثين والله اكبر اربعا وثلثين وبعد صلوات الفجر
 ايضا وثلثا يغفر الله سبعين مرة بعد صلوة الفجر تكثر من قول لا حول ولا قوة الا
 بالله العلي العظيم فاقول قال الفريز في الفرق بين الرجاء والامتنان الرجاء يكون على
 محالات لئلا تمنى من ذنب واجتهد وجمع بين راد ثم يقول الرجاء يحصل منه مائة فقبر
 من ذلك منه رجاء والاخر من ذنبا لا يعمل هو ما قد هبط نام فاذا جاء وقت الحصة
 لوارجوان يحصل له مائة فقبر فيقول هذا الامتنان الذي لا اصل لها فاقول نعم ما قبل
 الا ان رب الاخر فخرج والعمم والخال وبال والولد كيد والافرب عقارب ابناء الفريز
 سئل بعض الوعاظ في المنبر كيف شعر على ع بالستائل مع كونه مستغفرا في الاقبال
 بكلمته على الله فاشهد بفتح فيشر بالانها به مسكونه من اللذ ولا به و عن الحاسر
 الخا عر مسكونه حتى يحكم من فعل الصمتة فهذا افضل الناس اقول قد شعر على
 بالستائل ولود شعر السهم الذي اخرج من رجله المبادكت في الصلوة ثم انبه من الجمع
 والا لشد بد ذلك لاجل ان الاول كان من متعلقان لفقد و من جماعة من توج
 اليه الصلوة فاقباله اليه لا ياتي اقباله بكل ما يتعلق به بخلاف الثاني فانه من
 متعلقان بدنه الشريف وقد غفل عنه بالمرق ويمكن ان يكون ذلك لاجل الخلاء
 المحالات فاقول لا يمانح الشريف فيحقق عليك الا الذي فيجري عليك يدانك
 حكما كفتة انك علامت حسن خالق ده چنل ست اول با مر مان ددكار بنكوتخا
 ناكردن در نفس خود انصا ددن عيب كشتا ناجستن ع چون ار كسي في القود
 وجود اهل زانا وبل بنكوكردن ه عدد وكناه با بدن برفتن ع حاجت محتاجان و
 بر آوردن و نخرج مردم مان كشدن عيب نفس خود د بدن با خلق روى

نو را بر مکه گفت که یعنی والی مکه و نویبت و باستان ایشان بخالد رسید جد بر ملک
 و با پیچیده او را بر مال بفتح هم می گفتند حکما پیش گویند بعضی از ملوک مصر و
 فرغانه بخالد و قنبر سنانهاد بودند از اعریان گفتند که و مقر کرده بودند هر که از
 انجا عبور کند در انجا بمان کند بجهت ان وضع و هر که نکرده باشد باندانند او را
 کشتی و بیک در و حاجت او را بر آوردی بشرطیکه اند و حاجت خواهش سلطنت
 و بجات او قتل نباشد و دوی مردی کاز را در اهل فرقه به باکر کاز دئی از انجا
 گذر شدند و چون نشنیدند بود بمان نکرده هر را و اگر فرقه نیز ملک بردند ملک
 او را عتاب کرد و جواب داد که جاهل بودم و اگر میدانستم هزار رکعت بمان میگرد
 و امدم اینجا که در ظل جایت تو باشم ملک گفت فائده ندارد و حاجت بخواجه
 بجات و مملکت که کشتی هستی پس کاز و بچپ راست نظر کردند و امر را شفع
 کردند و قضیع کرد سود بخشید چون ماوس شد گفت هزار دینار بدهی یا این
 که بجهت او لادم بفرستم هان لحظه بفرارد بناد و این حاضر کرد و وجه تسلیم او
 شد و با فرقه بدفت گفت و هم آنکه بمریان از سلطان و حضاسین کرد
 بنیم یکی هوار و مالیم و یکی منوس و دیگری شد بد ابتداء از ملک که سلطنت
 طوالتی تفکر کرد و بخصا گفت چه میگوید همگی گفتند باید بطریق سناسا
 را از دست نداد و حکم مقر جاری کرد پس مال از سر بر بردند گفت ای کاز و شعو
 زدن باش کاز دینار دوس بر قفای ملک شد که سرو زده بود و رافتا
 و بهوش شد چون بهوش آمد گفت بمر این زدن خضیف بود یا متوسل یا
 شد بد کاز رکعت هر چه ملک بعد از این ملاحظه فرماید خواهد بد گفت

واهمه که اگر این سبک بوده من از منوسه خواهم مرد پس و کرد مجرای عریان که از
 افده بود ند گفت ای ولاد نوا و حرام زادگان چگونه بدید که این مرد نماز کند
 و الله که من بدیدم نماز کرد بهشتی که هیچ کس این بینا کوئی نماز نکرده پس او را
 وها کرد و امر نمود که عریان را ضرب کردند فاش شد دندان پنج بلدان مذکور است
 که زرافه جوانی است که در حبشی باشد از ناکه حبشیه و کاو و حبشی وضع
 هم میرسد یعنی ناکه وضع و کاو جمع شدند از متولد می شود سر و مثل شیر
 و شاخ آن شاخ کاو و دندانهای چون دندانهای کاو و پوست آن مثل پوست
 پلنگ و قوایم او مثل قوایم شتر و سم او و چشم کاو و دم او چون دم او و کردند او
 بسیار بلند و دستهای او بسیار بلند و پاهای آن بسیار کوتاه است و از بهر
 شتر کاو پلنگ گویند قال جالینوس از پنجون خصصوا با مود عشره و اوله لون
 و فلفله الشعر و نفس الانثى غائظه الشفة و تشق البدن الكعب و تنال الرضعة و تكثر
 الطرب فله العقل و كل بعضه في حره بهم با کولون ثم العذرا از خفیه و لا بری نجی
 مغنوم او الغم لا بد و حواله فاش شد بسیار مقرب بقدر کانت مدینه بدینها و بین
 صنعاء الخی صبره قلنه با م بناها سبان بنحی بن عرب خطان کانت مدینه
 صنبیه کثیره اهل حبشیه هوا و عذبت له اکثر الاشجار لدن اذ الثمار ما کان يوجد
 بهمان باب لا بوض لا شی من الحوام کالجبهه والعقرب نحوها اخرها السبل و هو له
 اخبر عنه سجان فارس لنا علیهم سبل العرم و تفرقا لها حتى ضرب بهم المثل الشبه
 فبق نقرقوا ابدک سبا و کان اهلها المنقرقون عشره طوائف عظمه ستم منهم منوا
 اعی اخذوا جانب الیمن و حواله هم کنه و لا شعرون و الاذن و من ذیح و انما و

بعضا فانهم

واربعة ثمانية اى اخذ واصول الشامان وهم عامرة وحزام ولحم وغنم او كانت هذه
 الواقعة قبل مجئ عيسى عليه السلام في جزيرة في بحر هبكد باقصى بلاد الصنبر
 قال محمد بن زكريا هي ثمانون منزلة فيها انواع العطر والعود والنادرجيل وادبة المسد
 وانواع البواقيت ومعدن الذهب الفضة ومغاصل المولود واكثر اهلها المجوس
 بها المسلمون ايضا ودوابها في غابة الحسن يوجد فيها نوع كبش لها عشرة قرون في كل
 في كتاب التاريخ ان الكلب لستو الذي ورد في الاخبار منسوب الى السلطنة وهي
 كانت مدبنة عظمه بارض اليمن وقال صاحب التاريخ وهو ضعف في سنخه
 فذكر ان اثارها باقية الى الان كلاب صومري يسبقها الذباب في انواع كلب
 هو اخبث انواع الكلاب هو كلب لستو اقول لظن ان الذي يقر له بالفارسية
 سلكه فائد في صنعابدة باليمن احسن مدنها بناء واصحها هواء واعذبها ماء
 والجهها تربة واقلمها ارضها صفا بن دال بن عابر بن شالح قال عمران بن ابي
 الحارث ليرى ارض اليمن بلاد اكبر من صنعاء وهو بلد يحيط الاستواء تقارب ساعة
 ليها ساعاتها نهارها ولا اهلها شئانان وصيفان وفيها جبل الشب هو جبل علي
 واسمه ماء يجري من كل جانب فينعد حجر قبل ان يصل الى الارض هو الشب الذي
 الذي يحمل الى سائر البلاد وبها الجنة التي اقيم اصحابها البصر منها مصيبي هي
 على اربع فراسخ من صنعاء فامسك حمرة ارض اليمن ينسب اليها النجاشية
 وهي كرم هجدة من كرام انواع الفرح اليمن بلاد واسعة من عمان الى بحران وبها الا
 والاحقاف لان تلال من الرمل بين عدن وحضر موت وكانت مساكن عاد وفيها
 البلس هو نوع من الحنطة جبتان منه تمام لا يوجد الا باليمن هو طعام اهل صنعاء

وبجنان من مخالفين اليهم من ناجية وكثرة بناها بجنان بن زيدان سنانا شبيب وكان
 واقعة اصحاب الاخذ ومع اهل بجنان فائدا الصبر القوطي بنسب سقطري
 هي جزيرة عظيمة فيها مدن وقرى اهل نصارى من ارض الهند طول هذه الجزيرة نحو
 ثمانين فرسخا وسراند بها فائدا الحجاز حاجز بين اليمن والشامان وهي
 مسفرة شرفة عذبة كثر بها الله تعالى وبها مقام العرب فائدا الى المخطي بنسب الى
 الخط بكسر الخاء المعجمة قهرته بالهامة بن الهامة هجر وهي احسن انواع الى ماح خفة وصال
 والهامة بن كج واليمن فائدا الهند كانا اخوين من ولد نومير بن غطوق
 بن حام نوح كل منهما ساكن ناجية فسميت باسمه فائدا عدن مدينة مشهورة
 على ساحل بحر الهند من ناجية اليمن بنسب الى عدن بن سنان ابراهيم الخليل بها
 البئر اعطته التي ذكرها الله تعالى في القرآن فائدا فتصور بلاد بارض الهند
 منها الكافور القصور وهو احسن انواعه العود الفمري بنسب الى قار وهي
 مدينة مشهورة بارض الهند هي احسن انواع العود فائدا في نايج البالدان
 ابرقوه وهي بلدة مشهورة بارض فارس من عجائبها ان المطر لا يقع داخلها الا قليلا
 وانما يقع خارجها دون العود ويزعون ان ذلك بما هو بدعاء ابراهيم الخليل
 زعموا ان الخليل منعهم من استعمال الشعير وهم لا يستعملونها منع كثرتها فيها وفي
 اجتنابهم ان مقدرة نار سباوش بن كيكاس التي فيها للثيرة عن انها بما
 انهمها ابرن وجعلت ابركانت فيها وابرقوه معرب ركه يعني قرب الجبل فائدا
 كلمات في الحكمة من اجل الكاد اجتنابا المحارم من دام كسله دام امله عند الله
 الفرج تبد ومطالع الفرج افضل العدة الصبر عند الله سعد من لسانهم

ايضا

الى صيدا الى الهند وهي جزيرة عظيمة من اجزاء الهند

ان سوي بينهم مقتدرين ونسبوه الى الجور والجهالة والفصوح عن ذلك الصلوة المندرجة
 والقصور عن القيام في مقام الحقوق بالعدل وان تفاوت بينهم سلفا لمتقيا
 بالسنة جدا وثارا وعليه ثوران الاسد الاثافي والبراق في مقاساتهم في كذبها
 ومظالمها باخذها في العقبي والعجب من ذلك كله والشدة جله بنعمان فيها
 بفعله مريد لوجه الله مدني شرع رسول الله ﷺ تأكيدهم بالله والقيام بكفاية طالب
 العلم ولو لم يكن حكمة للشيطان وسخرة لاختوان الزمان يعلم انفس الزمان لا سبب
 الاكثر امثال اولئك الاشخاص في هذا الاوان في ايامنا في مشاهد بعض اخوانه
 عليك بتقوى الله في التمسك بالعروة الوثقى والتمسك بالخلق مخلوق ولو اساء اليك احتمال الالاد
 ممن كان من خلق الله ولو ثبتت اهنه فلا تقابل المشاة بكلمة واحدة واذا غضبت
 فاباك والكلام ولكن تحول من مكانك وتشاغل بغيره برجل غضبك غيظك غلب
 بالفكر اخرت ذنباك واباك والخلق من التوكل على الله في جميع امورك وكن واقفا
 به في مهماتك عليك الشكر لمن اعلم عليك اباك والضحك فانه مهبط القلوب كلها
 اباك وتاخر الصلوة عن اول وقتها ولو كان شغل امي ولا تترك لقفصا صلوة تفكر
 عليك ولو يوم واحد واذا فرغت من الصلوة فصل التوافل عليك بالمال من
 في طلب العلم منذ كان اباك ومنارعة من تفرغ عليه الورد بل خذ ما يعطيك بالقول
 اباك ان تطرد النظر في الذي تقرأ ليلته واحدة واجعل لك ردا من القرآن وان تمكنت
 من حفظه فاحفظه بل احفظه ما استطعت اجتهد ان يكون كل يوم خبر من ضربه
 ولو يقبل اباك ان تسمع منة احد من خلق الله فانها نعمة لا تحصى لا تنقطع عن
 ان يابلت واباك ان تحادث احد في غير العلم واباك وكثرة الكلام ونفك كلام احد

عليك بالواجب في كل يوم بخمسة عشر مرة اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات
والسالكين فان فيها ثوابا جزيلا ولا تنزلك الا سقيما عقيب العصر سبعا وسبعين مرة و
اكثر من مائة انا انزلناه وقل هو الله احد قال بعض الحكماء اذا اردت ان تطيب
عيشك فادرس من الناس ان يقولوا انك مجنون بدل قولهم انك عاقل وقل
ان لو يكن ما تريد فادرس ما يكون **حكاية** منقولست زكاسي كه در بام اخضر
علم و در كاري بفقير فافه مېكذ را بندهم و هر ياد كه صبح ^{صاف} ميده من دلاعه
طلب كه پو شيد بدم در سه شنباهم و در دهكذ من مرد بقالي فضو بود هر
روز از من سوال مي نمود كه اي هزنه كرم بكجاي وي تركت اين شغل بجا صل كن
و بكسي برو كه قوت لا يوتمازان پيدا شود در اين اثناء روزي بام من خطاب كرد
كه هنوز وقت آن نشده كه اين كاغذ پاره ما داد و حفره ريزي و آب دان بستك ناسير
شود و من از سرزنش و متقاعدني شدم و بچنت صبري نمودم قادر فون علم
بد رجه قصوي سپدم اما از پرديشاني بهر شتر بودم كه قدرت بجائز نداشت
پنر هسايه بود كه كاه كاه مراد بجائز نيكروني از خانه مرا دم ديدم بر سر كوچه
بنانهاد كه راه نيك نيك نموده و سواره عبور ازان ميسر نبود كفتم مرا نيز در اين راه
حق آمد شد هشت بجر اين كوشتك ساختن كفت هر كاه هودج تو خواهد از اينجا
يكذرد بفرما اين كوشتك را خراب كنند و من با اين طعن ها صبري نمودم و در
بر در خانه خود ايستاده بودم ناگاه ملازم امير بصره آمد كه امير اجابت كن كفتم
اود بام من چه رجوع است و من با پنجامه مجلس نشوادم و ملازم رفت بعد از ساعت
يكذمت باز كشته جانم و قهقري و هژر شغال طلايش من گذاشتن كفت پنجامه را بپوش

نزد ابرو حاضر شو من بموجب خبر مرده عمل نموده چون نظر ابرو بر من افتاد و گفت خلیفه
 مرده که که بختیبر تعلیم فرزندان و امین مامون تو را بیغداد میر با بد رفت و رفت
 و در استعلا داده دیدم و روانه شدم چون بخدمت خلیفه رسیدم گفت تا امین
 و مامون را نزد من آوردند و در وقت شروع در تعلیم آنها طبقه کار نشان
 کردند و در آن روز چندان در نشان جمع کردم که هر کس تصویان نکرده بودم و هر
 ده هزار دینار بختیبر و خلیفه من مقرر کردم ند چون بگذشت روزی هرین گفت
 از ده دارم که امین مامون بمنبر رفتند و خطبه بنا گذاشته بودند و در آن روز چندان
 در نشان کردم و ملا ابدال غیر محصور حاصل شد هرین نیز انعام تمام در حق من
 نمود و گفت هر روزی در آنجا که گفتیم از دولت ابرو مرار روزی نماند و مأمور
 رخصت فرمائی ببصره و فتنه باشم و کسان خویشان خود را بده و انعام خلیفه
 در حق من مشاهده نمایند و مراجعت تمام هرین بعد از رخصت حکم بولی بصره
 نوشت که او با جمیع اعیان مرا استقبال نمایند و سفینه و نویبت با اعیان شهر بدهند
 و سلام من نمایند چون ببصره رسیدم و اهل بصره در کتاب من بسوی خانه خود رفتیم
 و در هودجی در کنار فرار داشتیم چون بانگ کوشک همایون رسید هودج می کشید
 امر کردم تا کوشک را خارج کرد و بعد از فرار آن بقال با تخفیه بدیدن من باقی
 آمد چون نظر من بر او افتاد و گفتم ایها الشیخ دیدی که از آن کاغذ پارها چتر رختی سبز
 شد و چتر شرم بار دارم بقال زبان با اعتدال کشود و بجهل خود مغرور گردید
 حکایتی را می جل اجل ایکی علی قیر فقال له من صاحب القبر قال الخ و جته خلی
 بیان در حدیثی باشد که هرگاه سرفرو سوار مری شوند اول ایشان ملعون

که در این روز در این شهر
 که در این روز در این شهر

۲
انکه اول
از عقبات
شود

واخصاصاً بول محل شکالست قال بعض المحققین يجوز بین النکاح والواجب
النکاح لانظار الصدقة ولا یخفی ما فیہ فان الانظار لیس بواجب بل الواجب
احدا الا من ول الصدقة افضل من لفردین سؤال ندر جمال ان بصرف اجرة
حمله الخاص فی يوم الفلانی فی الفقراء و اجرة حمله الحدید المسجد مثلاً فاستأنا
واحد منها وهو حمل الجميع فالاجر تصرف فی اہما واعطاه المستاجر اجرة الواحد
فغانی وقت کل ہما باہ وغان کذشت چون بکند دخران کہ ہوارم
چنان کذشت **والر** جہ عہد ال زاری عشاق کہ بستی بکعہد نبستی
کہ همان دم فشکستی **فانک** بدانکہ از علوم معتبرہ ہندوستان وجوہان علم وہم
است کہ از علم انفس ہن کوہند در میان علماء اسلام و اربابان متداولہ نسبت
وصلح نقاب ال فنون و کتاب شارہ بجملی بیان کردہ و یکی از علمای اہل
کہ بعنوان سہاحت بہند فنہ شہ از ان را فر کر فہ و اہل ہند ان جوہان
اعتناء ہما باین علم است بنای بی احکام بر انہا می نہند و یکی از برہمنان
کتاب مختصر در بیان ان علم ساختہ و پروراختہ و بعضی از انہا را بفارسی نقل
نمودہ اند چون طالع بران فواید بسیار است مختصر کا از ادراہی نقل میکنم
بدانکہ چون بعضی چہن میگویند کہ شہر ^{سیت} در انصا ہند کہ از اکامہ خوانند
و در ان شہر ساحران و وہنا باشند و اہل ان زبان ہند جوکی خوانند و در
مسکن زنی جاد و ^{سیت} کہ از اکامات دیو و بعضی کام دیو خوانند مردم اہل ان
را علم سحر و ہم اموند و گویند ساحران و وہنا ہمہ ہند و راجی ہینند و
خدمت میکنند پس از استادان شہر شصت و چہار زن کر داند کہ پشا

علم

ساحران جهانند و همه جهان بگردند و خود را بصورت دیگر بگردانند چنانند
 که ایشان در هوا میروند همچنانکه در عوالم و ایشان این کتاب وضع کرده اند
 بنیان هستی و جمله علم و هم و تاثیرات دل و علم دم و سحرهای و حقایق که بگویم
 دارد در این کتاب یاد کردند و این کتاب کار و پیچاسنکایمینی سنکایم کردند
 و در میان ایشان کتابی شریفتر از آن نیست هر که این کتاب یاد کند و از این کتاب
 دارند و بغایت عالم بشهرت و او را خدمت کنند پس از آن بان هندی بسیار
 کرده اند و در پنج سبب دارد و مخلصان کتاب نیست بدان اسعادت الله که هر که
 از سوراخ بینی راست بر آید چنین گویند که این دم از آفتاب آید هرگاه از سوراخ
 بینی چپ بر آید گویند این دم از ماه آید این دم و سوراخ بینی بافت ماه منسوب
 وقت باشد که دم از راست رود وقت باشد که دم از چپ رود و وقت باشد که از
 هر دو بیرون آید برابر و وقت باشد که دم بیرون نیاید و این بجز بهر باید نگاه داشت
 نادم در توان یافت معلوم کرد و باید که پیوسته دم خود را میسر کند که از کدام
 جانب آید اکثر سوراخی چند دم میبرد و باید دانست که این دم بر ساعت شبانه
 روزی میبرد چنانکه هر دو ساعت از سوئی میبرد چنانکه هر ساعت هفتصد دم میبرد
 شبانه و روزی بیست یک هزار و شصت دم بر آید و باشد که زیاد باشد
 باشد که کمتر و نیز گویند که دم پنج است چهار خاکی وادی و آبی و آتشی و دیگری
 آسمانی و باد و آبی و آتشی است این دم سوی زمین رود و تاد و از ده انگشت
 برود و نکشند و است و دوم دم آبی است این سوی زمین رود و تاد و انگشت
 برسد سیم دم هوایی است و آن برابر و نکشند سبب است چهارم آتشی است

سوی بالا رود تا چنانکه گشت برسد و کز رود و در نکش سبز است پنجم دما سمانی است
و او بسوی ر و ن رود و در نکش بسپید مایل دارد و هر یکی را جدا گانه حکمی است
که بجا بکام خود کنند و بپندارند ست است ست است در تعلق بر است دارد و هر چه
از جانب چپ باشد و برابر روی این تعلق چپ باشد دارد و چون معرفت م معلوم
گشت بعد از آن بگوئیم که هر شغلی را کدام وقت دم ناکو باشد و کدام بد بود و از این
پنج فصل ترتیب داده اند **فصل اول** در عزیمت کارها فصل دوم در آنچه
کسی سؤال کند فضیلت در وضع گرفتن فصل چهارم در شناختن مرکب فضیلت
در معرفت م فصل اول در عزیمت کارها اگر عزم سفر ناری بنکر اگر از جانب چپ آید
در حال روان شو هیچ توقف مکن که خبر خوبی بانی پای چپ پیش باید نهاد که بنکو
باشد اگر پیش پادشاهی یا زرد پات بر روی خواهی شد نام آن بزرگ شمار کن اگر حرم نام
تفاوت بدان بدنی است باید و اگر بچند مدت بزرگی برای حاجت یا مصلحتی دم از جانب
و است باید و اگر دم از جانب چپ باشد هیچ نباید گفت اگر دم صاف برآمده باشد
و باد و کمر خصومت خواهند کرد اگر دم و است باید هیچ توقف نباید کرد و پیش از آنکه
خصم بر او حمله کند حمله باید کرد بهر حال شکسته شود و اگر دم چپ آید توقف
باید کرد و پیش از آنکه خصم بر او حمله باید کرد بهر حال شکسته شود و اگر دم چپ
آید توقف باید کرد تا خصم حمله کند تا بار او غالب گردد و اگر است ستر بوده خواهد
زد دم از جانب است باید اگر چپ باشد دبان کند و اگر تشریف جام خواهد
پوشید ز ر بهر خواهد بست مچپ باید اع کردن ستود و نعل بستن ناخن
چیدن و رفتن پیش پادشاه و معالجه کردن و که شده طلب کردن و زدن

ساختن و حجامت و کشتن و کزاد و دست باید در عقد و عروسی و چپ باید اگر
 صحبت خواهد دم دست باید اگر عارف ترین و باغ خواهد دم چپ باید و اگر در
 و امهر دم و دم دست باید اگر باز نکلی خواهد دم چپ خواهد که باید اگر کسی
 منبر سدر خیم یا از سلطان یا از نظام دم دست باید بر این وقت نزدیک بود
 و هیچ نتواند کرد با مالد از جامه خواب برخیزد و اگر دم دست و د پای است بختی
 بر زمین باید نهاد و الله اعلم اگر کار و شغلی خواهد کرد اگر در شب باشد شنبه
 بود یا در پنبه دم دست باید کرد اگر یکشنبه و دوشنبه و یکشنبه باید دم و د
 یعنی باید تا آن کار براید و اگر دم شود پنبه باشد هیچ کار نباید کرد اگر یکشنبه و دوشنبه
 باید پیش بر روی رود یا بجانب سوی باید کرد که هیچ دم نرود و اگر هر دم یکشنبه
 در و برود و آنکی او رود و اگر بدانند که کدام می رود یکشنبه در و فرزند قوی
 حال باید و اگر چپ و نوبت دو و یعنی چهار ساعت و عقب یکدیگر و آمده
 باشد و اگر چهار نوبت و دوشادی و تشریف باید و اگر هفت نوبت و دوشادی
 باید و اگر یکشنبه در و دوشادی خود شود اگر دم دست و نوبت و
 و پنج دوستی باشد و اگر چهار نوبت و دوشادی پیدا شود و او را بهانه رسد
 اگر هفت نوبت و دوشادی و در آنجا رسد اگر شنبه در و در آنجا رسد
 آمده باشد و اگر بجانب شمال مشرق خواهد رفت دم دست باید و اگر بجانب جنوب
 و مغرب خواهد رفت دم چپ باید تا مراد حاصل شود و انشاء الله تعالی و بعد
 در سوال بیاید و گوید که بچنان مبرم یا بسفر میروم اگر دم چپ باشد کور و اندر شود
 که بنکواست اگر حصاری پیچیده باشند و گویند که یکشنبه یا نه اگر چپ و دوشنبه

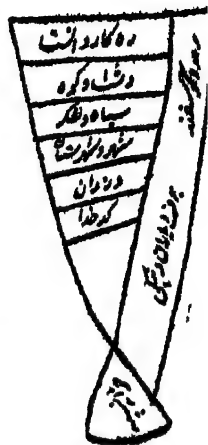
اگر کسی

شود و اگر دم راست بود فتح نباشد اگر خصی ایستد خصای کجاست بجناب برون زد
 بانه اگر دم راست باشد بیرون روند و جنک کنند و دشمن زده شود و اگر دم
 رود بگویم برون نباشد رفت و اگر بگوید بکادی بامی میروم باید بانه اگر از انجناب
 آمد که دم از آن کمتر میبرد بگوید نباید که برسد که برده کو میختر است با کالای خود
 کرده است از بایم بانه اگر سائل از انجا آمد که دم از آن برابری خود باز باید و اگر از
 انجناب آمد که کمتر میبرد باز نباید که برسد که بهار با صحرای بر شود بانه اگر سائل
 از انجا آمد که کمتر میبرد باز بر انجناب نشست که برابری رود بهتر شود و مقصود باید
 اگر برسد که غایبی فخر است نداشت با صحرای اگر سائل از انجناب آمد که دم برابری
 میبرد غایبی نداشت بسلامت از انجناب آمد که دم کمتر میبرد و بعد از انجا نشست
 با است که دم برابری رود هم نداشت اگر از انجناب آمد که دم برتر میبرد و باز
 نباید انجا نشست که کمتر رود مرده باشد که برسد که کسی از هر داند و مادر ندانست
 از انجناب آمد که دم برتری رود هر نام پیش گوید و غالب بود و اگر از انجناب که
 کمتر رود آنکه باز پیش گوید غالب بود و ضمیر گفتن گفته شد که دم پنج است
 و شرح هر یک داده شد اکنون بدانکه چون دم خلایق را این دلیل کند بر نعمت فراخ
 شادی از ذاتی رخ و چون دم اثنی و دو با باد کبل بود بر دستکی و بهاری و رخ
 و غم و اگر دم اسماعی رود دلیل بود بر فروختگی کارها و هیچ مقصود حاصل نشود
 و اگر به پیش فایده و گوید که چیزی اندیشید ام بگویدم خود را بنگر اگر از خلایق رفت
 بگو چیزی اندیشید از درخت نبات و گیاه و انجناب از من روید و اگر پانی را به
 رود بگو از جوان درخت و پرنده چیزی اندیشید که دم اثنی و دو بگو از معدن

اندیشه کرده چون زود فقره و مسرت با چهره بدان مانند اگر دم اسمانی روئی
 هیچ نماند بپیدا اگر کسی که کاری خواهم کرد یا حاجتی خواهم خواست حرف نام و بیکس
 اگر طاقی بدو دم افشاید و بدو که کاری خواهی کرد و اگر چنانچه بدو دم ماه و دو بدو که
 این کار بر بنیاد اگر برسد بهار بن بد بانه اگر حرف نام بهار طاقی بدو دم افشاید و بدو
 و اگر نام بهار چنانچه دم ماه و دو و مسائل از جانب ماه این فصل است که در شناختن
 مرتبه بدانکه علامت رتبه چهار نوع است از اینها بتوان دانست بجز هر که داند و شناسد
 اند و همه علمای هند متقدمین متاخرین بر این متفقند نوع اول اگر دم بکشتی
 دوزان افشاید و از ماه هیچ نزد علامت بدو بدو اگر پنج شبانه و دوزان زندگ
 او دو سال مانند است و اگر پانزده شبانه و دوزان پستون زندگانی یکسال مانند
 است و اگر بیست شبانه و دوزان زندگانی او شش ماه مانند است و اگر بیست
 و پنج شبانه و دوزان پستون زندگانی او سه ماه مانند است و اگر بیست
 شش شبانه و دوزان اگر بیست هفت شبانه و دوزان یکماه مانند است
 اگر بیست و هشت شبانه و دوزان پانزده روز مانند است اگر بیست و نه شبانه
 و دوزان ده روز مانند است اگر بیست و دوازده روز مانند است و بیست و دوازده روز
 مانند است اگر بیست و یک شبانه و دوزان دوازده روز مانند است و بیست و یک
 و اگر بیست و دو شبانه و دوزان دوازده روز مانند است و اگر بیست و سه
 شبانه و دوزان دوازده روز مانند است و اگر بیست و چهار شبانه و دوزان دوازده
 دم است که از جانب افشاید اگر از جانب ماه و دو شبانه و دوزان دوازده
 بهند نوع دوم اگر کسی خواهد تا بداند که عمر مانده است یا با خور سید بخیر

و بصورتی در دوفوت نکد اغساب بر آمد باشد بلند شد باشد برین مباد
 و دوسوی مغرب کند چنانکه سایه بر او باشد خواست بایستد چنانچه بخت
 نباشد انگاه هر دو دست بر زانو نهاد هم بر او کار و هیچ درخا و سر او در با هستی
 چنانکه در او هیچ تفاوت نکند و نظر خود بر بالا برد و سایه خود ببیند در میان
 هوا بغایت بزرگ و سیاه نماید اگر سایه تمام اندام نماید که در او هیچ نقصان
 نیست دلیل است که سالها بپایان میرسد و عمر دراز باید در راحت اگر سایه
 ببیند در یکسال میرسد و اگر سایه بزرگ است ببیند در دو سال بمیرد نوع سیم اگر
 کسی را بول و غایط هر دو بر او بریزد و او بپوشد و در آن هفتصد مرتبه و الله علم نوع
 چهارم هر که در آینه نگیرد و سر روی خود ببیند دیگر اندامها نبیند بعد از آن
 روز میرد و الله اعلم پس کامات گوید اگر ترا از این علامات بد بد آمد باشد و هم
 خطر باشد و بیم خواهی که این دفع شود اکنون چاره آن کنم و شرح آن گویم بدانند چاره
 آن است که ماه در میان سر بخالند بشب و چنان و هم کند که ماه سپید روشن
 در میان سر بداند بگویم دو هم دست و اندیشه صفا آنکه سکنه که یاد کردیم که جایگاه
 نافست او را بر هم بکشی و بیالابری و بانیما بر سنا چنانکه تا ماه بهم شود انگاه و هم
 کن که از ایشان آب حیات می بارد چنانکه از مردم و زن در حال صحت را ایشان آب می
 میرد و میریزد این و هم شب روز باید پیوسته کرد تا انگاه که آن علامتها که پیدا
 آمد باشد زایل شود و ناپیدا شود و پیش پدید نشود انگاه بدانی که ضرر و بیم
 عظیم دفع شود و هیچ بیمی نماند است اینست شرح علامتهای ملک بر اینچنان نوع
 که گفته شد و شرح دفع وی اینست که گفته آمد فضل بخت در معرفت م اکنون

علم دم را بگوئیم که از بدنی بیرون آید مخفی نیست و همان آفتاب گویند و مخفی نیست
 و ماه وقت باشد که دم از آفتاب رود و وقت باشد که از ماه رود و وقت
 که از هر دو برابر رود و وقت باشد که هر دو بسته شود و هیچ بیرون نرود و این
 بزرگست باید که پیوسته دم خود را نکند کفی تا معرفت آن بدانی اگر کسی پرسد این
 می کار می اگر آنکس از سوی آفتاب بدیم از او برتر رود و اگر از جانب ماه آمد
 دم از آن برتر رود و کارش برآید و اگر کمتر رود بعکس این باشد جمله علمها و ادب این
 آفتاب ماه و از ده حرکت است شش حرکت دور و شش حرکت در شب هر حرکت
 دو ساعت چنانچه شبانه روز بیست و چهار ساعت است هر دو دم آفتاب بود
 و شصت و نه ماه هم چنین شبانه روزی و از ده حرکت است این پنج چیز را سمع
 بصر و شمع و ذوق و لمس خوانند بدین ماه و آفتاب بسته است بتقدیر خدای
 عز و جل اگر پرسند از بهر کاری اگر آن انشوی آمد که دم از آن برتر رود و کار برآید
 اگر دم کمتر رود کار بر نیاید و آفتاب اجتماع و استقبال است استقبال بر دست
 و است اجتماع بر دست چپ یا میباید که اجتماع و استقبال بدانی که جمله و همها
 و استادان این علم بگفتند و با نظر حق رفتند اگر هر چند که بکنند بکنند باز
 بایم با نظر جهت مادر گزیدند باز هر خود ده با کسی غایب است با کسی نخواهد بود
 باشد یا بیمار عاقبت باید بانه اگر از آنجا آمد که برتر رود مقصود حاصل شود و اگر
 از آنجا آمد که کمتر رود و هم بدانجا نشست کار بر نیاید اگر هر چند از هر جانب که
 آمد دم تود و شصت و نه روز کارش نه شود و دم دوون رفتن علامت
 جان کند نیست کار و مراد از دست رفتن و هر چه از جانب است است پیش ایشان

افزایدست و هر چه از جانب چپ و بر و بر و گران ما است که بر سرند که جنگ خواهیم
 کرد با مصاف خواهیم با علم خواهیم موخت با بازوکانی خواهیم کرد با کشاد و دوک با عرو
 خواهیم کرد که بر سنگان بخانبا مد که از آن دم پر و زود کار و براید و بمقصود رسد
 و اگر کسی بخواهد فاعل را بداند که علم اکتاف و شاندر علوم معتبر است و در اینجا شهر
 قلبی از آن مذکور می شود بداند که در این شاندر علم است و کو سفند است و حکما گفتند که
 علم از علم نجوم برتر است هر که خواهد که بنویسد که در این شاندر علم است و این را به
 آمدن لشکر و آمدن برون و باران و سرما و زکو سفند و ستوران و باران و باران
 که ماه و دوازده و بیست و هفت بر آنند که هر وقت که شاندر علم سفند
 خوبست و حکم میتوان کرد بحال آنکه از شاندر چپ حکم کند راه کار و آن را از آن است
 سر شاندر اگر چنانچه سبب بود دلیل است بر سلاهی کاروان و اگر هاجا سفید باشد
 دلیل بنامد کاروان بود و اگر هاجا سرخ بود دلیل است که در کاروان جنگ
 و افزاید بشهر شش کوه اگر چنانچه شش کوه سباهی ببندد دلیل است بر سباهی
 علف و اگر سفید ببندد دلیل بر علف و خشکی است و سبب و لشکر اگر چنانچه سبب
 سباهی بکند هاجا یعنی که از نهاد راند و دوشاندر و در بر کند جنبش لشکر است
 و اگر چنانچه باشد و مقدار و انکشت پیش نباشد دلیل هاجا است و لشکر و
 اگر هم در جای سبب سرخی باشد دلیل خونریزی بود و دانه و لشکر شهر و شهر
 اگر در جای شهر و شهر شش سرخی ببندد دلیل خونریزی است و دانه و لشکر و اگر
 سفیدی باشد دلیل ملک و تنگی باشد و فی مکاتیب قطب سبب و آب
 اموال را عادت است که بختن خود حاصل کنند و خرج را برانند از آن اگر چه دانند که

احتمال نظر قافات در مال و اتمان خطا در تخمین بر پیش و کوهستان ما بر ظاهر ^{باشد}
نهند و حقا از آن بردارند بر همین چنان باید مردمان تخمین عمر خود کنند و صورت
اوقات خود را برانند و زمانه تنقی عدل که هیچ مبالغه در آن نباشد نهیم و
گوئیم که در حدیث است که اکثر اعیان ما بین اوستین و لی السبعین و پنجاه و نه سال
کوهی داده پس اگر هر کس بر تقدیر آنکه عمرش بقایب برسد شصت و پنجاه سال عمر کرد
گوئیم ای آنکس که ترا چهل و پنجاه سال عمر است بیست و پنجاه سال ز عمر مانده است اندیشه
کن که بسپای نیست تا بدین بر هر روز دهن شده و اگر صدق اینخواهی معلوم کنی
واقعان و آنچه وقایع خود که بیست و یک سال پیش از این واقع شده باشد
بنکر که کوپا پرو و زیا پرو و ز بوده و چون تو را از عمر همین مانده تو باید کار باید کرد
و یک کار نباید کرد اما آنچه باید کرد شتاب در تحصیل زاد معاد که هر چند ^{مردم} خروج
زند بکسر شود جد در تهی و استعداد را زایل باید کرد که وقت ننگ می شود و کار
فراوان مزد می کرد و یک یک می باید از پیش برداشت که چون نفی و چنان نند
امان نیست و اما آنچه باید نکرد بشه و سپید و امر معاش بود داشت که برای آنکه
بیست و پنجاه سال زمان سپید نیست تا بدین سر آمده و حاجت بنیاد و تحقیقی ندارد
و همین قدر کار بسیار مانده برای این مدت کافی است و حاجت بعدی بکسر نیست
و نیز بفقیر سخنی باید بگوید تا بتواند بود چه در مالتی نند است اگر اندیشه
برای تن و عزیز نداشت معلوم است که او را اندیشه خود و فارغ کردن برای کسب
معاد بسیار بهتر است از اندیشه عزیز ندان برای آنکه عزیز ندان هر باب بخش خود ^{هستند}
چه حاجت است که اینکس خود را فدای ایشان کند خدای عز و جل هر کس را چنان فریاد

که بخش خود هست با وجود آنکه علاقه فرزند ندی امر بهست اعتباری در زمان غایت
 ادبی پروای اعتباران هست چون کار بر او تنگ شد کجا پروای او بلند و پست
 که ادبی و انجمن و سد غیر علاقه بان نفس خود که علاقه حقیقی است باقی میماند بود
 که این امر من اینچه را میروا بهر صاحبته و بهر فضیلتی تو و بهر من فی الارض
 چه جانم پیچیده و چون چنین کند با افسرده ایشار خود برایشان کند مردمان دنیا
 خود را غلامی فرزند ندان می کنند با احرار هون و ادنی از دنیا است نرنه مکرر
 و مفتوح با خرف نه وای انکس که ترا بخواه سال است تو را باز زده سال مانند نکویی
 باز زده سال مکن است تا همن زده کن شد انکس که بهست و پنج سال مانند بود
 حال آن بود که شنیدگ تا بتوجه رسد بیدار شود بحال خود وقت دلان هر چه و هر کس
 بر کن و روی بخدا کن و بعبادت او مشغول شود تا کمال خود را از آب بیرون ببرد
 فکر بکن نهائی خود باید کرد فکر بکار ترا بخودشان و گذار مثل بولدم مثل
 شکسته کانت که عرق در دها شد اهر کس است پای در که خود را بسا حال اند
 و کسی خود را کسی نباید داشت که از کار خود پانی مانند آن دیگر نه زبان مشغول
 و مطمئن می شود و هر عرق می شوند مگر ملاح شپس مردی که بشناوری خود را
 و چند کس بهر توان دارد و در آن رجال حقند که در این در باد است کسی بلان مانند
 و حق و ای مدد دینی باشد نه زاده فکر بنوی و ای انکس که ترا شصت سال عمر است
 ترا به سال مانند است پنج سال بچرا هست ساعت بساعت فرع نعلین مرا
 کوش دوا داند بشکفت و کافور کن اندیشه ملک مال بگذارد که کارش نهد شک شد
 و دل حاضر داد اگر چه در کمر تلخ است ما چه کنم که این تلخ واقع است و بغافل و بجا

از سر باز

بك فقال له عيسى فاعبدك ونفسى طوع امرك ونفهيك فقال ان عيسى عبدك عبد الله
 بجانته وفي قتله صلاح ملكا فخذ اليك واقتله سر ثم سلم اليه عزم المنصور علي الحج
 مضمرا ان عيسى اذا قتل عبد الله الزم القصاص وبسلكه الى اخوة عبد الله ليقنوا به فاستجيب
 منها ان عيسى فلما اخذت عيسى فكري في قتله ورايت ان اسألو يونس بن قرقه وكما
 صوته حسن الراي فقلت له ان قصته فقال احفظ نفسك بحفظ عمك عم الامير في اري ان
 تدخله مكاحا في بدنته تكلم امره من كل احد وتولى بنفسك طعامه وشربه و
 يجعله ونه مغالوا وواو با ونظروا المنصور انك قتلته امرت باحضار على رؤسها
 فان اعرفت بقتله انكم امرت انك اخذت بقتله فقبلت مشورة وعلى بها واقهر
 المنصور في قتلته ثم حج المنصور فلما قدم من حج واستقر في نفسي في قتلته عمن
 الى العامة اخوة عبد الله وختمهم على ان يسألو عن عبد الله فلما علموا بذلك جاءوا اليه
 الى المنصور يحضرون الناس فسألو عن عبد الله فقال المنصور يا عيسى نعمت اليك
 عبد الله ليكون في منزلك حتى ارجع من الحج فانا به الساعة فقال عيسى امرت بقتله
 فقلت له قال كذبت ما اردت ذلك ثم اظهر الغضب فقال لعومته قد امرت عيسى بقتله
 اخبركم مدعي ان امرت بقتله كذب فقالوا اذ فعلنا النضال فقال شأنكم قال عيسى
 فاحذروني الى الوجه واجتمع الناس على فقام واحد من عومتي و سلم سيفه ليضربني
 فقلت يا عم لا تفعل وددت اني الامير فزدوه اليه فقلت بها الامير ما اردت فقلت
 وقد عصمتي الله منك هذا عمك باق وان امرتني بدفعه اليهم فدفعته فاطر المنصور
 وعلم ان دمج فكره صادفنا عصا واثم رفع واسرته قال يفتنا به فمضى عيسى واخبر عبد الله
 فلما اراه المنصور قال لعومته تركوه عندك وانصرفوا حتى اري فيه روبا وسلم عيسى بركة

وكان بيننا وبينه
 في ذلك الوقت

الاستاذ محکم پیر شخصی نقل میکند که من مبلغ پنجاه تومان عاریتاً بخرانه شایسته
 سلیمان صفوی قرض دارم و حجت معتبر بود معینی مشرف خزان سرورم و در
 اس مدت پیرایه بود و بعد از اسر بمقام مشرف داد و چون حجت حاضر نبود قبض
 اند و گرفتار اند که بر بنام آن مشرف ببرد و دیگری مشرف شد بعد از چند روز حجت
 را برین آورد و بعضی سلطان رسانید و بعد از اطلبیدند من گفتم و بعد از ادا
 و قبض مشرف را دادم گفتند بیا و قبض با و بعد از ادا کن من بخانه رفتم هر چند فقیر
 و اجتم بنافتم تمام خانه و اسباب را برودم و اثری از آن ظاهر نشد و در عرض
 تمام یک هفته بنی مهلت طلبید خانه همسایگان و هر احتمال مد شدی رفت که
 اثری بنافتم در هفته سیم محصلین غلط تعبیر نموده که با انواع نقد و شکایات
 تا یک هفته وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و بهیچ وجه مراد را نوجه بر من نبود
 در آخر هفته محصلین مرا بر داشتند بصوب چار سوق دواند که در اینجا مشغول بقتل
 من شده با و جبه وصول شود با هلاک شوم و من در عرض ده متوسل بخصم
 بیخ ال عبا کردیدم و مبرفتم و چون مشاء بمجون افیون بودم و بجهت مبرفتم
 ان روز بخیال شده بودم بدکان عطاری سبد قدری مجون افیون خواستم قلیل
 بکاغذ پاد های کان عطاری خود پیچیدم بمن داد محصلین مرا بر داشتند و از شکایت
 در عرض ده مجون را خوردیم و کاغذ را افکندم بجهت از مجون که در کاغذ بود بجا
 من چسبید و دستم فخر جامه را حرکت دادم بنفاد عاقبت کاغذ را از جامه جدا کرد
 خواستم بیفکنم دیدم مهر آن زده بودند بنیک ملاحظه کردم برات مشرف سابق
 خزان بود که بمن داده بود از شادی از یاد دادم و در اینجا شکر معبود را کرده برات

این شخص پیرایه بود و بعد از اسر بمقام مشرف داد و چون حجت حاضر نبود قبض
 اند و گرفتار اند که بر بنام آن مشرف ببرد و دیگری مشرف شد بعد از چند روز حجت
 را برین آورد و بعضی سلطان رسانید و بعد از اطلبیدند من گفتم و بعد از ادا
 و قبض مشرف را دادم گفتند بیا و قبض با و بعد از ادا کن من بخانه رفتم هر چند فقیر
 و اجتم بنافتم تمام خانه و اسباب را برودم و اثری از آن ظاهر نشد و در عرض
 تمام یک هفته بنی مهلت طلبید خانه همسایگان و هر احتمال مد شدی رفت که
 اثری بنافتم در هفته سیم محصلین غلط تعبیر نموده که با انواع نقد و شکایات
 تا یک هفته وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و بهیچ وجه مراد را نوجه بر من نبود
 در آخر هفته محصلین مرا بر داشتند بصوب چار سوق دواند که در اینجا مشغول بقتل
 من شده با و جبه وصول شود با هلاک شوم و من در عرض ده متوسل بخصم
 بیخ ال عبا کردیدم و مبرفتم و چون مشاء بمجون افیون بودم و بجهت مبرفتم
 ان روز بخیال شده بودم بدکان عطاری سبد قدری مجون افیون خواستم قلیل
 بکاغذ پاد های کان عطاری خود پیچیدم بمن داد محصلین مرا بر داشتند و از شکایت
 در عرض ده مجون را خوردیم و کاغذ را افکندم بجهت از مجون که در کاغذ بود بجا
 من چسبید و دستم فخر جامه را حرکت دادم بنفاد عاقبت کاغذ را از جامه جدا کرد
 خواستم بیفکنم دیدم مهر آن زده بودند بنیک ملاحظه کردم برات مشرف سابق
 خزان بود که بمن داده بود از شادی از یاد دادم و در اینجا شکر معبود را کرده برات

بخبرانه و ساینده مستخلص شد **حکایت** حکیمان تاجر داخل حصص مع مؤنفاً فی
 مسجد بقول الشهدان لا اله الا الله و اهل حصص شهدون ان محمداً رسول الله فغضب
 من ذلك ذهب الى امام المسجد ليشأله فراه قد اقام الصلوة وهو يصلي على رجل واحد
 ورجله الاخرى ملوثة بالعدرة ورفعه الى عقبه فقال سبحان الله مضى الى القاعة
 فاحبسه فاذا هو بعقب جبانة بمشون بهاليد فذوه ومن في الجنادة يصيح يقول باللسان
 انا حي فكيف تدفوني والقاضي يقول لا تقبلوا قوله وادفوه وتعيبن من ذلك فقلت
 لا مضين الى المحاسب بل هو بالسجد الجامع يبيع الخبر فاذا هو بفناء المسجد بين يديه
 رت حمر يبيعها وفي حجره مصحف هو يحلف للناس ان الخبر الصادق ليس فيها ماء ولا نكاح
 قد اجتمعوا عليه ويشنون الخبر فزاد تعجبي وقلت اذهب الى شيخ الاسلام فذهبت اليه
 فقلت باب بئس فاذا هو قائم على وجهه على ظهر غلام يفعل به فتعجب وقلت لي من
 اشكو هذه الامور فقالوا فيها فاض متدين فذهبت اليه فاذا هو فاعجب صدر
 مجلسه متحنكاً وحوله عدول قاعدون وبين ايديهم امرأة قائمة على ظهرها وبين جلجلاها
 رجل يفعل بها والقاضي يدق النظر الى كبره وفرجها وكذلك العدل وهذا
 يقول دخل وذاك لم يدخل فزاد تعجبي فقلت اذهب الى صاحب الشرع فاذا هو جالس
 مع جماعة وعند رجل امر يقطع ذكره وهو يصيح ما ذنبني لو تفتحن ذكركم حتى تصاب
 الشرع يقول هو ذك فقلت لي لوالى اخبر بهذه الامور فزاد عنده رجل امر
 احدهم عبيته هو يستغيث ويقول باي ذنب تفتل عيني هو يقول سكت لا ذنب
 لك فقلت قلب الله المحص اهلك اهلها فسمع لوالى فقال لم تقول ذلك بالك
 فاحبسته بجميع ما شاهدته فقال بها انا اهل باحكام الشريعة واداب الساسة اسمع

من مات هذا الرجل فهو رجل فقال بكهنة عين واحدة وقد جنى جبايا جناية يستحق
 قلع احد عينيه لكنه لم يزل له العينا فخر بها ان اقلع احدك عيني هذا النعال وامر نايبه
 فهل ترى في ذلك ظلمها يا اهل اهل قلت لا اذام الله عدلك اما صاحب الشتر فمكتا
 دار مشتركة بين امرأتين باعث احدهما نصيبها ذلك الرجل وشكك المرأة عن اجتماعها
 في دار واحدة وعدل منها من يضمنها عليه كان زوجها غايبا فخر بها ان نقتطع كمر
 لبس لم داره وامنت المرأة فهل في ذلك ظلم قلت لا اصليح الله الامر اكثر مثاله و
 اما القاضي الاخير فشكك فيه زوجة رجل عن زوجها وانكره الزوج وقال قد
 دخلت بها وكان القاضي مثبتا محققا فاراد ان يكشف الحمار عنده وعند العدول
 فامر بالموافقة بحضورهم فهل قبل منكرك قلت معاذ الله طال الله بقاءك وبقاء
 واما شيخ الاسلام فان هذا الغلام مات ابوه وخلف ما لا كثير وهو طفل مخف
 الشيخ ماله وجاء الان وادعى بلوغه فاراد ان يكشف امره فهل ذلك معصية قلت
 لا واما المحتسب فان ذلك الجامع ليس وقفا لا كرم وعيب فجعله خرا وبصر فيه في
 مصلحت السعيد واما القاضي فكان هذا الرجل الذي في جنازة في سفر وشهد شوق
 عدول بموته والقاضي تركه وتزوج زوجته وهو الان جاء هذا الرجل الذي هو
 زوج المرأة وصاحب المال ويدعى جوتة وهل يقبل قول رجل واحد لا يجرى على
 مع شهادة العدول بخلافه فهل يجوز بقاء من ثبت ببلاده فن قلت لا واما
 فاجتمع الناس للصلاة وهو خرج مسرعا فلوث رجله بالعدرة وضاق الوقت
 فخرجها من الصلاة واعتمد على حبله الاخر واما المؤمن مؤذنا من رضاست اجريا
 يهوديا يؤذن فيقول ما سمعت **سكاه** كان لرجل ابن يخوى متصنع الحكماء

ابوهم ضامشده با فاجعه عند اولاده فله تبه فقالوا ندعوك ببنك لفنا فنه قال
انه يقتلني بكم انه فقال توصيلن لا يتكلم ندعوه فدخل فقال يا ابره قل لا اله الا الله
تدخل الجنة فانها كالمه لانته عند حضور الموت ولم يكن باطاني عنك الا لا جلان
فلا فادعاني لدعوة فاهرين اعد من اسبيج وسكنج وامرق وطهيج وافرخ ونبج و
ابصل وامضر وفوزج واملونج واسكيب فصاح والد وقال غصوني

حکایت قبل قد کان الیہ لاول یجمع ما یحصل الہ فی موضع خرابۃ
ان جمع فیہا قہربا من ثلث مائۃ درہم و عجاہو ما بعشرۃ درہم کانت معلی الخرابۃ قد بنی
و ضمہا الی ماکان فرہ رجل کان لہ وکان فی سوق قہرب من الخرابۃ فلما خرج بہ لاول
دہب الی رجل واخذ الدراہم فلما عاد الیہا بہ لاول غذا فلم یجد الدراہم وکان قد را
الرجل یوم دفنہا نہ من باب الخرابۃ فعلم انہ اخذہا فجاء الی کانہ وجلس قال یا اخی ان
دراہم مد فونی فی مواضع کثیرۃ منفقرۃ وارید ان اجمعہا فی موضع واحد فنت فیہا
ہذا عشرۃ درہم مع ثلث مائۃ فانہ خرج من کل موضع ما حسبک یتبلغ جملہا قال ہا
تکانت درہم فی موضع کذا واربعمائۃ فی موضع کذا اخی طرح ثلث الاف درہم فظاہر
بہ لاول و سر من بہن بد بہ فقال الرجل فی نفسہ لصوا ان اودا لثلاث مائۃ والعشرۃ الی
موضعہا حتی یجمع الیہا ہذا الجملة ثم اخذ کلہا فزہا ثم جاء بہ لاول و وجد الخرابۃ و
اخذ الدراہم و خرب مکانہا و عطاء بالتراب مر کان الرجل من صدد الیہ لاول وقت
دخولہ و خرج وجہ فلما خرج مر الجملة فکشف عن الموضع ببذ فثاوث بد بالعدۃ
ولم یجد شئاً فانظر الجملة بہ لاول علیہ ثم ان بہ لاول عاد الیہ بعد یوم أو یومین و
جلس فی مکانہ عندہ و قال یا سیدک احسبک حسون درہما و ثمانون درہما فحسب

[illegible]

الرجل فقال فانه قد هم فحسب انهم يدركون اي ما يحترقون عنها فوثب الرجل ليضربه
فعدا وصرح **كاهن** كان يعقوبوا شري جاد به نظرا لبوسف كان لها ولد يسمى بشيرا
فدخل عليها وما وادى انها جالس على حجرها واجلس يوسف على الارض فغضب لذلك
مناع ولدها فوقع ذلك الولد في مصر ثم جرى ما جرى الى ان وقع يوسف في مصر واما
امر الى ان صام ملك مصر فجاء اخوته فلما عرفوه قال ان هبوا بقميص الابن وكان لبشر
من خواص حنوس ولا يعرف احد هما الا يوسف فقال بشيرا نأذ هب يا قميص فذبح اليه
ارتحل الى ارض يعقوب وكان ذلك تخرجت من لبلد اتخذت عريشة فبعد الله وتبكي
الى امهنا كما كان يفعل يعقوب لبوسف وكان عريشة مقعدا اخوا مصر عن عريشة واما
اليها الطالب للماء واستخرج منها خمرها فقال كان ابن كذا وكذا قال ما كان اسمك قال
بشيرا قال يا امنا انا البشير فعقبتها ولم يبعثوا فخرج عنده يوسف حتى ران الى البشير
بشيرا قال لاجل الف كذا باقى نوادى العبدى وحققهم ثم مدت عن عريش على قطع لكان
فدخلت هو ما مدته فوجدت فيها معلما في هبة حسنة فسلمت عليه فزده على الحسن
ووجدت عندو بلحنة في انواع العلوم فوجدته كاملا فتوى عزمى على تقطيع
ذلك الكتاب فكنت لاختلاف فيه فجنحت هو ما الى يارته فوجدت بابا لمكتب مغلقا
فسالت عنه فقبل مات له ميت فهو جالس في عزائه فقلت اعزته فجنحت الى بيته
الباب فخرجت جاد به وسالت عنى ثم استاذنت لى فدخلت فاذا هو جالس حزينا
كئيبا فقلت احسن الله عزاءك واعظم الله جرك فخرجت الى دموع من عنده تأوه فقلت من
ذا الذى منك توفى فهل كان ولدك قال لا فقلت لك قال لا قلت اخوك قال لا
بل هو جيتي قلت سبحان الله انساك بشرة تجد غيرها فقال لا يوجد مثلها قلت كم ولد

كانت معك قال ما كنت دأبها بعد ولا اعرف من ليها ولا نسبها فقلت كم هي لك قال
 اعلم اني كنت جالسا في بابي ربي اذا رايته رجل يقول يا ام عمرو خذك الله مكره ردي
 على فؤادي ايها كانا فقلت في نفسي لو كان في الدنيا احسن من ام عمرو ما قبل منها لك
 فعشقها غايبة العشق فلما كان بعد ايام مر على ذلك الرجل وهو يغني ويقول لقد ذهب
 الحمار يا ام عمرو فلا رجعت ولا رجوع فقلت لها ما انت فخرنت عليه جلست في العراء
 قلت قد كنت عرفت على تقطيع كتابي فالان قويت عزيمتي على البقاء واجعلك في اول
 الكتاب **فان** قال ابو نواس اصعب حاله من علي ان في ايام شيخنا خطيبي والدي بنينا
 من الاشرف في بغداد وكنا نحن في الكوفة وكنا في حالة عسرة وكانت قرابة البنت اهلها
 يطلبون لفتاى وكنت ايضا اطلب لقاءهم ولكنني كنت بطاعن ذلك لئلا يلقاها في بلاد
 وعدم تبسرنيد اليها وابتدائها ونعي ان دفعتهما لي بهذا الشباب هذا العسر ضنا
 ومورث لئلا يمتهم وكنت انصلي الفرج فاذا حصل المراد القوم نفاذ شخص الى الخليفة
 واظهرا خدمتهم وخلصهم فقال **لان** زمان رواحت لي بغداد وتزوج اليها بن جد
 الى الخليفة وبخلع عليك لا محالة فاذا القيت ^{الخليفة} ينزل بيت المخطوبة واهلها حتى يروا
 بهذا الذي يحصل لك لنا عندنا وعندهم منزلة رفيعة فخرجت الى بغداد وود ^{ظلمها}
 اخرتها لئلا يطلع اهل المخطوبة عرودي حتى ليس خلف الخليفة فدخلت الى ^{الامام}
 وعرضت على الخليفة فطلبني وعرضت عليه حال الكوفة وانقذت ماعتك من ^{الكتاب}
 منسره ذلك استحسن امر لي بخلعة جيدة فاخرة فلبستها وامرني بالعشي في دار الامارة
 منقبت وتعشيت اضرفت اخر الليل واخذت من ابي ودليل او قصدا الى المخطوبة
 فلما وصلت اليها كانت القوم نائمين والابواب مغلقة فطعنت لبايا فجاءت جارية

الخليفة

عليه

وقالت من هو قلت انا فلان بن فلان فرجعت ثم جاءت ففتحت باب الدار ثم فتحت
 باب البيت مضروبش باحسن الفروش وقالت بت فيه الى الصبح فان لقوم فوالهم وما
 انهم بهم قلت احسنت قد دخلت البيت فيها حتى تلطف حسنة ففتمت فيها فاذا ذهب
 اكثر الليل مر كني بطني اسد حركته لكثرة ما اكلت ثم دارت خلفه وما ادري اين السراج
 ضوت اورد في البيت والليل مظلم فاذا انا بقضاء صغير عند البيت فيه همد عند
 غنى فقامت الظن لاجه ودخلت الدار فاعثمت القرصة فعدت الى الصبي ورضته من المهد
 بالرفق لئلا يتبى اخبرته من المهد جعلته في حجرى وجعلت عليه ملبوسى وخولعة
 الخليفة وحولت برى الى المهد قضيت حاجتى بحبب ملاء المهد قلت ان اهل الصبي
 يزعمون انه منه وادون ود الصبي الى المهد فاذا هو غامد في حجرى ضعيف ما عطف في
 مهده وتلوث من صدري الى ركبتي فبقيت عجزا وودته الى المهد وابنته وبكى
 فعدت داخل البيت ملونا من راسى الى رجلي وسكنت داونه عجزا في امرى فلما جدت
 الظن بكاء الطفل عادت وارادت ان تاخذ الا رضاعه ففرقت يدها الى العصد في
 الغالب فقال يا سبحان الله كان من عمل الضيف الطفل لا يتعوط هكذا فترددت في
 وبقيت متفكر الى قريب من السحر فحصل الى المنقاض امره اخرى اسد من الاول ولم
 اقدر على الصبر عليه فاذا رابت السماء من ثقبتي في الجدار عند التقف كانت معى قلنسوة
 خلفه فاخذتها وغطت فيها ولاؤها غايطا وشددت راسها بمنجى كان معى فلقبتها
 الى جانب الثقبه فصادفت القلنسوة الجدار ووقعت عليها بالاشد فرجعت وانفخ
 راسه صبا لغايط على الفرس والجدران وتلوث البيت ما بينه ورجلى وراسى فقبضت الى
 ان طربا الصبح وامكن دخول رفاق بغداد ففتحت ففتحت باب الدار ووثكت وابتغى وجه

روضة البستان
 في حبيب

من در دب بغداد و فرشتی الی کوفه حکایه می کرد که از کابوید بنبت حج بیازاد بغداد
 شدم جوانی ز نیا و کز دادیدم نصب معلم بر سر حله کتان در بر و کشتی رفت
 و در پا بر سم نان کان هر چه عمامه تر میزد سببی دوست داشت و می بوید کوفه
 که میگوید در کل برک عارضش بر خاک قطره های که کلاه عقیق نام و در آنکه نافله
 و داشت من نیز رفتم در منزل و دیگر جوانان را دیدم بعلبخی و پا کرده و دستهای
 در سر کلاه خود میفشاند بر مثال کسی که بگلزار رود و میزد اندیشه کردم که
 در غم و این جوان سر میاست با معشوق است که برام عشق می برند با عاشقی است که
 از منزلگاه بنیان بجاوش نانش میبراند از وی سؤال کردم که ای جوان کی میروی
 گفت بجانم گفتم کدام خانه گفت خانه پر بهانه که خلقی را واره کرده است من نیز میروم
 که ببینم سرکشتگان بکجای میروند و بچکار میروند و کرا خواهند دید و از آخر من
 چه خوش خواهند چید گفتم این چه استعداد دارد است که تواری مکر از صعوبت
 باد پر خیزند ای گفت دوست واده کی ما خواهد رفتن حج بهانه افزاده است
 گفتم ای جوان بر کرم نه باختار خود می روم از قفای او اندوخته عین میبرم کسان
 بولان کسان که ای فلان معدود و که چین او دده اند گفتم این سبب را چه میگوید
 تا ما را از حرم می راند بترساند که از نگاه دارد که ما شیم بر کمال خود کرده ام و در هر
 دلبان خفتم و از دینم قبال محبوبان شکفتم گفتم بیانا با هم مرفقت نمائیم گفت
 لا والله تو شیخ پوشی من جرعه نوش تو پیر مناجاتی و من پیر و نذران دوش
 دو خار بودم و اکنون دو خار و دوشیم اینجا از آنها بجا گذاشته گذشتم و دیگر او را
 ندیدم تا آنکه روزی بوفت افرازم که ما جوانان را دید که در تحت بنای خفته و زاده

ژلود بخود و ضعیف شد و سر قصب معلوم و نه در پاکش زدنشان همان سبب
 وی بود خواستم از او بکندم گفت ای فلان طریقه ^م ای این بند بل
 بگوی گفت داد و فریاد این راه بمشغولی آورد و بغایت مبتدی شدند گفتیم
 این همان سبب است گفت اها از این سبب پراسببای فلان دید که با ما چه کرد
 و چون ما را لکد کوب قهر انداختند اول گفت معشوقم بخوبی چون بیاد بیارم آن
 او و ندان گفتند تو عاشقی چون بفرمانده سیدم گفتند تو طفلی چون بخانه رسید
 گفتند تو در این محرمه هر چند در دزدی فریاد بر آوردی که ایها المطلب ^م جوی
 که ارجع با خائب سوختم سوختم و شناختم که در این ترانه غزل و نای فلان زار و زارم
 و از نازکی پیرانم پندارم طالبم با مطلوبم محرمم و آن این تفکر ماند و سوختم
 بیمارم اما بیمار این تفکر دارم انشخص گفت فریادی بجوان سوخت ^م بیاتان را پیش
 برهم و آن بچرب برهانم گفت مردها کن که در اینچنین سری دارم و در این تفکر و سوخت
 و از و در گذشتم شب و حوالی مسجد الحرام بو طائف عبادت مشغول شدم صبا
 که ندیدم دایع خانه گریه دارم از کنار چشمم بخوان سقیم مرده بر دوش میبرد از آن حالت
 از یکی از صحران سوال کردم گفت عاشقان کشته معشوقند بر نیاید کشتگان و آن
 حکایتی ^م من کمال الدین بن علی القشیری قال دخلت علی روضه مولانا ابراهیم
 فزیدته و متولیت الی القبله ثم من فتعلق مسامرا من الضیق المقدس بقبضا فزیدته فضلت
 محاطا بالابرار و منین ثم ما اطلب عوض هذا لا منك يا مولای کان الی جنبی و جللی
 فقال لی مستهزئانی ما یحببک عوضه الا فناء و دوت یا فخرینا من الی ناره و جنبنا الحله
 و کان کمال الدین بن زین العابدین علیه السلام یبکی بیدان بدن صبا لی بعد از فرج خادمه و قتل علی

فرض

وضع سوار شده بدو خانه و در پرفت مزاج او شد تا مراجعت و زن پر چون باز رفت
رفت بمنزل عود کرده تا نزد يك دو ماه هر دو زن رفتی و در برابر و در مجلس
اوفتشی با او سوار شكو و رفتی مراجعت کردی چنان و در باز او منفرد شده
بود که از رؤیت او غضبناك گشتی و رؤیت او در هر دو نداشت بل پای خود
دیده کردی بعد از عود هبیری بمنزل خود شخصی که با او معرفتی داشت طلبید
گفت برو با هبیری بگویند یادمان این مرا بملاقات خود در بجه ملاز که یکسال بمای علی
نهیست که بتوده شود و انعامی هم بجهت تو در نزد من نیست برو و شغلی بکمر بجهت
خود پیدا کن ان شخص میگوید نظری عرفت سابقه من با او عجالت کشید چنین با او
پیغام دهم هزار درهم بآید ستان خود بر آشنه من را و رفتم و گفتم و در پی گوید
حال تو عجالت میباشم این قبل انعامی است بجهت کردن عیال تو حال بخانه خود را
کن اگر علی پیدا شود تو را طلب میکنم هبیری چون اینرا شنید متغیر شد گفت بگو
مگو اگر ده سال بمانم تا علی که من را در نباشم تا که من بخوام رفت و هزار درهم بجهت
نگاه دار و هر دو خواهم آمد و زاری خواهم کرد چون اینجو را شنید غضبناك شد
گفتم چه میگوئی و زن چنین و چنان گفت و هزار درهم و رخت از خود من است گفت
هر چه هست جواب میان است من دادم و رخت را بر آشنه نزد و در پر آمد من گفت
دایم عرض داشتم و در بغایت بجهت و غضبناك شد گفت اگر خود را بجلو کشد
من بگذارم در دهی و او برسد و در عصر نزد و چون و زن بر من آمد شخصی بود بجد
الدین زبیری از دستا ن قدیم و ز پر بود و همیشه ز پر داند بشنیدن بود که او را
شود و علی شایسته با او محول نماید و او را حاضر کرده بود و دو همان عصر وارد شد

و در پیشانی نام او را ملاقات کرد گفت فردا صبح حاضر باش که تو را بخندم خلیفه
 بعلمی نزدت نصب نمایم و در دیگر هبیری با همان جامه و با بود و در تران هر روز آمدن
 بر در خانه خلوت و در پراستاد مون پرین در خانه حاضر بود چون و در پرین آمد
 ملاقات هبیری شد بغایت غضبناک کشید و در هم کشید و سوار شد بصوب
 دارالحکومه و در پیری محمد در خانه ملاقات کرده او را به همراه آمدن بدارالحکومه که بعقب
 نکرست و بد هبیری پیری آمد بر تعزیر او فرود گفت لعن الله الهبیری و در عرض راه هر
 چند قدم از نپر چشم نگاه می کرد و در پر لب می گفت لعن الله علیک تا با این تعزیر
 در در دارالحکومه از اسب فرود آمد بحضور خلیفه شتافت و مکرری گفت لعن الله
 الهبیری چون خلیفه او را دید گفت شب سوار مصر آمد و مکاتبت سبب اعمال
 مصر غیر منضبط و ناچاریم از نصب امیری کافی بر عمل مصر همین دم بگویی بگری که حسب
 و روانه کفایت و تدبیر باشد تعین کن که تدارک او بدو شود و درخواست بگوید محمد الدین
 و پیری حاضر است از غایت تکرار دیگر هبیری از زبان او جست که محمد الدین هبیری
 حاضر است و در دارالحکومه خلیفه گفت محمد الدین هبیری ندانم است گفت ای کفایت
 کفایت و مشهور و سزاوار تر از و با این عمل کسی نیست من طالب و بودم و در پیر
 او حاضر است لیکن مطلب من محمد الدین و پیری بود خلیفه گفت ای هبیری بگو گفت
 او را مؤثر سفری ندانم و تهیه که لازم است و را میسر نیست گفت صد هزار دینار
 از خزان هبیری برسانند بجهت تهیه سفر و پیر گفت دیون بسیار و خرج عیال او را
 از کار افکنده و دماغ او افسرده شد است خلیفه گفت صد هزار دیگر بجهت
 ادای دیون و مؤثر عیال با و بدهند و خادمی گفت هبیری را حاضر کن تا بدینم

بهيحيى باجضو خليفة مسرور وجميع فخره فجميع دودها ناعث فمشودا بالانصاف
 بجبهته وصادود ووديت هارود بنار بجبهته رقيه سفر ساو ضروديات باو عتبات
 شد بهرون امد ودين بيري رعقب زين مراجعت كره بصوت هره وذهب بهي بمنزل
 خود رفت قال السيد العار علي بن عبد الحميد النخعي في شرح مصباح الشيخ الطوسي
 عند بيان ما روى ان من قرء في ليلة ثلث عشر من شهر رمضان سورة القدر
 الف مرة لا يصح وهو شديد اليقين بالاعتناء بما يخص بنا قال كنا جماعة في ليلة
 بفر صبا لحاض يوم الخميس ثالث عشر من شهر رمضان سنة ثمان وثمانين سبعا
 في الجامع الشريف بالكونية معتكفين على ذكر فلما فرغنا من الصلوة اخذنا في قراءة
 سورة انا انزلناه الف مرة فنام بعضها فظناه ونعجنا ولم نخرج ونام فلما فرغنا
 القرائة اخذ كل واحد مننا مضجعا فزابت النوم ولقد كان نوم غير غالب بل هو قس
 من الست وكان ابوا فادفخت لوارده في السماء وفي الارض فخرج منها جماعة على هذا
 حسنة فاقبلوا على يقولون المزمع بانتمك المعصومين فهم الاعلام الهداة الامكار النفاة
 السادات البررة والانتباء السمر والنجم الزهر والاويون الغر والى غير ذلك من المكارم
 فلما اصبحتنا قصصت لنا على اصحاب فقالوا لجلال الذي نام عن القرائة واناب
 في منامه من الاعراب بعض هؤلاء الذين بالدنيا والسبل بالانوار والحمد لله
 قال ابن الجوزي في تاريخه ان لياب بنك مرة القيس تزوجها الحسن علي عاها الشدا
 فولدت له سكتة وكان يحبها شديدا وكانت لي لب معه يوم اظف فخرجت
 الى المدينة مع من رجع فحجبها لاسنان من مزيش فظالبت لا والله لا يكون هو افر بعد
 ابن رسول الله وعاشت بعده عمتها ثم لم يخل الى ثمان في علمه الاعلا

فنهض عامر الذي قال رسول الله صلى الله عليه وسلم اهل الوركين عاقلة اهلها ومن علمها
 حكاها الاخنف بن قيس قال رايت يوما فاعدا بضياء داه محبشا بجابل سيفه يحدث
 اذا انى برجلين رجل مكثوف ودجل مقنول فقبل له هذا المكثوف ابن احبك والمقنول
 ابنك قتله ابن احبك قال الاخنف فوالله ما استقام من انكثرة ولا قطع كل انكثرة
 كلمة المنيث الى ابن احبك فقال ببشر ما فعلت اثمت بربك وقطعت حجت وقنلت
 ابن عمك ثم قال لا تبذر الاخر فتم بابي وحمل كتاب ابن عمك وادفن اخاك سقيا امل سائرا
 من الابل ديرة ابنها في **كتاب المستظرف** نام عمرو بن العاص كان بغيته عند عبد
 الله بن جزمعان فوطئها في ظهر واحد ابولهب امية بن خلف وابو سفيان حرب العاص بن
 وابل فولدت عمروا فادعاه كل اثم فحكمت فيه له فغالت هو للعاصي انه كان ينفق
 عليها وكان عمروا شبرا بابي سفيان وقال هشام بن محمد انساب الكلبي ان معاوية
 كان لاربعة وكان له من البغايا المملكات وانام بن يهد بن معاوية مكنت عبدة
 ابوها من نفسها فحملت به بن يهد وقال ابغوا ان الطلحة والزبير كانا من غنمها بها فادعوا
 ان العرشى كل من ولد انضر بن كنانة وبن النسيج وبن النضر اثني عشر اباه قال الكوفي
 جهوا الشيعه بنعمون ان قتل عمر بن الخطاب في تاسع ربيع الاول وليس صحيح قال
 محمد بن ادريس في سريره من رعم ان قتل عمر بن الخطاب فيه فاختا باجماع اهل النواحي
 والشهر وكان قال المنفي في كتاب التاريخ واما قتل عمر في يوم الاثنين ربيع الاول بقدر
 من ذي الحجة سنة ثلث وعشرين من الهجرة مضى على ذلك صاحب الفرة وصاحب العجم
 صاحب الطبقان وصاحب كتاب مسانيد الشيعه وقال ابن طاووس لاجماع حاصل من
 الشيعه والعامة في **الكشكول** كوشيداد ربيع جامع ورده كذا في تاريخ طبرستان

على ذلك

تأخر سنة عشر محرم سال هجرت ٢٠٥ هـ سال ٤٠٨ و دوازست فاول الصالح
الشيخ اهل السنة هي موطن مالك النسي مقصدك انما فيك وجه مستحجج النساب
وجه ابو عبد الله محمد اسمعيل البخاري وجه ابو داود النخعي وجه الزمدي وجه
الاساني والجامع بين الصحيحين ابو عبد الله محمد بن نصر المجدي والجامع بين الصحيحين
هو ابو الحسن بن زين موهبة بن عمار القسدي الاندلسي ابن المعاني هو ابو الحسن بن
محمد الخطيب الشافعي لمجدك الواسطي اعلم ان ابن مرجانة هو عبد الله بن زباد وزباد
ابوه فان مرجانة احد جدان زباد كان كرم شيخنا الطبرسي ٢٢ اما ابن اعلم ابا جهل اسمه
عمر وكنيته ابن الحكم سماه المسلمون ابو جهل و ابو لهب اسمه عبد المعري وكناه ابو عبد الله
الحسن وحمزة وجهه اعلم ان مقدا بن الاسود هو مقدا بن عمرو بن التهمذ واحد الاسود
ابن عبد بن غوث ابنا فاضل بقدا ابنة كرم جميع ذلك في كتاب اعلام الصحابة من الائمة
الوفاء فيها لا يخرج عن اجمال مادواه ثقة الاسلام في الكافي والشيخ في باب بسندهما
عن عبد الرحمن بن الحجاج الجلي ومنفعة الوافي في كتاب الشهارات في باب الشاهدا لواحد
واليمين المدعى عليه عن ابي جعفر نقل هذا كلام ان علماء كان فاعدا في مسجد الكوفة
به عبد الله بن فضل التهمذ في معرة طحمة فقال له هذادرع طحمة اخذت غلولا يوم
فقال لعبد الله بن فضل فاجعل بيني وبينك فاضلك الذي صنعتك المسلمين ففعل
بينهم وبينه شريح فقال علي هذادرع طحمة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شريح هذا
على ما تقول بيننا فاشتمنا بالحسن فشهدنا انهادرع طحمة اخذت غلولا يوم البصرة فقال
هذا شاهد ولا اقضي بشهادة شاهد يكون معه ضيق فادعنا فقبل فشهدنا انهادرع
طحمة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شريح هذا ملوك ولا انصى بشهادة ملوك فغضب

الحمد لله الذي
أعطى هذا المجموع الكثير
الفوائد والمؤلف الخطير
الذي هو الكتاب المستعجل
اشتمل على ما استلزمه الأسع
ويخرج عند الحاجة
وهو الكمال من حكايا
كثيرة عربية وأشعار
حكيموها الأثمن وأمثا
العقلاء ونجاستها
أمر الله عيونكم
الشريرة بطبع هذا
الأشياء الأنيعة
التي هي الكمال المشتمل
الأثمن والمحقق الرمان
السنة والفريد في
طاب الله ثراه ويجعل
وأما أقل الخليفة
نفا العابد من
واللاصفها المسكن
فمنه

620

